

**JOSIP PEČARIĆ,
JOSIP JOVIĆ**

JOSIP PEČARIĆ

JOSIP JOVIĆ

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020.

*Dragom prijatelju i velikom
hrvatskom domoljubu Josipu Joviću*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVODNI TEKST

O JOSIPU JOVIĆU UZ 70-U OBLJETNICU ŽIVOTA

JOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

KOMUNISTIČKA EGZEKUCIJA NAD NEPODOBnim
NOVINARIMA "SLOBODNE"

BUDIŠA - DUŽNIK HRVATSKOM NARODU!

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

JOSIP JOVIĆ, TRIJUMF TUĐMANIZMA

JOSIP PEČARIĆ, GLOBALIZACIJA U SVIJETLU SUDA U
HAAGU

JOSIP JOVIĆ, BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM

POVIJEST

JE LI SLAVKO GOLDSTEIN NACISTIČKI APOLOGETA?

KRONIKA CRVENO-ŽUTE HRVATSKE

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ŽIVOT PO
PROTOKOLIMA"

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI

HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2,

ZAGREB, 2004.

RAČAN ANGAŽIRAO SLUGE ZA NEHRVATSKU
BRATOVŠTINU

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK
SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

JOSIP JOVIĆ, BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA SVOGA!
ZAŠTO SANADER POMAŽE STIPI MESIĆU
SA PREDSTAVLJANJA SPECIJALNOG IZDANJA NHS-A
"STIPE MESIĆ – DOSJE IZDAJE", ODRŽANOG U
ZAGREBU 9. PROSINCA 2004.

SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"
KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006.

JOSIP JOVIĆ, HAZU TREBA RAZORITI
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SRAMOTNA SUĐENJA NOVINARIMA U HAAGU
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «O ŽRTVAMA JE RIJEČ –
ZBORNIK RADOVA TREĆEG HRVATSKOG
ŽRTVOSLOVNOG KONGRESA»

ANACIONALNI JUGONOSTALGIČARI
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «RASTAJEMO LI SE OD
SEBE?»

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OĆIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE
I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB,
2008.**

JOSIP JOVIĆ, GLAS PONOSNE HRVATSKE
**ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL
HKV-A, 2009.**

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“
PROTIV AKADEMSKE TIŠINE – JOSIP PEČARIĆ
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

KLJUČNO MORALNO PITANJE JE HOĆEMO LI UĆI U
EUROPU ŽRTVUJUĆI NEVINE GENERALE
PRIBLIŽAVANJE HRVATSKOG LISTA SLOBODNOJ
DALMACIJI?

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČeve OD SRBA, ZAGREB, 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)
HRVATSKA ILI LET IZNAD KUKAVIČJEG GNIJEZDA
TRIBINA U SPLITU

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.
AUSTRALSKI HRVATI I PRONAĐENA POLOVINA
DUŠE

"BARBIKA" I "BRDO-BRIJUNI"

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

JOSIP JOVIĆ, CRNE TOGE I BIJESNI MINISTRI
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠistička, TJ

BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015
POMOĆ "ANTIFAŠISTIMA" OD MINISTARSTVA

VANJSKIH POSLOVA RUSKE FEDERACIJE
JEDNOM SLUGA – UVIJEK SLUGA JEDNOM IZDAJICA
– UVIJEK IZDAJICA

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

AKADEMIK J. PEČARIĆ: VLADAJUĆI MRZE
BRANITELJE JER SU UNIŠTILI NJIHOVU
SRBOSLAVIJU

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

ZBOG MEDIJSKOG PROZIVANJA FAŠIZMA HRVATI SE
STALNO BRANE

**THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB,
2017.**

JOSIP JOVIĆ, KAMPANJA PROTIV THOMPSONA
DOLAZI OD ONIH POLITIČKIH I MEDIJSKIH
KRUGOVA PROTIV ČIJIH JE „VRIJEDNOSTI“ ON
USTAJAO PUŠKOM ILI MIKROFONOM U RUKAMA!
ZLOČINI NISU ISTI ili KAKO OD IVA NAPRAVITI JOVU
**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.**
JOSIP JOVIĆ, CRVENE BRIGADE LIKUJU NAKON
PRESUDE "ŠESTORCI"

JOSIP JOVIĆ: SNIJEG JE PAO, ZVIJERI OSTAVLJAJU
TRAGOVE

**MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB,
2018.**

O NAJOGAVNIJIM LJUDIMA

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB
2018.**

JOSIP JOVIĆ, KAROLININ NESTANAK PO DRUGI PUT
JOSIP JOVIĆ, UVIJEK NA HTV-U STRADAVAJU
„NACIONALISTI“

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE
PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

Fra MARTIN PLANINIĆ, KRIST KRALJ

**JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?
ZAGREB, 2019.**

JOSIP JOVIĆ, REVOLUCIJA POJELA PROFESORA
**VRATITI HRVATSNU NARODU,
DRAGOVLJAC.COM**

PREDGOVOR

JOSIP JOVIĆ, TKO JE HRVATSNU OTEO NARODU I
KAKO MU JE VRATITI?

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.

VELIKI RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S
AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

ONO ŠTO NE MOGU ZEČEVI MOGU NJIHOVE SLUGE
U RH? (5.)

U IME NARODA - DRŽAVA I CRKVA PROTIV DON
DELAŠA

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

SJAJAN KOMENTAR IZBORNIH REZULTATA DAO JE
STJEPAN TUĐMAN

**SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL
DRAGOVLJAC.COM.**

IPAK JE TO SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA
PRILOG: JOSIP JOVIĆ, PEĐA GRBIN JE ZAROBLJEN
STAROM MATRICOM JUGOKOMUNISTIČKE

IDEOLOGIJE, A MILANOVIĆ KOMPLEKSNIJA
LIČNOST NEGO ŠTO SE ČINI

JOSIP JOVIĆ I IZBORI

JOSIP JOVIĆ, ČIM MINE EPIDEMIJA STIŽU IZBORI
JOSIP JOVIĆ, BAUK DESNICE KRUŽI HRVATSKOM, A
U MEĐUVREMENU SE ULAŽU SILNI NAPORI DA SE,
UVJETNO REČENO, ŠKORINA KOALICIJA RAZVALI
JOSIP JOVIĆ, HDZ-OVA ANTI KAMPAÑA
JOSIP JOVIĆ, SINDROM KOLONIJE KOJI VEĆ DUGO
TRAJE
INTERVJU S JOSIPOM JOVIĆEM, SAMO DOMOVINSKI
POKRET MIROSLAVA ŠKORE DONOSI PROMJENE ZA
KOJE SE VRIJEDI BORITI

UVODNI TEKST

Ove godine je naš veliki kolumnist i publicist Josip Jović proslavio svoj 70-i rođendan. Tom prigodom sam napisao i jedan tekst. Međutim kratak tekst nije dovoljan da bi prikazao veliku suradnju i pokaže koliki je značaj imao sam Jović u mom publicističkom radu. Zato sam odlučio da uz taj tekst dam izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se on spominje. Na kraju su dani neki Jovićevi tekstovi vezani za Domovinski pokret i izbore.

O JOSIPU JOVIĆU UZ 70-U OBLJETNICU ŽIVOTA

Bila mi je izuzetna čast kada me je Josip Jović obavijestio o tiskaju retrospektivne knjižice o njegovom radu i o vremenu u kojem je radio kao novinar i zamolio me da o njemu napišem nekoliko redaka. Rođen prije 70 godina u Imotskom postao je jedan od najvažnijih novinara u životima mnogih od nas još osamdesetih godina prošlog stoljeća. To je bilo vrijeme kada su komunistički okovi u kojima smo živjeli počeli popuštati pa su tada pojedini novinari mogli početi pisati i istinito. U tome je posebno mjesto imao Jović. Da su to vidjeli i naši ljudi van Hrvatske bio sam svjedokom početkom 1993. godine kada je on bio gost australskih Hrvata.

Godine 2002- predstavljao sam njegovu novu knjigu u Mostaru i Zagrebu:

"Život po protokolima – Prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije" najnovija je knjiga jednoga od najvećih naših kolumnista – publicista Josipa Jovića. Međutim, Josip Jović nije samo to. On će i u hrvatskoj povijesti, duboko sam uvjeren, zauzeti posebno mjesto jer je u najkritičnijim trenucima za hrvatski narod bio jedna od najvažnijih osoba u borbi za opstojnost svoga naroda. Poslije izbora 3. siječnja 2000. nova vlast koja je to postala zahvaljujući pomoći svjetskih moćnika imala je i još ima zadaću vratiti Hrvatsku tamo gdje je bila – u nekakvu zajednicu u kojoj će Srbi opet imati glavnu riječ. Danas takvu zajednicu nazivaju Zapadni Balkan, a sve češće i Četvrt Jugoslavija. Svima je već dobro poznata i formula po kojoj će se formirati: onaj famozni račun 6 – 1 + 1, dakle bivše jugoslavenske republike minus Slovenija plus Albanija. Da bi se to ostvarilo moralno se kriminalizirati Domovinski rat, pobjedničku Hrvatsku vojsku, Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, tj. izvršiti detuđmanizaciju – bolje reći – dekroatizaciju ili rashrvaćivanje Hrvatske. Uz sve to moraju i ekonomski izjednačiti Hrvatsku sa Srbijom kao preduvjet budućeg zajedništva. HDZ se tada pokazao nedoraslim izazovima koji su se pojavili, pa su obranu hrvatske države i same hrvatske opstojnosti ponovo uzeli u svoje ruke hrvatski branitelji. Sigurno je Čondićev stožer za obranu digniteta Domovinskog rata imao ključnu ulogu u tome. A vjerojatno ni sam Stožer ne bi mogao puno napraviti da uza sebe nije imao u to vrijeme zaista slobodnu Slobodnu Dalmaciju. A glavni i odgovorni urednik tih karizmatičnih novina bio je Josip Jović. Čondićev Stožer i Jovićeva Slobodna Dalmacija svojim djelovanjem potakli su na otpor galopirajućem rashrvaćivanju koje je provodila i još uvijek provodi hrvatska vlast pa su uslijedile reakcije biskupa, generala, nogometara, velikog dijela naroda.

Upravo o tim vremenima govori ova knjiga. Napisao je čovjek bez čijeg djelovanja u tim vremenima vjerojatno ne bismo mogli danas u Hrvatskoj ni pisati slične knjige. Sam intrigantni naslov knjige Jović objašnjava odmah iza naslovnice: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krivotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojemu se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina." Jović će u poglavlju "Pod

kacigom globalizacije" dati niz citata iz Protokola koji doista potvrđuju njegov zaključak.

U Zagrebu je moj govor, u kome sam i ovo izrekao, pohvalio veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica što mi je samo potvrdilo da moje mišljenje o Joviću dijele i mnogi drugi.

A da su to itekako znali mnogi neprijatelji neovisne hrvatske države potvrdila je i činjenica da je postao i Haaški optuženik. Kao takav bio je i prvi govornik na velikom prosvjedu u Splitu kada je uhapšen general Ante Gotovina. Na skupu sam trebao govoriti i ja. Tek sam u Splitu doznao da ne će biti govornik. Kada je to čuo Jović tražio je da ja govorim umjesto njega. To je tražio on koji je bio žrtva tog istog suda. Naravno nisam prihvatio ali je i to pokazalo svu njegovu veličinu i kao čovjeka.

A kao novinar Jović je bio neobično važan i u mom publicističkom radu. Napisao sam niz publicističkih knjiga i u mnogim mojim tekstovima nebrojeno puta sam navodio njegove riječi. Vjerujem da bih mogao napisati knjigu sa svojim tekstovima u kojima ga citiram. Istomišljenici smo, pa mi je jednostavnije njega citirati. Napisao bi to prije mene, a tako dobro ja i ne bih znao napisati. Pa zašto onda to ne bih citirao, zar ne?

Pisao je Jović i predgovore nekih mojih knjiga, objavio i razgovore sa mnom, a nebrojeno puta je i predstavljao moje knjige.

A koliko i danas vrijede ocjene koje sam o Joviću izrekao prije 20 godina potvrđuje činjenica da sam taj govor i nedavno objavio:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20384-ono-sto-ne-mogu-zecevi-mogu-njihove-sluge-u-rh-5a>

Zapravo to pokazuje i koliko se puno toga nije promijenilo u ovih 20 godina. Sada se Jović odlučio i djelatno uključiti u borbu za Hrvatsku. O tome sam govorio već u Predgovoru knjige *Vratiti Hrvatsku narodu*:

NEĆE NAS PONOVO VRATITI U KAVEZ!"

Josip Jović kaže da se "Hrvatska ponovo nalazi u jednom povijesnom trenutku": - Hrvati su povijesno, kao narod, živjeli u jednom kavezu, a oko njih su lajali psi žandari... I to narod osjeća, tu situaciju da nas neki ponovno žele vratiti u kavez. Domovinski

pokret osjećam kao veliku šansu da ne dopustimo da nas ponovno vrate u kavez.

Opisao je atmosferu koja je vladala na Osnivačkom saboru Domovinskog pokreta: - Došao sam sa srcem, kao i svi ostali, to se osjetilo... Domovinski pokret bi trebao biti jedan vjetar, jedna nova, čista rijeka barem na izvoru, ali istina je da je dugi put do ušća... Kako je krenulo, vjerujem da Škoro može biti novi Tuđman, nakon 90-ih

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20443-josip-jovic-kako-je-krenulo-vjerujem-da-skoro-moze-bitи-novi-tudman-nakon-90-ih>

Zapravo retrospektivna knjižica o Jovićevom radu i o vremenu u kojemu je radio kao novinar na najbolji način obilježava 70-u obljetnicu njegova izuzetnog života. Čestitam mu i zahvaljujem na svemu što je učinio i što će još učiniti.

Akademik Josip Pečarić

JOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

KOMUNISTIČKA EGZEKUCIJA NAD NEPODOBnim NOVINARIMA "SLOBODNE"

Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacije, 29. travnja 2001.

Mnogi misle da je pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu najveća greška bila izbor suradnika. Međutim, to mu se i ne može mnogo zamjeriti jer poznata je ona narodna: Ne znam kakav je čovjek, jer nije imao ni novac ni vlast. A neki predsjednikovi suradnici su svoje pravo lice pokazali tek kada je predsjednik umro.

Zato je mnogo veći nedostatak njegove politike izgubljena bitka za medije. Poznato je da su u vrijeme prve vladavine komunista u Hrvatskoj novinari postajali mahom oni koji su bili podobni tadašnjim vlastima. Pobjedom demokracije većina je samo prividno promjenila svoje "ruho". Sve teže i teže bilo je državotvornim Hrvatima objavljivati svoje tekstove i u tzv. HDZ-ovim novinama. Pri tome se na sva zvona tvrdilo da su mediji u Hrvatskoj u rukama vladajuće stranke.

Odlazio sam svake godine na australiska sveučilišta i gostovao na hrvatskim radio programima. Nezaobilazno pitanje je bilo o tom

tzv. jednoumlju u hrvatskim novinama. Tvrđio sam suprotno. Kao primjer sam naveo sebe. Jer dok su Hrvati Australije voljeli slušati moje političke komentare, u Hrvatskoj sam ih teško objavljavao i kao pisma čitatela. Jedne godine sam im spomenuo da postoje samo dvije tiskovine u kojima ja uopće mogu nešto objaviti. Slijedeće godine mogao sam spomenuti samo jedne, a poslije eutanazije Hrvatskog Slova nijedne. A sjetimo se samo da je HTV skinula s programa prikazivanje filma "Četverored" uoči samih izbora, dakle navodno HDZ-ova televizija skida povjesni film o posljeračnim komunističkim zločinima nad Hrvatima samo zato da ne bi gledateljstvo shvatilo da umjesto navodnih lopova trebaju dovesti na vlast "bivše" komuniste, dakle one koji su i opljačkali i pobili mnoge Hrvate.

Kada je šestorka došla na vlast mnogima je bilo čudno kako su novine preko noći postale njihove. Izgledalo je da su naši novinari kao prekidači za električnu struju. U trenu, pritiskom na prekidač imaš, odnosno nemaš struje. A u stvari oni su se samo vratili na svoje. Sada su mogli otvoreno raditi ono što su u Tuđmanovo vrijeme morali raditi kriomice. Da ne spominjemo onih dvadesetak "hrvatskih" novinara koji su bili (ili su i još) suradnici Udbe.

Već demonstracije povodom osude generala Blaškića u Zagrebu dale su naslutiti da nova vlast ne želi objektivne medije. Dopredsjednica hrvatske vlade Željka Antunović, već tada je najavila hitne promjene na Hrvatskoj televiziji zbog "nepopravljivosti ljudi koji vode HRT i njihove nespremnosti da prihvate promjene. Naglasila je da HRT i dalje u informativnom programu promiče netolerantno ponašanje, jer je, govoreći o presudi generalu Tihomiru Blaškicu, dala prednost predsjedniku HIDRA-e Marinku Lioviću, koji je sudjelovao u politici koja je dovela do toga da je general Blaškić dobio 45 godina zatvora." Da ovdje ne komentiramo da u njenim riječima doista ima istine. Liović se sigurno borio za neovisnost Hrvatske. A koliko ih se je samo iz SDP-a svo to vrijeme borilo za njihovu im Jugu?

U Spremnosti, od 18. travnja 2000. objavio sam članak čiji naslov sve govori: "Izvanredni otkaz najboljoj hrvatskoj novinarki - kolumnistici Vjesnika g. Maji Freundlich" koji počinje ovako:

"Novim hrvatskim vlastima nije trebalo puno vremena da pokažu svoje komunističko/globalističko lice. I doista, oni su to na

najdrastičniji način pokazali upravo na njoj samoj. Sindikalni povjerencnik Vjesnika Mladen Jambrović potvrdio je, kako saznajemo iz Slobodne Dalmacije od 11. travnja, da je Maja Freundlich dobila otkaz jer, kako piše u rješenju o otkazu, dva mjeseca nije dolazila na posao. Štoviše, ona svoj izostanak nije opravdala glavnom uredniku ili Upravi. Prema njegovim riječima, ona je otkaz dobila prema Zakonu o radu, u kojem stoji da ako se netko 5 dana ne pojavljuje na poslu automatski dobija otkaz. S druge strane u obrazloženju izvanrednog otkaza pojašnjava se da je ona u proteklom vremenu radila za konkurenciju i to bez suglasnosti matične kuće Vjesnik.

Novinaru Slobodne Dalmacije g. Freundlich je u svezi sa svojim 'nedolaskom na posao' izjavila: 'Već niz godina moj status u Vjesniku vrlo je čudan. Naime, nikada nisam imala svoj kompjutor, pisači stroj ili radni stol. Dakle, nisam imala radno mjesto, već sam kolumnе slala od kuće. Nakon 3. siječnja 2000. i nadalje sam nastavila slati kolumnе koje se više nisu objavljivale. Prošloga tjedna, točnije 4. travnja dobila sam pismo u kojem mi je uručen izvanredni otkaz jer, navodno, nisam ispunjavala radne zadaće, a dobivala sam plaću. Ponavljam da mi je 30. prosinca 1999. godine objavljena zadnja kolumna, a od 8. siječnja, iako sam ih redovito slala, nije objavljena ni jedna'."

O otpuštanju novinarke, samo zato što ima suprotna politička uvjerenja, pisala je samo Slobodna Dalmacija! Recimo Joško Čelan je pokazao kako je otkaz koji su njemu svojedobno dali komunisti u Slobodnoj Dalmaciji istovjetan ovom Maji Freundlich. Ne čudi što je o tome pisala jedino Slobodna Dalmacija, jer to su jedine novine koje poslije trećešječanskih izbora nisu postale režimske. U njoj si mogao čitati i kolumne ljudi bliskih SDP-u, HSLS-u, LS-u, HSS-u, ali i državotvornih novinara. I tu nastaje problem. Komunisti su naučili vladati samo u uvjetima "diktature proleterijata", što - kada su mediji u pitanju - znači: smije se tiskati samo ono što odgovara vladajućim komunistima. Iskustvo ih uči da i mala pukotina nastala u takovom komunističkom mraku može napraviti svijetlo! I doista, iako je državotvornih novinara u Slobodnoj mnogo manje od onih bliskih vlastima, argumenti i analize jednog Vukmana, Jovića i Čelana na početku, a kasnije i niza drugih (Borić, Gugo, Marijačić,...) čine da se Slobodna počinje doživljavati kao državotvorna novina. (a ima recimo samo oko četrdesetak posto

državotvornih tekstova). Mnogi naši ljudi su s oduševljenjem prigrili ovu novinu. Sada imaju novinu u kojoj mogu vidjeti stavove i jednih i drugih. Pri tome i ovi skloni režimu, zbog sjajnih državotvornih tekstova moraju pisati doista na najvećoj mogućoj razini.

Vlastima su zato to "fašističke novine". U Spremnosti od 16. svibnja 2000. tiskan je jedan moj komentar s amac-mreže u svezi s tekstrom T. Dujmovića: "Zašto ne mrzim Mesića":

"Jesam li dobro pročitao slijedeću izjavu predsjednika Mesića: 'Ima nekoliko novinara čije članke, komentare ili kolumnne onako dijagonalno pročitam: oni s toliko mržnje o meni pišu da se ja čudim da su uopće živi! Jer s toliko je mržnje teško živjeti. Kada vidim nekakvog Čelana, nekakvog Vukmana, nekakvog, kako se zove, Dujmovića, što ja znam kako se sve ne zovu, a tu računam i Maju Freundlich, pitam se kako mogu pisati s toliko mržnje protiv nekih kolektiviteta i nekih osoba.'

Zar sve što do sada jest radio novi hrvatski predsjednik nije bilo iz mržnje prema njegovom prethodniku? Na koga se onda odnosi ono 's toliko je mržnje teško živjeti'? Možda doista i nije njegova mržnja već mržnja onih koji su danas glavnici u Hrvatskoj, i čiji predstavnici stoluju na Zrinjevcu.

Jasno je da on misli na g. Maju Freundlich. Ona je dosita puno toga napisala protiv tih koji su izgleda doveli g. Mesića na položaj koji sada zauzima. Kako drugo on može i protumačiti njeni pisanje protiv tih koji su ga toliko zadužili, nego kao mržnju? Kako bi sebi mogao priznati da ona napada najmoćnije na svijetu iz ljubavi prema svom narodu, kada je on išao i u Haag kao svjedok! Svjedok suda koji je Blaškiću presudio 45 godina samo što je doista Hrvat."

Da i ne spomenemo zamjenu teza kada se radi o mržnji prema nekim kolektivitetima. Njegova "ljubav" prema Hercegovcima je nadaleko poznata. Kao da mu je kćerka bila udana za Hercegovca, pa su mu se puno zamjerili. A o kakvima se novinarima radi čitatelji Slobodne Dalmacije sigurno dobro znju. Spomenut ću samo da sam svojedobno velikom hrvatskom književniku akademiku Slobodanu Novaku skrenuo pažnju na pisanje Zorana Vukmana. Kada je pročitao neke Vukmanove tekstove bio je iznađen izuzetnom kvalitetom Vukmanovog pisanja.

Jasno je da su državotvorni Hrvati zabrinuti za sudbinu Slobodne Dalmacije. Isto je i s Hrvatima u inozemstvu. Dovoljno je pogledati "Urednička razmišljanja" g. Lovokovića u Spremnosti od 29. veljače 2000. kad navodeći tekst iz Slobodne Dalmacije odmah iza imena našeg dnevnika dodaje: "List kojeg želi ova nova vlast staviti pod stecaj". Prigodom prog pokušaja "samoupravljača" iz Slobodne Dalmacije da smijene g. Jovića, mnogi Hrvati iz svijeta, a posebno s amac-mreže pisali su svoja protesna pisma. Tada sam i ja razmijenio nekoliko e-maila s jednim "samoupravljačem". Tvrdio je da je g. Jovića kameleon. Bio sam iznenađen da visoko-poziciranom novinaru Slobodne Dalmacijem moram objašnjavati da bi g. Jović doista bio kameleon u slučaju da je do jučer bio za Tuđmana, a danas je za novu vlast. Naravno, taj naš novinar za sebe nije mislio da je kameleon, iako je svoju visoku poziciju dobio u vrijeme dok je na vlasti bio Tuđman. S pravom, jer on je u biti bio protiv Tuđmana i tada, samo to nije smio reći. Zato mnogi i moraju mrziti Jovića, Čelana, Vukmana i ostale. Oni ne žele raditi kako vlast kaže. A naši "kameleoni" su tako radili.

Kako su pritisci na Slobodnu Dalmaciju jačali, reagirali su i mnogi naši ljudi koji ne žele jednoumnu Hrvatsku. Tako sam u tekstu: "Sluge na vlasti ne mogu iz svoje kože" (Hrvatsko Slovo, 20. listopada 2000.) napisao:

"Vlast ima svoju cijenu. Moraš slušati one koji su ti je i omogućili. Jedna od suptilnih metoda koja vodi k Balkaniji jest i najavljeni uništenje Slobodne Dalmacije. Branitelji, biskupi, generali i nogometni su podržani od velikog dijela naroda. Nemjerljiva je zasluga Slobodne Dalmacije u tome. Da bi bili uspješniji u služenju svojim gazdama današnja vlast mora zato uništiti Slobodnu Dalmaciju. Kada su već morali prihvatići Deklaraciju o Domovinskom ratu, moraju se osigurati da im se nešto slično ne dogodi ubuduće. Bez Slobodne Dalmacije lakše će u Balkaniju. Sve u svemu što reći osim: Živjela Balkanija! Samo da se malo nisu prevarili u hrvatski narod? Jednom su ih povukli za nos. Hoće li uspjeti ponovo?"

Slično tvrdim i u članku "Je li 2001. – godina veleizdaje?" (Hrvatsko Slovo od 5. siječnja 2001.): "Očito je da se vlast intenzivno priprema suditi hrvatskim osloboditeljima, bilo doma – bilo u Haagu. Cijela ova godina bila je priprema za takvo nešto.

Počelo je s kriminaliziranjem svega što je vezano za Domovinski rat, bolje reći što je najzaslužnije za stvaranje države: invalidi, tajne službe, generali. Kako je reakcija naroda bila nepovoljna za sadašnju vlast, pa je ova morala donijeti saborsku deklaraciju protiv onih koji kriminaliziraju Domovinski rat, sada se moraju osigurati da ta reakcija bude što manja. Za to se moraju eutanazirati još jedini preostali neovisni mediji, prije svih 'Slobodnu Dalmaciju'. Uostalom, ovih dana smo svjedoci smjenjivanja petoro novinara koji su uredivali informativnu emisiju HTV-a 'Odjeci dana': Dijane Čuljak, Mirjane Hrge, Ante Jelinić, Joze Barišića i Zorana Šprajca. Naime, jedino su oni donosili potpune informacije o prosvjedima branitelja Domovinskog rata i praktično su samo oni iscrpno izvještavali o aktivnostima Stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata. A objektivno informiranje je današnjim vlastima - nesposobnost. Dakle i oni su odgovorni što su današnje vlasti bile prisiljene donijeti saborsku deklaraciju o Domovinskom ratu."

Izgleda da je odgođena eutanazija Slobodne Dalmacije, o kojoj sam pisao u tom prvom ovogodišnjem broju Hrvatskog Slova, pred nama. Prema izvješću Slobodne Dalmacije, nedavno je Vinko Bajrović, tzv. Capo, vijećnik Županijske skupštine na promotivnom skupu SDP-a u Imotskom, u društvu s Matom Arlovićem, izjavio kako je Slobodna Dalmacija politička prostitutka koja je nanijela veliku štetu Dalmaciji, trijumfalno uskliknuvši: sada je tome kraj, od ponedjeljka (dakle od 23. travnja 2001.) Slobodna Dalmacija će biti uistinu slobodna za svakog poštenog, demokratskog novinara, a pošteni ljudi je neće više čitati otraga."

Možemo se složiti da je Slobodna Dalmacija doista nanijela štetu Dalmaciji. Jer u politici koju sprovodi šestorka, a u kojoj su važni podobni a ne sposobni, Slobodna Dalmacija je doista pomogla u stvaranju mnogo nepodobnih u Dalmaciji, nego što su to činile novine u drugim hrvatskim krajevima. Pa grafit u Splitu "Zagreb = Beograd" to i pokazuje. Naravno i ne čudi što Bajrović kaže da su prostitutke državotvorni Hrvati, a ne oni koji više vole Jugu, ili služe svjetskim moćnicima na uštrb interesima svog naroda. Jer napad je najbolja obrana. Međum, teško je razumjeti da toliko neinteligentno pokazuje, tj. prokazuje komunističku čud današnjih vlasti. Nekad smo imali tzv. "poštenu inteligenciju", a danas već i "poštene novinare" i "poštene ljude" koji znaju što treba čitati, a što ne!

Bajrovićev ponedjeljak je prošao bez smjene. U Slobodnoj Dalmaciji od 24. travnja 2001. čitamo kako predsjedatelj Parlamentarne skupštine Vijeća Europe lord Russel Johnson tvrdi kako mediji moraju kritizirati vlast. Netko će pomisliti, pa kako onda dozvoljavaju našim vlastima da unište jedini dnevnik gdje se to doista i radi. Naivno pitanje, kada se zna da im 87 posto glasova Hrvata u BiH nije dovoljno da oni koji su dobili takvu plebiscitarnu većinu ne predstavljaju svoj narod. Svjetskim moćnicima su bitni samo njihovi interesi. Oni jedno govore, a drugo rade. Ne smeta im razbojnička pljačka Hercegovačke banke i štošta drugo. Vjerojatno su naivni i mladi hrvatski liberali (istи broј Slobodne Dalmacije) kada tvrde "Branili smo slobodu Radija 101, branimo i Slobodnu!" Jer u šestorki se ne slažu samo u tome kako eutanizirati Slobodnu Dalmaciju. Prije ili poslije izbora. Ali njihove riječi s malom preinakom pogađaju u bit problema. Braneći Slobodnu - brani se sloboda! Kako izgleda jedino je i moguće onim što su mladi hrvatski liberali i najavili - prosvjedima!

BUDIŠA - DUŽNIK HRVATSKOM NARODU!

Spremnost, hrvatski tjednik, 27. srpnja 2001.

Sredinom 1992. godine ankete u hrvatskim novinama pokazivale kako je po popularnosti iza predsjednika Tuđmana - Savka. Paragu su smještali na treće, a Budišu na četvrti mjesto. U to vrijeme sam prvi put bio u Melbourneu. Naši ljudi su me pitali što mislim o tome. Vjerovali su da će na drugo mjesto staviti predsjednika HSP-a. Bili su iznenađeni kada sam ja rekao da je poslije Tuđmana - Budiša. A još su se više iznenadili kada se moja prognoza krajem godine i ostvarila. Pitali su kako sam pogodio.

Jednostavno, Budiša je kao član vlade nacionalnog jedinstva slao otvorena pisma tadašnjim europskim promatračima u kojima je ukazivao na svu nelogičnost djelovanja i njih samih i njihovih vlada. Tako se doista ne ponaša prema žrtvi kakva je bila Hrvatska 1991. godine. Sjetimo se samo kako su bespomoćnom hrvatskom narodu zabranili nabavljati oružje za samoobranu. Ljudi su doživljavali Budišu kao čovjeka kome je važan samo hrvatski interes, a ne osobni i znao sam da na slijedećim izborima to moraju nagraditi.

Na žalost, Budiša, nije naučio lekciju iz rezultata tih izbora. HSLS nije nastavio djelovati u tom pravcu. Od tog trenutka mi više nemamo u Hrvatskoj oporbenih stranaka koje bi sustavno ukazivale na prljave igre mnogih svjetskih država u odnosu na Hrvatsku. Dapače, njihovo ponašanje je bilo takovo da ih je Carl Gustaf Ströhm u jednom svom članku upozorio kako se trebaju zamisliti nad svojim djelovanjem kada ih neprijatelji tapšu po ledima. Drugim riječima, imamo potpun zaokret HSLS-a: od napada do služenja svjetskim moćnicima.

Da je Budiša nastavio s takvim svojim djelovanjem to bi možda dovelo do stvaranja druge jake hrvatske stranke centra - stranke koja bi oko sebe okupila sve one državotvorne Hrvate koji iz raznoraznih razloga nisu bili u HDZ-u. Nije! Zato mnogi ugledni "narodnjaci" napuštaju liberalne i u nedostatku druge hrvatske stranke centra pristupaju HDZ-u. Sjetimo se samo da je Mate Meštrović napustio HSLS uz obrazloženje da se njihovo vođstvo nije radovalo "Oluji". Dolazi do raspada HSLS i odlaska Gotovčevih anacionalnih liberala.

Tada sam u Hrvatskom Vjesniku (Melbourne) napisao tekst "Hoće li Budiša uspjeti", u kome su dana ovakva razmišljanja.

Članak sam poslao Budiši. Naravno, bez ikakvog učinka jer je i Budišin HSLS ostao na istim pozicijama. Pače, ostvarila se potpuna suprotnost od onoga što sam sugerirao – savez s Račanom, tj. Budiša postaje smokvin list za povratak komunista na vlast u Hrvatskoj.

Malo je ljudi u Hrvatskoj koji ne misle da je Budiša izuzetno principijelan političar. A nije bio principijelan u najvažnijem: nastavak politike koju je započeo pišući pisma europskim promatračima. Želio je biti predsjednik Hrvatske, a vjerovao je da je jedina mogućnost za to je bila upravo takva "principijelnost". Vjerovati da će mu Račan pomoći u trci za predsjednika države bilo je doista naivno. Prije samih izbora pisao sam u Spremnosti, 25. siječnja 2000.:

"Veliki poraz HDZ. Politici koja je potpomagala crveno-žutu koaliciju, više dr. Granić nije potreban. Po anketama sa nadmoćnog prvog mjesta s više od 50 posto pred izbore, dr. Granić ubrzo stiže na treće mjesto. Pobjeda oporbe je toliko velika da sada politici SAD-a više vjerojatno nije potreban ni Dražen Budiša. Budišina prošlost ne garantira sprovođenje svega onoga što nova vlast treba dati za uzvrat podršci na izborima. (...) Zato i ne čudi meteorski uzlet g. Mesića od gubitnika koji ni u ovako nadmoćnoj pobjedi oporbe nije uspio ući u Sabor, do čovjeka koji je prvo na SDP-ovojoj stranici na Internetu bio na prvom mjestu, a potom i u drugim novinama. Kao da su oni koji su svojim materijalnim sredstvima omogućili ovoliku pobjedu oporbe, 'sigurniji' u povrat uloženog s njim kao Predsjednikom, nego s g. Budišom."

Ali igre Račana s Budišom su se nastavile. Državotvorne novine u Hrvatskoj, ili bar ono što je bilo ostalo, štitile su ga. Ja sam bio uvjeren da treba raditi suprotno. Ali to se baš i nije moglo publicirati u Hrvatskoj. Zato sam u Spremnosti, 12. veljače 2001. objavio članak koji nije bio tiskan u Hrvatskoj, u kome sam oštire kritizirao Budišu.:

Budiša nije bio svjestan što je obaveza nove hrvatske vlasti prema onima koji su im pomogli u tome. To je bilo očito iz njegove reakcije na presudu generalu Blaškiću. Podrugljivo sam o tome pisao u pismu američkom veleposlaniku u Hrvatskoj (Zrcalo, 18. ožujka 2000): "Istina, nova hrvatska vlast je nesretna što i među njima ima

ostataka hrvatskih nacionalista kao što je g. Dražen Budiša. On je iskazao bojazan da bi i hrvatski generali iz Bljeska i Oluje mogli proći jednako kao i Blaškić. Za njega je upitna i haška kvalifikacija hrvatsko-muslimanskog rata međunarodnim sukobom. To jest nož u leđa novoj hrvatskoj vlasti za koju takva kvalifikacija nije uopće upitna i koja je pronašla dokumente. Budiša je i izdajica, jer otkriva što nova vlast namjerava s ostalim zlotvorima, tj. hrvatskim generalima iz Bljeska i Oluje. (...) Molim Vas ipak da shvatite položaj hrvatske vlade i u odnosu na g. Budišu. Pa njega je g. Albright zamolila da bude aktivniji u hrvatskoj politici, a on je - bedak - to doslovno shvatio. Ali doći će i on na red."

Odmah potom donijeli su Deklaraciju o suradnji sa Sudom u Haagu. Za nju su glasovali i HSLS-ovci. Osuđeni su Kordić i Čerkez. Zbog navodne agresije Hrvatske na BiH. Vladu u kojoj je i HSLS ne zanima što je to protivno Deklaraciji o Domovinskom ratu.

Budiš nije bilo dovoljno ni to što je general Norac uhićen. A sigurno mu je jasno da je u zatvoru samo zato što je spašavajući Gospić spriječio podjelu Hrvatske na dva dijela, tj. spasio Hrvatsku. Napisao sam tekst "Najveći gubitnik – Budiša". Državotvorni Hrvati sumisili da ne treba biti oistar prema Budiši, pa tekst nije objavljen. Evo tog teksta:

Najveći gubitnik - Budiša

Vjerojatno je najveći gubitnik u slučaju generala Norca predsjednik HSLS-a Dražen Budiša. I on je bio jedan od potpisnika sramotnih prijedloga u Saboru kojima se željela uvesti diktatura u Hrvatskoj. Kada se na prosvjedu u Splitu okupilo četvrt milijuna ljudi, i kada je postalo jasno da neće biti ništa od diktature, Budiši su odjednom ti prijedlozi bili neprihvatljivi. Netko će reći: Pa potpisao ih je i HSS. Jeste, ali Tomčićeva stranka je još na zadnjim izborima na kojima je pobijedio HDZ izšao s parolom: "Stvorili smo Banovinu bez kapi prolivene krvi". Poruka koja jasno kaže da misle da je bolje bilo ostati u Jugoslaviji.

Državotvorni Hrvati nisu htjeli vjerovati da je i Budiša na strani onih kojima je bliža Juga. Pa i kada se je ujedinio s onima koji su ga progonili mislili su: Budiša grijesi. Mnogi su se osvjestili kada je te

i doveo na vlast. Ali ne svi. Sada je sigurno ostalo doista malo državotvornih Hrvata koji mu još vjeruju.

Sjećam se jednog razgovora od prije sedam-osam godina s jednim od tadašnjih vodećih HSLS-ovaca. Pričao mi je kako im je nakon priznanja Hrvatske Gensher rekao da je Vanceov plan bio uvjet za priznanje Hrvatske. Rekao sam mu da je mnogim državotvornim Hrvatima to odmah bilo jasno, dok je predsjednik njegove stranke dao ostavku na položaj ministra u Vladi nacionalnog jedinstva upravo zbog tog plana. Narugao sam se pitajući ga je li to HSLS protiv neovisnosti Hrvatske, kada im je predsjednik dao ostavku zato što je Tuđman prihvatio uvjet za neovisnost. Poslije izvjesnog vremena pročitao sam u novinama kako je moj prijatelj napustio HSLS i prešao u HDZ.

Tada doista nisam vjerovao da će Budiša ikada hrvatski narod optužuti da sprema državni udar protiv vlasti koju je sam izabrao.

Tako se po tko zna koji put pokazalo koliko je pokojni predsjednik bio iznad svih nas. Dok smo se mi 1991. godine čudili zašto on ne ide skupa s Koalicijom narodnog sporazuma – on nije htio. On je znao da je tamo bilo previše onih kojima Jugoslavija nije mrska.

Sjetimo se prvog skupa Koalicije u Ciboni i dvije velike zastave s petokrakama. Ili Supekovića izjava kako je Tuđman stvorio Hrvatsku s ustaškim novcem. Hrvatski iseljenici su ustaše jer je upravo njihov novac omogućio nabavku oružja u trenutcima kada je svijet ukinuo pravo Hrvatima na samoobranu (embargo na uvoz oružja). Time su omogućili stvaranje države, kojoj su eto i komunisti na vlasti. Ali nema više Juge. Sjetimo se jugoslavenstva prvog predsjednika Budišine stranke. Sjetimo se da je Savkinoj stranci predsjednica jedna Pusićka, pa slobodno možemo konstatirati kako se ta stranka zove Hrvatska NE-narodna stranka.

Danas, vladajuće stranke kao žale zbog podjela do kojih je došlo u hrvatskom društvu, kao da oni ovu godinu dana sustavno ne rade na tim podjelama (a radili su i ranije). Upravo su sotonizirali onog koji je želio pomirbu – Oca hrvatske države. Još dok je bio na vlasti, u Puli su komunisti/”antifašistički borci” izbacili s bine Tuđmanovog izaslanika koji je govorio o pomirbi. Godinu dana vlasti isključivo su iskoristili za tu podjelu. To je težak zločin ovih vlasti prema ovom narodu: podjela na ponosni dio naroda i onaj dio kojemu ne smeta

prodaja hrvatskih generala za novac (“Repubblica”: “Bez obzira je li Zagreb u pravu ili nije, sve se zapravo pretvara u jednu trampu. Ako će predati ovog ili onoga generala haškim sucima, Hrvatska i Srbija vjeruju da će dobiti pristup i financijska sredstva Svjetske banke i Međunarodnog monetarnog fonda.”).

Ako im je do jedinstva naroda to je lako postići i sada oko generala Norca. Zločin je zločin. Ali za sve. I zna se tko je prvi načinio zločine. Ili onako kako su sugerirali svjetski moćnici kada su zahtjevali da u Podunavlju ima samo 25 zločinaca bez obzira na pravnu državu. Lako je postići zajedništvo ako se i vlast ravna po hrvatskim interesima, a ne ovih iz Podunavlja.

Istini za volju treba napomenuti da su svjetski moćnici sustavno radili na toj podjeli još od priznanja Republike Hrvatske. O tome sam govorio još 1992. u Melbourneu. Upozoravao sam naše ljude da priznanje koje su Hrvati iznudili, neće zaustaviti svjetske moćnike. Ići će na ono čime se i jedino može pobijediti Hrvate: na podjelu.

Jedna kolegica (nije Hrvatica) nedavno mi reče kako ne može shvatiti kako je narod koji je prije deset godina bio tako jedinstven sada tako podijeljen. Valjda će shvatiti kolika je Tuđmanova veličina. Ne tako davno jednog dužnosnika u svijetu su pitali zašto primjenjuju različit pristup u različitim novopriznatim zemljama. Odgovorio je da u nekim zemljama mogu naći “suradnike”, a u nekim ne. Samo u Hrvatskoj predsjednica neke “hrvatske” i “narodne” stranke može tvrditi da je Hrvatska agresor (jer spašava Hrvate) i da je Hrvatska izrasla na zločinima. I to osoba čiji je predak činio zločine da bi stvorio neku drugu državu!

Josip Jović u “Sudbonoscima” piše da Maček nije želio propast Jugoslavije i da je vidio rješenje hrvatskog pitanja u njezinim okvirima: “No, s obzirom na uglavnom negativne reakcije s mnogih strana na stvaranje Banovine (...) teško da bi ona i u drukčijim uvjetima opstala. U tom bi slučaju i Maček vjerojatno došao na poziciju potpune hrvatske nezavisnosti.” Ovdje je naglasak na riječi “vjerojatno”. Drugim riječima - možda bi, možda ne bi.

Ipak za takvog Mačeka je glasovao skoro cijeli Hrvatski narod, a za najvećeg hrvatskog sina, Oca hrvatske države dr. Franja Tuđmana, ni blizu tome. Kako je to moguće? Pa Hrvatska nije bila samostalna država i podjela na onaj ponosni državotvorni dio i onaj drugi je stalna. U trenutcima kad kod državotvoraca preovlada uvjerenje da

je nemoguće imati neovisnu državu onda i može netko kao Maček dobiti toliki broj glasova.

To je pozicija na koju je stalno računao Budiša. Zato on nije bio slučajno u Koaliciji, s Račanom, za diktaturu. Dok se predsjednik LS-a Kramarić prokazao svojom izjavom da su se u Saboru sukobili fašisti i komunisti, za Budišu to kaže Tihomir Dujmović u Slobodnoj Dalmaciji (16. veljače 2001.):

“Hrvatskoj nema sreće ni s lijevima ni s desnima, probali smo i jedne i druge.” i naravno “spasitelj” je Budiša. Da, sjećam se vremena kada je “spasitelj” bio i Šuvar (“Stipe, vrati se, sve ti je oprošteno.”) Ali za Mačeka se glasovalo kada je teško bilo pretpostaviti da možemo imati neovisnu državu. A danas ljudi znaju da su deset godina imali neovisnu državu. Tih deset godina ponosa nitko više ne može prebrisati. To je pokazao skup u Splitu. Bio je veći od Tuđmanovog jer su tada vjerovali da državu ne mogu izgubiti. Današnja vlast ih je brzo naučila da mogu.

I državotvorne političare. Na povjesnom skupu u Splitu izrečen je povijesni poziv na stvaranje Hrvatskog bloka. Vidjeli smo u Saboru koliki je bijes uhvatio vladajuće stranke na činjenicu da će doći do stvaranja ovog bloka. Jugonostalgičara neće biti u hrvatskom bloku. Budiša? Tomac? Malo vjerojatno! Oni su pokazali da su stabilan suradnik u vlasti koja progovara kroz usta Slavka Linića (Nedeljna Dalmacija): “Evidentno je da s njima nema pomirenja, oni to ne žele, oni su dio nečega što je strano demokraciji i posve je jasno da ćemo se s tim morati obračunati. Kad to kažem, onda mislim na HDZ i njegove satelite, one jos gore političke opcije od HDZ-a koje će nas eto i likvidirati.” Sjeća li se još netko optužbi nekadašnje opozicije da je HDZ uveo jednoumlje u Hrvatskoj. Optužili su HDZ za ono što su naumili raditi i što rade dolaskom na vlast. Srbi i njihovi učenici uvijek optužuju druge za ono zlo koje sami rade ili će raditi.

Tekst je napisan neposredno poslije prosvjeda u Splitu “Svi smo mi Mirko Norac”. Naslov je doista bio znakovit.

I onda su došli na red generali Gotovina i Ademi. Jasno je da je Gotovina kriv upravo zato što je svojim akcijama sprječio pad Bihaća, od licemjernog svijeta zaštićene zone. Taj svijet je htio da i ona padne, kao što su to omogućili sa Srebrenicom. Pokolj bi bio mnogo veći ali bi omogućio obnavljanje Juge. To je sprječio

Gotovina i za to mora u Haag! I kada se Budiša suprostavi tome, njegova stranka mu okreće leda, pokazujući time da sam pogodio bit Budišine stranke u tom neobjavljenom tekstu.

Naravno, Budiša u svojim zabludama ide do kraja, i svojom ostavkom pomaže upravo onima koji su ga izdali i Račanu koji ga je žednog preveo preko vode. Čak ne dolazi ni u Sabor da javno cijelom hrvatskom narodu kaže što misli o izručenju hrvatskih generala. Pogotovu kada znamo da to znači upravo ono što tvrdi Josip Jović (Slobodna Dalmacija, 19. srpnja 2001.): "Optužnica protiv dvojice generala de facto je, poput presuda Blaškiću i Kordiću, optužnica protiv hrvatske države. Ona se svodi na dvije osnovne postavke: Hrvatska je planirala deportaciju, raseljavanje, ubijanje i progon Srba (drugim riječima genocid), a hrvatske oružane snage izvršile su agresiju na legitimnu srpsku državu Krajinu!"

Ali, ne i samo to. Ne zaboravimo da su upravo snage UNPROFOR-a pomagale Srbima u stvarnom etničkom čišćenju Hrvata s tih prostora. Svjetski moćnici znaju ono što Hrvati ne znaju: napad je najbolja obrana.

Također, Carl Gustaf Ströhm navodi u Hrvatskom Slovu, 20. srpnja 2001., komentar iz bečkog lista "Presse": "I Hrvati moraju naučiti da nije svaki general koji je sudjelovao u ponovnom osvajanju Krajine junak, nego da je i na hrvatskoj strani bilo zločinaca zapovijedi koje su bile izvršene". Da, Hrvati moraju naučiti da je njihova vojska slična vojskama zapadnih zemalja, koji to doista i jesu radili. Zašto? Znamo da bez HV nisu mogli ništa riješiti u BiH. U Srbiji se nisu usudili poslati ni jednog vojnika, a ni zrakoplovi im se nisu mogli približiti dovoljno blizu da bi mogli vidjeti ubijaju li djecu, civile ili vojnike. Zato treba osudititi proslavljenе hrvatske vojниke koji se diče hrabrošću, moralom i viteštvom.

Mnogi danas misle da je Budiša politički mrtvac. Meni se čini da je on veliki dužnik hrvatskom narodu. Zato što nije ostao dosljedan Budiši koji je pisao pisma međunarodnim promatračima. Umjesto tih protesnih pisama – služio je svjetskim moćnicima. Izdali su ga i oni, i Račan i njegovi HSLS-ovci. Nikad nije kasno da nastavi ono što je radio prije deset godina, a to je ukazivati na prljavštine-zločine koje taj svijet čini njegovom narodu. I tako se oduži svom narodu za propuštenih deset "mračnih" godina.

GOVOR NA TRIBINI U SYDNEYU

Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

Šibenski biskup Ante Ivas nedavno je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali jos više nepravednim svjetskim interesima."

Nema sumnje da svi oni kojima je stvaranje države Hrvatske bilo ispred svih osobnih interesa svo vrujeme i jesu zahvaljivali Bogu što je podario našem narodu dovoljno kvalitetnih ljudi koji su i bili najzaslužniji u stvaranju hrvatske države. Biskup i te kako zna da u uvjetima kada su najmoćnije države svijeta protiv stvaranja hrvatske države, najzaslužniji i jesu upravo ti koji su nas u tome predvodili.

A da sve više i više ljudi u Hrvatskoj to počinje razumijevati pokazuju i najnovije ankete režimskih novina u Hrvatskoj koji moraju priznati da HDZ, dakle stranka koja je predvodila hrvatski narod u stvaranju države i u Domovinskom ratu je sve popularnija, a stranci "bivsih" komunista, dakle onih koji kontroliraju te iste novine, rejting sve više pada.

To je vjerojatno najbolje opisao biskup Đuro Hranić rekavši:

"Trazeci mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

Na primjer, predsjednik hrvatske države u svezi s događanjima na Alci kaže: "Računao sam da imam posla s časnim ljudima i da će se oni časno ponijeti." Zar ne zvuči degulantno kada o časti govori Haaški svjedok protiv vlastita naroda? Pa i prvi Mesićev komentar poslije uhićenja Miloševića bio je kako će se sada lakše moći hapsiti i po Hrvatskoj. A to je rekao kada je već znao da je u Hrvatskoj došla optužnica protiv generala Gotovine. Rekao je iako je znao za navode u optužnici o planiranom etničkom čišćenju iz nekakve države ravноправne Republići Hrvatskoj.

Danas takve optužbe demantiraju i Amerikanci, a Mesić govori o časti. Je li to logično? Vjerovali ili ne - jest. Zato što je cilj svjetskih

moćnika upravo u urušavanju hrvatske države. Stvorena je protiv njihove volje pa treba i nestati. A da bi nestala mora se ogaditi i onima koji su je stvorili - hrvatskom narodu. A da bi im se ogadila mora imati i predsjednika kakvog ima. A i vlast kakvu ima.

Možda će se netko upitati: Pa kako to da sada Amerikanci pomažu Hrvatskoj u dokazivanju lažnih optužbi o Oluji u haaskoj optužnici? Pa i sama je upletena u to. Naime hrvatska vlada je uvjerila tadašnju Clintonovu administraciju da je Oluja i američki interes, što ona i jest bila. Spašen je Bihać, i zahvaljuci njoj došlo je do Daytona. Ali iznad svega to je bio hrvatski interes jer su oslobodeni okupirana područja RH.

To su itekako znali časnici američke vojske i tadašnji ministar obrane SAD. U njihovom ministarstvu vanjskih poslova to "nisu razumjeli" jer se nije poklapalo s njihovim viđenjem američkih interesa i to je najbolje formulirano u Holbrookevoj knjizi: "Psi sa smetišta obavili su prljavi posao za nas". S ovakvom formulacijom Oluje postavlja se pitanje: Je li general Gotovina američki general, kada ga optužuju za Oluju?

Naravno, sve bi to bilo jednostavnije i progutati da nije došlo do žestoke reakcije u Hrvatskoj. Prije svega Crkve u Hrvata i njenih biskupa. Biskup Bogovic je, po običaju oštro reagirao još dok su trajale rasprave u Hrvatskom saboru. Nazivanje Carle del Ponte "trećerazrednim službenikom", u izjavi Komisije "Justitia et pax", dovelo je do objavljivanja i optužnica i Račanovog odgovora. A potom je slijedilo sudjelovanje na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, zadarskog nadbiskupa msgr. Ivana Prendę, a vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'." Biskupi su upozoravali da vlast vuće poteze koji mogu ugroziti hrvatsku državu. A dogodila se i Sinjska alka.

Takva reakcija i dovela je do toga da je sadašnja hrvatska vlast i tražila pomoć od Amerikanaca. A u situaciji kada je vlast pokazala želju, bolje reći bila je primorana povući poteze, da se ipak ne sudi Hrvatskoj, prirodno je da su i biskupi počeli nastupati u drugačijem tonu. U narednim propovjedima počeli su pozivati na jedinstvo naroda, što i jeste prirodno u situaciji kada ti netko želi srušiti državu.

Evo kako to komentira Mesić odgovarajući na pitanje:
- Pismo Vatikanu? Je li to pitanje konačno prevladano?

- Tu i nije bilo nikakva spora osim što je tu bilo raznog spekuliranja. Nisam Papi pisao nikakvo pismo nego sam Vatikan, s kojim Hrvatska ima diplomatske odnose, upoznao s mojim viđenjem političke situacije u zemlji, na što imam pravo i obvezu. Moje je pismo proslijedeno uobičajenim putem, a kao što svatko drugi ima pravo izreći svoje mišljenje, ja imam i dužnost to reći. Nisam se, međutim, miješao u odnose s Crkvom. No, primjetno je bilo kako se na misama od Dana zahvalnosti do Velike Gospe retorika znatno promijenila, od radikalnog do pomirljivog tona?

Dobro je što je poručeno da se stvari malo primire i da se u miru rješavaju hrvatski problemi, a ne zatezanjem odnosa i dijeljenjem. Ali dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu. Znate, brod u kojem bi se svi nagnuli samo na jednu stranu, bez obzira što bi željeli da brod bude stabilan, on bi se prevrnuo.

Naravno, ponašanje biskupa je presuđitno za Mesića, pa on misli da je njegovo pismo dovelo do promjene u ponašanju biskupa. Inače i ne čudi njegova konstatacija "dijelit se može i ako se poziva na slogu, i da se pritom naslanja samo na jednu stranu", jer je upravo to što on stalno radi. Svima je dobro poznato da je onoj drugoj strani – državotvornim Hrvatima - danas u Hrvatskoj praktično onemogućeno pisanje u novinama jer su sve u režimskim rukama. Ali bolje je citirati samog Mesića:

"Postoji u Hrvatskoj centar koji misli da je zaborav zahvatio čitavu hrvatsku javnost, da su ljudi zaboravili pogrešnu politiku u BiH, pljačku, tajkunizaciju i što sve ne. Kao da su ljudi zaboravili i ne znaju da je vlast u proteklih deset godina bila u rukama HDZ-a i da su ovo sada rezultati te vladavine. Pa nisu problemi nastali za godinu ili godinu i pol dana. Za tih godinu i pol dana se problemi pokušavaju riješiti."

Sjetimo se ipak činjenica koje govore o uspješnosti ove vlasti: nezaposlenost je čak i u srpnju, usprkos sezonskim radnicima, porasla i sada je blizu 370 tisuća ljudi, a uvoz poljoprivrednih proizvoda, koji za deset puta nadmašuje izvoz, povećan je za 21 posto i do kraja godine premašit će vrijednost od 1,5 milijardu maraka, a i turistička je sezona prošla ispod očekivanja. Ima li onda

uopće razlike između Mesićeve izjave i izjava podpresjednika Vlade Slavka Linića: "Nije agresor uništilo Hrvatsku, nego HDZ" i "Nisu agresori uništili Hrvatsku, HDZ je taj". A slično i Ivica Račan kritizira sve i svakoga u Hrvatskoj. Jer najvećizločin je ukazivanje prstom na nesposobnost komunista. Zato mu desničari (to Vam dođu oni koji vole svoj narod, a ne slusati gospodare svijeta) potpaljuju požare po Dalmaciji. Kolika je panika sadašnjih vlasti pokazuje najbolje to što je centar svega toga u toj istoj Dalmaciji. Dakle desničari pale sami sebe. A gradani su kaže i Račan, kratke pameti jer im desničari neodgovorno obećavaju brze i lake promjene. Očito Račan misli da može uvjeriti ljude da su im 200.000 novih radnih mjeseta obećali desničari. Tako i Račan ređa optužbe na račun HDZ-a, HIP-a, Sanadera, Pašalića, Tuđmana, Domazeta, Ivankovića i promocije knjige o generalu Gotovini, biskupa itd. itd. Svi su strašni jer nisu jadnom Račanu i drugovima dozvolili da dozvoli Haagu osuditi Hrvatsku za etničko čišćenje počinjeno u njima dragoj državi Republici Srpskoj Krajini.

Potvrđuje li išta bolje riječi biskupa Ivasa od ovih izjava Mesića, Linića i Račana? Na vlast su došli pjevajući pjesmice o lopovluku HDZ-a, a poslije godinu i osam mjeseci svoje vladavine još uvijek nisu naučili ništa novo. Biskup Ivas i kaže da je prethodna vlast i bila često pritisnuta osobnim slabostima i pogreškama. A što je učinila nova vlast? Josip Jović to komentira: "Pojedinačna se odgovornost izbjegava, samo je protiv Miroslava Kutle pokrenut kazneni postupak, a od svih političara proziva se samo Ivić Pašalić. Ostali su, čini se, sklopili sporazum s vlastima. Neki svoje grijehе plačaju upornom šutnjom, neki su se preobratili, neki su ucijenjeni, neki igraju dvostrukе igre, neki putuju na specijalne zadatke. A bit će ipak da u toj epohalnoj pljački sudjeluje ista uigrana skupina ljudi vođena istom rukom, kako u vrijeme starog tako i u vrijeme ovoga režima. Čini se kako je krajnji cilj toga čitavog jednog projekta uništiti povjerenje naroda u mogućnost vlastite države i vlast nad njom staviti potpuno u ruke vladara svijeta."

Ja bih tu dodao da je Kutle izgleda optužen samo zato što nije želio surađivati s novim vlastima. Nedavno je njegov odvjetnik i rekao da su Kutli ponudili slobodu u zamjenu za lažno optuživanje Pašalića. U Hrvatskoj sve više raste uvjerenje kako su optužbe protiv Pašalića upravo plod činjenice da ga se smatralo najspasobnijim

čovjekom HDZ-a. To potvrđuju najnoviji strah vlasti da će Dražen Budiša biti promoviran kao novi voda desnice u režiji Pašalića. Oni time pokazuju kako i sami razumiju da je Pašalicu stalo do Hrvatske, a ne do vlasti kao njima.

Treba li ipak spomenuti da je upravo na HDZ-ov prijedlog Sabor zahtjevao od Vlade da ustanovi 200 najbogatijih obitelji u Hrvatskoj. Naravno, vlada to nije učinila ne samo zato da bi stalno mogla ponavljati naučenu pjesmicu da je za sve kriv lopovluk HDZ-a. Da su to učinili bilo bi svima jasno ono što sam stalno upozoravao tijekom svojih gostovanja na hrvatskim radio programima u Australiji, pa i ovdje u Sydneyu - najbogatiji, dakle oni koji će sutra odlučivati o sudbini Hrvatske, su bivši komunisti, pogotovo komunistički direktori koji su i izvršili najveću pljačku Hrvatske prije nego što je HDZ uopće dobio vlast. Zbogomirbe HDZ se nije obraćunao s njima.

"I dok se na sva zvona govori o pljački i otimačini onih bivših, - kaže Josip Jović, ovi sadašnji nesmetano nastavljuju istim putem. Dok se svi još uvijek bave Kutlom, događa nam se Goran Šrok. Njemu je onaj isti Linić već praktički darovao, i to protuzakonito (Otok života), nekoliko jadranskih hotela, od Rijeke do Dubrovnika, a Šrok grize i dalje i čini se kako je jedini pravi smisao Linićeva mandata osigurati tome bivšem vozaču automobila i sinu beogradskoga generala ispunjenje svih njegovih ambicija. Bolska Bretanida prodana je za dvadeset milijuna maraka, a dubrovački Excelsior za milijun maraka?! Linić je, čini se, ključna osoba u krajnje sumnjivom poslu oko prodaje drugoga presudnog paketa dionica Hrvatskog telekoma, cijenu kojega će samo tijekom godinu dana platiti sami pretplatnici, koji su još uz to sami izgradili cijelu infrastrukturu. Ali to njega puno ne zabrinjava jer će on svojoj mamici kupiti mobitel za 150 kuna, a na sve prigovore uzvraća: "Pa ne morate telefonirati." Slavko Linić je, tko zna za čiji račun, uz pregršt uvreda otjerao stranog ulagača u zadarsku duhansku industriju. Ministar Čačić, koji je u svojoj graditeljskoj karijeri iza sebe ostavio niz nedovršenih, a naplaćenih objekata, od Izraela preko Murtera do Dubrovnika, koji je sada preuzeo praktički sve javne radove u zemlju, kupio je ovih dana usput dva hotela u Župi Dubrovačkoj."

Sjetimo se da je nedavno objavljeno i to da Jakovčić ima tri stana i poslovni prostor u Puli, i uz to cijelo jedno selo, ostaje nam se zapitati: Jesu li svi oni koji su optuživali obitelj Tuđman za njihovo navodno bogatstvo, u stvari njih optuživali samo zbog toga što je dr. Tuđman Otac hrvatske države? Podsjetimo se i da Sabor nije želio udovoljiti zahtjevu Ankice Tuđman da osnuje komisiju koja će ustanoviti to navodno bogatstvo Tuđmanovih.

Ali vratimo se Mesiću. On kaže: "Znam da ima još uvijek onih kojima odgovara izolacija Hrvatske. Međutim, izolacija i bodljikava žica na granici ne odgovara Hrvatskoj, i to je ono što ti krugovi ne mogu shvatiti. Svaki je rat u povijesti završio mirom i o tome možemo učiti iz svoje i iz povijesti drugih naroda. Ti koji me tako napadaju ili ne shvačaju ili se prave ludima. Ja stalno tražim da budu kažnjeni oni koji su krivi, i za agresiju i koji su krivi za zločine. Upravo na tome inzistiram da budu suđeni i konkretni Crnogorci, i konkretni Srbi, konkretni ljudi itd. Dakle, zalažem se da se individualizira krivnja."

Mesić priča kao da su hrvatski biskupi i svi mi obične budale. On priča o izolaciji, a najveća moguća izolacija je biti sluga. Što imаш od toga kada gazdu možeš vidjeti samo kada te zvонcem pozove?

Mesić se stalno zalaže da se krivnja individualizira. I doista je individualizirana. Za od njega, kao haaškog svjedoka, izmišljenu agresiju Hrvatske na BiH individualno su kažnjeni: general Blaškić s 45 godina robije, Kordić s 25, a Čerkez s 15. Današnja hrvatska vlast je upravo kada se vidjelo da je Blaškić osuđen za tu navodnu agresiju RH na BiH, i donijela Deklaraciju o suradnji s Haagom, s kojom je priznala nadležnost Haaga za akcije Bljesak i Oluja. Dakle, očita je bila želja današnjih hrvatskih vlasti da se nakon individualnog kažnjavanja generala Blaškića zbog navodne agresije RH na BiH, "individualizira" i krivnja zbog agresije RH na Republiku Srpsku Krajinu. S optužnicama Ademija i Gotovine, dočekali smo i ostvarenje te njihove želje.

Današnju vlast posebno brine potpisivanje povelje o suradnji HIP-a i HDZ-a. Boje se, kažu, ujedinjenja tih stranaka i imenovanja Miroslava Tuđmana ili Andrije Hebranga novim predsjednikom. Boje se i približavanju Budiše tzv. desnici. Jednostavno rečeno boje se ujedinjenja hrvatske državotvornih snaga, jer iznad svega im je važna vlast. Zbog vlasti su pokazalo se spremni priznati etničko

čišćenje jadnih nenaoružanih Srba iz po njima države RSK. Gubitak vlasti poteže i pitanje odgovornosti za sve to. Tuđman im je 1991. oprostio. Hoće li im biti oprošteno i drugi put?

Naravno, haaški bordel ce neovisno od toga što je i pisanje u SAD u svezi s Olujom potvrdilo da se doista radi o dobro plaćenom bordelu, nastaviti svoj posao. Opet su na redu Hrvati iz BiH, bolje reći Hercegovine. Poslije razbojničkih napada na hrvatsku banku, na redu su opet oni koji su najzaslužniji za očuvanje hrvatstva u BiH. Spominju se Valentin Čorić, bivsi ministar policije Hrvatske Republike Herceg Bosne, Slobodan Praljak bivši zapovjednik HVO-a, i Zlatan Mijo Jelić, ratni zapovjednik vojne policije HVO-a i donedavni zapovjednik hrvatske vojne komponente u Vojsci Federacije. Spominju se i Stanko Sopta Baja i Ljubo Ćesić Rojs. Komentar oko mogućeg Soptinog odlaska u Haag sve govori: "Njegovu bi se odlasku ponajviše radovali međunarodni predstavnici u BiH. Oni Soptu doživljavaju kao tvrdog radikalja koji svoje stavove nameće Jelaviću i HDZ-u." Naime, već je odavno poznato da Haag služi i da se eliminiraju upravo oni koji su najveći protivnici dekroatizacije BiH, što i jest zadaća koju su dobili oni koji danas vedre i oblače u toj državi.

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. Dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako ce i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su u tome uspješni pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Zašto govorim o uspješnosti svjetskih moćnika u tome? Moramo stalno imati na umu da je to plod njihovog djelovanja, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OEŠ-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očiti činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, I da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati. Najnovije optužnice pokazuju da se politika međunarodne zajednice prema Hrvatima BiH ne mijenja iako su istupi Heryja Hydea, predsjednika Odbora za vanjsku politiku američkog Kongresa, kardinala Vinka Puljića i biskupa Ratka Perića u Kongresu uzdrmali Wolfganga Petritscha. Recimo i za Hydea je pravedni mir u BiH je dalje nego ikada, nametanje rješenja i dovođenje neželjenih ljudi na vlast nema potporu stanovnika regije, a loši rezultati međunarodne zajednice posljedica su opasnih, pretjeranih i neograničenih ovlasti visokog predstavnika. Hayde nije htio ni primiti Petritscha. Treba li uopće usporediti takav postupak g. Hydea, s odnosom dabnašnjih hrvatskih vlasti prema Hrvatima BiH? Svima je jasno da hrvatske vlasti krše sam Ustav RH jer su po njemu dužne brinuti se o Hrvatima i u drugim državama, pa prema tome i o Hrvatima BiH.

Sjetimo se da je i kardinal Puljić rekao u američkom Kongresu da HDZ i Hrvatski narodni sabor i dalje uživaju podršku većine, no međunarodni predstavnici HNS tretiraju kao ekstremističku instituciju. Upozorio je da će se razočarani Hrvati u Hercegovini okrenuti ekstremizmu, a oni iz Bosne potpuno iseliti ako ne dobiju jamstva da je BiH i njihova domovina. A upravo nas ovih dana predsjednik HDZ-a, dr. Ivo Sanader upozorava kako se spremá donošenje novog Ustava BiH, po kome bi Fereracija BiH, dakle bošnjacko-hrvatski entitet, bio uređen kao građanska država. Drugim riječima Ustavom bi se osiguralo daljne čišćenje BiH od Hrvata.

Reakcije onih koji bi po Ustavu trebali diti svoj glas u Hrvatskoj nema, uostalom kao što ih nije bilo ni do sada. Umjesto svakog komentara takvog ponašanja današnjih hrvatskih vlasti najbolje je citirati predsjednika Mesića: "Ja moram i provoditi hrvatski Ustav, čak sam dužan paziti da i drugi provode hrvatski Ustav." Da, i kada pomažu uništenju Hrvata BiH i kada daju Sloveniji hrvatski teritorij - provode Hrvatski ustav. Vjerovali ili ne. I dok Mesić ponavlja floskulu o pogrešnoj politici bivših hrvatskih vlasti prema BiH, sve više i više će bivati jasnije da je upravo ta politika, koju sam na hrvatskim radio programima u Melbourneu krajem 1992. i početkom 1993. nazivao "politikom vlastitih teritorija", jedina moguća. Danas to znači stvaranje republika i Hrvata i Bošnjaka, pored već one srpskog naroda. Jedino republika hrvatskog naroda osigurava opstanak Hrvata u BiH. Oni koji to onemogučavaju pokazuju da im je i cilj nestanak Hrvata iz te države u kojoj bi sva tri naroda trebala biti jednakopravna.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

JOSIP JOVIĆ

TRIJUMF TUĐMANIZMA

Temeljna kategorija programa nove vlasti nakon siječnja 2000. godine, s pratećom propagandnom mašinerijom, bila je kategorija detuđmanizacije. U početku je bilo stanovite zabune. Dobronamjerni su pomislili kako je riječ o otklanjanju stanovitih slabosti u izgradnji države i gospodarstva iz vremena koje je bitno obilježeno osobom Franje Tuđmana kao predsjednika države i Hrvatske demokratske zajednice kao vladajuće stranke. Na žalost, kreatorima toga pojma takva ideja nije bila ni na kraj pameti.

Projektanti nove Hrvatske u svjetskim središtima moći, koji su u starim jugoslavenskim ili jugo-komunističkim strukturama s njihovim kroatofobijama i starim marksističkim idejama o odumiranju države našli odane i uvjerene izvršitelje, žele zapravo razdržavljenje države ili razhrvaćenje Hrvatske. Hrvatska se nije uklopila u neoliberalni koncept svijeta, pojavila se mimo planova i dogovora, oživjele su stare predrasude prema njoj i prema hrvatskome narodu. Franjo Tuđman je označen kao glavni krivac za ovo neželjeno čedo Europe. Upotrijebljen je čitav ideoološki, finansijski, politički, psihološki i informativni arsenal relativizacije države, te obnove starih asocijacija pod novim imenom.

Na početku i na kraju svega stoji sustavna revizija povijesti. Nije se dogodilo onako kako se je dogodilo nego onako kako mi želimo da se je dogodilo. Na udaru se je našao Domovinski rat i branitelji, prvi predsjednik i utemeljitelj, koji stoje u temelju nove nezavisne države. Njihovom kompromitacijom kompromitira se i država kao takva. Domovinski rat nije bio obrambeni nego osvajački, nije bio oslobođiteljski nego zločinački, rat za nezavisnost proglašen je separatizmom, on nije rezultat stoljetnih pretenzija velikosrpske politike nego je rat rezultat politike nacionalističkih voda i čak predmet njihova dogovora. Hrvatska je pod Tuđmanom izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu i etničko čišćenje Srba. Za takvu reinterpretaciju povijesti najbolje je poslužio Međunarodni sud u Haagu. Vrhunac njegova angažmana trebalo je predstavljati izvođenje samoga Franje Tuđmana na optuženičku klupu, zajedno s njegovim ministrima i generalima. To je njegova temeljna funkcija. Njegove unaprijed zadane teze kojima se izvrće čitava stvarnost, briše sjećanje i prezire istinu, potvrdio je, da stvar bude tragičnija, drugi hrvatski predsjednik, Tuđmanov nasljednik.

Isticanjem «antifašizma» nasuprot «fašizmu», «partizanske» nasuprot «ustaškoj» tradiciji, gušila se desetljećima u začetku svaka hrvatska, slobodarska nacionalna ideja. Obnova tog modela, snažno podsjećanje na prošlost i na Drugi svjetski rat imala je isti taj cilj: stvoriti novi nacionalni razdor, kompromitirati modernu Hrvatsku i borbu naroda za slobodu. Uspostavljene su gotovo izravne paralele: Republika Hrvatska jednaka je Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, generali Gotovina, Norac i Bobetko isto su što i Boban, Francetić i Luburić, Tuđman je isto što i Pavelić. Sve to s istom namijenjenom sudbinom, s istim priželjkivanim epilogom. Detudmanizacija je, nimalo slučajno, dobila svoju inačicu: denacifikacija!

Ipak plan nije uspio. O tome govori ova knjiga akademika Josipa Pečarića, koji spada među one ne tako brojne pojedince koji su zaslužni što taj plan nije uspio. Svojim strasnim i analitičkim polemikama on uspješno razotkriva laži, obmane i skrivene namjere protivnika hrvatske samostalnosti i slobode. To čini i ovom knjigom.

Najvažnije je da je narod spoznao jednu kolosalnu laž i pakleni plan. Nasuprot nastojanjima za detudmanizacijom Hrvatske, upravo tuđmanizam doživljava svoj novi trijumf, tuđmanizam kao otpor politici poništavanja Tuđmanova epohalnog djela. Što vrijeme više

odmiče to djelo dobiva na većem značenju, narod postaje svjesniji veličine njegovih ideja i postignuća. Dakako, nije sve tako jednostavno. Tuđmanizam trijumfira, ali za sada samo na psihološkoj ravni. Vladari svijeta i domaće ropske duše odgojene u preziru i ignoranciji prema svemu što je hrvatsko, neće prezati ni od čega da svoj plan izvrše, neće prezati od ucjena, korupcije, režiranja izbora, pa ni od puke sile, bude li potrebno. Uostalom, plan je u dobroj mjeri već realiziran, Hrvatska je prihvatile status zemlje ograničena suvereniteta, izgubila je glavne poluge svoga gospodarskog razvoja i donošenja strateških odluka. Nadajmo se na zauvijek i ne konačno.

JOSIP PEČARIĆ

GLOBALIZACIJA U SVIJETLU SUDA U HAAGU

1. Globalizacija i Hrvatska

Poznati hrvatski kolumnist i publicist Josip Jović u svojoj knjizi Život po protokolima posvećuje jedno poglavlje globalizaciji, pa kaže:

"Građanin svijeta, član velike svjetske zajednice, univerzalnog bratstva, to je ta opojna parola dana, koja iznova zavodi milijune (...)

Put do nove kulture, do novoga načina života vodi preko afirmacije tobožnjih apsolutnih sloboda postmodernog čovjeka (kako to gordo zvuči) preko slobode savjesti, individualizma, egocentrizma, urbane kulture takozvanog samoostvarenja i samopotpričivanja, uspjeha i 'napretka' pod svaku cijenu, potpunog predavanja budućnosti. Kreatori novoga doba, proizvođači umjetnih potreba i potrošačkog mentaliteta zapravo ne žele slobodu pojedinca za njega samoga, nego slobodu pojedinca za sebe, pojedinca oslobođenog od kolektiviteta i autoriteta, žele izoliranu i nezaštićenu kantu za smeće.

Dogma o slobodama na koncu se pokazuje tek kao sloboda jakih i uspješnih.

Nova kultura također ne bi bila moguća bez radikalnog zaborava prošlosti i obračuna sa starim, bez odbacivanja tradicionaliteta, nacionaliteta i socijaliteta, bez relativiziranja i obezvrjedivanja, primjerice, crkve, nacije, obitelji s njihovim vrijednostima, koji se javljaju kao smetnja projektu budućnosti. Ispod ideje multikulturalizma jasno se razaznaje zapravo ne ideja poštovanja i suživota ljudi različitih kultura nego ideja stvaranja multikulturalnog čovjeka, tj. čovjeka oslobođenog vlastitog kulturnog, nacionalnog i vjerskog identiteta, ideja kante za smeće."

Potom Jović citira Protokole sionskih mudraca: "Ono što je frapantno i što proizilazi već iz površne tekstualne analize, to je visoka podudarnost nekih djelova Protokola s onim što se događa

danas u Hrvatskoj, a vjerojatno i u brojnim drugim zemljama (...) Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima."

Primjetimo da je na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i Protokola ukazao Marko Matić u Hrvatskom slovu još 11. rujna 1998. u tekstu Sionisti. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", Matić i Hrvatsko slovo bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Ne punih pet godina kasnije Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećesiječansku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u Protokolima, a na što nas upozorava Josip Jović.

U poglavljtu karakterističnog naslova Još nije kasno Jović govori o problemima koje ima globalizacija:

"Za takozvani desni centar karakterističan je naglasak na čovjeku kao osobi, obitelji, naciji, kulturnom i vjerskom identitetu, državi u funkciji općeg dobra, socijalno-tržišnom gospodarstvu, pravnoj, demokratskoj i socijalnoj državi (...)

Tako su danas desne stranke na vlasti u Nizozemskoj, Francuskoj, Republici Irskoj, Austriji, Danskoj, Norveškoj, Italiji, Luxemburu, Portugalu, Slovačkoj, Bugarskoj, Madarskoj, Španjolskoj, Belgiji, Švicarskoj, odnosno u skoro svim zemljama osim u Njemačkoj, Švedskoj, Grčkoj i, uvjetno rečeno, Britaniji.

Zanimljivo kako je desnica pobijedila čak i u nekim zemljama koje su posljednje desetljeće bilježile izniman ekonomski rast, kao što su Nizozemska ili Irska. Okretanje desnici odgovor je na agresivnu globalizaciju, koja donosi mnoge nacionalne i rasne probleme, u kojoj najmoćnija zemlja svijeta s jednom dominantnom etničkom skupinom ima ekskluzivan status."

U biti to je svijetu poručio dr. Franjo Tuđman još 1969. godine kroz knjigu Velike ideje i mali narodi. Zato sam na Komemoraciji u Adelaideu dan nakon smrti Oca hrvatske države i rekao:

"Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoј borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju

najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojima je jedino bitan pojedinac. Svijeta u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interesе."

2. Sud u Haagu u službi globalizacije

Carl Gustaf Ströhm u Fokusu 10. siječnja 2003. piše: Kad je Del Ponte počela raditi na sudu u Haagu odmah je, prema vlastitim riječima, postavila pitanje: 'Što imamo protiv Alije Izetbegovića i Franje Tuđmana?' Štoviše, dodala je kako 'bez obzira na to što je 1999. godine umro Tuđman, sud u Haagu neće popustiti ako je riječ o hrvatskim ratnim zločinima; primjerice u slučaju bivšega šefa hrvatske vojske generala Janka Bobetka koji je opterećen zbog ubojstva najmanje stotinu srpskih civila.' I na kraju je rekla: 'Nećemo mirovati dok Zagreb ne izruči Bobetka!'

Sramotnost suda u Haagu i svjetske politike globalizacije može se lako vidjeti ako se usporedi ova izjava s izjavom Paddy Ashdowna za BBC: "Radovan Karadžić ne će biti uhapšen sve dok ima podršku naroda." Bolje je reći da međunarodna zajednica progoni Hrvate, a štiti Karadžića. Još u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku", Zagreb 2001. upozorio sam da sam na srpskom radiju u Australiji čuo kako je Karadžić poručio svjetskim moćnicima da u Haagu neće svjedočiti protiv Miloševića, već o sudioništvu zapadnih političara u genocidu napravljenom u BiH. To je u stvari "podrška naroda" o kojoj govori Ashdown koji bi i sam trebao odgovarati zbog laži o "Tuđmanovoj salveti". Umjesto toga Ashdown je nagrađen visokom pozicijom gubernatora BiH. Anto Marinčić u Hrvatskom slovu 10. siječnja 2003. piše da Munir Alibabić, od Ashdowna smijenjeni šef tajnih službi, tvrdi da ga je lord smijenio zato što je bio na korak do hapšenja Karadžića!

Josip Jović odjeljak Hrvatski odgovor svoje knjige počinje ovako: "Optužnica i nalog za uhićenje generala Janka Bobetka, bivšeg načelnika Glavnog stožera Hrvatske vojske u prvim godinama rata, koja je stigla koncem rujna 2002. godine iz Međunarodnog suda za ratne zločine u Haagu iznova je uzburkala hrvatsku javnost, ali je i dovela do novog preslagivanja političkih odnosa i osjetne promjene političkog raspoloženja u Hrvatskoj. Ova optužnica podignuta po 'zapovjednoj odgovornosti' (...) definitivno je potvrdila teze kako Haaški sud u krajnjoj liniji ide za izjednačavanjem svih strana u balkanskim sukobima, optužujući najviše vojne zapovjednike, zapravo optužuje sam Domovinski rat i dovodi u pitanje opravdanost borbe za slobodu i nezavisnost. Slučaj Bobetko pomogao je progledati svima koji su imali iluzije u pogledu prave uloge i ciljeva Haaškog suda, te iznova doveo do nacionalne slike koja nije viđena još od ratnih dana." Jović je potpuno u pravu, jer je doista slučaj generala Bobetka do kraja razgolito prljavu politiku globalizatora!

Podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojem se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnem sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 14 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Međutim, raščlamba optužnica protiv Hrvata pokazuje da u njima figurira "zločin protiv mira". Naime, Hrvati su po pravilu optuženi za agresiju! Tako su već glavne točke u optužnicama protiv

Blaškića, Kordića i Čerkeza bile izmišljena agresija Hrvatske na BiH!

Pogledajmo što stoji u optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Izmedju 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li uopće spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

U Večernjem listu, 26. studenoga 2002. Zdravko Bartovčak, sudac Ustavnog suda RH u mirovini tvrdi da Haaški sud krši Povelju OUN-a: "Kad bi Haaški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao, u individualim optužbama ne bi smio naš Domovinski rat ni spomenuti u negativnu smislu (...)

Jasno, ne pada mi na pamet da trebamo prekinuti suradnju s tim sudom jer smo se na to obvezali našim zakonom. No, ta suradnja nipošto ne uključuje samovoljno ponašanje bilo kojeg predstavnika OUN-a ili bilo kojeg njegova organa pa tako ni haaških istražitelja.

Zločin, pa tako i ratni zločin, zločin je ma tko ga učinio. Međutim, svaki zločin, pa i ratni, mora imati ime i prezime učinitelja te konkretni opis zločina i razloge zbog kojih osumnjičenik treba za njega odgovarati.

Međutim, i tužiteljstvo i istražitelji Haaškog suda uporno pokušavaju utvrđivati odgovornost Hrvatske vojske kao državne institucije pa time i hrvatske države za eventualne zločine koje su eventualno učinili pojedinci.

Haaški sud nije i ne može se ponašati izvan okvira koji su utvrđeni Poveljom OUN-a i Općom deklaracijom o ljudskim pravima, jer su to dokumenti na kojima počiva cijeli sustav OUN, pa i pravni poretci njezinih članica.

A u toj povelji koja jednako obvezuje našu državu kao i organe OUN-a u čl. 51. doslovno piše da svaka članica OUN-a - pa prema tome i Hrvatska - ima prirodno pravo individualne ili kolektivne samoobrane u slučaju oružanog napada. Dakle, Hrvatska vojska kao vojska članice OUN-a ima ne samo po čl. 7. hrvatskog Ustava pravo braniti se od napada nego to pravo ima u prvom redu na citiranoj odredbi Povelje OUN-a. Dakle, kad se uzme čak i da je međunarodno pravo iznad nacionalnog, Hrvatska je imala pravo na obranu. Pretpostavljam da bi to trebali znati i tužitelji, istražitelji i suci Međunarodnog suda u Haagu.

Meni je jasno da će mi ti isti odmah uzvratiti da ta odredba ima i nastavak u kojem doista stoji da članica OUN-a ima to pravo sve dok Vijeće sigurnosti ne poduzme mjere potrebne za održavanje mira i sigurnosti. A da li se može uzeti da je Vijeće sigurnosti poduzelo te mjere kada je iz tzv. ružičaste zone mjesecima pucano iz artiljerijskih oružja srpskih pobunjenika i JNA te da su dnevno ubijani i ranjavani građani Gospića? Napokon, je li citirani propis donesen radi zaštite članice OUN-a ili radi zaštite pobunjenika i terorista? Smatram da čak ni Haaški sud o tome ne bi trebao imati dvojbi. Međutim, očigledno ih ima.

Budući da Vijeće sigurnosti OUN-a nije apsolutno ništa poduzelo da zaštiti grad Gospic koji je bio izložen zločinačkom teroru pobunjenika i JNA, Hrvatska je imala prirodno pravo braniti se.

Kad bi Haaški sud svoj Statut i Pravilnik pravilno interpretirao u smislu obvezujućih najviših propisa OUN-a, sigurno ne bi smio u individualnim optužbama ni spomenuti u negativnom smislu pravedni obrambeni domovinski rat u Hrvatskoj, a kamoli ga kriminalizirati."

Gospic je granatiran s područja Medačkog džepa punih 738 dana, a u optužnici se tvrdi da je general Bobetko vršio «planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz Medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi»!

Vratimo se na Nürnberški proces i primjetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan

podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira.

Naravno, to ne znači da i vojnici ne mogu sudjelovati u farsi. O tome piše Marko Jurić u Fokusu, 20 prosinca 2002.

tvrdeći da će se na sudu u Haagu u procesima vezanim za Medački džep dogoditi spektakularni obrat! Naime, dužnosnik jednoga veleposlanstva u Hrvatskoj koji je želio ostati anoniman ispričao je da će na sudu svjedočiti američki stručnjaci – a u svezi s izvještajem francuskoga generala Jeana Cota, ondašnjega zapovjednika snaga UN-a, koje je korišteno kao materijalna osnova ne samo za podizanje optužnica, već i za neprihvatljive kvalifikacije protiv hrvatskih generala za akciju Medački džep iz 1993. godine.

Naime, Amerikanci su nakon te akcije istražili pojedinosti te akcije. Njihovo izvješće se bitno razlikuje od onih koje je potpisao francuski general Jean Cot, koji je čak američkim časnicima priznao kako je u svojem izvješću naveo neistine, jer su ga obmanuli pripadnici kanadskog bataljuna, kojima je zapovijedao potpukovnik James Calvin, a koji su djelovali na tome području.

O kakvim se neistinama radi, najbolje se vidi u činjenici da su Kanadani ovih dana primili odlikovanje za "junačko ratovanje" protiv snaga HV-a. O tome su mi pričali i kanadski Hrvati koji su protestirali zbog tih neistina.

Zašto su kanadski vojnici, koji su trebali razoružati srpske paravojne jedinice, dobili odličja? Oni su "junački ratovali" protiv HV-a, "pobjedile brojčano nadmoćne i bolje opremljene Hrvate, te im nanijeli teške gubitke od čak 27 poginulih gardista". A u stvari njihovo je oklopno vozilo naletjelo na minu, a pritom su ranjena njihova četiri vojnika. Hrvati, koje su oni navodno pobjedili, upozorili su ih da su Srbi prilikom povlačenja vjerojatno minirali svoje položaje.

Otkud takav otklon američkoga i francuskoga izvješća o istom događaju? Sjetimo se da je nakon operacije Maslenica u siječnju 1993. godine beogradski Generalstab donio Strategiju realne prijetnje - strategiju sustavnih artiljerijskih udara po hrvatskim položajima, prije svega po civilnim ciljevima. Cilj je bio odvraćanje HV-a od mogućih daljnjih akcija i to kontinuiranim napadima na

okolicu Zagreba, prometni smjer Zagreb-Rijeka, dalmatinske gradove, posebice Gospić. U biti je ta strategija bila klasična teroristička akcija u kojoj su mjesecima stradavali civili, a najugroženiji je bio život u Gospiću, koji je bio na dometu minobacača. General Janko Bobetko je u tome razdoblju više puta upozoravao francuskoga generala na neodrživu situaciju, ali UN-ovim su vojnicima ruke bile vezane. Europski su saveznici NATO-a, prije svega Velika Britanija i Francuska, bili protiv bilo kakvog udara na Srbe, navodno zbog straha za sigurnost svojih vojnika u sastavu jedinica UN-a, a u stvari zbog njihove potpore velikosrpskim planovima. Stav Billa Clintonova je bio drugačiji. Rasla je frustracija i blamaža pred vlastitom javnošću, koja je, zgranuta stradanjima civila u BiH i Hrvatskoj, tražila da se nešto poduzme.

Marko Jurič o tome piše: "Do jeseni je situacija u Gospiću postala neizdrživa, čekanje i oslanjanje na međunarodnu zajednicu donosilo je samo nove civilne žrtve i razaranja te je uslijedila operacija Medački džep. Bila je to svojevrsna pljuska zapovjednicima misije UN-a, ali i vladama glavnih država koje su rukovodile tom mirovnom misijom.

'Pokušali smo pridobiti europske saveznike za ovu ideju (ukidanje embarga na uvoz oružja i uporaba zračne sile za odvraćanje od mogućih srpskih napada, op.a.), ali nismo uspjeli', izjavio je 25. studenoga Anthony Lake, savjetnik za nacionalnu sigurnost bivšega američkog predsjednika Billa Clintonu u intervjuu Radiju Slobodna Europa. 'Razumljivo je da su europske vlade zabrinuto gledale na mogućnost jednostrane američke akcije u Bosni koja bi mogla dovesti u opasnost živote njihovih vojnika', pojasnio je Lake uzroke neučinkovitosti europske politike u rješavanju ratne krize te 1993. godine na prostoru bivše Jugoslavije. U to je vrijeme kriza na jugu Europe bila među najvažnijim vanjskopolitičkim temama Bijele kuće. 'Bosna je dugo bila jedna od prvih riječi koju bi predsjednik Clinton ujutro izgovorio', opisuje odnos SAD-a prema krizi na prostoru propale države Anthony Lake. U svojim ocjenama odnosa europske politike prema krizi u BiH i Hrvatskoj Clintonov savjetnik ističe kako su 'američki prijatelji i saveznici u Europi svojim odnosom prema Bosni zapali u neodrživo stanje'. Lake nadalje ističe: 'Da smo kojim slučajem uspjeli progurati rezoluciju o ukidanju embarga u Vijeću sigurnosti, Francuska i Velika Britanija bi sigurno

na nju uložile veto, uvjerene kako će doprema oružja u BiH izložiti njihove vojнике dodatnoj pogibelji'. Možda je najsliskovitiji opis licemjernoga odnosa Europe prema ratu u BiH i Hrvatskoj u tome razdoblju dočaran sljedećim riječima: 'Odobren je jedino ograničeni zračni udar na srpsku vojnu zračnu luku Udbina u Hrvatskoj s kojeg su svakodnevno uzlijetali zrakoplovi koji su napadali Bihać. Nadao sam se da će udar na Udbinu biti djelotvoran i da će poslužiti kao signal kako daljnji napadi na Bihać ne bi bili dopušteni. Kada sam se probudio sljedećeg jutra shvatio sam da je UN odobrio da se napad izvede u trenutku kada na udbinskoj zračnoj luci ne bude srpskih zrakoplova te da su bombe napravile samo nekoliko rupa na pisti. Ako je time odasvana ikakva poruka, ona je samo svjedočila o našoj slabosti. Ali takav je ishod jako usrećio europske saveznike'. Dakle u takvome međunarodnom raspoloženju, kad je bilo kakva akcija protiv Srba bila neizvediva, Hrvatska je vojska izvela akciju Medački džep."

Naravno, Anthony Lake prenosi ono što su saveznici govorili Amerikancima u to vrijeme. S druge strane i u SAD-u je bilo snaga koje su kao i Englezi i Francuzi podržavali velikosrpsku politiku, ali to – zbog navedenih razloga nije bio zvanični američki stav u tom trenutku. Moramo istaći i to da je odnos vojnika iz SAD uvek i bio mnogo korektniji od vojnika iz Engleske i Francuske. Podrška velikosrpskoj politici od vlada Francuske i Ujedinjenoga Kraljevstva postala je očita i odmah nakon zauzimanja Medačkoga džepa. Naime, tada su hrvatskim vlastima upućene ozbiljne prijetnje s francuskim i britanskim nosačima zrakoplova Fosh i Invisible koji su se nalazili u Jadransko moru. Oni su Hrvatskoj zaprijetili zračnim udarima ukoliko se HV odmah ne povuče sa zauzetih položaja. Dakle, Hrvatska je oslobođila svoja okupirana područja i mora se povući s oslobođenih područja! A oslobođila ih je poslije 738 dana granatiranja s položaja koje su bile pod nadzorom Unprofora koji je bio obavezan to spriječiti, dapače razoružati srpske paravojne formacije. Optužnica protiv Gotovine pokazuje da su oni po rezolucijama UN-a trebali raditi jedno, ali očito su bili instruirani raditi nešto sasvim drugo. Tako umjesto razoružavanja Srba, stvara se pod njihovim nadzorom Vojska RSK, i umjesto osiguranja vraćanja okupiranih područja državi kojoj ona pripadaju pomaže se u stvaranju države RSK. U optužnici protiv generala Gotovne ta

vojska i ta država se izjednačuju s Hrvatskom vojskom i hrvatskom državom, pa ta optužnica samo pokazuje i optužuje one koji na tim područjima nisu poštivali rezolucije UN-a, odnosno same UN koje donose javno jedne odluke, a instruira svoje ljude da rade nešto sasvim drugačije. Da podržavaju očit terorizam!

U uvjetima takve podrške velikosrpskoj politici Hrvatska je pristala na povlačenje, ali to očito nije bilo dovoljno. Bilo je potrebno oblatiti uspjeh HV-a kako bi se Hrvatska obeshrabrla za slične oslobadajuće akcije u budućnosti. Na taj način europski saveznici izravno sudjeluju u beogradskoj terorističkoj Strategiji realne prijetnje. Zato nije ni bitan odgovor na pitanje jesu li Kanađani doista obmanuli generala Jeana Cota ili je on u svojem izvješću svjesno pisao neistine o akciji Medački džep. Jurič dalje piše: "Hrvatska je pristala na povlačenje pod nadzorom kanadskoga bataljuna. Bilo je dogovorenod da povlačenje ide dio po dio, ali kanadski je zapovjednik požurivao Hrvate i tražio da se povuku odjednom. Hrvatska vojska na to nije pristala, jer bi se tako izložila srpskom okupatoru, čiji su vojnici stupali odmah iza kanadskih transporterata. Povlačenje je protjecalo u vrlo napetoj atmosferi. Stoga, kako bi prikazali HV u negativnom svjetlu, Kanađani su izmislili nepostojeću bitku. Na temelju te virtualne bitke sačinjeno je izvješće generala Jeana Cota. U to je vrijeme postojala odlična suradnja američke i hrvatske obavještajne službe. Američka je strana pozvana da pošalje svoje stručnjake koji bi ispitivali stvarno stanje. Tako je nastalo i to drugo izvješće u kojemu se nalazi i dio o ispitivanju generala Cota u kojem dotični priznaje da je bio obmanut - jer je svoje izvješće temeljio na informacijama koje je dobio od kanadskoga bataljuna. Haaški sud je pokazao interes samo za izvješće francuskog generala. Razlog tome je što je priča o Medačkom džepu prema Haagu išla samo na osnovi francuskoga izvješća, koje je bilo dostavljeno nekim nevladinim udrugama među kojima i HHO-u, zatim Veritasu Save Štrpca i pojedinim hrvatskim medijima koji su na tome temelju dugo godina gradili svoje znanstveno fantastične konstrukcije o Medačkom džepu. Na taj je način i na tome temelju Tužiteljstvo Haaškoga suda akciju Medački džep okarakteriziralo kao zločinačku, te je inkriminirano optužnicama protiv hrvatskih generala. Haag je potvrdu za takav zaključak dobio iz četiri "neovisna" izvora: HHO-a, Veritasa, Cotova izvješća i tobože neovisnih hrvatskih medija."

Čak i ova i ovakva hrvatska vlast je konstatirala da su optužnice protiv hrvatskih branitelja praktično iste one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja. Cotovo izvješće pokazuje kakvi su izvori informiranja Haaškog suda, a puno govori i o HH-u i "neovisnim hrvatskim medijima" čije informacije su srodne Cotovom izvješću.

S druge strane, cijela priča oko Medačkog džepa pokazuje kakav je taj novi svjetski poredak, koji se danas stvara ; kakva je globalizacija koja želi uništiti malobrojne narode diljem svijeta. Te snage prepoznajemo i u pismu mostarskog biskupa Ratka Perića generalu Bobetku:

"Isus u Ivanovu evanđelju (15,13) donosi načelo najvećega herojstva na ovome svijetu, i to s odrazom na vječnost: "Veće ljubavi i nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje". Vi ste pokazali svoju hrabrost i 1941. i 1971. i 1991. i 2002. Nije to samo "hrabrost i ponos", zajedno s" izdržljivošću i mukotrpnom dosljednošću", urođenim karakternim crtama koje ste – kako pišete – naslijedili od svoje majke i, razumije se, njegovali kao moralne kreposti, nego je to i sadržaj Vašega života koji Vi definirate "rezultatom stalne borbe", zapravo proizvodom Svih Bitaka, kako ste naslovili i svoje pisano djelo 1996. Starozavjetni Job također je svoj život definirao "borbom", "vojskom", "vojevanjem": "Nije li vojska – militia – život čovjekov na zemlji" (Job, 7,1). Vas je ta borba pratila sve do sad, unatoč višekratnim "umirovljenjima." (...)

Vi se niste stavili na raspolaganje samo svojoj užoj rodnoj regiji kad je to trebalo, nego ste izložili život svoj u borbu za Domovinu. I plan Vam je bio samo obrana Domovine i svakog njezinog čovjeka i kraja!

Dvije su poluge koje ravnaju svijetom: Istina i Pravda, koje onda donose Mir, i za koje nam se boriti. A crne sile ovoga svijeta udarile su upravo na Istinu svojim lažima, na Pravdu svojim spletkama, a mir tumače na svoj način. Mračne su snage bile udarile i na samoga Sina Božjega, na Isusa Krista, a da ne udare na nas obične smrtnike!

Mi Vam od svega srca želimo – govorim to i u ime neprebrojna mnoštva iz hercegovačkih biskupija – i molimo svemogućega Boga da Vam dade mudrosti, jakosti i savjeta da i ovu sadašnju Bitku ponosno izborite, hrabro dobijete, izdržljivo i dosljedno uspijete!

Gospodine Generale, budite uvjereni da smo sad na isti način s Vama u obrani Vašeg ljudskog dostojanstva i časti kao sto ste Vi bili s nama prije deset godina u obrani naših prostora i života! Hvala Vam! Samo hrabro!

Bog Vam udijelio dobro zdravlje, blagoslov i sreću."

3. Zaključak

U pravu je Josip Jović kad kaže: "Pet optuženih ili osudenih generala! Kakvo poniženje i kakva se poruka iz toga može izvući nego o zločinačkoj vojsci i narodu i o pogrešno priznatoj državi. To i jest krajnji cilj Haaga, kao i većine onih koji podržavaju Haaški tribunal, zagovarajući bezuvjetnu suradnju s njim, u svakom trenutku i u svim slučajevima." Dodajmo da je Haaški tribunal samo oružje u sproveđenju globalizacije, tj. novog svjetskog poretku po kome malobrojne narode treba jednostavno "pomesti" s lica zemlje. Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman je svojim znanstvenim radom i u praksi kroz stvaranje države pokazao kako takav svijet nema perspektive i zato je njegova Hrvatska i njegovo djelo stalno na udaru svjetskih moćnika – koji zagovaraju takav novi svjetski poredak. Ponašanje SAD-a u slučaju Medačkog džepa uzrokovano je trenutačnim interesima najveće sile svijeta, ali podrška kriminalnim optužnicama Suda u Haagu sigurno ne služi na čast jedinoj svjetskoj velesili.

Uz sve to treba stalno imati na umu da je već dokazano suučešništvo zapadnog svijeta i UN-a u stravičnom zločinu u Srebrenici. S druge strane poznato je da je Hrvatska vojska, a pogotovo general Gotovina, najzaslužnija što je spašen Bihać, dakle najzaslužnija što do još većeg i stravičnijeg zločina u Bihaću nije došlo. Kažnjavaju li se hrvatski generali upravo zbog toga? Kakav je to novi svjetski poredak koji izmišlja zločine (čak i države) da bi kažnjavali one koji su spriječili zločine?

Očito je: Hrvatskoj jedino preostaje promijeniti svoj zakon o suradnji sa sudom u Haagu, na način kako je to regulirano u SAD-u, Italiji, Francuskoj i Njemačkoj, gdje tamošnje pravosuđe provjerava utemeljenost optužnica pristiglih iz tog suda. Imamo primjere i SAD i Italije koje već nisu prihvatali takve optužnice. Istina, ove zemlje pripadaju krugu najmoćnijih zemalja svijeta, tj. ne pripadaju krugu

malih zemalja, odnosno malobrojnih naroda, čiji nestanak želi novi svjetski poredak tzv. globalizacije. Hrvatska se mora oduprijeti Sudu u Haagu, tj. postupiti upravo onako kako nam je poručio vojni ordinarij, Juraj Jezerinac koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta.” To mora učiniti Hrvatskai vjerojatno jedina ona i može. Naime, prije godinu dana francuski vojni biskup rekao je (vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.), prigodom hodočašća vojnoredarstvenih snaga, da se divi Hrvatima, da mi imamo nešto što sve više nestaje, da imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

**Dr. Josip PEČARIĆ, AKADEMIK I
SVEUČILIŠNI PROFESOR,
AUTOR KNJIGE "BRANI LI GOLDSTEIN
NDH?"**

**BULAJIĆEVU UČENICI KROJE NAM
POVIJEST**

Slobodna Dalmacija, 13. listopada 2002.1

Piše **Josip JOVIĆ**

Sveučilišni profesor matematike i redoviti član HAZU te član The New York Academy of Science, dr. Josip Pečarić ima iza sebe 540 znanstvenih radova iz matematika te oko 50 radova iz drugih srodnih disciplina. Autorom je ili koautorom četrnaest knjiga iz matematike i fizike, a četiri su mu knjige tiskane na engleskom u izdanju poznatih izdavačkih kuća.

Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka na području teorije nejednakosti, glavni je urednik međunarodnog časopisa Matematičke nejednakosti i primjena, predvodeći šezdesetak najpoznatijih svjetskih znanstvenika s ovoga područja. Član je uredništava još sedam međunarodnih časopisa. Doista impozantna znanstvena karijera.

No, u posljednje vrijeme Pečarić je široj domaćoj javnosti poznatiji po svojim žestokim povijesno-političkim polemikama, objavivši veliki broj članaka i nekoliko knjiga. Posljednja od njih, promovirana u zagrebačkom hotelu Panorama pred nekikh tristo posjetitelja, nosi naslov "Brani li Goldstein NDH?", a predstavlja polemiku s dr. Ivom Goldsteinom i njegovom knjigom "Holokaust u Zagrebu". Sam je naslov intrigantan pa smo ovom prilikom zamolili autora za njegovo objašnjenje.

1 Intervju je tiskan i u Spremnosti, hrvatskom tjedniku, 29 listopada 2002.

U naslovu postoji upitnik pa na pitanje iz naslova odmah u knjizi i odgovaram potvrđno. Naime, smatram čak da je Goldsteinova knjiga najbolja obrana NDH, upravo zbog načina na koji se on trudi raskrinkati NDH. Dubravko Jelčić je primijetio kako se radi o manipulacijama činjenicama, o opasnom obliku antiznanosti, lažnim tvrdnjama, selekciji činjenica prema apriornim zaključcima, dok dr. Miroslav Tuđman za takvu znanost kaže da je traljava znanost. Rudolf Arapović je u prikazu moje knjige napisao kako sam se Goldsteinu već naslovom narugao. Jasno je da je i g. Arapović u pravu. Autorima koji se bave znanošću onako kako opisuje akademik Jelčić, odnosno traljavom znanošću, doista se treba i narugati. Što je sporno u knjizi "Holokaust u Zagrebu"?

Puno toga, ali ovdje ču se zadržati na dva detalja. Recimo, Goldstein piše: Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova. O ovome će govoriti još sam jednom u knjizi.

Dakle, on je svjestan da su Nijemci to "prepustili" ustaškim vlastima i oduzeli im kada su htjeli. Drugim riječima, on zna da su Nijemci najvažniji u tome, i da se provodi njihova politika! Čak opisuje i to kako su Nijemci bili nezadovoljni "rješavanjem židovskog pitanja" u NDH, zbog čega su sredinom 1942. opet sve uzeli u svoje ruke.

Međutim, to njemu ništa ne znači u njegovim interpretacijama! Drugi primjer govorи како Goldstein "ne zna" за činjenice koje mu ne odgovaraju: Ulrich von Hassell bio je prije rata profesionalni diplomat, poslanik u Beogradu, veleposlanik u Rimu. Pripadao je urotnicima protiv nacizma, uhićen i strijeljan 1944. u vezi s pokušajem atentata na Hitlera (20. 7. 1944.).

U svom dnevniku on spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu. Hassell zakrabljeno Hitlera naziva "Schickert" i kaže: Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!

Treba li uopće komentirati zašto Goldstein krije da je Pavelić želio spasiti domaće Židove? Ja govorim o činjenicama, a Goldstein govorи o sebi kada kao povjesničar ovakve činjenice i ne spominje, jer mu obaraju unaprijed zadalu tezu i ruše njegovo uvjerenje.

NAPAD NA BLAŽENIKA

Posebno Vas je na polemiku, čini se, potakao Goldsteinov odnos prema kardinalu Stepincu?

U stvari bilo je očekivati da će Ivo i Slavko Goldstein o Stepincu pisati na način na koji su pisali. Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika. Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava, ali će sve učiniti da to "dokaže". Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima. Recimo, hrvatska pravednica među narodima pokojna gđa Ljubica Štefan napisala je knjigu Stepinac i Židovi, objavljenu 1998. Goldstein ne samo da ne koristi njena istraživanja, nego tu značajnu knjigu ne stavlja uopće u popis literature. To odmah čitatelju knjige Holokaust u Zagrebu mora biti signal upozorenja. I doista uspoređivanjem podataka koje o istim događajima daju hrvatska pravednica i Goldsteini pokazuju o kakvoj "traljavoj povijesti" se tu radi. Komentar koji je dan u poglavljju "Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi" je nešto doista sramotno: "Nadbiskup Stepinac bio je u ovom slučaju kritičniji, jer je takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja. Isto tako je bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge." Stepinčeve riječi po Goldsteinu nisu neka naročita odlučnost. Drugim riječima, ustaše i njihovi vođe nisu tako opasni, pa je lako Stepincu sasuti im u brk da će životom platiti i biti proganjani na ovom ili onom svijetu.

NEPOSTOJEĆI AUTORI

Vaša knjiga počinje s dvije vrlo negativne ocjene Goldsteina kao stručnjaka iz pera dvojice njegovih istaknutih kolega povjesničara? Točno, radi se o profesorima Nevenu Budaku i Miroslavu Brandtu. Mislim da već do sada navedene činjenice dovode čitatelja u dvojbu

je li Goldstein tako napisao knjigu Holokaust u Zagrebu zbog svog jugokomunističkog svjetonazora ili se radi o nekome tko je postao profesor na sveučilištu iz nekog drugog razloga. To sam se upitao i ja. Tako se pokazalo da je profesor Brandt pisao da je Goldstein dobio posao na intervenciju iz SK, da je kao njegov mentor otkrio njegovu sklonost da čak citira nepostojeće autore i nepostojeća djela i da tvrdi da svi povjesničari tako rade, tj. krivotvore povijest. Dr. Budak tvrdi nešto slično, kad o jednoj njegovoj knjizi piše doslovno: "Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici."

Pohvale istomišljenika

Kako je moguće da usprkos svemu Ivo Goldstein postane šef katedre za srednjovjekovnu povijest, a, kako se čuje, ozbiljno konkurira i za katedru novije povijesti?

To više govori o samom Filozofskom fakultetu. Jer oni su upoznati s kakvom se "traljavom znanosti" bavi Goldstein. Uostalom citirani Budak je i sam povjesničar i dekan tog fakulteta. Evo jednog primjera Goldsteinova bavljenja srednjovjekovnom povijesti. Nedavno je u Globusu 20. rujna 2002. komentirao Dan Hrvatske ratne mornarice. Iako ima puno "bisera", najinteresantniji dio Goldsteinova članka jest kako on interpretira jednu grešku u govoru admirala Letice na proslavi Dana HRM-a 1994.: "Nije jasno odakle je Letica doznao da je posljedica pobjede kod Makarske bilo Papino priznanje Hrvatske.

U tom smislu ne postoji nikakva Tuđmanova izjava ili dopis, ali ton Letičine izjave sugerira da prenosi predsjednikove riječi. (...) A autorstvom ili bez njega ove posljednje povjesničarske eskapade, predsjednik Tuđman ostaje po stvaranju kvazipovijesnih konstrukcija apsolutna znanstvena veličina."

Da je ovo napisao neki pučkoškolac, vjerojatno bi mu se nasmijali. Ali ovdje se radi o sveučilišnom profesoru iz povijesti! Čovjek po tonu izjave jednog admirala zaključuje da je netočnost u stvari prenošenje riječi predsjednika države. Doista, smijati se ili plakati? Očito na Filozofskom fakultetu misle da nam je plakati, ako doista misle "traljavom znanosti" u povijesti učiti buduće hrvatske povjesničare.

Goldstein je u nekim medijima za svoju knjigu dobio snažne pohvale?

Od istomišljenika ili od onih koji knjigu nisu pročitali. Polemika s Goldsteinima u neku je ruku nastavak ranijih polemika s Milanom Bulajićem i njegovim tezama o Jasenovcu?

Istini za volju, vjerojatno i ne bih ni čitao Holokaust u Zagrebu jer mi je iz nastupa oba Goldsteina bilo jasno da se radi o Bulajićevim učenicima. Mislio sam kada sam već raskrinkao profesora, ne moram to raditi i njegovim učenicima. Međutim, sam Goldstein je u knjizi jedno poglavje posvetio tzv. revizionistima. Prvi je, kao i Bulajiću, naravno dr. Franjo Tuđman. Njemu je posvećeno najviše prostora, a poslije njega tu sam ja zbog mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu, 1 i 2, i dr. Jure Krišto zbog knjige Katolička crkva i Nezavisna država Hrvatska 1941. – 1945. Tu je interesantno nešto drugo, što potvrđuje moju tvrdnju o Bulajićevim učenicima.

Mojim knjigama o Jasenovcu i spomenutoj knjizi dr. Krište bila je posvećena jedna emisija beogradske televizije. Potom su obje knjige bile napadnute u jednom prilogu Feralu. One su trebale poslužiti kao dokaz da Hrvatski institut za povijest ne treba dobiti istraživanje o žrtvama Drugog svjetskog rata i porača.

Treba li spomenuti da se "argumenti" koje u Feralu ne iznosi sam Ivo Goldstein, iako je suradivao u tom prilogu, ponavljaju u njegovoj knjizi. Zato knjiga Brani li Goldstein NDH? jest prirodan nastavak moje knjige o Jasenovcu, odnosno nastavak pobijanja laži o radu dr. Franje Tuđmana, samo sada ne više pobijanje Bulajićevih laži, već njegovih hrvatskih učenika.

Antisemit i antisrbin

S ovom knjigom, a i nekim ranijim tekstovima, zaradili ste etikete revizionista i antisemita, antisrbina ("najantisrpskija knjiga") ili pak navodnog matematičara, lažnog akademika. Volio bih da odgovorite na svaku od njih. Bilo je čak poziva na kazneno gonjenje.

Revizionist sam bio po Goldsteinu već u knjizi Holokaust u Zagrebu zbog mojih knjiga o Jasenovcu gdje sam raskrinkao Bulajića. Međutim, ja, za razliku od Goldsteina, ne mislim da je biti revizionist nešto negativno. Svoje mišljenje svaki normalni čovjek mora revidirati kada je suočen s novim spoznajama.

Mnogi od nas su to doživjeli spoznajom o postojanju i žrtvama križnog puta hrvatskog naroda koji nam se desetljećima krio, pače sami spomen je bio kažnjavan zatvorom. Smiješna je tvrdnja o antisemitizmu. Sa Židovima sam napisao stotinjak znanstvenih radova, nekoliko knjiga.

U međunarodnom časopisu "Mathematical inequalities and applications" koji se tiska u Zagrebu i u kome sam ja glavni urednik više je Židova u redakcijskom odboru nego Hrvata. Kako ne može suvislo odgovoriti na primjedbe dane u mojoj knjizi, Goldstein mi "lijepi" razne etikete i spominje kazneno gonjenje.

Tako u Slobodnoj Dalmaciji od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja.

Za mene kaže: Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti. Dakle, ako "gadiš i vrijedaš" prof. dr. Ivu Goldsteina, tj. ako komentiraš njegove tekstove tako da ti on ne može odgovoriti na tvoje komentare - onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti.

Bilo bi smiješno da ne znaš da Filozofski fakultet u Zagrebu može takvog čovjeka izabrati za šefa katedre novije povijesti. Međutim, ne jednom, dr. Ivo Goldstein je najavio što žele današnje vlasti u Hrvatskoj. Predloženim zakonom bi se po tome opet opet kažnjavali mi koji iznosimo istinite činjenice i tako rušimo ono što je u jugokomunističkim vremenima bila zvanična povijest.

Najantisrpskija knjiga je po Bulajiću Srpski jasenovački mit, uz Srpski tajni rat Philipa Cohena. Jasno je da ima puno onih koji ne vole hrvatski narod pa im je svaka ljubav prema hrvatskom narodu – šovinizam. Valjda hoće reći da mrzimo Srbe jer smo im onemogućili da vladaju Hrvatskom, odnosno onemogućili im pravljenje "Velike Srbije" na račun nekih dijelova Hrvatske i BiH.

Oспорavanje mog rada u matematici i izbora u Akademiji je plod pučkoškolskog Goldsteinova etiketiranja u stilu: Pečarić je pokazao da ja nisam nikakav stručnjak u povijesti pa će ja pokazati da nije ni on u matematici i da su svi akademici neznalice kada su njega birali u HAZU.

Na zadnji takav njegov istup reagirao je akademik Vladimir Paar. To Goldstein nije očekivao, bolje reći očekivao je da će reagirati samo ja, a znao je da mi Globus neće objaviti reagiranje, kao što mi do sada nije objavio reagiranja u tri navrata na njegove tekstove. Međutim, reagiranje akademika Paara su objavili pa su takvi njegovi napadi postali smiješni.

JE LI SLAVKO GOLDSTEIN NACISTIČKI APOLOGETA?

Hrvatsko slovo, 21. ožujka 2003.

Ovim člankom, razmišljajući o pitanju je li uopće trebao odgovarati Slavku Goldsteinu kad je ovaj napao njegovu knjigu, akademik Pečarić zaključuje polemički diskurz u našem listu

Jesam li uopće trebao odgovarati Slavku Goldsteinu kad je napao moju knjigu? Možda nisam, jer je bilo logično da će napadi Goldsteinovih biti na razini njihove knjige: ili nesuvisli, ili ljepljenje etiketa. Što čovjek može novoga uopće reći o radu Goldsteinovih, osim nalaziti nove i nove primjere za potvrdu vlastitoga stajališta u dokazivanju tvrdnje s kojom Krišto završava svoj članak "Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu" (Časopis za suvremenu povijest 34 (2002), str. 961-985): "Bilo bi pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju."

Možda je najbolji odgovor na tu moju dvojbu sadržan u naslovu teksta gđe Elizabete Šajatović "Znaju li hrvatski studenti povijesti tko ih poučava?" (Fokus, 21. veljače 2003.). Doista, umirovljenica iz Zagreba pita ono što su se trebali upitati oni kojima je knjiga "Holokaust u Zagrebu" bila referenca za napredovanje Ive Goldsteina, kao i za promjenu katedre. Kao da je Filozofskom fakultetu u Zagrebu važnije to što je tu knjigu predstavio predsjednik države od činjenice da se radi o običnom pamfletu.

Priča o pokolju u Mostaru

Teško je izabrati najgluplje što je Ivo Goldstein napisao kad toga ima puno. Možda je to slijedeći rečenica koju je naveo prof. Vladimir Mrkoci (Fokus, 6. prosinca 2002.) iz knjige Ive Goldsteina A History, Hurst & Co. London 1999.: "Četnici se osvećuju Hrvatima

i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća."

Je li ovo "znanost" koja omogućava napredovanje Iva Goldsteina na Filozofskom fakultetu? Sveučilišnom profesoru iz povijesti četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi (15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti)! Vjerovatno bi u nekim drugim državama takvom "profesoru" zabranili predavati povijest i u osnovnoj školi, a našem Filozofskom fakultetu to je dokaz da Goldstein treba učiti buduće profesore povijesti baš taj dio povijesti. Vjerovali ili ne.

U istoj knjizi na str. 254, (prema Fokusu, 17. siječnja 2003.) Goldstein povodom operacije "Oluja" piše: "Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja". Tužbe zbog genocidnosti Hrvata su, kao, problematične ali imaju temelja. Dakle, Goldstein ne tvrdi da je hrvatski narod genocidan, već da te tužbe imaju temelja. I to mu, kao, nije isto.

Da sve bude smiješnije, Ivo Goldstein se poziva upravo na ovu knjigu kada pokušava osporiti mišljenja kako on promiče tezu o genocidnosti hrvatskog naroda (Slobodna Dalmacija, 13. lipnja 2002.): "Primjerice (...) u poglavljju 'Mit o genocidnoj prirodi Hrvata' razlažem kako je u srpskoj javnosti taj mit stvoren. Treba li bolji dokaz da Pečarić laže?" Goldsteinima očito nije jasno da je i ta knjiga samo potvrda moje tvrdnje da Goldsteini izrijekom ne tvrde ali "dokazuju" genocidnost hrvatskog naroda. Pa, priča o pokolju u Mostaru nije dostojna ni djece predškolskog uzrasta!

Mjera svih stvari

Sam Slavko Goldstein vjeruje da je, s (ne)svršenoim gimnazijom, znanstvenik, pa tako ocjenjuje što jest, a što nije znanstveni rad na konferenciji u Izraelu (Globus, 10. siječnja 2003.): "Ako izdvojim svoj, od petnaest održanih referata samo su dva bila znanstveno utemeljena istraživanja." Naš "znanstvenik" upozorava predsjedništva HAZU-a i Matice Hrvatske, i dijeli lekcije 555-orici hrvatskih uglednika. Možda misli da je znanstvenik zato što mu je uspjelo da zbog lažnog interpretiranja rezultata "Izvješća o radu

Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" bude nagrađen položajem predsjednika Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac? Zato se s pravom pita Josip Jović (Slobodna Dalmacija, 26. veljače 2003.): "Tko je taj čovjek (Slavko Goldstein, op. J.P.) i u ime čega tako drsko testira savjest nacije i pojedinaca i tko je on da se pred njim moraju polagati računi i dokle to misli činiti?"

I Jović je šokiran nedavnim reagiranjem Slavka Goldsteina: "Primjerice na primjedu kako je Lukas spasio jednu židovsku djevojčicu, Slavko Goldstein odgovara cinično, pa i Hitler je spasio neke Židove. Logika toga lažnog humanizma završava u zaključku kako su zgrade važnije od ljudi." A da je to doista tako potvrdio je Drago Pilsel (Vjesnik, 1. ožujka 2003.). On prepričava članak iz Nacionala (23. siječnja 2003.) i ne spominje priču o židovskoj djevojčici. Po Pilselu "Igor Zidić šteti Hrvatskoj i truje hrvatsko društvo". Doista je to tako kada je Zidiću važniji život židovske djevojčice od nekakva zgrade, zar ne?

Lažna svjedočenja

Priču o židovskoj djevojčici ne spominje ni Toni Gabrić koji u Feralu, 8. ožujka 2003. gdje pokušava odgovoriti na Jovićevu kolumnu. U njegovom tekstu nalazimo reakciju Slavka Goldsteina na Jovićevu ocjenu da je zahtjev Goldsteinovih Matici "bizaran", "grubi napad i insinuacija", te "podvala": "Želio sam potaknuti današnju Maticu da se distancira od postupaka u tom vremenu. Kao inteligentan čovjek, Igor Zidić bi se morao ograditi od zagovornika kao što su Pečarić ili Jović, jer očiglednim lažima (uvijek je smješno kada netko od Goldsteina govori da netko drugi laže, op. J.P.) i deplasiranim argumentima (ovo valjda znači da Slavko Goldstein nešto nije razumio, što s obzirom da je (ne)svršeni gimnazijalac ne mora biti strašno; op. J.P. štete i njegovu ugledu i Matici hrvatskoj."

Doista, dr. Zidiću! Očito je i Vama važniji život židovske djevojčice od zgrade "otete" od židovske obitelji koja je prije rata napustila zemlju. Time štetite i svom ugledu i Matici hrvatskoj. Sigurno je bolje biti "humanist" tipa Goldsteinovih & co. pa cijeniti vrijednost zgrade, a ne ljudski život.

Zapravo Jovićev upit pokazuje da je trebalo odgovarati na Goldsteinov napad. Nisam samo odgovarao već i komentirao istupe Goldsteinovih tijekom objavljivanja mojih tekstova. Naime, Goldsteinovi su "perjanice" današnje hrvarske lijeve/sorosevske inteligencije. Kolika je njihova bijeda kada su im predvodnici ljudi koji bi trebali biti inačice za glupost i laž?

A upravo je taj Slavko Goldstein u svom napadu na moju knjigu, tj. u tekstu "Trgovanje genocidom", govorio o moralu! Čak je i uredništvo Ferala izvuklo slijedeći dio njegova teksta: "Kakav je to nakaradni moral iz kojeg izvire razumijevanje, opravdavanje, simpatija i direktna pohvala za državu mržnje, koja svoj 'nastanak' i 'opstanak' duguje genocidnom zločinu što ga je 'morala učiniti nad hrvatskim Židovima', pored još temeljitijeg zločina nad Srbima i Romima i napokon političkog zločina nad cijelim hrvatskim narodom? Naprosto sebi ne mogu objasniti odakle Pečariću i njegovim istomišljenicima takva srova beščutnost, takva nakaradna logika." Doista je strašno kada je nama važniji život židovske djevojčice o nekakvim zgradurina. Sram nas bilo!

Kao da "nakaradni moral" nije povlastica Goldsteinovih. Umjesto popisa žrtava imamo njihovu knjigu u kojoj su najznačajnija lažna svjedočanstva (o tome vidjeti knjigu Mladena Ivezića, Jasenovac/Brojke, Zagreb, 2002., npr. str. 87-88) ili svjedočanstva dana pod torturama staljinističkih poslijeratnih kazamata. Posebno su mu važna svjedočanstva samih nacista. Tako će Slavko Goldstein i u svom tekstu reći: "A svoja porazna mišljenja o ustašama i njihovim vođama Glaise je vrlo rječito opisao na više stotina dnevničkih zapisa nazivajući ih 'bandom ubojica i razbojnika' (str. 166), a Pavelića čovjekom koji je 'neiskren, lažljiv i zao (str. 165).' Doista, pa neka netko sada priča da su Nijemci bili tako loši. Već sam u knjizi Srpski mit o Jasenovcu 2 pokazao kako i Bulajić dokazuje da je Pavelić bio mnogo gori od Hitlera. Zato i ne čudi da istu tvrdnju imamo i kod Goldsteina.

Nijemci svugdje krivi, osim u Hrvatskoj

Slavko Goldstein tako objašnjava i zašto su Nijemci oduzeli vlastima NDH rješavanje 'židovskog pitanja'. To ne dovodi u vezu s time da su Nijemci bili nezadovoljni kako to rade hrvatske vlasti.

Naime, u knjizi Holokaust u Zagrebu (str. 424.) konstatira: "Nijemci su već u proljeće 1942. godine iskazivali nezadovoljstvo činjenicom da je u NDH, prema njihovom mišljenju (ovo treba ostaviti dojam da to nije točno, op. J.P.), unatoč tome što su ustaše poduzeli drastične mjere, velik broj Židova još ostao u životu." Izgleda da su po Goldsteinu Nijemci bili nezadovoljni time kako su vlasti NDH rješavali 'židovsko pitanje' jer su u tome "bili samostalniji, brži, suroviji i razmjerno 'temeljitiji' od bilo kojeg drugog kvislinškog režima u tadašnjoj Evropi, izuzev rumunjskog".

Svjedočanstva Nijemaca o ustašama im trebaju "dokazati" da su ustaše bile mnogo okrutnije od Nijemaca. Sjetimo se da je te tvrdnje od Goldsteina preuzeo i predstavljač njihove knjige predsjednik države Stjepan Mesić, pa i on tvrdi da su "ustaše bile gore od nacista". Dakle, po Slavku Goldsteinu Nijemci su "početkom ljeta 1942. sami preuzeli 'konačno rješenje židovskog pitanja' u NDH" vjerojatno zbog okrutnosti ustaša. Nije samo jasno misli li Goldstein da su bili ljubomorni na uspjehnost ustaša u tome, ili su mu nacisti bili humanisti koji su bili šokirani okrutnošću ustaša. Bilo jedno ili drugo, nama ostaje samo zapitati se: Je li, zapravo, Goldstein nacistički apologet?

Kada sam pisao knjigu Brani li Goldstein NDH? znao sam da postoji još cijeli niz problematičnih djelova Holokausta u Zagrebu koje nisam komentirao. Očekivao sam da će to raditi drugi. Članak dr. Jura Krišta u Časopisu za suvremenu povijest kao i feljton Stipana Bunjevca u Glasu Koncila pokazali su ispravnost tih mojih očekivanja. Feljton prof. Vladimira Mrkocija u Fokusu i poznate tvrdnje profesora Budaka i Brandta pokazuju da se isto može očekivati i kroz raščlambe drugih uradaka dr. Ive Goldsteina.

Bilo kako bilo, neka Goldsteini i dalje "dokazuju" da su za genocid nad Židovima svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su za to bili mnogo krivlji Hrvati. Uvjet ima onih koji su dobro plaćeni da u to "vjeruju", kao i budala koje će im stvarno povjerovati, zar ne?

KRONIKA CRVENO-ŽUTE HRVATSKE 2

Knjiga jednog od vodećih hrvatskih komentatora i kolumnista Joška Čelana «Trećejanuarska Hrvatska» već svojim naslovom govori da Hrvatska poslije 3. siječnja 2000. nije hrvatska Hrvatska već nekakva drugačija, nehrvatska Hrvatska. Dakle, već samim naslovom Čelan nam ukazuje na činjenicu da trećejanuarska vlast u Hrvatskoj sprovodi više interesa onih koji su izvršili agresiju na našu domovinu nego hrvatske interese. Ne čudi onda što Čelan svoju knjigu posvećuje «hrvatskome generalu, oslobođitelju i branitelju nacionalnoga dostojanstva generalu Anti Gotovini».

A kakav je značaj ove knjige vidi se na unutrašnjoj stranici naslovnice: «Ova knjiga cijelovita je kronika liberal-komunističke ili crveno-žute trećejanuarske Hrvatske, onakve kakve je proistekla iz općih parlamentarnih izbora 3. siječnja 2000. godine. Obuhvaća, dakle, gotovo dvije i pol godine hrvatske povijesti i to onakve za kakvu smo se nadali, pače i bili čvrsto uvjereni, da se ne može više ponoviti.»

Knjiga je doista tako cijelovita kronika da će sigurno biti nezaobilazno vrelo onima koji će sutra pisati povijest ovog vremena. To izravno proizilazi i iz opaske koja je dana na poledini knjige gdje Milan Jajčinović kaže da je Čelan «jedan od najtemeljitijih hrvatskih mnemoista (pamtitelja)»! To se može vidjeti i iz kazala imena jer su dva najspominjanija imena: Stjepan Mesić (spominje se na više od 60 stranica) i Ivica Račan (spominje se na 37 stranica). Zar naslov knjige nije adekvatan ako se zna da je hrvatski narod predsjednicima ovakve države i vlade dao «trećejanuarska» imena: Stevan i Jovica? Na četvrtom mjestu je George Soros što nam sugerira i tko su oni čije naloge izvršavaju i Jovica i Stevan. Napomenimo, na primjer, da je Soros jedan od finansijera suda u Haagu.

Naravno, ne čudi što je Mesić toliko često spominjan. On je doista izrazita suprotnost Franju Tuđmanu za koga Joško Čelan još 19. siječnja 2000. u tekstu Go ahead Stipe kaže da je možda zadnji stvarni hrvatski predsjednik. I doista, poslije predsjednika kojim se

2 Prema govoru na promocijama knjige u Zagrebu i Zaprešiću i tekstu iz Hrvatskog slova, 5. srpnja 2002.

ponosimo dobili smo onog kakvog nikada nije imao niti jedan narod u povijesti. Jer nikada nije zabilježeno, niti će biti da je za predsjednika izabran čovjek koji je lažno svjedočio protiv svoje države. A upravo smo svjedoci kako se suprostavio volji 85 posto hrvatskog naroda oko izručenja generala Bobetka u Haag. Njemu je prihvatljiva optužnica u kojoj se uopće ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospic, već se tvrdi da je general Bobetko vršio «planiranje, pripremu ili izvršenje progona srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi.» Napominjem da je kojim slučajem netko 738 dana granatirao područja nastanjen životinjama bilo bi protesta. Haag smatra da je nebitno ako se toliko granatiraju Hrvati. Dakle, smatra da smo manje vrijedni od životinja. S tim se očito slaže i predsjednik koga je taj narod izabrao. Znači li to da nije terorizam kada se toliko granatiraju Hrvati? Što je onda priča o antiterorizmu danas. Opet priča o izabranima?

Pri tome nam se Mesić otvoreno i ruga jer svoju poruku završava riječima: «Moramo ustrajati na tome da je Hrvatska pravna država, te da svi zakoni jednakom vrijede za sve, bez obzira na prijašnje zasluge.» Kao da mi ne znamo da je u zapovjednom lancu Ademi-Stipetić-Bobetko izuzet njegov čovjek – Stipetić.

A Čelan nas u knjizi upozorava da je to je predsjednik koji je «dilao» sa strogo povjerljivim dokumentima i davao ih sudu u Haagu sve u cilju da se njegova država lažno optuži za agresiju na drugu državu. Svi ovdje znamo što je sve on radio pa je najbolje da pogledamo ponešto od onoga što o ovom – kako kaže u Predgovoru Josip Jović – čovjeku mutne prošlosti, problematičnog morala i još problematičnijih sposobnosti - piše mnemoist Joško Čelan.

U tekstu Europredsjednik Čelan piše: «U tom smislu u zraku sam ulovio Mesićevu izjavu kako će Hrvatska sa 'susjednim državama razvijati takve odnose koji će biti preduvjet za ulazak u Europsku uniju'. Što bi to imalo značiti? Meni je odmah u glavi zazvonila njegova predizborna izjava berlinskom 'Die Tageszeitungu' koju nitko nije uočio: 'Najprije želim prekinuti izolaciju i Tuđmanovu politiku prevladati unutar zemlje. Tada bi mogla napredovati integracija Hrvatske na Balkanu.' Hoćemo li doista u Bruxelles putovati via Beograd, Sofija i Tirana?!» O onome što je danas svima jasno Čelan je upozoravao još tada, ili kako kaže

Jović «u svom prepoznatljivom stilu i metodi analitičnosti, konkretnosti, angažiranosti, otvorenosti i polemičnosti među prvima je koji su upozoravali na sve ove razorne procese od samoga njihova početka».

O srljanu u tzv. Zapadni Balkan ili Balkaniju, Čelan je pisao u više navrata, a u tekstu Dobar dan, Jugoslavijo! piše o posjeti Milana Panića Mesiću, kada je Panić potvrđio «da je hrvatski predsjednik skoro za ujedinjenje Jugoslavije». Ne čudi onda ni Mesićev oduševljenje s dolaskom Košturnice na vlast, što komentira Čelan u tekstu Kronika permanentne izdaje: «Među prvima koji su pojurili da ih se povuče za nos bio je naš nadrealni predsjednik Stipe Mesić. 'Košturnica je legalist, legitimist i nacionalist', kazao je, na trajnu uspomenu i kao dokaz političke rasudne moći, Mesić u svojoj famoznoj izjavi inače omraženoj Slobodnoj Dalmaciji, 'ali njegov nacionalizam ne može biti opasan za susjede!'»

Pišući o izborima i hrvatskom referendumu u BiH Čelan piše: «Predsjednik Mesić tek je za nijansu upristojio svoj kroatocidni govor (rasističke izjave o Hercegovcima), kojim je osvajao glasove urbanih lumpenproletera, lumpeninteligenta i ovdašnjih mladih američkih klonova. Naime, prvi hrvatski vicmaher trenutno je u fazi utišanog cinizma. 'Jedini pravi put za Hrvate BiH je borba za njihova prava unutar institucija BiH', kao da ne zna da se te 'institucije BiH' zovu Petrisch, Barry i slično, te da s njima nema demokratskoga dijaloga, jer oni odluke donose dekretom i po kratkom postupku.

Ovakav Čelan je u Slobodnoj Dalmaciji – biltenu SDP-a postao Kolumnist na ledu. Tako se i zove poglavlje u kojima su njegovi neobjavljeni tekstovi. Sigurno treba izdvojiti slijedeći komentar:

«Glavnina gnjeva, sasvim opravданo, sručila se na leđa nedostojnog čovjeka s Pantovčaka Stipu Mesića, koji je, osobito u hrvatskim krajevima južno od Karlovca, postao sve samo ne osoba s kojom bi Hrvat rado popio kavu. Deseta obljetnica slavne oslobođiteljske 4. gardijske brigade u splitskoj vojarni Dračevac 5. svibnja tako se pretvorila u obljužnicu, na kojoj je Mesić, bolje nego igdje drugdje, pokazao svu izuzetnost svoga predsjedničkog formata. Prizor u kojem on, s rukama na ustima, uzvraća političke prostote dračevačkim prosvjednicima, arhetipska je slika i njegova predsjedništva i režima u cjelini. Iako se u jednom trenutku učinilo da se i sam Mesić prepao svoga podaničkoga habitusa, on je u njemu

magareće uporno istrajao. Njegov stav prema moćnicima, koji su ga Hrvatima manje-više oktroirali, bio tek jedno stalno i dosljedno 'ljubim ruke, milostivi', od Washingtona i Jeruzalema do Beograda i Sarajava.» Koliko tek ove riječi pogadaju bit jučerašnjeg Mesićevog govora!

Citatelje će sigurno posebno interesirati Specijalni dodatak o dvadeset domaćih i stranih službi, koje su tijekom godine izlaženja zaista slobodne Slobodne Dalmacije, a i znatno duže, kako Čelan kaže - javno, dakle i zakonito, uhodile i njega i njegovu knjigu. Naravno i prva – ja bih rekao i domaća i strana – obavjesna služba je Predsjednik Stipe Mesić. Tako Čelan kaže: «Kao što rekoh, među svim raritetima, koje je ovaj i ovakav hrvatski predsjednik priušio ovdašnjoj javnosti, zasigurno će se pamtititi i njegov odnos prema Jovićevoj Slobodnoj Dalmaciji i nama u njoj. Novina je dobila zaista rijetko predsjedničko odliče, tj. titulu 'fašistoidna', a nekolicina nas 'nekakvih' i tu čudnu dvosmislenu predsjedničku poruku 'ja se čudim da su uopće živi'. Bogu hvala, živi smo i zdravi, tko manje, a tko više.»

Na isti način možemo vidjeti kako je Čelan sačuvao od zaborava protuhrvatsko djelovanje Račana i mnogih drugih «hrvatskih» političara i novinara. Ne treba zaboraviti ni to da je u vrijeme kada je, po jučerašnjoj Mesićevoj tvrdnji, znao da dolazi optužnica za generala Bobetka, Račan tvrdio Carli del Ponte: «Ne očekujem da će se Vlada kolebatи u svojoj predanosti suradnji s Haaškim sudom. Javno mnjenje o toj suradnji u Hrvatskoj je danas pozitivnije (...) Rijetki su razlozi za neprijateljski stav.» Očito hrvatski narod mu ni sada ne može vjerovati sve dok se ne izvrši promjena Zakona u suradnji sa sudom u Haagu. Napomenimo, da su SAD i Italija, poslije preispitivanja dokaza koje je ponudio uz optužnice Sud u Haagu, odbio izručiti optužene. Smatraju li Mesić i Račan da je naša država manje vrijedna pa ne može imati istovjetan stav, ili smo mi Hrvati manje vrijedni od Talijana i Amerikanaca?

Čitajući knjigu Joška Čelana vidjet ćete da je uistinu napisao jedan od najtemeljitijih hrvatskih mnemoista (pamtitelja) i kolika je njena vrijednost i značaj.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ŽIVOT PO PROTOKOLIMA"

Motrišta, Časopis Matice Hrvatske, Mostar

"Život po protokolima – Prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije" je najnovija knjiga jednog od najvećih naših kolumnista – publiciste Josipa Jovića. Međutim, Josip Jović nije samo to. On će i u hrvatskoj povijesti, duboko sam uvjeren, zauzeti posebno mjesto jer je u najkritičnijim trenutcima za hrvatski narod bio jedna od najznačajnijih osoba u borbi za opstojnost svoga naroda. Poslije izbora 3. siječnja 2000. nova vlast koja je to postala zahvaljujući pomoći svjetskih moćnika imala je i još ima zadaću vratiti Hrvatsku tamo gdje je bila – u nekakvu zajednicu u kojoj će Srbi opet imati glavnu riječ. Danas takvu zajednicu nazivaju Zapadni Balkan, a sve češće i Četvrt Jugoslavija. Svima je već dobro poznata i formula po kojoj će se formirati: onaj famozni račun $6 - 1 + 1$, dakle bivše jugoslavenske republike minus Slovenija plus Albanija. Da bi se to ostvarilo moralо se kriminalizirati Domovinski rat, pobjedičku Hrvatsku vojsku, Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana, tj. izvršiti detuđmanizaciju – bolje reći – dekroatizaciju ili rashrvaćivanje Hrvatske. Uz sve to moraju i ekonomski izjednačiti Hrvatsku sa Srbijom kao preduvjet budućeg zajedništva. HDZ se tada pokazao nedoraslim izazovima koji su se pojavili, pa su obranu hrvatske države i same hrvatske opstojnosti ponovo uzeli u svoje ruke hrvatski branitelji. Sigurno je Čondićev stožer za obranu digniteta Domovinskog rata imao ključnu ulogu u tome. A vjerojatno ni sam Stožer ne bi mogao puno napraviti da uza sebe nije imao u to vrijeme zaista slobodnu Slobodnu Dalmaciju. A glavni i odgovorni urednika tih karizmatičnih novina bio je Josip Jović. Čondićev Stožer i Jovićeva Slobodna Dalmacija svojim djelovanje potakli su na otpor galopirajućem rashrvaćivanju koje je provodila i još uvijek provodi hrvatska vlast pa su uslijedile reakcije biskupa, generala, nogometara, velikog dijela naroda.

Upravo o tim vremenima govori ova knjiga. Napisao je čovjek bez čijeg djelovanja u tim vremenima vjerojatno ne bi mogli danas u Hrvatskoj ni pisati slične knjige. Sam intrigantni naslov knjige Jović

objašnjava odmah iza naslovnice: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krivotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojem se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina." Jović će u poglavlju "Pod kacigom globalizacije" dati niz citata iz Protokola koji doista potvrđuju njegov zaključak.

Istini za volju primijetimo da nije Jović prvi koji je ukazao na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i Protokola. Na to je ukazao i Marko Matić u Hrvatskom slovu još 11. rujna 1998. u tekstu Sionisti. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i Hrvatsko slovo bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Nepunih pet godina kasnije evo Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećešiječanjsku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u Protokolima, a na što nas upozorava Josip Jović.

Spomenimo ovdje samo sljedeći Jovićev komentar u vezi s Protokolima: "Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima."

Sudbina i tadašnjeg Hrvatskog slova, bolje reći hajka koja je pokrenuta na taj naš tjednik zbog Matićeva teksta koja je dovela do smjene karizmatičnog glavnog urednika Dubravka Horvatića i do neutralizacije tih izrazito državotvornih novina podsjeća na sudbinu Jovićeve Slobodne Dalmacije. Naime, Horvatićovo Hrvatsko slovo je u tim trenutcima bila praktično jedina novina u Hrvatskoj koja je njegovala istinsku državotvornu misao, kao što je Slobodna Dalmacija u trenutcima smjene Josipa Jovića bio jedini nerezimski dnevnik u Hrvatskoj. Sličnost ide još i dalje. Matić je u svom tekstu govorio o ponašanju svjetskih moćnika, dakle sionista, u BiH. A evo što sam Jović piše o razlozima njihove smjene (str. 216.):

"Nikoga ne zanima demokracija i sloboda kao takva, već ona koja služi za 'našu stvar'. Naprotiv, siguran sam kako je ta fantomska zajednica kojom rukovodi nekoliko masonske organizacija koje su i na našem tlu isplele svoju mrežu, posebice u glavnim medijima, imale prste i u pokoravanju Slobodne Dalmacije.

Konkretno, riječ je o BiH. Mi smo jedini list koji je podržavao pravo Hrvata susjedne države, među kojima smo bili i najčitaniji list, na samoopredjeljenje, nasuprot nasilničkoj i diskriminatorskoj politici koja se prema njima vodi. I zato nas je trebalo ukloniti kao što je uklonjen, primjerice, Erotein. Račan je i u ovoj prilici bio poslušan, kao što sluša i provodi sve što se od njega traži, od hapšenja generala do plaća službenika. Time je moguće objasniti i činjenicu da je vulgarno, ipak za njega rizično, izigrao dogovor sa svojim glavnim koaličijskim partnerima. Hrvatskom općenito ne vlada hrvatska Vlada, već neki moćni centri izvan Hrvatske. Druga je stvar što im ovakva vlada i ovakav predsjednik odgovaraju, odgovaraju im svi koji će bespogovorno provoditi ono što se od njih traži, trebaju im dobrodresirani bullterijeri koji skaču i grizu sve što je samosvjesno, nacionalno, individualno, a po tom su kriteriju i dovedeni na vlast. Tko su uopće ti ljudi koji preuzimaju sudbinu ove zemlje u svoje ruke, sudbinu njezinih ljudi, glasila, gospodarske infrastrukture, odakle dolaze i čemu služe?"

A pisati o onome što se događalo u Hrvatskoj od 3. siječnja 2000. godine znači i pisati optužnicu protiv sadašnjih hrvatskih vlasti. Optužnicu zbog veleizdaje! Jovićeva knjiga i jest to i vjerojatno takvu optužnicu nitko bolje i ne može napisati. Već u uvodnom poglavlju "Inventuri jednog mandata" Jović konstatiра: "Nova je vlast instalirana voljom i svesrdnom pomoći stranih medijskih i političkih čimbenika. Mit o masonstvu pred našim se očima rastvorio u živu i lako prepoznatljivu stvarnost. Nije, dakako, čudo što je ta Račan-Mesićeva garnitura srdačno pozdravljena i visoko ocjenjena pa i nagradjivana osobnim priznanjima. Još nije stigla ništa napraviti (...) a već su iz svijeta stigle laskave ocjene" A znali su kako trebaju napraviti to što žele. To govori već i sam naslov slijedećeg poglavlja ove knjige: "Demokracija kao manipulacija". Diskvalifikacija protivnika, kontrolirani ljudi, poznata nam vladavina "u ime naroda", destrukcija oporbe su metode takve "demokracije", ali i obračuni unutar koalicije na vlasti.

U slijedećem poglavlju Jović nam pokazuje kako se išlo na detuđmanizaciju kao dekroatizaciju. Revizija povijesti ide do karikaturnih oblika. Tako Jović konstatiра "nastavi li se ovako, ispasti će kako je Hrvatska jedina zemlja zainteresirana za suđenje Gotovini, Norcu i ostalima. Koliko je Jović tu u pravu pokazuje nam

Nenad Ivanković kada u svojoj knjizi Mesiće i Račanu zašto tako? opisuje dolazak američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb. Prosperova Vlada je bila zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, ali je hrvatska strana, "na to prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi desnica promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran".

Jović nam opisuje mnoge slične slučajeve, i pokazuje kako sadašnja vlast i njihove sluge u medijima ne mogu sakriti svoj odiozum spram svemu nacionalnom i vjerskom. "U vrijeme kad su mediji i društveni fakulteti skoro potpuno u rukama tih brižljivo izabranih režisera, što je rezultat povijesnog naslijeda opterećenog hegemonističkim dominacijama stranih sila nad Hrvatskom, ostala je izgleda jedino Crkva izvan kontrole, ukorijenjena u duhu naroda, u njegovim povijesnim frustracijama, stradanjima, stremljenima i uspjesima. I zato, valjda, i nju treba skršiti" – točno konstatira Jović na str 89. svoje knjige.

"Novu političku estetiku" Jović snažno definira već na samom početku tog odjeljka: "Dok se progone ili ignoriraju branitelji, iseljenici, svećenici, hrvatski nacionalisti, itd. neki od simbola jugoslavenstva pa čak i oni koji su nedvosmisleni bili protivnici hrvatske neovisnosti, doživljavaju, malo je reći, rehabilitaciju i satisfakciju. Oni postaju predmetom pravoga obožavanja."

Jović nam pokazuje kako se u takvoj detudmanizaciji tj. dekroatizaciji koriste manjine, kako se želi stvoriti sukob urbanog i ruralnog, građanskog i doseljeničkog, gradskog i seljačkog. Govori nam Jović i o napadima na Split, o fenomenu grada Splita pa konstatira: "Ako Split i jest slučaj, onda je on jedan divan i veličanstven slučaj, koji jednima kvari račune i tjera strah u kosti, a drugima ulijeva nadu."

U tom našem životu po protokolima ima i jedan čudan svat. "Čudan svat na Pantovčaku" i jest poglavje u kojima se raščlanjuje nevjerljiva priča o sadašnjem predsjedniku Hrvatske. Jović govori o njegovojo "mutnoj biografiji", "tajni pobjede" na izborima. Pogledajmo u čemu je tajna te pobjede (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše

države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, miješani brakovi itd. Uglavnom, ovako ili onako, s razlogom ili bez razloga, nagomilalo se puno strahova i frustracija i sada se pojavljuje čovjek koji sve to sublimira u svojoj osobi i čijim izborom za prvoga građanina države i svi ostali koji se s njim u bilo kojem segmentu mogu poistovjetiti, a takvih nije bilo malo, odjednom su se osjetili oslobođenima. No, to je ipak samo dio cijele priče. Tome treba dodati jahanje na masovnoj antihercegovačkoj hysteriji, obećanja o zatvaranju lopova ..." itd. Jović nam govori o čovjeku koji je "u sukobu s narodom", o njegovim lažima, svjedočenju i radu protiv vlastitog naroda i vlastite države.

A u stvari sve su to "Igre mačke i miša", što i jest naslov slijedećeg poglavlja Jovićeve knjige, a u kome se govori o stvaranju Zapadnog Balkana, diktatima MMF-a. Da, u pravu je Jović kad kaže da nam neće "trebati vlada ni narodna banka, jer će sva krupna infrastruktura, porezna, fiskalna i monetarna politika biti u rukama multinacionalnih kompanija i njihovih finansijskih asocijacija, kao što su MMF i Svjetska banka, neće nam trebati ni predsjednik, jer ćemo uvijek imati nekog Montgomerya, neće nam trebati vojska, jer ćemo imati NATO, neće nam trebati obavještajne službe, jer ćemo imati CIA-u. Neće nam trebati ništa jer ćemo biti nitko."

A to nitko postat će moći uz pomoću "Batine Haaškog suda", "Pacifikacije Hrvata BiH" i "Medijske kontrola". Sve su to, u stvari sekcije ovog poglavlja. "Posljednji su opći parlamentarni i predsjednički izbori u BiH", kaže Jović (str. 204.), "otvorili novu stranicu. Kao rijetko kad prije, pobijedile su nacionalne stranke sva tri naroda, iz jednostavnog razloga što ovdje nisu riješeni međunarodni odnosi. Politika nasilnog, nedemokratskog stvaranja tzv. građanske BiH u kojoj nacije nisu važne doživjela je još jedan udarac." Još jedan udarac je doživio novi svjetski poredak tzv. globalizacija, odnosno realizacija Protokola sionskih mudraca.

Naslov posljednjeg poglavlja Jovićeve knjige je "Još nije kasno". U njemu Jović daje raščlambu "europske ljevice i desnice", kao i "hrvatski odgovor":

"Konzervativne, odnosno kršćansko-demokratske stranke na čelu s HDZ-om kao desnim centrom, te sa strankama koje u svom

nazivu sadrže kršćansku demokraciju, odnosno s pravaškim strankama, HIP-om i novoosnovanim Hrvatskim blokom, te još u eventualnoj koaliciji s nekim od stranaka centra, mogle bi činiti onu političku opciju koja najbolje odgovara emocijama, mišljenjima, ciljevima i potrebama hrvatskog naroda (...) Ta ocjena, međutim, stoji ideološki i načelno, ali u praksi neće funkcionirati, ukoliko se ne otklone međusobna neslaganja, unutarnji sukobi, te nepomirljive ambicije vodećih ljudi ovih stranaka, čije se jedinstvo i suradnju uvijek nastojati razbijati ideološki protivnici i tvorci novog svjetskog poretku. Na raspolaganju su im moćna sredstva ucjene, korupcije i političke promocije, odnosno ignorancije."

Ova knjiga doista i jest posebna i zbog toga što malo tko može napisati jednu takvu raščlambu kako to čini i kao što je ovdje učinio Josip Jović. Sigurno, poslije pojave ove knjige nitko neće moći pisati o ovim vremenima a da mu ona ne bude osnovno vrelo. Najbolje je da knjigu pročitate i sami se u to uvjerite.

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU
KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.**

Udar na Hrvatsku bratovštinu Bokeljska mornarica 809 (1)

**RAČAN ANGAŽIRAO SLUGE ZA
NEHRVATSKU BRATOVŠTINU**

Fokus, 20. prosinca 2001.

Josip Jović, kolumnist Slobodne Dalmacije, u tekstu Plan destrukcije piše: "Na posebno perfidnom su udaru određene nacionalne institucije, poglavito one koje imaju težinu nacionalne konstitucije i u koje narod tradicionalno ima najveće povjerenje, kao Hrvatska vojska i Katolička crkva. Vojska je, sudeći prema brojnim napisima, leglo kriminala, privilegija, lažnih generala, lažnih invalida, a Crkva je licemjerna, sebična i politikantska, njezini pripadnici skloni su nemoralu. Loše prolaze čitave (državotvorne) skupine kao što su Hercegovci ili Dalmatinци, naročito one iz brdskih krajeva, prema kojima je stvoren čitav niz stereotipa. O njima se bez uvijanja zna govoriti kao o primitivcima, dinaroidima, zaostalim elementima sklonim korupciji i otimačini. Prema iseljenicima je obnovljeno staro negativno ideološko stajalište, što se ogleda poglavito u njihovu praktičnom isključenju iz političkog života domovine. Pojedinci koji

imaju naglašen nacionalni osjećaj ili stav jesu ksenofobi, desničari, konzervativci, nacionalisti, ustaše i fašisti."

Plan destrukcije

Iako ovako opisani plan destrukcije izgleda sveobuhvatan, čini se da je on mnogo detaljnije razrađen i u postupku provedbe. Jer na udaru su, izgleda, i manje organizacije koje su dale iole značajniji doprinos hrvatskom nacionalnom interesu. Takva je naprimjer udruga Hrvata podrijetlom iz Boke Kotorske u RH, Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 sa središtem u Zagrebu. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija, uspjela je od 1918. do 1991. godine ne samo skoro očistiti Boku Kotorsku od Hrvata nego je uspjela i izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. da iz svijesti hrvatskih ljudi gotovo u potpunosti istisne Hrvate Boke Kotorske i njihovu veliku baštinu. I tako je prije Domovinskoga rata malo ljudi u Hrvatskoj uopće znalo da u Boki Kotorskoj postoje i Hrvati. U Hrvatskoj je bilo pravilo da ljudi nekoga tko kaže da je iz Boke vrlo često identificiraju kao Crnogorca. Naravno, nije sve išlo glatko jer je jedna od najstarijih udruga u Europi, a svakako najstarija udruga Hrvata, Bokeljska mornarica Kotor djelovala u Jugoslaviji, u skladu s tadašnjom politikom.

Kada je zagrebačka Mornarica, također sljednica udruge osnovane po predaji 809. godine u Kotoru, došla u državotvorne ruke, postavila je sebi zadaću da se u svijest i savjest hrvatskoga naroda i hrvatske države vrate Hrvati Boke Kotorske i njihova velika kulturna baština. Nije bilo pomoći od onih koji su je ranije vodili. Pače, kako im je smetala ta aktivnost, pa i sama riječ Hrvatska u novom imenu društva: Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809. A da Bratovština, uz ostalo, nije u tome bila neuspješna svjedoči i Konzulat RH u Kotoru. Naime, izaslanik predsjednika Republike na bokeljskoj večeri, viceadmiral Davorin Kaić, rekao je da je upravo Bratovština najzaslužnija za osnivanje toga konzulata, znajući za veliko zalaganje Bratovštine.

Danas se stvari u Crnoj Gori kreću nabolje. O tome smo nedavno pisali i u Hrvatici, br. 2 (A. i J. Pečarić, O Borbi za Boku Kotorsku): "S promjenama u Crnoj Gori stalno se poboljšavao i položaj tamošnjih Hrvata. Prilikom svog posjeta Zagrebu, predsjednik Crne Gore Mile -ukanović sastao se i s nekim članovima Hrvatske

bratovštine Bokeljska mornarica 809. Otvoren je i Konzulat Republike Hrvatske u Kotoru. Obnovljeno je i Hrvatsko kulturno društvo Napredak, a 23. 6. 2001. osnovano je u Kotoru i Hrvatsko građansko društvo Crne Gore. Ovo Društvo tom je prigodom izdalo i knjižicu u kojoj piše: "Hrvatska nacionalna manjina je po brojnosti jedna od najmanjih u Crnoj Gori, ali po svom kulturnom, civilizacijskom i duhovnom naslijedu izuzetno bogata, što je i bio razlog raznim grubostima i podmetanjima u godinama raspada bivše zajedničke države. ..."

Račan-Mesićeva vlast našla sluge za svoje ciljeve

Međutim, izgleda da je današnja vlast u Republici Hrvatskoj, upravo u vodećim ljudima Hrvatskog građanskog društva Crne Gore (HGDCG) našla one koji trebaju instrumentalizirati HGDCG da poništi rad i ugled koji u Hrvatskoj ima Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809. Možda i zato što je predsjednik HGDCG-a u vrijeme komunizma bio direktor, a predstavnik društva u Zagrebu, inače predsjednik Zagrebačke Bokeljske mornarice iz vremena druge Jugoslavije, agilni sindikalni dužnosnik. Bilo kako bilo, predstavnici HGDCG-a posjetili su Hrvatsku. Službeno su posjetili udruge Crnogoraca u Rijeci i Zagrebu, dok nisu željeli na isti način posjetiti hrvatske udruge, već su organizirali susrete s "dijelom Bokelja" u Dubrovniku, Splitu, Rijeci i Zagrebu. To saznajemo iz "Izvještaja sa puta po Hrvatskoj" predstavnika HGDCG-a.

Iz tog se izvješća lako može zaključiti zašto su podružne udruge Bratovštine u Dubrovniku i Splitu dobile pozitivnu ocjenu. Naime, o njima govore kao o Bokeljskim mornaricama, tj. vjeruju da one nemaju naziv istovjetan krovnoj zagrebačkoj organizaciji za koju koriste puni naziv Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809, uz ogragu "ime ne odgovara autentičnosti"! Prijateljski je druge podučavati o njihovim propustima, zar ne? Ne čudi onda što su na Skupštinu HGDCG-a (15. prosinca 2001.) pozvani oni i mnogi drugi iz Hrvatske, ali ne i predstavnici Bratovštine iz Zagreba.

Najzanimljiviji je dio tog izvješća o sastanku s Bokeljima iz Zagreba: "U nedjelju 14. 10. ujutro, imali smo sastanak sa Bokeljima u prostorijama Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. Sastanku su prisustvovali: (...) . Pozvani su, a nisu prisustvovali: (...).

Opterećeni djelovanjem ove hrvatske bratovštine, u početku su s nedoumicom primali naše informacije o HGD-u. U razgovor su ipak shvatili svrhu i smisao stvaranja našeg društva."

Među nazočnima bilo je i onih koju su aktivno sudjelovali u radu Hrvatske bratovštine, ali i onih koji su se držali podalje od nje. Doista je neobično da su i jedni i drugi bili opterećeni njezinim djelovanjem. Vjerojatno su ovi drugi, kojima je smetala riječ Hrvatska u nazivu Bratovštine, doista bili opterećeni njezinim radom, pa su na početku bili u nedoumici zbog riječi "Hrvatska" u nazivu HGDCG-a. Ali, to je teško dokučiti zašto bi oni prvi bili opterećeni. Vjerojatno je gostima smetalо što ima i takvih.

Posebno je zanimljiv dio u kojem se gosti predstavljaju kao vrhunski povjesničari (inače, propotpisani je diplomirani tehnolog): "Neki od Bokelja (Joško Pečarić, Željko Brguljan) se bave historiografijom Hrvata u Boki i na taj način ulaze u delikatne projekte bez konzultacije s historičarima i bez korištenja izvorne dokumentarne građe u kotorskim arhivima. Za razliku od njih, Riđanović i Simović brižljivo prikupljaju historijsku građu koristeći arhivske izvore."

Komunistički direktor - "dobri" i "loši" momci

Odmah pada u oči pokušaj podjele među članovima Bratovštine na "loše" i "dobre" momke. Od nekoga tko je ispekaо takav zanat kao komunistički direktor to i ne čudi. Paušalne, neprovjerene i sveznajuće ocjene mogu dati samo ljudi bez vlastitoga stajališta.

Međutim, nije riječ samo o tome. Spominju mene, ali ne i da mi je suautor bila Ankica Pečarić, diplomirani povjesničar. Tako diplomirani tehnolog dijeli lekcije iz povijesti diplomiranom povjesničaru. Pri tome nije svjestan da tako dijeli lekcije i hrvatskim znanstvenicima, koji su recenzirali objavljene članke. Čak i akademicima i Ministarstvu znanosti RH, koje je financiralo tiskanje knjige: A. i J. Pečarić, Strossmayerova oporuka koja je u tisku, a čiji su recenzenti bili predsjednik HAZU-a Ivo Padovan, akademik Franjo (c)anjek i dr. Franko Mirošević. Međutim, možda je najsmješnije to što dotični diplomirani tehnolog dijeli lekcije i današnjem pomoćniku ministra vjera RCG za katoličku vjeru gospodinu Vladimиру Marvučiću, koji se i slobom bavi povjesnim istraživanjima. Nedavno nas je gospodin Marvučić nazvao telefonom zato što je pronašao jedan naš rad na internetu. Bio je

oduševljen našim istraživanjima jer je do istih spoznaja došao i on slobom i objavljuvao ih je u Crnoj Gori. Bio je iznenaden činjenicom da smo mi do tih rezultata došli u Zagrebu, svjestan da zbog rata nismo mogli koristili vrela dostupna samo u Crnoj Gori, već ona u Hrvatskoj. Možda predsjednik HGDCG-a nije čuo za Domovinski rat, iako se u citiranoj knjižici HGDCG-a spominje raspad bivše države!?

A vjerojatno je "problem" i moja knjiga Borba za Boku kotorsku. Profesori s Hrvatskih studija daju tu knjigu kao literaturu studentima za seminarske radove, a dosta je čitana i u Boki. Tako diplomirani thenolog upozorava i profesore povijesti s Hrvatskih studija da se baš ne razumiju u hrvatsku povijest. Primjerak knjige poklonio sam crno-gorskom predsjedniku Milu -ukanoviću na spomenutoj večeri u Zagrebu, uz želju da postane prvi predsjednik neovisne države Crne Gore.

"Lične beneficije" stečene za bivše vlasti

Sljedeći dio izvješća pokazuje kako je riječ o komunističkim postupcima ravnim onima iz najmračnijih perioda njihove vladavine, ali i na ono na što nas upozorava Jović:

"Naša opšta ocjena je da su pojedini članovi ove bratovštine (ime ne odgovara autentičnosti) dobro iskoristili članstvo da bi stekli lične beneficije, posebno za vrijeme bivše vlasti."

Kako je to uobičajeno za ljude takvoga mentalnog sklopa, oni i ne pokušavaju reći o kakvim je povlasticama riječ. Kao poklonici, dakle sluge ili čak doušnici komunističkoga, bolje rečeno staljinističkoga režima, imali su znatne privilegije pa sada misle da je to normalno i u svim demokratskim društvima. Istina, aktualni je predsjednik Bratovštine (dr. med. Josip Gjurović) tijekom vladavine bivših vlasti postao redovni član Hrvatske akademije medicinskih znanosti, a bivši dugogodišnji predsjednik, a sadašnji dopredsjednik (prof. dr. sc. Zvonimir Janović) Hrvatske akademije tehničkih znanosti i drugih znanstvenih i stručnih asocijacija diljem svijeta. Ako misle na te "beneficije", očito vrijedaju članstvo akademija koje su ih birale. Ako misli na to što sam ja redoviti član HAZU-a, vrijedaju sve hrvatske akademike. Smiješno je što sam ja izabran za akademika u vrijeme vladavine današnje vlasti. Čak je i TV emisija o meni snimljena u vrijeme vladavine novih vlasti. Još je smješnije ako misli

na nekakvu materijalnu dobit jer kuća predsjednika HGDCG-a, izgrađena u vrijeme njegova komunističkog direktorovanja, vrjednija je od moga stana koji još nisam otplatio. Uz to, on je svoju kćи zaposlio kao tajnicu HGDCG-a, a moja supruga, autorica nekoliko objavljenih radova, koje je pohvalio čak i pomoćnik ministra vjera Crne Gore, i knjige u tisku - nije zaposlena. Strašne povlastice, zar ne?

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE
BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

CORPUS SEPARATUM

BUDAK, SMOJE, ZIDIĆ

Josip Jović

Osim sklonosti književnom izrazu, malo što povezuje Milu Budaka, Miljenka Smoju i Igora Zidića. Pripadaju različitim vremenima i svjetonazorima. Povezuje ih, međutim, visoka, čak predvidiva korelacija refleksija na spomen njihova imena i djela. Smojini su laudatori u pravilu žestoki Zidićevi osporavatelji te mineri uspomena na Budaka, političara ili književnika svejedno. Posrijedi je uvijek strogo ideološki kriterij, kojim se jedino može objasniti ova podudarnost.

Podizanje spomen-ploče te peticiju za reviziju kvazisudskog procesa koji je trajao jedno poslijepodne i rezultirao smaknućem ministra NDH, većina je kritičara izvrgla žestokim napadima i osudama. Oni su to doživjeli kao pokušaj revizije samoga ustaškog režima, iako to nije ni izbliza tako. Velik dio potpisnika spomenute peticije rukovodio se prvenstveno pravnim i moralnim razlozima i pitanjima za koja spomenuti kritičari nemaju sluha. Oni i dalje ustraju na podjeli na pobjednike i na poražene, pa im je svaka odmazda prema

ustašama i domobranima kao i civilima koji su im bili skloni opravdana, dok partizanske zločine ne priznaju ili ih na svaki način želete opravdati. Tito je antifašist i gotovo, kao da i Staljin nije bio antifašist, i to vodeći, pa mu nigdje ni u Rusiji nema spomenika. Vesna Teršelić, voditeljica nekakve mirovne inicijative, cinično primjećuje kako ne možemo samo zbog osobnih trauma, samo zato što je netko nastradao, uklanjati Tita i zvijezdu. Nema veze što se radi o stotinama tisuća stradalih i traumatiziranih. Iz cijelog diskursa je očito kako se borci za uklanjanje ustaških obilježja ne rukovode humanističkim ili moralnim, nego isključivo ideološkim razlozima i motivima. Da nije tako, onda bi se prema svim zločinima i zločincima odnosili jednako. Oko splitskoga novinara Miljenka Smoje iznova se plete cijela jedna mitologija, od koje bi i njemu bilo neugodno, koja hoće govoriti o genijalnom piscu, s nizom sljedbenika koji ga pokušavaju oponašati, priznajući ga čak vlastitim ocem. Smoje je, istina, nezaobilazna činjenica u povijesti našega, nećemo reći hrvatskog, jer bi on sam taj atribut teško prihvatio, novinarstva. O njemu, pak, kao velikom književniku može se govoriti samo iz perspektive prostorne i duhovne ograničenosti. Smoje je i prepoznatljiv politički sindrom i čini se da baš u tom grmu leži zec njegova neumjerenog slavljenja ter hvaljenja. Nisu mu se svidale tamburice koje su ga neugodno podsjećale na Radića i Mačeka, mornarima koji putuju svijetom preporučivao je neka se oni lijepi i kršni predstavljaju kao Jugoslaveni, a ružni kao Hrvati, prijavio je policiji taksista koji ga je vozio zbog križa u autu nakon čega je ovaj osuđen na mjesec dana zatvora, za beogradsku televiziju je 89. govorio kako bi on rado bio član SKJ, ali ne SKH, podržao je Miloševića na početku njegove agresije na susjede, kad je Hajduk zamijenio petokraku nacionalnim grbom, obećao je kako nikada više neće na plac i to je obećanje održao itd. Je li taj jasni politički profil razlog što Smoju kao pisca glorificira pretežni dio današnjih kolumnista, kritičara i književnika. Bojim se da jest, inače bi se kao velikog književnika s puno više razloga slavilo, primjerice, Tonča Petrasova Marovića.

Igor Zidić je zbog istih izvora već dulje vrijeme izvrgnut negativnoj kampanji. Posve bizaran slučaj bilježimo u posljednjem broju "Kola", časopisa MH u kojem je predsjednik te iste organizacije stavljen pred streljački vod petorice nabrušenih strijelaca, od kojih

će jedan napisati i ovo: "Zidić i njegovi istomišljenici komunizam mrze zbog jedne jedine stvari koja je u njemu bila dobra - što je zatirao etničku isključivost." Znamo, naravno, na primjerima Mađarske, Češke, baltičkih država, Hrvatske itd. kako je izgledalo to zatiranje i to je relativno mladom intelektualcu koji eksplicitno negira hrvatski nacionalni identitet bilo dobro!? Onemogućavanje bilo kave rasprave o Drugom svjetskom ratu i poraču, divinizacija likova kao što je Smoje i javni linč ljudi poput Zidića odraz su te novoprobudene antinacionalističke fanatične histerije i lustracije, u kojoj izbornik Červar više ne smije pozdravljati Hrvatice i Hrvate, s vokabularom koji nije zabilježen od 45. ili 71. godine do danas. Ovi primjeri ideološkog vrednovanja ljudi i njihovih djela nisu osamljeni. S jedne strane obožavanje Šerbedžije, S. Drakulić, D. Ugrešić, Matvejevića, Balaševića, a s druge nasilna negacija Novaka, Aralice, Vrdoljaka, Thompsona ... To je nastavak propagandnog terora dobro organizirane i plaćene ideološke manjine preko potpuno monopoliziranih medija, koja vuče svoje korijene iz nenarodnih režima i ideologija (mađaronstvo, talijanaštvo, orjunaštvo), a savršeno se uklapa u nove procese imperijalne neoliberalne i masonske globalizacije, koja je netolerantna prema svemu što je drugčije, nacionalno, samovoljno i samosvjesn

"Slobodna Dalmacija", 20 rujna 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA
SVOGA!**

Katoličku crkvu napadaju svakog dana jurišnici današnjih svjetskih moćnika. Vjerovali ili ne, i najnovije haaške optužnice protiv hrvatskih novinara jesu napad na kršćanstvo, tj. na Božju zapovijed: "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" Kako to? Pa u osnovi tih optužbi stoji obrana prava na uporabu laži Tužiteljstva u Haagu! Glavni urednik "Hrvatskog lista" Ivica Marijačić i bivši šef SIS-a general Markica Rebić optuženi su za objavljivanje tajnog dokumenta "koji raskrinkava laž i zavjera Carle del Ponte protiv Hrvatske" kako stoji na naslovniči "Hrvatskog lista" od 18. studenoga 2004".

I doista, sadržaj tog dokumenta – bez navođenja imena tajnog svjedoka – bio je već objavljen u "Washington Postu" prije četiri ili pet godina. Dakle, nema dvojbe da je Carla del Ponte svjesno koristila neistine kada je pred vijećem NATO-a početkom 2004. godine optužila Hrvatsku za "nesuradnju" istaknuvši i slučaj haaškog optuženika Miroslava Brale – Cicka, Hrvata iz srednje Bosne optuženog za ratne zločine počinjene na tom prostoru. Naime, dokument se odnosi na svjedočenje Nizozemca Johanesa van Kuijka, koji je 1997. godine bio zapovjednik baze nizozemskog bataljuna u Vitezu, a 1. i 2. kolovoza 1997. godine je tajno svjedočio u Haagu.

U svom iskazu Kuijk je priznao da mu se Bralo htio predati, ali ga je on pustio.

Ali "laž" kao bitna odrednica Suda u Haagu nije se zaustavila samo na Carli del Ponte. Naime, Ivica Marijačić je o tome pisao u "Hrvatskom listu" 11. studenoga 2004. Tom prigodom razgovarali su s Florance Hartmann, glasnogovornicom haaškog tužiteljstva koja im je tvrdila da "informacija po kojoj se Cisko 1997. godine u Vitezu susreo s nizozemskim časnikom SFOR-a Johanesom Van Kuijkom, nije točna".

U istom broju "Hrvatskog lista" Markica Rebić konstatira kako je ona "potpuno neinformirana ili glatko laže" i pozvao je hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Rebić i navodi o kojim dokazima se radi!

U sljedećem broju, kada hrvatske vlasti nisu objelodanile dokumente koje bi pokazale kako se iz Haaga svjesno i lažno okrivilje Hrvatska i sam Rebić, "Hrvatski list" objavljuje dokument koji jasno razotkriva tu prljavu i sramotnu politiku haaškog tužiteljstva! Tom prilikom sam Rebić kaže: "Radi se o zaštićenim dokumentima i svjestan sam mogućih posljedica njihova iznošenja u javnost. (...) Objavljajući ove dokumente, želim pomoći sebi otklanjajući zablude tužiteljstva da sam sudjelovao u skrivanju Cicka Brale, ali i Republici Hrvatskoj koja je bez ikakva temelja optužena ili učinjena odgovornom u slučaju 'Bralo'. Objavljujem ih, naravno, i zbog pravde same." Očito je, dakle, da je Tužiteljstvo optužilo i Marijačića i Rebića zato što su oni pokazali hrvatskoj javnosti – i ne samo njoj – kako se oni služe lažima. Sada ostaje da nas svjetski moćnici uvjere da im nije cilj da u novom svjetskom poretku nema Božjih zapovjedi kao osnove morala. Ne samo da nisu na vrijeme reagirali kada je "Hrvatski list" pokazao kako olako i Carla del Ponte i Florance Hartmann neistinama optužuju i Hrvate i Hrvatsku, već koriste instituciju koju je stvorio UN, u pokušaju kažnjavanja onih koji su pokazali tu njihovu prljavu rabotu!

Slična priča je i u tzv. slučaju "Hrvatskog slova". Sudac Alphons Orie daje nalog od 2. prosinca 2004. Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću da prestanu s objavljivanjem tajnih svjedočenja Stjepana Mesića u predmetu Blaškić od 16. do 19. ožujka 1998.

I doista "Hrvatsko slovo" je to učinilo konstatirajući: "Hrvatsko slovo nije znalo da prema odredbama Haaškog suda nije dopušteno

objavljuvati sadržaj rečenoga svjedočenja, jer je on već objavljen u jednom našem dnevnom listu još 2000., nakon čega je bio dostupan i na internetu." Već u slijedećem broju "Hrvatsko slovo" (17. prosinca 2004.) objavljuje razgovor s Josipom Jovićem ("Ja sam prvi objavio stenograme Mesićeva svjedočenja u Haagu") koji je u prosincu 2000. godine kao glavni urednik "Slobodne Dalmacije" dobio istu takvu naredbu da prekine objavljuvati te iste transkripte. Jović nije optužen iako je nastavio i objavio transkripte. Hrvatskoj javnosti je poznato da je transkripte otkrio Blaškićev odvjetnik Ante Nobile. Ni on nije optužen! Poznato je da ih se može naći na Internet haaškog suradnika Save Štrpca. Ni on nije optužen. Optužen je onaj koji ih nije objavio u cijelosti već je poslušao taj Sud i prestao ih objavljuvati!

Zašto? Evo što je rekao Josip Jović u tom razgovoru: "Očito je riječ o političkim porukama ... Nije slučajno da nova prijetnja, ovaj put 'Hrvatskom slovu', dolazi u vrijeme predizborne kampanje i vjerojatno je u funkciji potpore predsjedničkom kandidatu koji je i bio tajnim svjedokom. Može se pretpostaviti i to kako ima još tajnih svjedočenja, poput ovoga u slučaju Bralo, pa se prijetnjama želi preventivno djelovati kako i ona ne bi ugledala svjetlo dana." Jović dalje govori o Mesićevoj ulozi u haaškim procesima koja "je krajnje nečasna". Spominje njegove neistine o tome kako nije svjedočio u procesu protiv Blaškića već u procesima protiv Dokmakovića i Miloševića. "De facto, on je teretio samu Hrvatsku i predsjednika Tuđmana, što je postalo ipak temelj presude Blaškiću i svih kasnijih optužbi protiv hrvatskih generala." I doista, na osnovu njegovih svjedočenja u svim optužbama lažno se optužuje Hrvatska za agresiju na BiH. Tako i u presudi Dariju Kordiću, kojemu nije dokazana niti jedna krivnja, ali ipak je dobio 25 godina robije! Očito su i falsificirani Brijunski transkripti došli iz ureda Predsjednika. Transkripti koji su poslužili haaškom tužiteljstvu da optuži generala Gotovinu i tadašnji državni vrh kao "zločinačku organizaciju", a legalno oslobođanje okupiranih područja hrvatske države "zločinačkim pothvatom".

Ali to što su danas došle i optužnice pokazuje da je potpora njihovom lažnom svjedoku u predsjedničkoj utrci samo dio cijele priče. Pokazuje li to da će se u novom svjetskom poretku poštivanje Božje

zapovijedi "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" kažnjava-ti s 25 godina robije?

Ali gdje je tu Domagoj Margetić? Tu je laž dovedena do apsurda. Naime, sudac Haaškog suda izdao je nalog čovjeku koji već mjesecima nije bio zaposlen u "Hrvatskom slovu" da prestane objavljivati transkripte, a ne čovjeku koji u tom momentu jest bio glavni urednik!

Što može učiniti mladi temperamentni novinar kada je lažno optužen? I to zbog objavljuvanja transkriptata u kojima je lažno svjedočenje Predsjednika, koji ga je nekoliko mjeseci ranije napao u "Feral Tribuneu" da lažno napada predsjednika. Predsjednik koji ne tuži novinara za navodne laži, već napada novine koje to objavljaju. Predsjednik koji je sam poznat po čestom korištenju laži pa je već ta njegova osobina opjevana u crtici "Laku noć, Hrvatska". Kako je Margetić pokrenuo novi tjednik "Novo hrvatsko slovo", odgovara takvoj optužnici tekstom "Ne priznajem ni Vaš sud niti Vaše quasi sudske naloge", izdaje posebno izdanje svog tjednika "Stipe Mesić, dosje izdaje" u kome objavljuje i transkripte za čije objavljuvanje je lažno optužen.

Dakle, očito je da Tužiteljstvo suda u Haagu samo želi osigurati svoje pravo u nekažnjivom lažnom optuživanju Hrvata i hrvatske države. Jesu li samo oni zaboravili Božju zapovijed "Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!" ili samo sprovode naloge svjetskih moćnika?

Ako je posrijedi ovo drugo, onda se možemo samo upitati: Jesu li za napad na jednu od deset Božjih zapovijedi bili potrebni hrvatski novinari zato što nas je Papa Ivan Pavao II. proglašio "narodom nade", ili u drukčijem izričaju, kako kaže upravo u "Hrvatskom listu" (28. travnja 2005.) admirал Davor Domazet Lošo, "odabranim narodom novog doba"?

"Glas Koncila" od 8. svibnja 2005.

TKO POMAŽE MESIĆU?

ZAŠTO SANADER POMAŽE STIPI MESIĆU

U "Večernjem listu" od 19. listopada 2004. objavljen je tekst Želimira Žanka Pašalić pomaže Mesiću. U tekstu se komentira kandidatura predsjednika Hrvatskog bloka na osnovu Tribine Hrvatskog bloka održana 12. listopada 2004. u Šibeniku. Sudionici tribine bili su predsjednik stranke dr. Ivić Pašalić, politički tajnik Benjamin Tolić i akademik Josip Pečarić. Tribinu je vodio glavni tajnik HB-a Krunoslav Gašparić. Dakle tribina je održana prije odluke HB-a i HDZ-a o njihovim kandidatima za predsjedničke izbore. G. Žanko komentirao je i moj govor s te Tribine, pa ćemo ga ovdje dati u cijelosti.

Govor J. Pečarića

Čini mi se da je članove Hrvatskog Bloka najbolje opisao prije nedavnih izbora poznati novinar Marko Jurić koji u "Fokusu" od 14. studenoga 2003. piše da smo "se našli na tome mjestu dobrim djelom jer nisu htjeli odstupiti od svojih početnih pozicija na kojima je stvarana ova država, a što je postalo vrlo nezahvalno nakon 2000. godine".

Sigurno smo najprepoznatljiviji po tome da ništa, ama baš ništa, ne može promijeniti naš načelni stav da nikakve kriminalizacije Domovinskog rata ne može i ne smije biti. Jasno nam je da je sud u Haagu ona glavna poluga koja služi toj kriminalizaciji čija je osnovna značajka u slabljenju Hrvatske.

Moje knjige Trijumf tuđmanizma i Nepočudne knjige su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, Hercegovac iz Boke - Dariju Kordiću, a ova najnovija generalu Praljku. Naslov joj je vrlo simboličan: U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski. U stvari ta moja simbolična izreka sadrži u sebi ono što je još 1941. g. rekao zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac tijekom posjeta Boki kotorskoj: "Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske." U knjizi su dani

samostalni ili tekstovi s drugima – najčešće sa suprugom koja je povjesničarka - o Boki, a posveta Praljku završava s onim što sam mu napisao na dan odlaska u Haag:

"Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj. Akademik Josip Pečarić" S obzirom da je zadnji otišao, a prvi se vratio, čini mi se da sam doista pogodio "u sridu".

U knjizi Hercegovac iz Boke možete naći tekst Slučaj Gotovina: Ima li razlike između Sanadera i Mesića? ("Fokus", 18. srpnja 2003). Dakle, još prije izbora postavlja se pitanje na koje mnogi danas misle da je odgovor: "Nema razlike!" A ja sam tada tvrdio kako je Mesić tada bio uzor Sanaderu. Danas je opet Gotovina aktualan. Općim transkriptima razgovora za koji na HTV-u kažu da izgleda nije ni sniman. To izgleda vrlo vjerojatno, jer vidimo kako svih Peru ruke od tog dokumenta. Nije jasno odakle oni u Haagu. Markica Rebić u današnjem "Vjesniku" komentira te i takve transkripte pokazujući da je ono što je navodno planiranje etničkog čišćenja uobičajena priča o vojnoj pobjedi. Valjda kapituliraju vojske, a ne civili? Ili Sud u Haagu tvrdi da su i civili u tzv. Srpskoj Krajini u stvari bili vojnici? A ta priča o navodnom etničkom čišćenju tj. zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije je danas još smješnija jer se upravo ovih dana tisku u Hrvatskoj dokumenti o planiranju samoevakuacije Srba iz tzv. Srpske Krajine. O tim dokumentima nedavno je govorio Ante Beljo, što je jedva zabilježeno u tisku, a objavljaju se i u "Fokusu" (vidjeti npr. zadnji broj od 8. listopada). Rebić smatra "da sadašnja vlada ima dogovor s tužiteljstvom i da ne štiti kako treba optužene generale" pa kaže: "Da su Amerikanci mislili da je 'Oluja' sporna, sigurno me ne bi odlikovali." Naime on je kao pomoćnik ministra obrane 1996. primio visoko američko vojno odličje.

Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu

U mojim knjigama možete naći i kako sam komentirao moguću promjenu vlasti, dakle ono što se i dogodilo na zadnjim izborima. Čini mi se kako je to ponajbolje opisala slijedeća tvrdnja: "Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu". Poslije izbora ostalo mi je jedino moliti Boga da nisam bio u pravu s tom i sličnim tvrdnjama iz tih knjiga, kao i drugih iz Hrvatskog Bloka koji su slično pisali i govorili.

A ono što smo predviđali na žalost se i dogodilo. Nama je interesantno ne da vidimo kako sam ja ili netko iz HB-a to komentirao već netko tko nije član HB-a. Tako Josip Jović u "Slobodnoj Dalmaciji" od 4. listopada piše:

"Stranci su već kupili dva milijuna kvadrata zemljišta s pet tisuća kuća, a sporazum s MMF-om, koji se krije od javnosti, predviđa ubrzanu privatizaciju preostale imovine, poglavito elektroprivrednih objekata, šuma, zemlje i vode. Vlada je u poziciji moliti Inu za usporavanje rasta cijena jer praktički, nakon što je prodana, ona nema u rukama nikakve mehanizme kontrole. Pitanje nacionalnog suvereniteta sve više se očituje ne kao neko teorijsko ili čak mitološko pitanje, već kao pitanje suvereniteta, sigurnosti i egzistencije samih ljudi, koji, ostavljeni bez zaštite vlastite države, čemu bi ona inače trebala služiti, postaju građanima drugog reda, strancima u vlastitoj zemlji, domorocima koji će biti strpani u rezervate. Druga dimenzija globalizacijskih procesa na našemu tlu je uništenje nacije kao kolektiviteta."

Govoreći dalje o "domaćim protagonistima novog svjetskog poretku, koji se ostvaruje kao imperij velikih sila bez mjesta za male narode", Jović konstatira kako je očita "njihova želja da ovog naroda kao naroda ne bude".

Dalje Jović kaže: "Srbi su očito zamišljeni ne kao ljudi sa svojim potrebama i pravima nego kao sredstvo promjene društvene i etničke strukture. Za taj pakleni plan upravo se pokreće nova kampanja uz svesrdnu potporu hrvatskih vlasti. Nakon što su Srbima oprošteni ratni zločini i nakon što je posljednjih godina obnovljeno trinaest tisuća srpskih kuća (sam Peter Semneby, - voditelj ovdašnje misije OESS-a; op. J.P. - kaže kako je u posljednje dvije godine od onih koji su dobili pravo na obnovu tri četvrtine Srba), sada je na redu rješavanje zahtjeva za povratak zakonito izgubljenih stanarskih prava, iako je jedan takav zahtjev sud u Strasbourg u odbacio." Podatke o privilegijama Srba u dobivanju društvenih stanova možete naći u knjizi Trijumf tuđmanizma (str. 30-31).

Hrvatske vlasti dokazuju ispravnost i kooperativnost rušenjem spomenika

Komentira Jović i rušenje spomen obilježja Budaku i Francetiću: "E da bi dokazale svoju ispravnost i kooperativnost, hrvatske vlasti

pokazuju spremnost po grobljima bagerima rušiti nadgrobne ploče nepodobnih osoba iz prošlosti i progoniti svakoga na koga jedan čudak iz Jeruzalema uperi prstom." Spomenut će samo da je Butković o tome napisao tekst čiji je naslov bio: Konačan odlazak Tuđmana iz HDZ-a kao i to da potpisne za "Apel" o obnovi postupka Budaku i u drugim političkim procesima u totalitarnim režimima još uvijek skupljaju i da imamo oko 400 potpisa. I danas ga se, ako netko želi, može supotpisati.

Ali spomenimo još ponešto iz Jovićeva teksta: "U Hrvatskoj već dulje vrijeme slobodno djeluju britanski obavještajci, a dvojica šefova hrvatskih obavještajnih službi koja su upozorila na neustavnost takvog djelovanja te na povezanost nekoliko novinara u Hrvatskoj s tim obavještajcima, smijenjena su po kratkom postupku. Hrvatska je, kako sada stvari stoje, spremna mijenjati Ustav, kojom promjenom će se i bez Sabora naši vojnici slati u ratove diljem svijeta. Hrvatska je također prihvatile obvezu stvaranja zajedničkog vojnog pakta sa Srbijom u okviru Jadranske povelje te zajedničkog približavanja NATO paktu, o čemu se upravo vode razgovori. Vrhovni sud je, naravno bez političkog pritiska, obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu bitniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Upravo sada traje grozničava potraga za sucima koji će presuditi onako kako se traži i koji će biti spremni, poput Ike Šarić, po Srbiji obilaziti svjedočke optužbe zajedno s timom branitelja i tužitelja. Slovenska posezanja za državnim teritorijem i politička suđenja Hrvatima u BiH, ostaju bez odgovora. I time se zatvara krug poniženja koje trpi ovaj narod, ostavši bez medija koji su i sami kolonizirani, zahvaljujući lažnim vođama i njihovu nepokolebljivom putu prema raznim integracijama s istančanim nagonom za smrću." Nažalost, mnoga predviđanja nas iz Hrvatskog Bloka, i ne samo nas, pokazuju se točnim. Je li se potvrdila moja zloslutna tvrdnja: Kada gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu? Je li već očito da su gazde dovele na vlast one koji mogu učiniti za njih ono što nije mogao SDP?

Tribinu je obilježila tvrdnja dr. Ivića Pašalića o tome kako se Republika Hrvatska pretvorila u Republiku Haašku. Neposredno nakon tribine Benjamini Tolić je izdao priopćenje za javnost, koje se i citira u spomenutom tekstu g. Žanka, a koje zorno daje osnovne poglеде HB-a i onoga što su i on i dr. Pašalić govorili na tribini u Šibeniku:

"Ono što su 1994. urotom protiv politike Franje Tuđmana počeli Stipe Mesić i Josip Manolić, a 2000. nastavila koalicijska vlast Ivica Račana i Stipe Mesića, ovih su dana - u suradnji sa Stipom Mesićem - dovršili uzurpatori političke baštine HDZ-a Vladimir Šeks, Ivo Sanader, Miomir Žužul i Andrija Hebrang.

Nakon «kopernikanskog obrata» u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatile haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom.

Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku.

Stipe Mesić – lažni svjedok protiv Hrvatske

Kada je Carla del Ponte, razočarana što general Gotovina još nije uhićen, zaprijetila da će Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda podnijeti negativno izvješće o suradnji hrvatske Vlade s Haaškim sudom, hrvatski su političari složno demonstrirali odanost Haagu. Stipe Mesić - lažni haaški svjedok protiv Republike Hrvatske - tvrdi da je Hrvatska ugrožena, te poziva legendarnog generala da još jednom, ovaj put predajom, dokaže svoj patriotizam.

Andrija Hebrang – negdašnji ministar obrane koji je «viteški» otkazao poslušnost vrhovnom zapovjedniku, obećavao da ne će izručivati Haagu hrvatske generale, iskazivao divljenje Carli del Ponte, hvalio kameleonstvo kao umijeće preživljavanja, razmetao se tobožnjim prijateljstvom s Tuđmanom i Šuškom, itd. - poziva Gotovinu da «viteški» izade na haaško «bojno polje».

Miomir Žužul - Bechtelov lobist i utajivač poreza, koji je najavljuvao slanje hrvatske vojske u protupravnu američko-britansku pustolovinu u Iraku - prijeti Gotovini pravnom državom. Ivo Sanader - predsjednik Vlade koji je Hrvatsku pretvorio u taoca

svoje proeuropske politike - tvrdi da Hrvatska ne može biti talac jednog čovjeka.

Vesna Škare-Ožbolt – ministrica pravosuđa i prijateljica Carle del Ponte – ističe da general mora odgovoriti na pozive suda.

Ivica Račan – predsjednik SDP-a, koji se protivio hrvatskom državnom osamostaljenju, a poslije kao predsjednik vlade pokušao Sloveniji ustupiti dio hrvatskog državnog ozemlja – izjavljuje da treba učiniti sve što zahtijeva Tužiteljstvo Haaškoga suda. Nad tom hrpom cinizma, laži, licemjerja, kameleonstva, udvorništva i kukavštine nitko se više i ne zgraža. Ali nije to samo propast individualnog moralja. Takva «politika» utire hrvatskomu narodu put iz slobode u ropstvo, pa je stoga Hrvatski blok najoštrije osuđuje."

Sanader pomaže Mesiću

Politički tajnik HB-a Benjamin Tolić reagirao je na tekst g. Žanka tekstrom Sanader pomaže Mesiću, jer je svakome tko zna što je politička platforma HB-a, jasna podvala koja izvire već iz samog naslova Žankova teksta:

"Večernji list' je prešutio tiskovnu konferenciju Hrvatskoga bloka održanu 16. listopada 2004. Tako je svojim čitateljima uskratio vijest da je stranka odlučila izaći na predsjedničke izbore i da je svojim kandidatom imenovala Ivića Pašalića.

Nije nam drago, no nismo se ljutili. Navikli smo na prešućivanje.

Iznenadila me je polemika Želimira Žanka [u (nepostojećem) povodu] pod naslovom Pašalić pomaže Mesiću ('Večernji list', 19.10.2004.). No, dobro. Bolje i tako nego nikako.

G. Žanko citira moje priopćenje: «Nakon 'kopernikanskog obrata' u HDZ-u, što ga je predsjednik Sabora Vladimir Šeks najavio 28. veljače 2004., nova je vlast spremno prihvatiла haašku optužnicu u kojoj se Domovinski rat – temelj Republike Hrvatske – kvalificira kao zločinački pothvat hrvatske politike, vojske i policije. Bez okolišanja je izručila generale Čermaka i Markača, te brutalno pojačala potragu za nedostupnim generalom Gotovinom. Tako je Republiku Hrvatsku pretvorila u Republiku Haašku». O tomu, kao i o Mesićevu haaškom angažmanu, i danas govore hrvatski mediji.

Čudesno je međutim da g. Žanko ne vidi tko pomaže Mesiću. A vidi to i slijepac. Pomažu mu Ivo Sanader i tzv. HDZ u okviru iste sluganske državne politike. Ivo Sanader, po uzoru na Mesića, bez

imalo srama nudi haaškim optuženicima sovjetsku praksu: da na sudu dokazuju svoju «apsolutnu nevinost». Kao da ne zna za načelo rimskoga prava da je teret dokaza na tužitelju. Takvoj politici treba Mesićeva pobjeda. To je jasno i iz načina imenovanja Jadranke Kosor i iz njezina obećanja da u kampanji neće ulaziti u sukob s Mesićem niti ga kritizirati. Da tzv. HDZ želi pobijediti Mesića, sigurno bi imenovao drugog kandidata.

No, za to je – s pravom tvrdi g. Žanko - kao i za sve drugo, pa i za neobični postupak "Večernjega lista", kriv zastupnik suverenističke državne politike Ivić Pašalić. I, naravno, hrvatski mediji koji takvoj politici dopuštaju da govori samo – na sudu."

"VEČERNJI LIST" NIJE OBJAVIO OVO PISMO!

"Novo Hrvatsko Slovo", 12. studenog 2004.

SA PREDSTAVLJANJA SPECIJALNOG IZDANJA NHS-A "STIPE MESIĆ – DOSJE IZDAJE", ODRŽANOG U ZAGREBU 9. PROSINCA 2004.

Danas predstavljamo specijalno izdanje "Novog Hrvatskog Slova": Stipe Mesić – Dosje izdaje. Izgleda kako je doista pravi trenutak za to jer je upravo ovih dana udarna vijest kako je Protuobavještajna agencija obradivala predsjednika države. Kako se uz Mesića i inače najčešće vezuju riječi izdaja i laž, čini se da POA napokon radi nešto što joj stoji u opisu djelovanja.

Poznato je da je Mesić slao u Haag krivotvorene transkripte
Spominju se istraživanja agenata POA-e u odnosu na Željka Bagića, kojega je prije nekoliko mjeseci Mesić smijenio, nakon što mu je EU zabranila pristup u svoje zemlje zbog navodnog sudjelovanja u pomaganju i prikrivanju generala Ante Gotovine. Čini mi se, ipak, da je tu veći problem činjenica što je Bagić bio Mesićev čovjek zadužen za transkripte. A poznato je da su u Haag iz Mesićeva ureda slani krivotvoreni transkripti! Spomenimo kako je u "Slobodnoj Dalmaciji" od 6. kolovoza 2004. Bagić tvrdio kako je "učinio sve da Haag riješi slučaj Gotovina". U svijetlu najnovijih spoznaja o krivotvorenim transkriptima zaključak se nameće sam po sebi. Zato naslov Mesićeva svjedočenja pred Haaškim sudom 19. travnja 1997. godine u ovom izdanju "Novog Hrvatskog Slova" pogarda u bit stvari: Mesić izravno stoji iza Haaških konstrukcija o 'udruženom zločinačkom poduhvatu' pod vodstvom predsjednika Franje Tuđmana. Samo budalama nije jasno da je falsificiranje transkripata, a posebno onog Brijunskog, imalo upravo taj cilj. Inače, Brijunski transkripti u njegovu izvornu obliku i donosi u nastavcima "Novo Hrvatsko Slovo".

Mesićeve svjedočenje – početak konstrukcije o "udruženom zločinačkom poduhvatu"

A početak te konstrukcije bio je upravo to prvo Mesićeve svjedočenje. Naime, poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti

UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uredena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uredena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima. Sud u Haagu trebao je preokrenuti ovakvo stajalište organizacije koja ga je osnovala i za tako nešto bilo joj je neophodno upravo Mesićevu svjedočenje!

Bilo je najvažnije Hrvatsku optužiti za agresiju na BiH

Svjedočenje od 16.-19. ožujka 1998. dano je pod naslovom: Mesićev veleizdajničko svjedočenje u Haagu. Naslov je i primjerен samom činu. Treba li spomenuti da neistinito optuživanje Hrvatske za agresiju na susjednu BiH i jest osnova za to da se u svim presudama Suda u Haagu navodi ta agresija, pa i u oba Blaškićeva. U prvom se Mesićevu svjedočenje citira 15-tak puta i bilo je presudno za onu presudu od 45 godina! Ali tu je najvažnije bilo i ostalo optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH. Taj posao je uspješno odradjen. I Mesićeva nagrada je bila pozicija koju obnaša.

Stipe Mesić je nekoliko puta ulovljen u laži

Treba li uopće spomenuti da je Mesić uporno pokušavao sakriti svoju suradnju s Sudom u Haagu tvrdeći kako je svjedočio protiv Slobodana Miloševića i Slavka Dokmanovića? Da, on je toliko puta uhvaćen u laži da je doista smiješno tako nešto i spominjati. A kada se pokazalo da su to laži, cijela Hrvatska postaje talac tog njegovog svjedočenja. Cijeli naš život odvija se u stalnom ispiranju mozgova. Naime, treba narod uvjeriti kako je izdaja korisna i vrijedna.

Mesićeva udbaška karijera

A da nije slučajno Mesić odabran za takvu sramotnu rabotu pokazuju ovdje objavljeni dokumenti o njegovoj suradnji s Udbom. Koliko je meni poznato, dokumenti o toj Mesićevoj udbaškoj "karijeri" prvi put se objavljaju u cjelini na jednome mjestu, mada je za pretpostaviti da tih dokumenata ima još. Naime, onaj posljednji,

objavljeni od 11. 10. 1989., završava riječima: "Razgovor s Mesić Stjepanom ćemo nastaviti u cilju prikupljanja podataka o aktivnosti hrvatskih nacionalista, te teme nastojati proširiti, a podatke iznešene u razgovorima ćemo provjeravati mjerama i radnjama Službe." Doista, bilo bi interesantno doći i do tih materijala iz vremena kada se stvarala hrvatska država, a koji se ovim riječima najavljuju! Jednako tako bilo bi zanimljivo vidjeti i njegova izvješća o suradnji sa UDBOM, odnosno špijuniranju hrvatske emigracije za UDBU. Da je takva Mesićeva aktivnost postojala i da je o tome podnosio izvješća UDBI dokazuje i prvi dokument UDBE objavljen u našem specijalnom izdanju: "...Sa naše strane dobio je zadatak za razradu emigracije kada je išao prvi put 1956. godine, a prilikom putovanja 1957. zadatak je dobio od VII. Odjeljenja UDB-e NRH. Nakon povratka iz Francuske izvještaj je podnio VII. Odjeljenju...".

Josip Jović već je pisao o Mesićevoj mutnoj biografiji

Međutim, hrvatskoj javnosti je ova Mesićeva suradnja itekako poznata. Tako, Josip Jović u svojoj knjizi Život po protokolima ima poglavje Čudan svat na Pantovčaku. U njemu Jović govori o Mesićevoj "mutnoj biografiji" i zato što je "u duljem vremenskom razdoblju kontinuirano, bez prisile i na vlastita traženja, Mesić razgovarao s agentima SDS ili Udbe, po njihovu nalogu pratilo i razgovarao s istaknutim predstavnicima hrvatskog nacionalnog pokreta iz 1970/71 te prenosi svoje dojmove i zapažanja. On nije cinkaroš ili špiclov koji policiji dojavljuje tko je u kakvoj krčmi pjeval nacionalističke pjesme, on se javlja u ulozi analitičara i savjetnika ...". U tom poglavlju knjige opisani su upravo ovi dokumenti koje objavljuje "Novo Hrvatsko Slovo". Jović daje i tadašnju Mesićevu reakciju: "Prva Mesićeva reakcija na najavu serije članaka u "Slobodnoj Dalmaciji" o njegovoj karijeri povezanoj s obavještajnim službama bila je u znaku energičnog odbijanja (tko, ja, pa ja sam bio robijaš), nastavlja sa optuživanjem drugih, ukazivanjem na sumnjive izvore i slično. Onda je ipak priznao kako je razgovarao, ali ne i surađivao, i to radi dobivanja putovnice. Na koncu je pod teretom dokaza priznao kako i nije sve radi putovnice. On je s njima, govorio je, razgovarao kako bi ih uvjerio u ispravnost svojih, a pogrešnost njihovih opredjeljenja, želio im je objasniti kako se s njima ne slaže."

Iz ovih objavljenih dokumenata lako će te vidjeti kako su ova Mesićeva objašnjenja namijenjena hrvatskim "ovcama".

Mesić o Deklaraciji o nazivu i položaju hrvatskog jezika

Spomenimo da je na zadnjoj stranici ovog specijalnog izdanja "Novog Hrvatskog Slova" dan i završetak Mesićeva govora u Saboru SRH, 26. ožujka 1967., u raspravi o Deklaraciji o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika. Cijeli govor može se naći, na primjer, u Araličinoj Ambri. Aralica ga komentira (str. 54): "Čovjek koji je to rekao, nacionalist, rodoljub i patriot ne može biti, ni ako u naredne tri godine promijeni svoje gledište i usvoji stav o imenu hrvatskog jezika koji su i prezreni potpisnici 'Deklaracije' imali."

Ali zašto je ova priča o Mesiću ponovo u centru hrvatskih interesa. Evo što o tome piše za "Fokus" njihov komentator Mate Kovačević: "Kako su domaće strukture izvršne vlasti uglavnom povezane s različitim zapovjednim središtima izvan Hrvatske, onda se i međusobni sukobi europskih velevlasti različito manifestiraju na domaću političku zbilju. Pa iako su njihovi ciljevi glede hrvatskoga nacionalnog prostora uglavnom istovjetni, međusobna ih konkuren-cija tjera na borbu koju trenutno vodi za primat nad hrvatskim predsjednikom. Vidljivo je to i po načinu na koji se ovih dana Haaški sud za ratne zločine upleo preko prijetnja jednom hrvatskom tjedniku za kulturu u aktualne hrvatske predsjedničke izbore. Naime, toj je družbi navodno zasmetalo što jedan nekomercijalni list objavljuje svjedočenje njihova tajnog svjedoka u slučaju generala Blaškića. Mesićev se svjedočenje protiv generala Blaškića i države Hrvatske nije moglo sakriti ni prije nekoliko godina pa je to uglavnom poznato hrvatskoj javnosti. Danas je pak nelogično, dapače i absurdno, u jeku predsjedničke kampanje, zbog staroga špiclova, prijetiti jednom objektivno niskonakladnom listu. Prijetnja bi tek nešto boljim marketingom mogla poboljšati prodaju prozvanoga lista, dok zaštićenoga haaškog svjedoka, koji drugi put pokušava zgrabiti predsjedničko mjesto na Pantovčaku, zapravo kompromitira kao nedemokratskog kandidata sklona progonu novinara i ograničavanju medijskih sloboda. Kako se Haaškim sudom upravlja uglavnom iz londonskih podružnica, lako bi se moglo pomisliti da su tu pakost orahovačkom Napoleonu iz osvete smislile britanske službe

koje nerado gledaju članstvo Hrvatske u frankofonskoj zajednici naroda..."

Izdaja kao obilježje Mesićeva mandata

Jasno je stoga da se s objavom ovih dokumenata "Novo Hrvatsko Slovo" uopće ne upleće u trenutnu izbornu kampanju, jer su dokumenti objavljeni u ovom specijalnom izdanju bili poznati i tijekom prošlih izbora na kojima je Mesić pobijedio. Valjda su mu pomogli tada, pa će možda i sada. Naime, sjetimo se kako Jović u spomenutoj knjizi objašnjava tajnu Mesićeve pobjede na prošlim izborima (str. 123-124): "U prethodnih deset godina mnogi su hrvatski građani živjeli pod teretom stvarnih ili nametnutih grijeha: suradnja s tajnom policijom i službama bivše države, sudjelovanje u mutnim privatizacijskim i mafijaškim poslovima, članstvo u Savezu komunista, aktivnosti u Jugoslavenskoj armiji, pripadnost srpskoj i drugim manjinama, miješani brakovi itd. Uglavnom, ovako ili onako, s razlogom ili bez razloga, nagomilalo se puno strahova i frustracija i sada se pojavljuje čovjek koji sve to sublimira u svojoj osobi i čijim izborom za prvoga građanina države i svi ostali koji se s njim u bilo kojem segmentu mogu poistovjetiti, a takvih nije bilo malo, odjednom su se osjetili oslobođenima. ..."

Dakle, sve to je bilo poznato. Tome je samo pridodan rad na predsjedničkoj dužnosti koje se nije razlikovalo od ovog o kojem govore ovi objavljeni dokumenti. Dilanje s dokumentima, njihovo falsificiranje, kriminalizacija Domovinskog rata, rasizam prema hercegovačkim Hrvatima i sl. ostaju dominantnim u njegovom djelovanju. Zbog svega toga će ga i birati oni koji ga biraju.

"Novo hrvatsko slovo", 17. prosinca 2004.

SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"

NAKON PRVOG KRUGA PREDSJEDNIČKIH IZBORA

Jesam li dobio odgovor na ono što sam očekivao od prvog kruga izbora? O tom svom očekivanju govorio sam 13. prosinca 2004. na promociji knjige Tuđmanove tri sekunde (autori D. Jelčić i J. Pečarić):

"Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće (D. Jelčić, 100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti, Zagreb, 2004) u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom Srbi i Hrvati, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje te da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: 'Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!'

Povijesni uspjeh Franje Tuđmana

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman iznimjan!

Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije Oluje, koliko je prošlo poslije 'Srbobrana' do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.

(...) Naime, moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno Bušić rekao jednom prijatelju: 'Upamti jednu stvar: Tuđman govoriti što govoriti, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti

Hrvatsku'. A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Mesićeva misija – omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na sloboda

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom суду, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, 'ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka'.

Naša obećana zemlja bila je Hrvatska

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Bibliji. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali 'pustinju', što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u Protokolima sionskih mudraca, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi Život po protokolima. Naime, države se osvajaju kreditima koji se daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!

Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma 'biti gluplji i od ovce'. Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma."

Za Mesića glasovalo 25% birača!

Na izborima je izašli 50 posto birača, a polovina ih je glasovalo za Mesića! Dakle 25 posto od ukupnog broja glasača je glasovalo za njega! Ivica Marijačić u svom komentaru ("Hrvatski list" od 6. siječnja 2005.) kaže: "Za posebnu analizu ostaje, naravno, fenomen Stjepana Mesića koji dobiva polovičnu potporu birača koji su

glasovali. Razlog je najvjerojatnije u nevjerojatnoj i beskrajnoj medijskoj potpori koju godinama uživa, kao i u činjenici da su za njega građani srpske nacionalnosti i ostaci jugokomunističkog režima i partizanskog pokreta, odnosno, svi oni koji danas gaje nostalгије i simpatије prema nekadašnjoj državi, a takvi čine solidan glasački korpus. Mediji su a limine na strani Mesića, njemu dnevno ispisuju hagiografije i apologije, unaprijed su ga proglašavali pobjednikom već u prvom krugu, mjesecima prije izbora javnost se 'pumpala' 'istraživanjima' pojedinih agencija i novinskim anketama po kojima 'Mesić nema razloga za zabrinutost'. Istodobno, marginalizirali su, prešućivali ili svodili na razinu nonšalancije sve njegove brojne gluposti, gafove, neznanja, laži, pa i ozbiljna kršenja zakona. Podsjetimo, Mesić je lagao u svezi s potpisom oko ulaska Rusa u sisačku željezaru, dilao je, protivno zakonu, transkripte iz predsjednikova ureda s oznakom tajne, u njegovu uredu krvotvoren je transkript i poslan u Haag protiv generala Gotovine, rekao je da Hrvatska nikad nije ratovala s Crnom Gorom, pjevalo po 'šumama i gorama', poručivao da se zbog rata svi svima trebaju ispričati, vrijedao branitelje, a da i ne spominjemo suradnju s Udbom, svjedočenje protiv Hrvatske u Haagu. Samo zbog jedne takve stvari, u nekoj drugoj, zreloj državi, nikada ne bi dobio prigodu kandidirati se, a vjerojatno bi završio i na sudu. U Hrvatskoj, zahvaljujući strahovitoj medijskoj logistici, sve mu se to zaboravlja, a neke stvari mu njegovi privrženici očito uzimaju i kao plus, a ne minus. Ali, sve se uvijek svodi na poznatu parafrazu: svaki narod ima onaku vlast (predsjednika), kakvu zасlužuje."

Sindrom "gluplji i od ovce"

Marijačić, ustvari, govori ono isto o čemu je pisao Jović, odnosno detaljnije obrazlaže sindrom "biti gluplji i od ovce"!

Već sama predizborna kampanja potvrdila je mnogo od toga rečenog. Meni se čini, najbolji je "biser" druga Mesića. Naime, u svezi svog lažnog svjedočenja u Haagu obično bi isticao kako je on legalist, ali kada mu je Ivić Pašalić na sučeljavanju postavio pitanje ("Vjesnik" od 31. prosinca 2004.) "je li mu albanska mafija platila izbornu kampanju 2000. godine, što je insinuacija koja se pojavila u javnosti, Mesić je rekao da je to 'proizvoljna fantazija', te kako on 'nije peti ortak'". Jasna je aluzija na optužbe protiv Pašalića da je on "peti

ortak" u Dubrovačkoj banci, što je hrvatski sud odbacio kao neistinu. Drugim riječima Mesić samo potvrđuje svoju odanost Haaškom суду, tj. pokazuje kako je legalist samo kada je u pitanju taj суд, dok do hrvatskih судova ne drži mnogo, niti smatra da treba – barem javno – poštivati domaće sudstvo! Zašto bi ga poštivao ako donesu poneku presudu koja nije u interesu svjetskih moćnika, zar ne? Zar se na Mesića, kao školski primjer, ne mogu uzeti riječi glavnog urednika "Glasa Koncila" Ivana Miklenića" kad kaže (9. siječnja 2005.): "U stvarno demokratskim i pravnim državama nema opravdanja za ikoje kršenje pozitivnih zakonskih propisa, a u Hrvatskoj mnogi se busaju i verbalno predstavljaju kao legalisti, a zapravo su spremni prekršiti svaki zakonski propis – u nekim slučajevima sve do evidentne veleizdaje." A na spomenutom sučeljavanju Mesić je govorio ("Vjesnik", 31. prosinca 2004.) "o svom svjedočenju u Haagu objasnivši kako je to napravio poštujući hrvatske zakone. Predsjednički kandidati Letica i Pašalić nazvali su ga, zbog svjedočenja, 'lažnim svjedokom' i 'veleizdajnikom'." Doista, po kojim to hrvatskim zakonima netko može lažno optužiti tu istu Hrvatsku za agresiju na drugu državu? Veleizdaja bi već bila da je to i točno, tj. da je Hrvatska doista izvršila agresiju na BiH. Ali kada je to još i lažno, onda je i gore od veleizdaje. Imamo li u hrvatskom jeziku uopće riječ za tako nešto? Zar je naši jezikoslovi ne bi, zbog Mesića, trebali pronaći?

"Kontradiktornost kao stil"

A da je Marijačić sjajno pogodio kad kaže kako Mesićeve pristaše neke negativne stvari uzimaju kao plus, a ne minus, potvrđuje Dubravko Grakalić u tekstu Kontradiktornost kao stil u "Vjesniku" od 8. siječnja 2005.: "Starije Mesićeve izjave također se dugo pamte: od onih ratnih, o Srbima koji će iz Hrvatske odnijeti 'samo prašinu na cipelama', do Hercegovaca koje treba 'naučiti da love ribu'. Danas u 'Feralu' objašnjava kako nije baš tako mislio o Hercegovcima, dok se o srpskoj manjini, koja ga na izborima podržava, izražava u superlativima." Ustvari, Srbi samo pokazuju svoju političku dosljednost – za onoga su koji im garantira da neće provoditi hrvatske interese! To im je sigurno mnogo važnije od onoga što je Mesić nekada govorio. Uostalom, zar i to nije mogao govoriti da bi bio na tako visokoj poziciji u tadašnjoj vlasti. Jer posao koji je on

učinio u Haagu mogao je samo i učiniti visokopozicionirani dužnosnik tadašnjih vlasti! Zato je Mesić njihov kandidat, a ne trenutni koalicijski partner! Jasno je stoga da Srbe sigurno ne treba uključiti u one podlegle sindromu "biti gluplji i od ovce"! Sindrom se, jasno je samo po sebi, odnosi na Hrvate. U dvojbi sam: što s našim jugoslavenčićima? Jasno je da oni nestanak Jugoslavije doživljavaju na isti način na koji smo mi doživljavali to što nismo imali svoju Hrvatsku! Ali, zar nije košulja bliža od kaputa? Pa to, vjerojatno, znaju i ovce!

Žalba Slavena Letice i Doris Košte

U "Novom hrvatskom slovu" od 7. siječnja 2005. dana je žalba predsjedničkih kandidata prof. dr. Slavena Letice i Doris Košte koji kažu: "Upravo je nevjerljivo da se većina među 85.2% građana Republike Hrvatske, koliko ih se prema posljednjim i najnovijim znanstvenim i ozbiljnim istraživanjima izjasnilo kako im je životni standard znatno opao u posljednjih 5 godina, izjašnjava za izbor najodgovornijeg dužnosnika u državi za nastalo stanje tijekom njegova mandata."

Meni je mnogo nevjerljivo da je to tako zbog svega onoga na što ukazuje Marijačić. Ali i to spada u sindrom "biti gluplji i od ovce", zar ne? A sve to što piše Marijačić dr. Ivić Pašalić je sustavno izlagao tijekom svojih nastupa. Puno puta sam čuo da su ljudi konstatirali kako je on imao najbolji nastup, kako je jedini pravi političar od svih kandidata, ali ipak neće glasovati za njega. Mene takav način razmišljanja podsjeća na noja s glavom u pijesku. Pa zar takav predsjednik kakvog sada imamo itekako ne pokazuje da je Pašalićeva izborna parola za "uspravnu Hrvatsku" ponajbolje pogodila kakvog predsjednika trebamo? Meni je smiješno vidjeti da ima i takvih komentatora, kao što je npr. Dubravko Grakalić, koji tvrdi da je Pašalićeva parola "prazna parola, koja pokazuje da on kao političar nema svježih ideja". A zašto to Grakalić kaže postaje jasno kada se vidi nastavak njegove tvrdnje gdje mu je Pašalić "bljed ostatak tuđmanizma na političkoj pozornici" pa "nema razloga za neka očekivanja o budućnosti na javnoj sceni". Uvijek je problem u tuđmanizmu, zar ne?

Neozbiljni Boris Mikšić

A programirane ankete su pokušale potpuno minimilizirati upravo Pašalića, i upravo zato što znaju od koga se moraju najviše bojati – od onoga koji je Tuđmanu najdulje bio najbliži suradnik! Tako je zadnja anketa na HTV-u, zbog koje su i protestirali Letica i Košta, davala Pašaliću 0.3 posto, a on je dobio šest puta više! Izgleda mi kao da su svjesno kanalizirani državotvorni glasovi prema Borisu Mikši. A tek će njegovo buduće ponašanje (najavio je osnivanje stranke "Bori-se za Hrvatsku") pokazati koliko su njegovi glasači bili u pravu. Malko mi se čini neozbilnjim pozvati ljude na prosvjed, a onda u zatvoru završe glavni urednik "Novog hrvatskog slova" Domagoj Margetić i predsjednički kandidat Miroslav Rajh. Interesantno je da je Margetić već zatvaran – jasno – zbog svojih napada na Mesića, a i mladi Rajh je na samom predstavljanju kazao što misli o Mesiću. Opet dovoljan razlog, da on postane organizator prosvjeda, na koje je pozvao Mikšić, i da vidi kako je biti u zatvoru! Na kraju su se, izgleda, preračunali oni koji manipuliraju izbornim rezultatima, pa su se, kako piše "Novo hrvatsko slovo" od 7. siječnja 2005., Mesić i Sanader morali dogovarati oko tih rezultata. Izgleda da bi dogovorena "sigurna" Mesićeva pobjeda itekako postala upitna da je Mikšić bio sudionik drugog kruga, a njegovi bi ljudi, valjda, mogli i kontrolirati glasačke listiće! A o tome sam i pisao u neobjavljenom pismu "Večernjem listu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo", 3. prosinca 2004.): "Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovu politiku, podrže Mesića."

Sanader svjesno izabrao Kosor kao Mesićevu protukandidatinju

A da je Sanader svjesno izabrao Jadranku Kosor kao protukandidatinju koja će sigurno izgubiti izbore, valjda je svima jasno. Evo što sam svojevremeno pisao o tome u ironičnom tekstu "Predsjednik i laži" ("Fokus", 1. listopada 2004.): "Šteta što naši mediji nisu uvjerili Sanadera da bi Mesiću najpovoljniji protukandidat bila Jadranka Kosor. U "Vjesniku" od 23. srpnja piše: "U 'Dnevniku plus' po prvi put je javno kao HDZ-ova mogućeg kandidata spomenuo Jadranku Kosor. 'Ona je vrlo sposobna žena koja može obnašati nekoliko funkcija i kandidirat ćemo ju ili za gradonačelnici Zagreba, ili za potpredsjednicu Vlade, ili za

predsjednicu Republike ili za neku ministarsku dužnost. Odluku o svom kandidatu donijet ćemo na jesen', rekao je Sanader." Naravno, nekome će izgledati čudno što Sanader tvrdi kako će je kandidirati i za nešto što ona već jest. Ali naš novinar je postavio zgodno pitanje: "Kada ćete kandidirati Jadranku Kosor za predsjednika Republike?" Nije se Sanader dao prevariti, ali uzalud mu je. Novine su u našim rukama!

Opasnost zvana Andrija Hebrang

Andrija Hebrang nam je sigurno veća opasnost. Sjetimo se da je on na Saboru HDZ-a doživio prave ovacije. Zato ne treba olako uzeti njegove riječi: "U svim izborima na kojima sam sudjelovao sve su ankete bile protiv mene, a ja sam uvijek pobijedio. I to je razlog zbog kojeg me ankete ne zabrinjavaju." Da ga se neki mediji boje, pokazuje i najnovije pisanje "Feralal" kako je ultimativno zatražio da on bude predsjednički kandidat zaprijetivši unutarstranačkim raskolom, što je Hebrang demantirao ("Vjesnik", 11. rujna 2004.). Doista bi bilo zanimljivo gledati dvoboju našeg kavanskog vicmahera i znanstvenika. Naravno, znanstvenik nema šanse, jer je takvima teško razumjeti koliko su značajne osobine poput izdaje ili laži."

Mediji su navijali za kandidatkinju koju će Mesić pobijediti

Dakle, očito je bilo kako svi mediji upravo želete kandidatkinju koju Mesić može jednostavno pobijediti. I dobili su je! Pašalić je jasno govorio da su i Mesić i Kosor političari koji zastupaju istu slugansku politiku. Svi se i slažu da u bitnim pitanjima nema razlike između njih dvoje! A kada je u pitanju Haag Pašalić ističe kako je to velezdajnička politika! Doista je to jasno za Mesića. Ono što nam spominje Marijačić pokazuje, kako smo već konstatirali da je to još i blaga riječ. Ali može li se politika koju prezentira Kosor poistovjetiti s tako nečim strašnim? Činjenica je da svjetski moćnici ne bi imali izgleda u svojoj prljavoj politici protiv Hrvatske da je državotvorni dio hrvatskog naroda ostao homogen na politici koju je zacrtao predsjednik Tuđman. Na politici kojoj je čast, ponos i dostojanstvo iznad svega. Međutim, upravo su Sanader i njegovi suradnici uspjeli razbiti daj homogeni dio naroda kroz svoju "detuđmanizaciju" HDZ-a. Dakle, Mesićeva izdaja ne bi imala dometa koji ima da nije bilo Sanadera. Državotvornim Hrvatima se

nameće pitanje: treba li glasovati za manje (Kosor) ili veće zlo (Mesić)? Treba li uopće glasovati za nešto što je zlo? Na Internetu čitam tvrdnju: " Mesić i Kosor, po našemu misljenju/gledanju, imaju samo jedno zajedničko zlo: "ubrzani" ulazak u EYU, Balkanija. Ipak, to zajedničko zlo je još uvijek samo potencijalno zlo: o ulasku u EYU odlučit će narod na referendumu (...) Kosor, ako postane hrvatskom predsjednicom, ne će moći biti ono što je dosada bila, jer predsjednika/predsjednicu biraju građani u neposrednim izborima; ona će se morati oduprijeti stranačkomu utjecaju i zastupati nacionalne interese, interesu birača. Svoj autoritet, i mandat, ne će dugovati određenoj politici, nego narodu koji je izabere." To je tako, ali tko garantira biračima da će najvjernija Sanaderova suradnica, doista to i činiti. Ipak je ona postala kandidatkinja zahvaljujući politici koja šalje hrvatske generale u Haag. A mnogim državotvornim Hrvatima je važniji problem što Sanaderov i Mesićev zajednički put do možebitnog referendumu vodi kroz sustavnu kriminalizaciju Domovinskog rata i izvrstanje povijesti! Da bi došlo do referendumu, treba "dokazati" kako je Domovinski rat zločinački pothvat koji je vodila zločinačka organizacija!

Politika koja je od Republike Hrvatske napravila Republiku Haašku

Jednom riječju, radi se o politici koja je stvorila od Republike Hrvatske – Republiku Haašku, kako to voli reći Pašalić! Je li gđa Kosor razumjela da je veliki dio HDZ-ovog biračkog tijela okrenuo leđa i njoj zbog takve izdajničke politike Sanaderovog HDZ-a? Politike koju sam svojevremeno opisao rijećima: "Kad gazda mijenja slugu, uvijek nade boljeg slugu!" Ako i jest, ima li ona hrabrosti suprostaviti se takvoj politici tek sada kada više nije sigurno da ima dovoljno vremena uvjeriti sve one koji su s nevjericom dočekali takav "obrat" u HDZ-u? A može se zamjeriti predsjedniku stranke i vlade!

Kad kažem "obrat", mislim na činjenicu da je mnogo prije izbora s kraja 2003. postalo jasno da će Sanader i njegov HDZ provoditi takvu politiku. Pa sam naslov mog teksta objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. to pokazuje: Ima li razlike između Sanadera i Mesića? A u podnaslovu se konstatira da je Mesić Sanaderu – uzor! Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada djelove

nekog njihovog teksta tiskaju u "Feral Tribuneu" u rublici "Greats Shits". Jer oni tu izaberu ono što im najviše "bode oči" u državotvornom tekstu, dakle ono što je doista vrijedno! A ovom mom tekstu posvećen je u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine tzv. "Hazu kutak

Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov 'čovjek, drug i služanj'

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov 'čovjek, drug i čitalac'

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu Sramotni sud u Haagu i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi 'preteški'.

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i 'desnica' tj. domoljubna Hrvatska bi 'promarširala Zagrebom'!"

Problem Jadranke Kosor je još veći što i njen izravni konkurent nije pozvao svoje birače da glasuju za nju već kaže ("Vjesnik" od 8. siječnja 2005.): "Da izlazim na izbore, ja ne bih glasovao ni za koga." Ni Hrvatski blok nije pozvao svoje glasače da glasuju za Jadrinku Kosor, što se nije moglo očekivati kada se zna stav HB-a o politici koju zastupaju kandidati za drugi krug izbora.

Neki će u drugom krugu prekriziti lističe, a neki dopisati ime generala Ante Gotovine

Očito je stoga da neki potencijalni glasači za Jadranku Kosor neće izići na drugi krug, a neki hoće ali će prekriziti oboje kandidata. Neki će uz to, kako čujem, dopisati ime generala Ante Gotovine, dakle sukladno mom komentaru iz 2003. godine koji je tako pogodio ljude iz "Ferala", a sukladno i akciji koju je od svog drugog broja (8. listopada 2004.) provodilo "Novo Hrvatsko slovo": GENERAL – PUKOVNIKA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA REPUBLIKE.

Sanader – najveći gubitnik prvog kruga predsjedničkih izbora

Kako ovaj tekst pišem prije prvog sučeljavanja Jadranke Kosor i Stjepana Mesića – onog na RTL-u, čitatelji će u trenutku kad budu čitali ovaj tekst znati što je odlučila Jadranka Kosor. Hoće li mimo volje predsjednika Vlade i HDZ-a pokušati izboriti mjesto predsjednika države u uvjetima kada je teško da će joj mnogi od onih koji trebaju dati njoj svoj glas povjerovati. Ili će, kao i dosad, biti samo odan čovjek svoga šefa? Doista iznimno zanimljivo! Istina, bilo bi još zanimljivije vidjeti Mikšića u drugom krugu. Jer bi tada mogli vidjeti koliko je Sanderovih ljudi doista spremno glasovati za Mesića. Iako se Sanader spasio od toga, ipak je on najveći gubitnik u prvom krugu izbora. Jasno mu je da je opet polovica HDZ-a protiv njega, kao i na onom izbornom saboru HDZ-a kada je "pobjedio" Pašalića. A s druge strane, nije siguran da će i ta njegova "polovica" ostati u tolikom broju i nadalje. Jer svakim danom sve više i više HDZ-ovaca uviđa izdajničku politiku njegova HDZ-a, a nema dovoljno pozicija da ih "namiri"! Sve više i više ljudi vjeruje da će uskoro morati potegnuti za onim što će ga do kraja razgolititi: poslije hrvatsko-srpske koalicije, na redu je velika koalicija! Hoće li već sada Jadranka Kosor biti ona koja će mu se usprotiviti?

"Novo hrvatsko slovo", 14. siječnja 2005.

KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006.

JOSIP JOVIĆ

HAZU TREBA RAZORITI

Samo je neizbor Eduarda da Silve u nogometnu reprezentaciju izazvao toliko buke kao neizbor dr. Miroslava Radmana za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Ta inače posve legitimna odluka Skupštine Akademije u skladu s propisanom procedurom izazvala je pravu buru raznih prosvjednih komentara i žestokih protivljenja. Ona je nazvana skandaloznom, bezumnom i patološkom, a akademici su okarakterizirani kao beznačajni stari mediokriteti. Čuo se čak i prijedlog (Gvozden Flego) o formiranju nove Akademije, koja bi trebala uzdrmati temelje gotovo stoljeće i pol stare postojeće. I to sve samo zbog jednoga čovjeka. Cijelu je stvar prokomentirao i predsjednik države, s kojim se Radman nalazi na plaži, pa i sam Radman, konstatiravši kako mu je na koncu i draga što nije primljen u to "vučje društvo", ostavljajući dojam čovjeka koji, osim povrijedene taštine, ne osjeća neki strašan gubitak.

Nitko ne osporava Radmanove zapažene rezultate na znanstvenom polju po kojima bi on imao mjesta u HAZU. U odbojnom stavu prema njemu neki su prepoznali duh prosječnosti, koji ne voli nikoga tko se ističe te poslovični hrvatski jal, neki, kao dr. Mirjana Krizmanić, konzervativna politička uvjerenja, kojima se, navodno, ne sviđa Radmanov liberalizam, što međutim ponajviše otkriva političku poziciju same dr. Krizmanić.

Za članstvo u Akademiji, kao i u bilo kojem društvu, nisu važne samo stručne ili znanstvene kvalifikacije. Stvarni bi se razlozi neprimanja Radmana doista mogli kriti u njegovim za mnoge iritantnim političkim ili moralnim stavovima, u otvorenom zauzimanju za genetski inženjering, u stalnim zahtjevima koje kao direktor i vlasnik Mediteranskog instituta (MedILS) ispostavlja državi predstavljajući se kao neshvaćeni genij, unatoč činjenici da je država uložila 40 milijuna dolara u taj institut.

Dr. Matko Marušić u svojem pismu predsjedniku Akademije, koje začudo nigdje nije publicirano, upozorava na činjenicu kako Radman nikada nije ni djelovao kao hrvatski znanstvenik, pa može biti samo dopisnim članom, što on i jest.

„Slobodna Dalmacija”, 30. 5. 2006.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SRAMOTNA SUĐENJA NOVINARIMA U HAAGU

1. UVOD

Ovih dana smo svjedoci dodjeljivanju ordena nizozemskim vojnicima koji su bili nazočni genocidu u Srebrenici. Dobili su ordene zato što nisu učinili ništa. Povodom tih nizozemskih ordena održao je konferenciju za tisak prof. dr. Slobodan Lang i tom prigodom upozorio na činjenicu da se danas ne sudi mnogima za učinjene genocide, ali se upravo u Haagu danas sudi po prvi put u povijesti generalu Gotovini zato što je spriječio genocid u Bihaću! Ali zar već samo to ne potvrđuje zločinački karakter Suda u Haagu, dakle ono o čemu sam govorio na našem prvom skupu 9. lipnja ove godine³.

Nizozemski vojnici su sigurno zaslужili svoje ordene. Sigurno je trebalo mnogo vojničke discipline za izvršiti naredbe pretpostavljenih i ne činiti ništa dok se oko tebe događaju takvi stravični zločini nad onima koje trebaš čuvati. Izvršili su naredbe koje samo iznova pokazuju da oni koji danas sude u Haagu samo

3 J. Pečarić, Haaški sud i njegov zajednički zločinački pothvat, Haaški sud «Zajednički zločinački pothvat» - što je to, Zagreb, 2006., str.43-55.

izvršavaju volju onih svjetskih moćnika koji su izravno ili neizravno sudjelovali u velikosrpskoj agresiji, zločinu i genocidu. Da, ordeni u Nizozemskoj potvrđuju da se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i onih u svijetu koji su odlučili da je u njihovom interesu i genocid u Srebrenici i suđenja onima koji su spriječili još gori genocid u Bihaću.

Time je, nažalost, samo potvrđeno ono o čemu sam već pisao još 20. kolovoza 2004. u «Fokusu». Naime, u tom tekstu sam raščlanjivao slijedeće satirično pitanje:

«Jesu li Tuđman i Gotovina teroristi zato što su Olujom spašavali bihaćke muslimane ostavljene od međunarodne zajednice na milost i nemilost srpskim koljačima?»

Tekst počinje ovako: «Admiral Davor Domazet Lošo u "Hrvatskom slovu" od 6. kolovoza 2004. daje izvrsnu raščlambu Oluje. Tako konstatira da je ona spriječila ponavljanje Srebrenice, odnosno da je "spasila i obranila BiH", a Srbi bi "vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto." Ono što je posebno značajno jesu američke prosudbe i izjave iz obavještajnih struktura: "Europski saveznici se ne uzbuduju previše oko eventualnog pada Bihaća."

Jasno je da se u Bihaću trebao dogoditi mnogo veći pokolj nego u Srebrenici, a njih to nije previše uzbudivalo. Kako su željeli proglašiti Srbe poslije toga i pobjednicima u ratu, jasno je da su taj pokolj i željeli. Kao što su krivi i za onaj u Srebrenici. To jasno slijedi i iz same činjenice što su Hrvatsku odmah kaznili (Phare program), a generala Gotovinu i danas proganjaju zbog toga. Ima li koga tko ne razumije da je golemi dio tamošnjeg pučanstva uopće živ zahvaljujući Hrvatskoj? Zahvaljujući Franji Tuđmanu i generalu Gotovini. To dobro zna tadašnji američki predsjednik Clinton koji ih u 44. poglavljju svojih memoara i naziva "hrvatskim muslimanima". Mnoge u Hrvatskoj vjerojatno šokira činjenica da su svjetski moćnici govorili o "prekomjernom granatiranju Knina", a željeli pokolj u Bihaću. Zar je zločin što su Tuđman i Gotovina spasili toliko ljudi od strašne smrti? Zar su zato "zločinačka organizacija"? Zar je takav taj tzv. civilizirani svijet kojemu mi težimo?»

Da, ordeni nizozemskim vojnicima nam potvrđuju da je to i takav svijet u kome živimo.

Zato su prirodno novinari koji pišu istinito o Sudu u Haagu kao eksponentu takvog današnjeg svijeta trebali biti onemogućeni. Pri tome nije bila ni bitno kakve su optužnice. Što su apsurdnije, to bolje jer su oni samo primjer svima onima koji rade ili poželete raditi na sličan način.

Naravno, tu se prvenstveno misli na ulogu Tužiteljstva. U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je bilo očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju to Tužiteljstvo. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti. Znamo i za slučaj kada je u raspravi pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića, održanoj 17.18. i 19. siječnja 2006., Žalbeno vijeće i prije početka rasprave samo ocijenilo kako nije bilo nikakva razloga za tajno svjedočenje i zaštitu svjedoka. Čak je i iznervirani sudac, predsjednik Vijeća, nervozno prebacio Tužiteljstvu kako nepotrebno troši i vrijeme i novac Suda, koji nije osnovan radi discipliniranja novinara nego radi progona ratnih zločina.⁴ Očito taj sudac i nije znao stvarnu ulogu suda pa su kasnije i Marijačić i Rebić osuđeni visokim novčanim kaznama.

Slično se dogodilo i s istupom sudca Wolganga Schomburga koji je u intervjuu za austrijsku državnu novinsku agenciju APA izjavio da je vezivanje eurointegracijskih težnji Srbije s Haaškim sudom kontraproduktivno. Sličnu tvrdnju nalazimo i u njegovom intervjuu „Globusu” od 13. 10. 2006.: Nije posao Haškog suda da osuđuje vlade i države, nego da na temelju dokaza odluči je li optuženi pojedinac kriv ili nije.” Rezultat znamo. U slučaju Srbije više ne pitaju mnogo Carlu del Ponte, koja izjavljuje da se zločincima Mladiću i Karadžiću, što su odavno tvrdili mnogi u Hrvatskoj pa i ja osobno, neće suditi u Haagu. Naravno, nitko slično Schomburgu nije rekao, niti danas misli, kada su u pitanju Hrvatska i hrvatski generali. Oni su krivi i sude im se po prvi put u povijesti jer su spriječili genocid koji su odobrili svjetski moćnici.

NE SVJEDOČI LAŽNO NA BLIŽNJEGA SVOGA!

U "Glasu Koncila" od 8. svibnja 2005. objavio sam tekst pod ovim naslovom. To je jedan blaži pogled na rad Suda u Haagu kada su u pitanju suđenja novinarima, ali vjerujem da ga treba i ovdje ponoviti. Naime, tada sam upozorio na slijedeće:

«Katoličku crkvu napadaju svakog dana jurišnici današnjih svjetskih moćnika. Vjerovali ili ne, i najnovije haaške optužnice protiv hrvatskih novinara jesu napad na kršćanstvo, tj. na Božju zapovijed: 'Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!' Kako to? Pa u osnovi tih optužbi stoji obrana prava na uporabu laži Tužiteljstva u Haagu!

Glavni urednik 'Hrvatskog lista' Ivica Marijačić i bivši šef SIS-a general Markica Rebić optuženi su za objavljivanje tajnog dokumenta "koji raskrinkava laž i zavjeru Carle del Ponte protiv Hrvatske" kako stoji na naslovnici 'Hrvatskog lista' od 18. studenoga 2004".

I doista, sadržaj tog dokumenta – bez navođenja imena tajnog svjedoka – bio je već objavljen u 'Washington Postu' prije četiri ili pet godina. Dakle, nema dvojbe da je Carla del Ponte svjesno koristila neistine kada je pred vijećem NATO-a početkom 2004. godine optužila Hrvatsku za 'nesuradnju' istaknuvši i slučaj haaškog optuženika Miroslava Brale – Cicka, Hrvata iz srednje Bosne optuženog za ratne zločine počinjene na tom prostoru. Naime, dokument se odnosi na svjedočenje Nizozemca Johanesa van Kuijka, koji je 1997. godine bio zapovjednik baze nizozemskog bataljuna u Vitezu, a 1. i 2. kolovoza 1997. godine je tajno svjedočio u Haagu. U svom iskazu Kuijk je priznao da mu se Bralo htio predati, ali ga je on pustio.

Ali 'laž' kao bitna odrednica Suda u Haagu nije se zaustavila samo na Carli del Ponte. Naime, Ivica Marijačić je o tome pisao u 'Hrvatskom listu' 11. studenoga 2004. Tom prigodom razgovarali su s Florance Hartmann, glasnogovornicom haaškog tužiteljstva koja im je tvrdila da 'informacija po kojoj se Cisko 1997. godine u Vitezu susreo s nizozemskim časnikom SFOR-a Johanesom Van Kuijkom, nije točna'.

U istom broju 'Hrvatskog lista' Markica Rebić konstatira kako je ona 'potpuno neinformirana ili glatko laže' i pozvao je hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Rebić i navodi o kojim dokazima se radi!

U slijedećem broju, kada hrvatske vlasti nisu objelodanile dokumente koje bi pokazale kako se iz Haaga svjesno i lažno okrivljuje Hrvatska i sam Rebić, 'Hrvatski list' objavljuje dokument koji jasno razotkriva tu prljavu i sramotnu politiku haaškog tužiteljstva! Tom prilikom sam Rebić kaže: 'Radi se o zaštićenim dokumentima i svjestan sam mogućih posljedica njihova iznošenja u javnost. (...) Objavljujući ove dokumente, želim pomoći sebi otklanjajući zablude tužiteljstva da sam sudjelovao u skrivanju Cicka Brala, ali i Republici Hrvatskoj koja je bez ikakva temelja optužena ili učinjena odgovornom u slučaju 'Bralo'. Objavljujem ih, naravno, i zbog pravde same.' Očito je, dakle, da je Tužiteljstvo optužilo i Marijačića i Rebića zato što su oni pokazali hrvatskoj javnosti – i ne samo njoj – kako se oni služe lažima. Sada ostaje da nas svjetski moćnici uvjere da im nije cilj da u novom svjetskom poretku nema Božjih zapovjedi kao osnove morala. Ne samo da nisu na vrijeme reagirali kada je "Hrvatski list" pokazao kako olako i Carla del Ponte i Florance Hartmann neistinama optužuju i Hrvate i Hrvatsku, već koriste instituciju koju je stvorio UN, u pokušaju kažnjavanja onih koji su pokazali tu njihovu prljavu rabotu!

Slična priča je i u tzv. slučaju 'Hrvatskog slova'. Sudac Alphons Orie daje nalog od 2. prosinca 2004. Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću da prestanu s objavljivanjem tajnih svjedočenja Stjepana Mesića u predmetu Blaškić od 16. do 19. ožujka 1998.

I doista 'Hrvatsko slovo' je to učinilo konstatirajući: 'Hrvatsko slovo nije znalo da prema odredbama Haaškog suda nije dopušteno objavljivati sadržaj rečenoga svjedočenja, jer je on već objavljen u jednom našem dnevnom listu još 2000., nakon čega je bio dostupan i na internetu.' Već u slijedećem broju 'Hrvatsko slovo' (17. prosinca 2004.) objavljuje razgovor s Josipom Jovićem ('Ja sam prvi objavio stenograme Mesićeva svjedočenja u Haagu') koji je u prosincu 2000. godine kao glavni urednik "Slobodne Dalmacije" dobio istu takvu naredbu da prekine objavljivati te iste transkripte. Jović nije optužen iako je nastavio i objavio transkripte. Hrvatskoj javnosti je poznato da je transkripte otkrio Blaškićev odvjetnik Ante Nobilo. Ni on nije optužen! Poznato je da ih se može naći na Internetu haaškog suradnika Save Štrpca. Ni on nije optužen. Optužen je onaj koji ih nije objavio u cijelosti već je poslušao taj Sud i prestao ih objavljivati!

Zašto? Evo što je rekao Josip Jović u tom razgovoru: 'Očito je riječ o političkim porukama ... Nije slučajno da nova prijetnja, ovaj put 'Hrvatskom slovu', dolazi u vrijeme predizborne kampanje i vjerojatno je u funkciji potpore predsjedničkom kandidatu koji je i bio tajnim svjedokom. Može se prepostaviti i to kako ima još tajnih svjedočenja, poput ovoga u slučaju Bralo, pa se prijetnjama želi preventivno djelovati kako i ona ne bi ugledala svjetlo dana.' Jović dalje govori o Mesićevoj ulozi u haaškim procesima koja 'je krajnje nečasna'. Spominje njegove neistine o tome kako nije svjedočio u procesu protiv Blaškića već u procesima protiv Dokmanovića i Miloševića. 'De facto, on je teretio samu Hrvatsku i predsjednika Tuđmana, što je postalo ipak temelj presude Blaškiću i svih kasnijih optužbi protiv hrvatskih generala.' I doista, na osnovu njegovih svjedočenja u svim optužbama lažno se optužuje Hrvatska za agresiju na BiH. Tako i u presudi Dariju Kordiću, kojemu nije dokazana niti jedna krivnja, ali ipak je dobio 25 godina robije! Očito su i falsificirani Brijunski transkripti došli iz ureda Predsjednika. Transkripti koji su poslužili haaškom tužiteljstvu da optuži generala Gotovinu i tadašnji državni vrh kao 'zločinačku organizaciju', a legalno oslobođanje okupiranih područja hrvatske države 'zločinačkim pothvatom'.

Ali to što su danas došle i optužnice pokazuje da je potpora njihovom lažnom svjedoku u predsjedničkoj utrci samo dio cijele priče. Pokazuje li to da će se u novom svjetskom poretku poštivanje Božje zapovijedi 'Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!' kažnjavati s 25 godina robije?

Ali gdje je tu Domagoj Margetić? Tu je laž dovedena do apsurda. Naime, sudac Haaškog suda izdao je nalog čovjeku koji već mjesecima nije bio zaposlen u 'Hrvatskom slovu' da prestane objavljivati transkripte, a ne čovjeku koji u tom momentu jest bio glavni urednik!

Što može učiniti mladi temperamentni novinar kada je lažno optužen? I to zbog objavljivanja transkriptata u kojima je lažno svjedočenje Predsjednika, koji ga je nekoliko mjeseci ranije napao u 'Feral Tribuneu' da lažno napada predsjednika. Predsjednik koji ne tuži novinara za navodne laži, već napada novine koje to objavljaju. Predsjednik koji je sam poznat po čestom korištenju laži pa je već ta njegova osobina opjevana u crtiću 'Laku noć, Hrvatska'. Kako je

Margetić pokrenuo novi tjednik 'Novo hrvatsko slovo', odgovara takvoj optužnici tekstrom 'Ne priznajem ni Vaš sud niti Vaše quasi sudske naloge', izdaje posebno izdanje svog tjednika 'Stipe Mesić, dosje izdaje' u kome objavljuje i transkripte za čije objavljivanje je lažno optužen.

Dakle, očito je da Tužiteljstvo suda u Haagu samo želi osigurati svoje pravo u nekažnjivom lažnom optuživanju Hrvata i hrvatske države. Jesu li samo oni zaboravili Božju zapovijed 'Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!' ili samo sprovode naloge svjetskih moćnika?

Ako je posrijedi ovo drugo, onda se možemo samo upitati: Jesu li za napad na jednu od deset Božjih zapovijedi bili potrebni hrvatski novinari zato što nas je Papa Ivan Pavao II. proglašio 'narodom nade', ili u drukčijem izričaju, kako kaže upravo u 'Hrvatskom listu' (28. travnja 2005.) admirал Davor Domazet Lošo, 'odabranim narodom novog doba'?»

SLUČAJ ZAŠTIĆENA SVJEDOKA STJEPANA MESIĆA

Domagoj Margetić u svojoj obrani koja je dana na stotinjak stranica navodi sve bitne podatke koje optužuju Tužiteljstvo suda u Haagu. «Upravo je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju prvi na svojim internetskim stranicama, koje podržavaju službeni serveri Ujedinjenih naroda, objavio činjenicu kako je Stjepan Mesić svjedočio pred sudskim vijećem MKSJ-a u postupku protiv generala Tihomira Blaškića, kako je svjedočio na zatvorenoj sjednici, kako je svjedočio u svojstvu zaštićenog svjedoka. Stoga, Tužiteljstvo i tužiteljica Carla del Ponte su namjerno i smišljeno obmanuli sudske vijeće o hrvatskim novinarima počiniteljima navodnih kaznenih djela, jer je informaciju prvi objavio upravo MKSJ na svojim web stranicama i serverima OUN-a.

Linkovi koji dokazuju kako je MKSJ sam razotkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića:

<http://66.249.93.104/custom?q=cache:AyUwvcuZbVoJ:www.un.org/icty/blaskic/trialc1/decisionse/70606PM113306.htm+Decision+of+Trial+Chamber+I+on+request+of+the+prosecutor+of+12+and+14+May&hl=en&ie=UTF-8>

<http://www.un.org/icty/blaskic/trialc1/decisions-e/70606PM113306.htm>

Glavna haaška tužiteljica namjerno je zatajila sudskom vijeću i činjenicu kako je drugi po redu identitet i sadržaj svjedočenja zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića objavio prijatelj i suradnik Haaškog tužiteljstva Savo Šrbac, sudionik i supočinitelj ratnih zločina na području Republike Hrvatske, te pripadnik terorističke vlasti tzv. RSK u Kninu. Savo Šrbac je te podatke dobio od Haaškog tužiteljstva kao 'prijatelj tužiteljstva' i obavio ih na web stranicama svojeg centra 'Veritas' www.veritas.org.yu.

Glavna haaška tužiteljica Del Ponte namjerno je zatajila sudskom vijeću i činjenicu kako je treći po redu bio zaštićenim svjedokom pred MKSJ-om objavio osobno tzv. zaštićeni svjedok Stjepan Mesić na konferenciji za novinare u Predsjedničkim dvorima u Zagrebu, 28.11.2000., kada je izjavio: 'Ja sam bio zaštićeni svjedok, baš kao što je zaštićeni svjedok bio i general Petković ...', čime je Mesić osobno razotkrio ne samo svoj identitet kao zaštićenog svjedoka (Josip Jović konstatira da je Mesić barem pet puta sam prije njega otkrio da je bio svjedokom na zatvorenim sjednicama⁵, op. J.P.), već i identitet generala Petkovića kao zaštićenog svjedoka. O ovome Mesićevu razotkrivanju postoji i video i audio zapis na Hrvatskoj radioteleviziji, a materijal je bio poznat i tužiteljici Del Ponte koja je namjerno i smišljeno izostavila taj podatak u argumentaciji optužnica protiv hrvatskih novinara.

Metode postupanja i „istraživanja“ glavne haaške tužiteljice Carle del Ponte najbolje ilustrira njezina vlastita izjava objavljena u hrvatskim medijima u svibnju 2005. „Mene, gospodo, uopće ne zanima istina! Istina nije moj posao, nju će ionako na koncu utvrditi sud.“. Prema tome niti ne začuđuje kako se Del Ponte u optužbama i optužnicama protiv hrvatskih novinara služi lažima, manipulacijama, i klasičnim metodama političkog progona svih onih koji se usude kritizirati nedodirljivi lik i djelo svemoćne glavne haaške tužiteljice Carle del Ponte. Njezine optužnice protiv hrvatskih novinara predstavljaju grubu zlouporabu prava, zlouporabu položaja i ovlasti glavne tužiteljice MKSJ-a, o čemu smo već nekoliko puta zatražili istragu u Ujedinjenim narodima, a naposljetku i pred Vijećem sigurnosti OUN-a.

5 Isto, str. 199.

Očito je kako se u svojim manipulacijama Del Ponte služi i klasičnom metodom dvostrukih standarda pri izboru haaških optuženika, osobito u ovom slučaju sa optuženim novinarima.

Institucija sa kojom Del Ponte stalno i dobro surađuje i čiji su suradnici akreditirani pri MKSJ-u, Mirko Klarin i Emir Šuljagić, IWPR, Institut za izvješćivanje o ratu i miru iz Londona, nekoliko je puta prije hrvatskih novinara objavio identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića. Učinili su to primjerice i u svojem izdanju 'Tribunal Update' od 9.-14. lipnja 1997. Ipak, Del Ponte protiv njih nije podignula optužnicu, iako su i nakon toga Šuljagić i Klarin nekoliko puta ponavljali u raznim prigodama identitet navodno zaštićenog svjedoka Mesića.

Jednako tako MKSJ je ponovno 2003. na svojim web stranicama otkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka Mesića u sažetku svojeg press biltena 2003. godine (dostupno na link:

<http://www.un.org/icty/briefing/2003/PB170703.htm>).

Londonski IWPR i njegovi suradnici Klarin i Šuljagić ponovno su imenovali navodno zaštićenog svjedoka u izvješću od 7.-11-2-2006. ('Tribunal Update').

Mirko Klarin, tada stariji urednik u IWPR-u, sa sjedištem u Londonu, potpuno je razotkrio identitet navodno zaštićenog svjedoka u svojem tekstu u 'Tribunal Update', od 16.-21. rujna 2002. godine. U tom je tekstu Klarin izrijekom naveo identitet navodno zaštićenog svjedoka kao i činjenicu da je isti svjedočio na zatvorenoj sjednici u slučaju Blaškić pred sudskim vijećem MKSJ-a. Ipak, to objavljivanje Del Ponte nije smatrala kaznenim djelom niti je o tomu izvijestila MKSJ i zatražila podizanje optužnice protiv Mirka Klarina i odgovornih osoba IWPR-a u Londonu. Pa je Klarin ponovno imenovao i razotkrio navodno zaštićenog svjedoka u svojem izvješću u 'Tribunal Update' od 30.9.-4.10.2002.

IWPR je ponovno imenovao navodno zaštićenog svjedoka u tekstu Emira Šuljagića, 'Tribunal Update' od 23.-27.6.2003. Niti tada Carla del Ponte protiv IWPR-a i Šuljagića ne pokreće istragu niti traži od MKSJ-a podizanje optužnice.

IWPR je opet objavio identitet zaštićenog svjedoka u izješču Stacey Sullivan u izdanju 'Tribunal Update' od 19.12.2003. Niti tada Del Ponte nije reagirala.

Ipak, Carla del Ponte je, unatoč činjenici kako su prije hrvatskih novinara identitet navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića objavili: Haaški sud, IWPR, Mirko Klarin, Emir Šuljagić, Stacey Sullivan, Veritas, Savo Šrbac, osobno Stjepan Mesić, odlučila progoniti četvoricu hrvatskih novinara zbog objavlјivanja nečega što je do tada u javnosti već postalo notornom činjenicama, javno poznatom stvari kojom se hvalio i sam navodno zaštićeni svjedok i u predizbornoj kampanji 1999. i 2000. godine. U ovom se slučaju radi o političkoj i osobnoj osveti Carle del Ponte novinarima koji su u Hrvatskoj među najvećim kritičarima odnosa Republike Hrvatske sa Haaškim sudom.

Carla del Ponte ovim optužnicama ne želi štititi osobni integritet i sigurnost navodno zaštićenog svjedoka, naprotiv, ona štiti politički integritet Stjepana Mesića, kao političara i upušta se u niske političke igre u Hrvatskoj, u koje svojim manipulacijama i zloupotrebljama uvlači i Haaški sud, međunarodnu zajednicu i Ujedinjene Narode.

Sudsko vijeće to treba spriječiti i bespogovorno odbaciti sve optužnice Carle del Ponte protiv hrvatskih novinara, te obustaviti njihov politički kazneni progon. Ovo je politički proces protiv novinara pod pokroviteljstvom Ujedinjenih Naroda, i takve manipulacije i zloupotrebe suda vijeće treba spriječiti. A UN trebaju pokrenuti istragu o ovakvim poslovima Carle del Ponte i njegina ureda.

U ovom će Odgovoru sudskom vijeću prezentirati i postupke koje protiv haaške optužnice vodim pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, Ustavnim sudom RH, Županijskim sudom u Zagrebu, te posljednji zahtjev Vijeću sigurnosti OUN-a.»

Dakle, podaci koje navodi Margetić jasno pokazuju da je optužba protiv hrvatskih novinara bila besmislena. Tužiteljstvo je odustalo od optužnice protiv tri novinara, ali je ostala optužница protiv Josipa Jovića. Osuđen je visokom novčanom kaznom. Dakle protiv novinara koji je sam ukazao na činjenicu da je sud prije više godina njega pozvao da prestane s objavlјivanjem – kako vidimo notorno poznatih stvari – a on to nije izvršio, već su optuživali one koji su ili poslušali njihov zahtjev ili onoga koji uopće i nije u tom momentu

objavljivao taj već širokoj javnosti poznato svjedočenje. Vjerojatno je osuden upravo zbog toga: pokazao je kolika je nesposobnost Tužiteljstva.

Međutim, tu se mora naglasiti i činjenica da je na raspravi pred Vijećem Haaškog suda protiv Marijačića i Rebića održanoj 17.18. i 19. siječnja 2006. odgovarajući na pitanja odvjetnika William Tomljanović, istražitelj Haaškog suda, koji radi za Tužiteljstvo kao stručnjak za arhivsku građu i dokumente, inače povjesničar koji je doktorirao kod saborskog zastupnika u Hrvatskom saboru dr. Ive Banca, otkrio da je Haaški sud iz Ureda predsjednika Republike nakon 2000. godine dobio 666 (što je sotonski broj) transkriptata (znamo da je to urađeno mimo Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om), i drugo, transkript svjedočenja Stjepana Mesića u Haagu otkrio je odvjetnik Ante Nobile, o čemu također postoji zapis.⁶ Dakle, Tužiteljstvo je od početka znalo tko je zapravo otkrio tajnu transkriptata i tko nije poštivao Sud. I to potvrđuje zločinačke nakane samog Tužiteljstva, kojima se sa svojim presudama pridruži i sam Sud.

ZAŠTO JE MARGETIĆ USPIO POBIJEDITI CARLU DEL PONTE?

Zbog svega rečenog Tužiteljstvo nije odustalo od optužnica. Očito ih nije uz nemiravala činjenica što je na Sudu lako moglo biti pokazano kako se ono služi neistinama. To pokazuju i presude u slučajevima koje su okončane. Međutim, Margetić je uspio izboriti da se na Sudu moraju pozvati i svjedoci koje je on pozvao. Ovdje navodimo kako je on obrazložio zahtjev da svjedok bude Stjepan Mesić:

«Osim toga ovaj se sudske postupak nikako ne može provesti bez svjedočenja izvorno navodno zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića u postupku protiv hrvatskih novinara. Bez njegova svjedočenja i pojavljivanja kao svjedoka pred MKSJ-om u ovom predmetu rasprava po Del Pontinim optužnicama protiv novinara potpuno je besmislena. Naime, ispitivanjem Stjepana Mesića, obrana Domagoja Margetića utvrditi će nekoliko bitnih činjenica kako za ovaj postupak tako i za buduću praksu MKSJ-a u Haagu:

6 Isto, str. 198-199.

- obrana će dokazati političku motiviranost i spregu Tužiteljstva i Stjepana Mesića kod pokretanja postupka protiv hrvatskih novinara;
- obrana će dokazati kako je u sprezi Mesić – Del Ponte izvršena pacifikacija hrvatskog medijskog prostora, hrvatskih medija i kritičkih novinara, kako bi se u Hrvatskoj promijenila javna klima prema MKSJ-u u Haagu, što je izravni dokaz kako se radi o političkom procesu;
- obrana će dokazati kako je Domagoj Margetić jedan od najoštrijih kritičara Stjepana Mesića u Hrvatskoj i kako je njegovo optuživanje u Haagu bilo korisno vladajućoj političkoj nomenklaturi da ga ukloni sa javne scene i iz medija;
- obrana će dokazati kako je Stjepan Mesić počinio kazneno djelo 'nepoštivanja suda', kada je osobno na konferenciji za novinare izjavio kako je on bio zaštićeni svjedok, ali kako je 'zaštićeni svjedok bio i general Petković';
- obrana će dokazati kako je Stjepan Mesić počinio kazneno djelo nepoštivanja suda i krivokletstva u svjedočenjima u procesu protiv generala Tihomira Blaškića, te da je Mesić kao ključni svjedok Tužiteljstva lagao na ključne okolnosti njegova svjedočenja pred MKSJ-om i dao lažni iskaz, čime se dovode u pitanje i neke ključne presude MKSJ-a kao i integritet sudskega postupka, vjerodostojnost suda, te opravdanost instituta zaštićenog svjedoka i manipulacije koje se zloupotrebom toga instituta događaju i provode od strane Tužiteljstva i pojedinih zaštićenih svjedoka;
- obrana će ispitivanjem Stjepana Mesića dokazati kako je postojao tajni akcijski plan Vlade RH i Stjepana Mesića, prezentiran Carli del Ponte u prosincu 2004., za neutralizaciju kritičkih novinara i medija, plan je nazvan „Mraz 29“, a optužnice protiv hrvatskih novinara predviđene su već tim tajnim planom koji je imao za cilj neutralizirati kritičare u hrvatskom društvu i medijima;
- obrana će dokazati političke motive svjedočenja Stjepana Mesića pred MKSJ-om, te kako se radilo o čistim lažima i konstrukcijama na kojima je Del Ponte gradila svoje daljnje optužnice, te je kako bi sprječila da javnost dozna o njezinim spletkama i lažima podignula optužnice protiv hrvatskih novinara štiteći svojega suučesnika Mesića.

Zbog svega toga će biti ključno da MKSJ u Haagu pozove Stjepana Mesića kao svjedoka u ovom postupku. Jer upravo se zbog njega sudi hrvatskim novinarima.»

Pojavljivanje Stjepana Mesića posebno je nezgodno za Tužiteljstvo jer je upravo Domagoj Margetić ukazao kako se usporedbom Mesićevih svjedočenja u procesima Blaškiću i Miloševiću može lako pokazati kako je Mesić govorio neistinu. Zar to nije očit razlog zašto Tužiteljstvo dugo inzistira na zabrani objavljivanja njegova svjedočenja?

O čemu se radi? U svojoj knjizi «Stipe Mesić – dosje izdaje» Margetić ukazuje na činjenicu kako je Mesić, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio kako je njegov nećak Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni: "Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. (...)" Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita, međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje 'Gospodine Mesiću, da li je tačno da je Vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?', a Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića: 'Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi.'"

Spomenimo da se u međuvremenu pojavila i znanstvena monografija prof. dr. Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika" koja u potpunosti razotkriva lažno Mesićevo svjedočenje na Sudu u Haagu!

ZAKLJUČAK

Domagoj Margetić je pobijedio u tom procesu protiv Carle del Ponte. Međutim, u tijeku je novo suđenje koje je ponovo zasnovano na lažnim činjenicama o njegovu objavljivanju listi zaštićenih svjedoka. Naime, u trenutcima kada ih je Margetić objavio s njih je – upravo tijekom suđenja Josipu Joviću skinuta oznaka tajnosti, da bi je nakon što je Margetić objavio te liste, ponovo označili kao tajne. Pokazalo se, naime da je Margetić pokazao da su neki od svjedoka u procesu

protiv Blaškića bili na listama traženih terorista. U tom kontekstu treba gledati i konačno rješenje «slučaja Blaškić».

S druge strane, Margetić će vjerojatno ponovno tražiti svjedočenje Stjepana Mesića. Naime, u svojem javnom svjedočenju pred Haaškim sudom, dana 30. studenog 2006., novinar Margetić je spomenute činjenice o Mesićevom lažnom svjedočenju javno dokazivao pred Sudskim vijećem Haaškoga suda. Tom je prilikom Margetić oko pola sata svjedočio o Mesićevom lažnom svjedočenju u Haagu, upozoravajući Sudsko vijeće da je Mesić počinio kazneno djelo opisano u Pavilu 91 Pravilnika o postupku i dokazima Haaškoga suda, odnosno dao je lažni iskaz nakon davanja svečane izjave. Za to djelo, upozorio je Margetić haaško sudsko vijeće, Mesić bi trebao biti kažnjen sa do 100 tisuća eura i kaznom zatvora do sedam godina. Margetićevu svjedočenje nastavlja se i danas poslijepodne u 17 sati na te okolnosti.

Vidjet ćemo hoće li opet pobijediti Carlu del Ponte. Ili će i njega pobijediti laž.

Izlaganje na drugom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. prosinca 2006. (Tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat - Što je to?», Zagreb, 2007., str. 87-96.)

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «O ŽRTVAMA JE RIJEČ – ZBORNIK RADOVA TREĆEG HRVATSKOG ŽRTVOSLOVNOG KONGRESA»

Danas predstavljamo knjigu «O žrtvama je riječ – Zbornik radova trećeg Hrvatskog žrtvoslovnog kongresa». Ono o čemu ja trebam danas govoriti jest jedna posebna žrtva koja se danas nameće hrvatskom narodu – žrtvovanje njegova ponosa i dostojanstva. Čini mi se da veću žrtvu jedan narod i ne može imati.

Svoje izlaganje na okruglom stolu na temu „Hrvatski nacionalni interesi i EU“ održanom u Hrvatskom institutu za povijest 9. prosinca 2005. počeo sam tvrdnjom: „Lisice na rukama generala Gotovine su lisice na rukama svih Hrvata. To su lisice na ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda!“ Dva dana kasnije bio je veliki prosvjedni skup u Splitu. Najavljen sam kao organizator i govornik. Htio sam i taj govor početi tim riječima, ali – kada sam stigao u Split – nije mi dozvoljeno govoriti! Ali takva konstatacija ipak se tamo čula. Izgovorio ju je naš poznati kolumnist i haški optuženik Josip Jović.

To i ne čudi jer tako velika žrtva kao što je žrtvovanje ponosa i dostojanstva našeg naroda je na usnama mnogih Hrvata pa da ju je nije spomenuo Jović, to bi vjerojatno učinio netko drugi. A znamo da je glavni egzekutor u tom zločinu prema hrvatskom narodu - Sud u Haagu! Naravno prije svega tu mislimo na njegovo tužiteljstvo.

Zašto svjetski moćnici traže tako veliku žrtvu od nas? Čini mi se da je odgovor dan u tom mom neodržanom govoru u Splitu, koji sam nudio za objavljivanje i „Hrvatskom listu“ i „Hrvatskom slovu“ gdje nije objavljen već je tiskan u The Croatian American, New York, January 17-February 6, 2006:

„Problem je u tome što Hrvatski domovinski rat nije samo velikosrpska agresija, nego su u toj agresiji i izravno i neizravno sudjelovale i najmoćnije države tzv. demokratskoga svijeta (pa malo kasnije spominjem) podizanje optužnice protiv generala Gotovine, optužnice koju su zajedno sastavili predstavnici poraženih strana u vojnem dijelu Domovinskog rata: Carla del Ponte u ime poraženih svjetskih moćnika i Savo Šrbac u ime poražene velikosrpske soldateske.“

Zato taj sud oslobođanje hrvatskih okupiranih područja, dakle nešto što je pravo i obaveza svake zemlje, naziva zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije koju čini cijeli državni i vojni vrh koji je omogućio oslobođanje hrvatskih okupiranih područja i spašavanje od isrebljenja Hrvata u BiH. I ne samo oni. Prema optužnicama hrvatskim generalima i Hrvatima iz BiH u tu zločinačku organizaciju pripadamo skoro svi mi, svatko od nas koji je na bilo koji način pridonio stvaranju neovisne hrvatske države. Da nisu svjetski moćnici sami sudjelovali u agresiji na Hrvatsku odnosno bili suodgovorni za zločine i BiH nebi im na pamet ni pala takva zločinačka konstrukcija. Zato je bilo i prirodno da sam svoj tekst o tome u ovom Zborniku i naslovio „Zločinački pothvat suda u Haagu“!

Svakim danom je sve više dokaza koji pokazuju o kakvom je zločinu tog Suda riječ. Čini mi se da to možemo čitati iz tjedan u tjedan. Evo, pogledajmo „Hrvatski list“ od 20 travnja 2006. Objavljen je razgovor s vojnim analitičarem Antunom Abramovićem, pukovnikom HV-a u mirovini i uz sve to našim poznatim povjesničarem pod znakovitim naslovom: Ni NATO ni EU: Neutralnost je jedini spas za Hrvatsku. Tako Abramović kaže:

„Nedavno je u hrvatskim medijima vrlo stidljivo naznačeno da će neki visoki časnici američke vojske svjedočiti u korist obrane generala Gotovine. Prethodno im Pentagon i američka vlada moraju to dopustiti. Iz tog poteza vidim da je američka vlada zainteresirana da Gotovina bude oslobođen. I oni su svjesni da general Gotovina uživa veliku podršku hrvatskog naroda i računaju očito da će se general Gotovina vratiti trijumfalno u domovinu kao oslobođitelj Hrvatske i čovjek koji je bio lažno optužen. U pitanju je opet igra s Hrvatskom, jer će se time omogućiti pritisak na hrvatsku Vladu s mogućnošću da se Gotovina jednog dana kandidira i za predsjednika države.

Na taj način SAD žele disciplinirati hrvatsku Vladu – ako vi ne ispunite ono što mi tražimo, mi ćemo oslobiti generala i on će se vratiti sasvim legalno i kandidirati na izborima na kojima bi kao karizmatična osoba mogao dobiti podršku naroda. Naravno da u onima koji su ga stavili u Haag i nisu dopuštali njegovoj obrani da dođe do dokumenata koji su govorili o generalovoj nevinosti, postoji strah da se Ante Gotovina vrati kući kao čovjek bez krivnje i s karizmom dvostrukog pobjednika. Bila to hrvatska ljevica ili desnica, svi su zainteresirani da general Gotovina ostane u Haagu i da dobije neku vremensku kaznu. To je slijepa politika i potpuno kriva jer nije problem general Gotovina, već je problem optužnica protiv njega, i ono što piše u optužnici.

Ako se dokaže na sudu da je optužnica navodno opravdana, onda neće samo stradati general Gotovina, nego svi oni političari koji su zadnjih 15 godina imali bilo kakvu poziciju u Hrvatskoj. Svi će oni biti prema takvoj optužnici proglašeni za ratne zločince, za navodno udruživanje u zločinačku organizaciju, ili kako tvrde haaški tužitelji, 'udruženi zločin' koji je rezultirao genocidom. Prema tome, nitko od njih ne može ostati izvan tog kruga optuženih za budućnost, te više neće moći obavljati političke funkcije, pa bi stoga trebali misliti da je i u njihovu interesu da ta optužnica padne. To još nisu shvatili: optužnica protiv generala Gotovine nije optužnica samo protiv njega, nego protiv hrvatskog cijelog sustava.“

Da, tu možemo vidjeti cijelu politiku svjetskih moćnika prema našoj državi. Nisu uspjeli u vojnem dijelu rata protiv Hrvatske, pa su osnovali Sud u Haagu. U Statutu tog suda nisu predvidjeli najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira, zločin za agresiju. Time su jasno

stavili do znanja svima da to ne može biti sud pravde već politički sud iz jednostavnog razloga što sud kojemu agresija ne znači ništa može jedino i biti politički sud. Uz sve to danas imaju vlast u Hrvatskoj s kojom se mogu igrati ovako kako opisuje g. Abramović. I Račanovoj i Sanaderovoj vlasti (Mesić se tu podrazumijeva) uvjet za dolazak na vlast bio je – general Gotovina u Haagu. A s generalom Gotovinom kao mogućim predsjednikom i dalje ih ucjenjuju i tako drže u pokornosti. Kada im više ne budu trebali – po receptu koji opisuje g. Abramović – još uvijek ih mogu strpati u Haag.

Čini mi se da je u svemu tome najsmješnije što su im sami naši političari ukazali na tako moćno oružje protiv sebe samih. To možemo zaključiti prema knjizi Nenada Ivankovića Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko. Naime, na str. 67. Ivanković govori o svojevremenom dolasku američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u Zagreb: "U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istaknuvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi desnica promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala."

Zato sam još u tekstu Ima li razlike između Sanadera i Mesića, „Fokus“ od 18. srpnja 2003., upozoravao što je trebao učiniti HDZ – tada još u oporbi:

„Upravo ono čega se vlastodršci plaše: trebali su još tada istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i 'desnica' tj. domoljubna Hrvatska bi 'promarširala Zagrebom'!“

Da su to uradili – danas ih nitko ne bi mogao ucjenjivati s generalom Gotovinom kao predsjednikom. Iz naslova moga teksta vam je jasno da nisam ni očekivao da će me poslušati. Dapače iz podnaslova Mesić je uzor Sanaderu prije možemo iščitati moje očekivanje da će se dogoditi ono što je nedavno i objelodanjeno – hrvatske tajne službe su bile te koje su omogućile Gotovino uhićenje. Drugim riječima hrvatske vlasti su bile one koje su omogućile stavljanje lanaca na naš ponos i na naše dostojanstvo.

Ali čini mi se da to o čemu sam još tada govorio i jest jedini mogući odgovor na sve ucjene kojima je izložena Hrvatska. Traženo žrtvovanje ponosa i dostojanstva našeg naroda možemo izbjegći samo ispunjenjem te američke ucjene: general Gotovina – predsjednik. Pa zar i nije logično da kao i u drugim narodima vojskovođe u pobjedičkim ratovima postaju i predsjednici. Samo je u Hrvatskoj obratno: za predsjednika se bira onaj koji svjedoči na tom zločinačkom судu protiv svoje države - i to lažno. Da i ne spomenemo „dilanje“ traskripata ili pak da je iz njegova ureda Haagu i poslan falsificirani brijunski transkript.

U spomenutom broju „Hrvatskog lista“ nalazimo i pismo g. Labuda Kurajice u kome on kaže:

„Slušajući (jer sam slijep) iz Hrvatskog lista broj 78 od dana 23. ožujka 2006. godine na stranici Vaš uradak 'Carla Del Ponte zabranila istragu protiv Kadrijevića, Adžića, Jovića i drugih' – došao sam do jednostavnog zaključka: to što je radila Carla del Ponte može se objasniti samo njezinim sudjelovanjem u zajedničkom zločinačkom pothvatu protiv Republike Hrvatske. Svojom naredbom ona je žrtvujući 'glavnog', spasila sve ostale svoje suborce (...) Mi moramo jasno i glasno optužiti Carlu Del Ponte: Republika Hrvatska – Vijeće Sigurnosti UN protiv Carle Del Ponte kao sudionika i koordinatora u zločinačkom pothvatu kojemu je svrha u konačnici rušenje međunarodno priznate članice UN-a.

S obzirom da hrvatske vlasti nisu sklone tako očitom rodoljubnom aktu, pozivam ovim putem hrvatskog kardinala (koji je nasljednik blaženog Stepinca) da pokrene odgovarajuću inicijativu sazivajući u svi hrvatskim crkvama svete mise za spas domovine.“

Kada sam počeo upozoravati da je ono što radi Sud u Haagu zločinački pothvat tog suda teško sam to mogao objaviti i u državotvornim tjednicima. Iako je zločin tog suda već sama činjenica da na drakonske kazne osuđuje naše nevine ljudi kao što je npr. Dario Kordić. Dario je svoju novogodišnju čestitku meni i mojoj obitelji završio riječima:

„Sve što činih bi na SLAVU Božju i za dobro jedine nam DOMOVINE HRVATSKE!“

Neka nas i ove riječi našega pravednika uvijek podsjećaju na taj veliki zločin Suda u Haagu – na to da tamo sude i osuđuju najvjrijednije među nama.

Međutim, pismo g. Kurajice pokazuje kako našim ljudima postaje sve očitije da se radi o zločinima toga suda. A samo argumentiranim ukazivanjem na to možemo postići da poslije strašnih žrtava koje smo do sada dali tom sudu spriječimo davanje one najveće žrtve – ponos i dostojanstvo našega naroda. I ovaj knjiga tome treba dati svoj veliki doprinos!

TKO SU ARBITRI HRVATSKE JAVNE SCENE?

ANACIONALNI JUGONOSTALGIČARI

Vjerojatno će vam se učiniti neobičnim, ali moja prva asocijacija na pitanje «Tko su arbitri hrvatske javne scene?» jest jedna rasprava iz 2000. godine na prvom rođendanu «Zareza». Najviše se razgovaralo o – «Hrvatskom slovu»! Prvi je usput «Slovo» spomenuo Nenad Popović, zapitavši se hoće li Sorosevo "Otvoreno društvo" napustiti Hrvatsku jer je u Hrvatskoj uspostavljena demokratska vlast. Malo u šali, malo ozbiljno, spomenuto je i pitanje hoće li baš Soros financirati "Hrvatsko slovo" i don Antu Bakoviću jer su poslije izbora postali oporba. Kada je Velimir Visković rekao da bi bilo dobro da opstane «Hrvatsko slovo», tj. desni dio kulturne scene premda je, po njemu, bio intelektualni servis HDZ-ove vlasti, naišao je na žestoke reakcije. Vjeran Zuppa je «sslinjenje» nad «Hrvatskim slovom» nazvao budalaštinom, te je ironično predložio osnivanje zaklade za spas «Hrvatskog slova» koju bi vodila gđa Tuđman. Zuppa je i siguran da «Hrvatsko slovo» od Sorosa neće dobiti dotaciju, te je «desni» dio kulturne scene uputio da nađu svoj «velefaktor».

Jugonostalgičarska arbitraža

I doista, dok je Tuđmanova «jednoumna» Hrvatska sufinsansirala i Sorosove tiskovine od 2000. godine do danas medijski prostor krasiti jednoumlje. Protjerivani su novinari od Maje Freundlich nadalje, smjenjivane nepodobne redakcije pa i tako što bi predsjednik države proglašio njihove novine fašističkim (Jovićeva doista slobodna «Slobodna Dalmacija») do toga da su sveprisutni arbitri hrvatske javne scene isključivo iz kruga ljudi sa spomenute godišnjice «Zareza». ekome se može učiniti neobično da su tzv. liberali inzistirali na jednoumlju hrvatske javne scene, ali to ne čudi iz više razloga.

Prije svega, tu j riječom o našim jugonostalgičarima, a doista bi im nezahvalna pozicija bila imati ravnopravno u medijima zastupljenu i

hrvatsku državotvornu opciju. Jer kako opravdati činjenicu da im je milija nekakva druga država od one u kojoj žive? Ne čudi stoga to što su u «Feralu» nekoliko puta u «Greatest shits» stavili moju pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Spomenuta rubrika i daje ono što naše jugonostalgičare najviše боли. A njihove ciljeve ponajbolje je opisao Miroslav Toholj, vlasnik IGAM-a koji je tiskao autobiografski roman Radovana Karadžića. On je, kako to navodi Milan Jajčinović u «Večernjem listu» od 6. 10. 2007. (str. 48) ustvrdio:

«Nas Srbe s Pala okupljene oko velikog borca i velikog humaniste Radovana Karadžića, optužuju da smo zločinci. Smiješno. Ne određuje se kategorija ratnog zločinka prema onome što je učinjeno nego prema cilju radi kojeg je to učinjeno. Ako je zaklano dijete u Prijedolju, onda mora postojati jak razlog zašto je ono zaklano. Jer: srpski su ciljevi sveti.

Protokolarni scenarij – anacionalni ciljevi

A ovdje se «sveti srpski ciljevi» još podudaraju s ciljevima svjetskih moćnika koji su naznačili i načine kako se oni ostvaruju kako pokazuje Josip Jović u knjizi Život po protokolima. Sam intrigantni naslov knjige Jović objašnjava odmah iza naslovnice: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krivotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojemu se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina." Spomenimo ovdje samo sljedeći Jovićev komentar u vezi s Protokolima: "Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima." Spomenimo da Protokoli dozvoljavaju postojanje niskonakladnih tiskovina koji se protive stvaranju nad-države. Pa otud je i nazočnost državotvornih Hrvata u hrvatskim medijima simbolična. Arbitri su samo oni anacionalni.

Paradigmatičan primjer arbitraže

Najprisutniji među njima je sigurno dr. Žarko Puhovski dojučerašnji predsjednik HHO-a. U Hrvatskoj je bilo lakše kritizirati bilo koga nego njega. Svojedobno sam objavio tekst «Je li Puhovski sveta

krava» («Novo hrvatsko slovo», 1. listopada 2004.) u kojem sam pokazao kako su mi znali i objaviti poneki tekst ali su po pravilu izbacivali dijelove u kojima sam govorio o njemu ili ih ne bi objavili. Zato sam ga u "Fokusu", 22. listopada 2004. i nazvao «hrvatskim nadvladarom». Zapravo, je riječ o našem Apelu u kome smo tražili obnovu političkih procesa. Evo početka mog protestnog pisma televiziji RTL koje oni nisu objavili, kao ni «Vjesnik» tekst u kome je dano to pismo:

«Protestiram protiv načina na koji ste iskoristili mali dio razgovora sa mnom u vašim vijestima u 18.45 dana 23. kolovoza 2004. Prvo, rečeno mi je da pravite prilog o apelu o obnovi političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti, a vi ste mali dio razgovora iskoristili za prilog u kojem je glavni gost bio prof. dr. Žarko Puhovski koji je bio svjedok optužbe u barem jednom takvom političkom procesu. Očito je: ako se pokaže da su ljudi nepravedno osuđeni na dugogodišnje robije zahvaljujući i njegovom svjedočenju i on će biti sudionik u zločinu.

U prilogu koji ste snimali sa mnom upozorio sam vašeg novinara da je dr. Mile Budak bio supotpisnik samo 'Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arajske kulture hrvatskog naroda'. Međutim, u vašem prilogu vi ste između istine i laži izabrali laž. Prvo ste dali suprotnu tvrdnju g. Puhovskog: 'Što god netko tvrdio Mile Budak je bio koljački natpisar. On je čovjek koji je napisao i potpisao upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo.'

Podsjetit ću vas da je u našem apelu istaknuto kako 'nije poznat slučaj da je Budak ikome izravno nanio zlo', dok je jasno da svjedok optužbe u političkom komunističkom procesu to jeste.

I ne samo da ste između mog točnog navoda i neistinite tvrdnje Puhovskog izabrali njegovu, nego ste mu se i pridružili u toj neistini spominjući one koji su 'u doba NDH-ovog režima smaknuti upravo na temelju zakona na kojem stoji potpis i Mile Budaka, visokog dužnosnika ustaškog režima.' Dakle, i po vama su ljudi smaknuti na temelju zakona o kulturi bez obzira koliko god on loš bio.»

Neprestano ponavljanje laži

Sličnu tvrdnju sam ponovio i na jednom našem radiju na kome je i Puhovski bio gost. Protestirao sam što su u emisiji o Apelu za obnovu

političkih procesa pozvali njega koji je – kao svjedok optužbe u jednom takvom procesu – osobno zainteresiran da naš Apel ne uspije. Obnovom procesa u kome je on imao značajnu ulogu i presuda koja bi značila da je taj proces bio zločin označava i njega kao sudionikom zločina – znači zločincem!

Poslije tog razgovora Puhovski dobiva veliki intervju u «Vjesniku» (4. rujna 2004.) u kome ponavlja laž iako je zasigurno čuo moju tvrdnju kako se radi samo o Zakonskoj odredbi o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda:

"Ako netko hoće imati ploču u slavu Mile Budaka (...) onda bi, po mojoj sudu, na njoj trebala stajati i rečenica da je Mile Budak bio potpisnik zločinačkih rasnih zakona (...) ne zaboravljamo da je potpisao i, kao doglavnik, skupa s Pavelićem i još trojicom ljudi nametnuo rasne zakone, odnosno zakone o rasnoj kulturi i žalosno nepismen zakonski članak o hrvatskom jeziku (dakle, nije riječ tek o jednome zakonu – sve da je to i važno)."

Dakle, opet ponavlja laž kojom je intelektualna ljevica postigla ekspresno rušenje spomen-obilježja u Svetom Roku! Jedna rečenica Zakonske odredbe – koja je slična onom komunističkom o moralno-političkoj podobnosti - sada mu postaju "zločinački rasni zakoni" i "zakoni o rasnoj kulturi".

Arbitri zaduženi za povijest

Naravno, poznate su mnoge slične izjave Žarka Puhovskog o Domovinskom ratu. Međutim, ovdje je najznačajnija činjenica da je on kao svjedok optužbe u političkom procesu u Hrvatskoj najznačajniji arbitar hrvatske javne scene i dugogodišnji predsjednik HHO-a, dakle organizacije koja se bavi ljudskim pravima! Nema sumnje da su oni koji su doveli do toga da takvu ulogu ima svjedok optužbe na političkom procesu time samo ponizili Hrvatsku!

Primjer o Puhovskom i Budaku bio mi je dobar zbog činjenice da je Puhovski vrhovni arbitar u svemu pa i u povijesti, a ja na ovoj tribini imam zadatku govoriti o arbitrima o povijesnim temama. Naravno tu se ispred svih nameću dva povjesničara dr. Neven Budak i dr. Ivo Goldstein kao i Slavko Goldstein. Znamo da nam iz EU žele nametnutu «zajedničku» udžbenike povijesti, bolje reći udžbenike lažne povijesti pisane po haaškim presudama. Za to je zadužen solunski Centar za demokraciju i pomirenje.. Prema navodima

hrvatskih medija, hrvatskim krakom mreže Centra upravlja dr. Neven Budak. Posebno treba naglasiti današnje zajedničko djelovanje dr. Nevena Budaka i dr. Iva Goldsteina iako je poznato što prvi misli o drugome. Naime, Neven Budak u svom tekstu «O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednjji vijek', 'Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316. piše:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldstein uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Slično je o Goldsteinu pisao prof. Miroslav Brandt u knjizi Život sa suvremenicima, str. 190-191.

Primjeri gluposti

Poznato je da sam često polemizirao s Goldsteinima, pa jedna moja knjiga nosi naslov «Brani li Goldstein NDH», a feljton u «Hrvatskom slovu» u deset nastavaka dan je u mojoj knjizi «Nepočudne knjige». Teško je izdvojiti najveću bedastoću zbog kojih je dr. Ivo Goldstein i postavljen za profesora nove hrvatske povijesti na Filozofskom fakultetu, ali meni je najsmješnija ona na koju je upozorio prof. Vladimir Mrkoci (Fokus, 6. prosinca 2002.). U knjizi Ive Goldsteina A History, Hurst & Co. London 1999. piše:

«Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.»

Sveučilišnom profesoru iz povijesti četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi (15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti). Vjerovali ili ne!

Najgluplje je vjerojatno ono kada Ivo Goldstein u «Slobodnoj Dalmaciji» od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve «u kojima bi bilo opravdano kazneno gonjenje», pa sam se našao u njegovom najužem izboru (koje li časti!):

«Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.»

Dakle, kada netko „gadi i vrijeda“ dr. Iva Goldsteina treba ga kazneno goniti. Tako nešto vam je čak i antisemitizam!

Saga o Goldsteinima

Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama mogu pokazati na primjeru mog intervjuja u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada. Tamo sam konstatirao:

"Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji na-padaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže' (istakao J. P.). Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" (Slobodna Dalmacija, 20. listopada):

"U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'.»

Glavni urednik «Slobodne Dalmacije» je u dva navrata tražio da svoj odgovor «Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano» skratim, pa kada sam to učinio – nije ga objavio!

Ovom prigodom trebam posebno upozoriti na knjigu Ivana Strižića Žrtvoslov Slunjskog kotara u kojoj Strižić pokazuje kako su jugokomunistički povjesničari udeseterostručili broj onih koji su po prijekom судu osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organiziranje pokolja obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o tome kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. On pokazuje kako je u tome sudjelovao i

Slavko Goldstein. Daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira:

"Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili."

Iako (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein je očito vrlo važna osoba u jugo-komunističkoj historiografiji! U više navrata pisao sam kako je brojka žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervna» velikosrpska brojka pa je nazivam «velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenute brojke! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Kao što vidimo da našim arbitrima laž, neznanje, zla namjera i sl. nisu strani. Da parafraziramo Miroslava Toholja:

Sveti su antihrvatski ciljevi!

Tribina HKV-a, 30. listopada 2007.

«Hrvatsko slovo», 4. siječnja 2007.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «RASTAJEMO LI SE OD SEBE?»

Knjiga «Rastajemo li se od sebe?» treća je publicistička knjiga diplomiranog pravnika, književnika i publiciste Marka Matića. Svi mi znamo kako piše Marko Matić tj. koliko je u pravu kada kaže (str. 157): «i ne mogoh nakon toga ne latiti se svog oštrog pera, britke sablje hrvatske». I doista u knjizi nalazimo četrdeset i pet tekstova nastalih u razdoblju od 18. studenoga 1999. do 15. svibnja 2006. pa je doista točna konstatacija (str. 6) kako je knjiga «mala kronologija društvenih i političkih zbivanja u i oko Hrvatske» u tom razdoblju. Kada pročitate knjigu bit će vam jasno koliko je točna i konstatacija kako je ona «Matićev prilog očuvanju osobnog, obiteljskog, nacionalnog, državotvornog i moralnog identiteta Hrvata».

Matić doista piše o mnogim značajnim temama, događajima i osobama i većinu njegovih stavova državotvorni Hrvati će prepoznati kao svoje. Kako sam i sam pisao ponešto o tome, doista mi je bilo zanimljivo prepoznavati svoje stavove napisane iz tako oštrog pera – britke sablje hrvatske.

Na primjer svojevremeno sam o predsjedniku HHO-a dr. Žarku Puhovskom pisao kao o hrvatskom nad-predsjedniku. Kada pročitate Matićev tekst Kadija Pužidovski vidjet će te da to isto – na svoj način – tvrdi i Marko Matić. Međutim, tu je meni posebno bila interesantna priča koja nam objašnjava izjave dr. Puhovskog o tzv. Domovinskom ratu, tj. otkud tolika mržnja prema veličanstvenoj pobjedi hrvatske vojske nad velikosrpskim agresorima. Naime, na str. 168. Matić piše: «Kroz aktivnosti i druženja s prijateljima i poznanicima upoznavao sam ih, kao i oni mene. Tako sam spoznao da je Žarko Puhovski, tada sada profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, jedna dosadna i brbljava svaštapričalica. Uglavnom sam trpio njegovo brbljanje dok jedne prigode nije provalio da su Srbi prirodno bolji vojnici od Hrvata. Moji prisutni prijatelji uživali su u riječima koje sam mu tada izgovorio.»

Iz današnjeg ponašanja dr. Puhovskog izgleda da lekcija koju je dobio od g. Matića nije imala nekog učinka. I danas više vjeruje svojoj fiks-ideji od onoga što je morao doživjeti tijekom Domovinskog rata. Možemo samo zamisliti kako je bilo teško tome

zaljubljeniku u srpske vojničke sposobnosti gledati u veličanstvene pobjede Hrvatske vojske. Je li ikad neka vojska i bila tako ponižena kao što je bila srpska u Hrvatskom domovinskom ratu? Ne čudi onda što je njegov HHO uz «Veritas» Save Štrbca bila najaktivnija organizacija u dokazivanju navodnih hrvatskih zločina.

Slično tome čitateljima će biti interesantno vidjeti Matićeva mišljenja o svim bitnim događajima u spomenutom razdoblju. Naravno, ne zaboravimo da je g. Matić rođen u Borčanu na Duvanjskom polju, pa su itekako značajna njegova stajališta oko BiH. Međutim, ono što se provlači kroz cijelu knjigu jeste pitanje onih koji vladaju ovim svijetom. Na taj način knjiga Rastajemo li se od sebe? jeste na drugačiji način napisano ono isto što je pisano u knjizi Josipa Jovića Život po protokolima. Međutim, kada sam predstavljao tu Jovićevu knjigu i u Mostaru i u Zagrebu govorio sam o Marku Matiću, bolje reći čini mi se kao da sam još tada predstavljao ovu Matićevu knjigu:

«Istini za volju primijetimo da nije Jović prvi koji je upozorio na sličnost onoga što se događa hrvatskom narodu i Protokola. Na to je upozorio i Marko Matić u Hrvatskom slovu još 11. rujna 1998. u tekstu Sionisti. Iako je u samom tekstu definirao što su njegovi 'sionisti': 'tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje', a samu definiciju 'sionista' g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i 'svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)', i on i Hrvatsko slovo bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Nepunih pet godina kasnije evo Josip Jović nas ponovo upozorava na isto. Istina, danas imamo trećešiječanjsku Hrvatsku, pa se doista može vidjeti kolika je sličnost onoga što se dogodilo i onoga što je napisano u Protokolima, a na što nas upozorava Josip Jović.

Spomenimo ovdje samo sljedeći Jovićev komentar u vezi s Protokolima: 'Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima.'

Sudbina i tadašnjega Hrvatskog slova, bolje reći hajka koja je pokrenuta na taj naš tjednik zbog Matićeva teksta koja je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića i do neutralizacije tih izrazito državotvornih novina podsjeća na sudbinu Jovićeve Slobodne Dalmacije. Naime, Horvatićevu je Hrvatsko slovo u tim trenucima bila praktično jedina novina u Hrvatskoj koja

je njegovala istinsku državotvornu misao, kao što je Slobodna Dalmacija u trenucima smjene Josipa Jovića bila jedini nerežimski dnevnik u Hrvatskoj. Sličnost ide još i dalje. Matić je u svom tekstu govorio o ponašanju svjetskih moćnika, dakle sionista, u BiH. A evo što sam Jović piše o razlozima njihove smjene (str. 216.): 'Nikoga ne zanima demokracija i sloboda kao takva, već ona koja služi za 'našu stvar'. Naprotiv, siguran sam kako je ta fantomska zajednica kojom rukovodi nekoliko masonske organizacija koje su i na našem tlu isplele svoju mrežu, posebice u glavnim medijima, imale prste i u pokoravanju Slobodne Dalmacije.'»

Dakle, već tada sam upozoravao na činjenicu da je Marko Matić napisao tako značajan tekst o «sionistima» odnosno o tome kako danas živimo po protokolima, odnosno kako se rastajemo od sebe. A u ovoj knjizi imamo niz tekstova koji predstavljaju daljnju razradu ovih značajnih pitanja. Naravno, uz to treba dodati kako je danas na hrvatski prevedeno i niz drugih knjiga o «vladarima svijeta». Usporedba pokazuje koliko su značajni i tekstovi naših pisaca o toj temi kao što su Matić, Jović, general Domazet Lošo, Ćić, Tomac i drugi.

S druge strane nije nam li zato i očit odgovor na pitanje zašto je od četrdeset i pet tekstova u ovoj knjizi četrdeset nije nikad do sada objavljeno, a pet jw, mimo Matićeve volje unakaženo, pa ih Matić i ne smatra objavljenim!

Naravno, Marko Matić konstatira kako nam u našoj domovini upravo ti svjetski vladari biraju one koji su nam na vlasti. Znamo da se to radi po naputku kineskoga filozofa i pisca Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najogavnijim ljudima».

Ovih dana su pune novine aktualnog predsjednika Stjepana Mesića. Kada smo nas 19 akademika i 4 biskupa svojim «Apelom» vjerojatno spasili život generalu Glavašu, prema «Večernjem listu» od 5. 12. 2006., on nam je poručio: «Želite kaos, a ne pravnu državu.» To nam je i objasnio: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojavit se na sudu.» Iole inteligentniji čovjek zna da smo mi tražili da se Glavaš brani sa slobode i da to podrazumijeva pojavu na sudu. Osim vjerojatno Mesiću. Ili čovjek samo misli da je Glavaš trebalo pustiti da umre da bi se mogao pojaviti na sudu!?

Nešto inteligentniji, ali nama puno interesantniji bio je njegov komentar dan «Slobodnoj Dalmaciji» od 9. 12. 2006.:

«Hrvatski predsjednik Stjepan Mesić u petak je na zamolbu novinara da komentira štrajk gladijo još jednog pritvorenika u slučaju Glavaš izjavio kako se moglo pretpostaviti kako će jedan presedan poslužiti drugima da se posluže istim primjerom.

Nismo mi jedina zemlja u kojoj je netko štrajkao gladiju u pritvoru, rekao je Mesić novinarima.

Podsjetio je da je bilo i drastičnijih primjera u svijetu, primjerice kada su pripadnici IRA-e u engleskim zatvorima štrajkali gladiju jedan za drugim. U toj skupini prvi je štrajk gladiju počeo Boby Sens štrajkujući oko 50 dana, a nakon njegove smrti nastavljali su i drugi, u štafeti sve do smrti. Tražili su tretman političkih zatvorenika, no tadašnja britanska premijerka Margaret Thatcher je to odbila i sva su 10-orica umrla, rekao je.»

Tu vidimo kako Mesić ne zna razliku između pritvora i zatvora jer su pripadnici IRA-e bili u zatvoru. Ali to i nije bitno. Očita je paralela o premijerki Velike Britanije koja pušta da umru oni koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske od Velike Britanije. A ovdje imamo Glavaša koji se isto tako borio za odvajanje Hrvatske od Jugoslavije. Da, doista, zašto ga je netko trebao spašavati, zar ne?

Da, o takvim ludima i njihovim gospodarima piše nam Marko Matić. Svi koji je budu čitali uživat će u njoj, pa čak i ako se s ponekim njegovim mišljenjem – ako ih uopće i bude – i ne slažu. Zato mu čestitam na njoj!

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

GLAS PONOSNE HRVATSKE

Piše: **Josip JOVIĆ**

Mnogi su narodi u Drugom svjetskom ratu imali i neki svoj građanski rat, ali malo koji se narod na tako živ način bavi ovom temom kao što to čine Hrvati i malo koji je narod toliko pod lupom svjetskih policajaca i promatrača kao ovaj narod. Dovoljna je mala iskrica pa da se sve stvari vrate na početak, zauzimaju se borbeni stavovi, odustaje se od mirnog, argumentiranog razgovora o nečemu što, htjeli ili ne htjeli, predstavlja prošlost. Razlog takvom stanju stvari može biti samo jedan: Mnogi, možda i istraumatizirani prošlošću, Hrvatsku još nisu prihvatali, pa povratkom u prošlost upravo racionaliziraju nemirenje sa sadašnjоšću.

Čest povod razbuktavanju strasti posljednjih godina, i dan danas, jest Marko Perković Thompson, simpatičan i drag čovjek, branitelj i pjevač sa snagom i karizmom. Jedna, po svoj prilici od agenta provokatora podmetnuta i snimljena pjesma, otpjevana tko zna u kakvu raspoloženju i u kakvim prilikama, a i ne zna se tko ju je

zapravo pjevao, ili pak male skupine mladih obožavatelja s ustaškim znakovljem na koncertima korišteni su za odvratan medijski linč koji ide do zabrane profesije i javnog djelovanja. Bez imalo obzira nazivali su ga najpogrđnjim imenima i protiv njega je bilo sve dopušteno. Pjesma je iskorištena samo kao novi povod trajnih animoziteta naspram ovog pjevača i onoga što on predstavlja. Može li ipak jedna pjesma biti razlogom tako dubokog i negativnog stava prema jednom pjevaču? Takav stav, uostalom, postojao je i prije i poslije tog incidenta.

Za većinu Hrvata Thompson je estradni umjetnik koji kroz svoje pjesme promiče mir, vjeru i domoljublje. To, naravno, ne bi trebalo nikome smetati. Ali, izgleda kako je upravo to ono što mnogima i u Hrvatskoj i u svijetu smeta, a što više govori o njima nego o samom pjevaču. Godinama se njegove pjesme nisu emitirale na televizijskim i radio postajama u Hrvatskoj, praktički je bio isključen iz godišnjih glazbenih nagrada, iako su njegove pjesme najslušanije i najprodavanije.

U Sarajevu je organiziran pravi pokret otpora protiv koncerta zakazanog za 10. svibnja 2007. godine. Najprije je prosvjedovala židovske zajednice, a onda su barjak preuzele boračke udruge iz onoga i ovoga rata, novinari i političari, a oglasio se čak i ministar kulture, član SDA inače poznati glumac, rado viđen i na pozornicama i na filmskim ekranima u Hrvatskoj. Tražila se formalna zabrana koncerta, a prijetilo se čak i fizičkom intervencijom! Na koncu zbog silnih pritisaka nije ni održan. Protiv koncerta u Mostaru žestoko je prosvjedovao tamošnji muftija izrazitim govorom mržnje i netolerancije. Čak se i skupina franjevaca iz Bosne pridružila bjesomučnoj kampanji protiv Markova koncerta u Sarajevu. Ovaj neočekivani negativni stava o samom koncertu kao oblik prilagodbe ili dodvoravanja sredini, kao neki osobit način suživota i preživljavanja, na svoj način govori o poziciji Hrvata u susjednoj državi. Progoniti vlastiti nacionalizam ili ono što se takvim proglosi za račun i u ime dominantnog nacionalizma i šovinizma da bismo bili prihvaćeni i tolerirani, to je već jedna od hrvatskih povijesnih konstanti uvjetovanih političkim ovisnostima i nesamostalnostima. Pitanje je onda kakva je to sredina kojoj se treba dodvoriti odricanjem, negacijom ili čak prijezirom prema svome?!

Sam Thomposn doživio je nešto slično prije nekoliko godina u Nizozemskoj, gdje su koncert onemogućile također neke židovske organizacije na intervenciju iz samog Zagreba. Njegovo se ime našlo i u posljednjem izvješću Europske komisije, koja Hrvatskoj jako zamjera najprije to što je koncert u Zagrebu uopće održan, pa onda to što su mu nazočili neki ministri i napokon to što ga je HTV izravno prenosio. Uz Thompsona i njegove pjesme njegovi protivnici redovito lijepe etikete nacionalističko, fašističko, proustaško, itd.

Thompsonov fenomen je snažan odgovor neojugoslavenskom refleksu, koji se promiče i putem estrade, progona branitelja i generala, pravoj propagandi protiv Domovinskog rata, «detudmanizaciji» koja se već jasno profilirala kao revizija povijesti prethodnog desetljeća i kao projekt razdržavljenja i uništavanja nacionalnog suvereniteta, jednostranom tretiranju povijesti, zanemarivanju i prešućivanju hrvatskih stradanja i žrtva i isticanju samo hrvatskih zločina. Tita se kao Tuđmanovu suprotnost u simboličkom i personalnom smislu sve to vrijeme nastoji oživjeti kao istinski kult i politički uzor, najveći u cijelokupnoj povijesti, usuprot osjećajima pretežnog dijela hrvatskog naroda. Osobito se po starim okušanim receptima provokativne i ekstremne situacije nastoje iskoristiti za kompromitiranje svake nacionalne ideje i njezinih zagovornika.

Ono što je političkim i medijskim strukturama u nas nametnuto kao novi obrazac ponašanja, kao novi sustav vrijednosti, doživjelo je svoj autentični, nekontrolirani, puntarski otpor u pjesmama ovoga iznimno uspješnog, samoniklog i gotovo samoukog pjevača. U sustavnim i planski nastojanjima pretvaranja ljudi u robote i životinje bez vjere i morala po modelu Big Brothera, Thompson odgovara inzistiranjem na naciji, obitelji, Bogu, korijenima i tradiciji. Proslavio se diljem Hrvatske i svugdje u svijetu gdje Hrvati žive, kao neka integracijska snaga, ali svoje Čavoglave nikada ne zaboravlja. One su spontano postalo središnjim mjestom proslave Dana pobjede i zahvalnosti, gdje je, zahvaljujući baš Thompsonu, podignuta Crkva hrvatskih mučenika. I što je najgore za velike manipulatore i vladare svijeta, za projektante liberalno-hedonističke filozofije i globalnog internacionalističkog poretka, na njegovim se koncertima okupljaju deseci tisuća mladih ljudi, koji su inače predodređeni kao prve žrtve tih manipulacija. Njegove pjesme zvuče autentično, iskreno,

optimistično i prkosno. On je rijedak i dragocjen glas upravo te ponosne, samosvjesne Hrvatske, za razliku od one sluganske, potkupljene, pomodarske i hohštaplerske. I u tome je, između ostalog, ključ njegova uspjeha.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“

Javljuju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak, Zoran Vukman i Marin Mileta.

Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu. Pa za skupinu ljudi koja podržavaju kandidaturu prof. Tuđmana veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je na portalu HKV-a napisao kako je „sve ono najbolje što u ovom trenutku postoji u Hrvatskoj“. Treba li uspoređivati tamo nekog Klauškog i Hitreca? Možda budalama.

Da, prijatelji se ljute na Klauškog, a meni čovjeka žao.

Zašto? Pa svi – koji iole hrvatski misle – slažu se da je današnju Hrvatsku najbolje opisao kineski filozof i publicist Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Sirite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili

informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle, Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najodvratnijim ljudima». Ali takovi - upravo zbog toga - i moraju živjeti u strahu od povratka hrvatskog dostojanstva u hrvatskom narodu. Zato je ovaj tekst sjajno opisao i taj njihov strah - strah najodvratnijih među nama. Nije prošlo dovoljno vremena da njihova odvratnost bude zaboravljena! Sjetimo se da su pred izbore 2000 išli s parolom: Oni su nama oprostili - mi njima nećemo! Da, pre malo je vremena prošlo da bi oni mogli vjerovati u toliku zaboravnost da bi im opet bilo oprošteno.

Pa kako tek onda oni najstrašljiviji među takvima – kakav je očiti Klauški - mogu doživjeti pojavu onih koji su njihova suprotnost? Pa kao nešto najstrašnije što mogu zamisliti. Vidimo da se naš jedničak Klauški najviše boji zombija. I onda se moji prijatelji ljudi na njega, umjesto da im ga je žao.

U tom svom strahu Klauški ponovno pokazuje i da baš nije puno inteligentan. Zadaću koju su dobili najbolje je opisao u Šibeniku sam professor Tuđman kada je kao najveći hrvatski stručnjak informatičkih znanosti pokazao kakva je zastupljenost u glavnim hrvatskim medijima u zadnjih mjesec dana svih predsjedničkih kandidata. Njegova se kretala od 0.01 do 0.06 posto. Dakle, dok je strategija u vrijeme kada se pojavio HDZ bila napadati njegova oca, sada su izvukli pouku i odlučili se na potpuno prešučivanje. "Odvratni ljudi" u medijima očito apsolutno slušaju svoje gazde. Jedino se Klauški toliko uplašio, jedničak naš mali, pa je morao sebi dati oduška.

Možda nekome neće biti pravo što se sprdam s njim pišući o njemu kao o malom jedničku. Ali, zar on nije svoj tekst završio glagolom "sprdati"? Pa zar mu u tom njegovom strahu ne treba pomoći i ponašati se onako kako on želi?

Istina, njegovo pisanje i jest takovo da izaziva želju za sprdanjem. Kad god sam komentirao neki njegov tekst, to je bilo sprordanje. Zato ću ovdje dati svoj tekst u kome sam se sprdao s njegovim zahtjevom da me se kazneno goni.

Pismo Slobodnoj Dalmaciji poslano 31. kolovoza 2004.

Na osnovu Zakona o medijima pozivam vas da objavite ovaj moj tekst u vašem Magazinu, u kome je objavljen i tekst Tomislava Klauškog "Zreo za kaznenu prijavu" (Slobodna Dalmacija, 28. kolovoza 2004.).

Tekst g. Klauškog nam zorno pokazuje zašto je komunistički režim u drugoj Jugoslaviji zasluzio da ga i danas britanski The independent uzima kao primjer s kojim se uspoređuje logor Guantanamo: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." Istina g. Klauški još nije stigao u fazu mučenja, ali se zato služi falsificiranjem mojih izjava iz interviewa Slobodnoj Dalmaciji, koji je objavljen iako sam tražio autorizaciju, koja mi nije omogućena.

Klauški tvrdi: "Pečarić je, doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja, izjavio: 'Hrvati nisu trebali poslušati Titov proglaš o dizanju na oružje (...) Trebali su podržati NDH kao najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata'.

A evo kako izgleda dio koji Klauški daje "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja":

"- Po mom sudu nisu trebali poslušati Titov proglaš o dizanju na oružje da bi 'spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda'.

Hrvati su, ako sam Vas dobro razumio, trebali bezrezervno podržati fašističku NDH jer je to bilo najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda?

- Naravno. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata, a na kraju bi bilo isto kao i u zemljama gdje toga nije bilo."

Treba li uopće govoriti koliko je priglupo tvrditi da nešto daješ bez kraćenja a onda koristiš oznaku "(...)"? Ili pak da nešto daješ "doslovno, bez redigiranja i uljepšavanja", a onda tvrditi da je ono što je rečeno u pitanju tvrdiš da je dio odgovora? Može li se pretpostaviti da je Klauški toliko nepismen, pa nije sposoban točno prepisati ono što piše, kad već tvrdi da to radi? Ili je vjerojatnije da on, kao kolumnist Slobodne Dalmacije, samo falsificira? Može li se pretpostaviti da je takvo "novinarstvo" zapravo politika Slobodne Dalmacije, kada ne ispunjava moj zahtjev za autorizaciju, ali tiska ovakva falsifikate g. Klauškog?

Imalo pismenijem jasno je zašto je Klauški izostavio dio o "spašavanju plemenite krvi sovjetskih naroda".

Doista bi svi vidjeli koliko bi bila priglupa njegova konstrukcija jer bi bilo očito kako on tvrdi da su se "po istoj logici, Britanci, Francuzi, Rusi i ostali narodi Europe" digli protiv Hitlera da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda".

Kaže dalje g. Klauški: "Doduše, čovjek koji se predstavlja akademikom upravo kad govori o povijesti, iako je titulu dobio za matematiku, servirao je u tom interviewu i druge poslastice. Na primjer, Mile Budak nije ratni zločinac, budući da nije nikoga ubio. Kao da Hitler jest. Ili Himler. Ili Rudolf Hess."

I tako kolumnist Slobodne Dalmacije ne zna da početak svakog interviewa piše novinar, pa je tako i ovaj sa mnom počeo ovako: "Akademika Josipa Pečarića...". Očito Đuričić, za razliku od Klauškog, zna da se titule koriste u predstavljanju osobe s kojom novinari razgovaraju. Da Klauški čita druge novine video bi da je to uobičajeno. Recimo, u Vjesnikovim Stajalištima to će obavezno napisati. Dapače meni dodaju i da sam sveučilišni profesor.

Ne čudi me da Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himlerom, Hessom i Speerom jer nisam dvojio da i on pripada u one koji misle da su Hrvati genocidan narod koji zakonom o kulturi ubijaju ljude. Zato su valjda svi Pavelićevi ministri ratni zločinci, a Hitlerovi nisu! Kao što sam u interviewu i rekao laž je kada mnogi naši novinari tvrde da je Budak potpisao "rasne zakone" - u množini. Jedan od njih je i Klauški (vidjeti Slobodnu Dalmaciju, 25.8.2004). Znao sam da Klauškog neće uz nemiriti to što je uhvaćen u laži. Pa poglavljje jedne moje knjige se i zove: "Jugokomunisti – ljubitelji laži". Čudi me što je to očito i politika Slobodne Dalmacije.

Klauški također piše: "dok je slogan "Tjeraj psine preko Drine", akademik Pečarić usporedio s američkim sloganom 'Voli ili napusti'. To je za njega 'humana poruka'. Ovdje doista dopuštan da razina inteligencije g. Klauškog nije tako visoka da bi on razumio dio teksta:

"A 'Tjeraj psine preko Drine'?

- To mu se pripisuje i u procesu spominje, ali njegova izreka je posve drukčija. A kad već govorimo o tome, onda valja reći da i Amerikanci koriste sličnu, odnosno istu sintagmu koja glasi: "Voli

ili napusti!" To je za mene humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, bolje je da iz nje ode."

Sigurno je da treba malko veći kvocijent inteligencije da bi se razumjelo kako nisam uspoređivao sintagmu koja se Budaku pripisuje, već onu koju on jest rekao s onom američkom. A Budakova je: "Ili se pokloni, ili se ukloni." Za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštujesz.

Klauški dalje spominje "kaznenu prijavu za poticanje rasne i nacionalne mržnje". Valjda mu je najveći argument to što je javnosti "malo poznato da je novopečeni Hrvat iz Boke sve do 1991. godine živio u Beogradu, gdje je diplomirao i predavao na fakultetu". Čim Klauški zna da sam novopečeni Hrvat, očito je da koristi arhiv UDBE. Oni su znali o ljudima ono što ni oni sami nisu znali. Ali ni da UDBA nije sveznajuća potvrđuje ovaj podatak o godini. Nekome će se učiniti priglupo optuživati nekoga za "poticanje rasne i nacionalne mržnje" i spominjanje ovakvog podatka koji je više puta bio dan i na televiziji i u novinama. Kako je Klauški komentator Slobodne Dalmacije očito mu je ovaj podatak o Beogradu dokaz "genocidnosti" hrvatskog naroda. Kad "doznaju" Hrvati taj podatak sigurno će ispuniti želju g. Klauškog: proces Pečariću, osuda i izvršenje u roku od 12 sati. Kao i Budaku!

Pita se Klauški "srame li se ostali hrvatski akademici zbog svog akademskog kolege Josipa Pečarića". Ja predlažem svojim kolegama u HAZU da umjesto mene izaberu g. Klauškog. Pa on zna da sam "stručnjak za matematičko izvođenje teorije vjerojatnosti". A ja to ne znam. Kad on bolje zna od mene u čemu sam stručnjak, zar ne bi on trebao biti akademik, a ne ja.

Vjerujem da je g. Klauški član HND-a. Moraju biti ponosni na ovakvog člana. Ovakvog krivotvoritelja i "inteligentnog" prikazivača tuđih tekstova sigurno odavno nisu imali. A kako tek izvrsno zna "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja" prepisati tuđi tekst. Uvjeren sam da će mu ove godine dodijeliti svoju nagradu zbog toga.

Naravno, „Slobodna Dalmacija“ nije objavila moj tekst. Objavljen je u "Hrvatskom slovu", 17. rujna 2004. Jasno je i zašto. Pa kako mogu

objaviti tekst iz koga je razvidna tako niska inteligencija njihova kolumniste. Pa kakvi kolumnisti, takva i novina, zar ne?

A s obzirom na takovu inteligenciju Klauškog možda je on pomislio da je njegov poziv da me se kazneno goni uslišen i doista sam prošao kao Budak: u 20 sati je podignuta optužnica, osuđen sam i pogubljen. I kada me je video u spomenutom društvu, jadničak naš uplašeni je povjerovao da nisam samo ja zombi, nego i svi ostali?

Akademik Josip Pečarić

PROTIV AKADEMSKE TIŠINE – JOSIP PEČARIĆ

Javnost je zaglušena intenzivnom medijskom bukom u vezipredstojećih izbora što nije slučajno. Svaka buka pa tako i ova o nešto čini nečujnim a kako su nam osjetila prilagodljiva, većina ovo što se zbiva više ne drži bukom već sasvim normalnom okolinom. Međutim, ništa nije dalje istine. Medijska je slika u svim svojim segmentima žrtva 'inžinjeringu'; od stavova kojima smo zasipani do osoba koje nam tobože objektivno te stavove prezentiraju, ništa nije slučajno. Usred smo kampanje za predsjednika republike; uz časne izuzetke neukusno amerikanizirane što samo po sebi govori o kandidatima jer oni u tome ne vide ništa negativno. Istovremeno, usred smo antikorupcijske kampanje u koju se svi kandidati zaklinju, pa ipak, samo jedan ili dva kandidata spremni su otvoriti karte i priznati koliko novca troše na kampanju ili što je još važnije, odakle im novac. Još trajući 'sukob na ljevici' (puč na HRT-u) većina doživljava onako kako nam to prikazuju svi oni upleteni u događaje; govori se o novinarskim slobodama odnosno manjku istih kao da se rati o ratu crvenih i crnih dok se zapravo radi o sukobu raznih frakcija ljevice koje se slažu samo u jednome – kako čim efikasnije prigušiti sve izvan vlastitih redova. Goldstein, Puhovski, Pusić pa onda opet red istih drugim rasporedom predvodnici su svjetonazora kojeg nam danju i noću serviraju kao objektivnu stvarnost osim kojeg ne postoji ništa drugo. U tobože otvorenim emisijama poput 'Otvorenog' neprestano se javlja istih dvadesetak osoba; nema naime drugog načina za filtraciju informacija osim pustiti uvijek jedne te iste da govore stvarajući tako privid dijaloga i objektivnosti. Tobože objektivne ankete kojima se ispituju izgledi pojedinih kandidata ne treba ni spominjati.

Budući se radi o cijelom kolopletu uzroka i posljedica koje je nemoguće predstaviti odjednom, Uredništvo ovog portala odlučilo je pokušati prikazati javnosti mišljenja pojedinaca poznatih javnosti koje povezuje samo jedno – 'nezainteresiranost' medija za njih iako za njih 'svi' – dakle publika - znaju. Zanimalo nas je njihovo mišljenje o uzrocima ovakvog žalosnog (gotovo tragičnog) medijskog stanja uz sugestiju da je to u najužoj vezi s političkom situacijom. Kroz

naredne dane, sve do izbora, uz kratki uvod objavljivat će mo njihove odgovore na ovim stranicama. Pokušali smo ustanoviti što o sadašnjoj situaciji (povezano s izborima) misle pojedinci koji medije ne zanimaju ili ih se otvoreno ignorira. Evo njihovih odgovora koje će mo objavljivati redom kojim budu pristizali.

Objavljujemo još jedan prilog u svezi s trenutačnom predizbornom atmosferom u Hrvatskoj, s posebnim osvrtom na stanje u medijima i njihovo ulozi u izborima općenito. Autor odgovora na postavljena pitanja je Josip Pečarić, član HAZU-a i, prema MathSci-Netu, jedan od najproduktivnijih i najcitatirajih matematičara.⁷

Promotrimo li ulogu npr. Francuske akademije znanosti, dade se uočiti njezina uloga 'savjesti nacije i države'. Akademija, 'čuvarica kulture i jezika'... Kakvo je stanje u Hrvatskoj u tome pogledu? Ne vlada li od strane hrvatske Akademije znanosti i umjetnosti, posebno od društvenog razreda gotovo zaglušujuća tišina kad je riječ o društvenim zbivanjima tijekom posljednjih dva desetljeća?

Organizacija Akademije u Francuskoj nije ista kao u Hrvatskoj. Vjerojatno mislite na „Francusku akademiju“ koja ima 40 članova (besmrtnika - les immortels) i kojoj jest funkcija to što Vi tvrdite u Vašem pitanju. Akademija znanosti s još četiri razreda, uključujući tu i Francusku akademiju, tvori Institut Francuske. Zapravo, Francuska akademija znanosti odgovara Drugom (Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti) i Trećem razredu HAZU-a (Razred za prirodne znanosti).

Međutim, kako neki drugi razredi HAZU-a (Razred za filološke znanosti i Razred za književnost), a posebno razred koji Vi spominjete (Razred za društvene znanosti) trebaju pokrivati ono što je uloga Francuske akademije, sigurno je Vaše pitanje na mjestu.

Prije svega treba voditi računa da u HAZU-u postoji podjela među akademicima slična onoj u državi. Klima u državi u kojoj narod bira dva puta za predsjednika čovjeka koji je lažno svjedočio na stranom

⁷ Ovo je drugi iz te serije intervjuja. Prvi je bio s hrvatskim novinarom Tihomirom Dujmovićem

sudu protiv svoje države je takva da i kada Akademija učini nešto što se od nje i očekuje, biva izložena medijskoj hajci ili se njene akcije ignoriraju.

Evo najnovijeg primjera. U povodu 10. obljetnice smrti akademika Franje Tuđmana HAZU je organizirao međunarodni znanstveni skup „Kako je nastala država Hrvatska 1991.“ Predsjednik Mesić navodno nije mogao doći zbog obaveza. Pozvan je i njegov savjetnik Budimir Lončar, koji također nije došao. Jasno je zašto Lončar „nije mogao“ doći. Pa on je imao jednu od važnijih uloga u dogadajima iz 1991., kada je bio ministar vanjskih poslova države agresora na Hrvatsku. Najtiražniji tiskani mediji su skup u HAZU-u ignorirali, ili, kao u „Slobodnoj Dalmaciji“, dali naglasak na činjenici da se Mesić preauzeti za skup o Tuđmanu.

A zapravo, ima nešto istinito u tom naslovu. Njima je skup o nastanku države Hrvatske zapravo skup o Tuđmanu. I doista su u pravu – bez Tuđmana i ne bi bilo hrvatske države! Ili: Kako očekivati da haški krivokletnik protiv svoje države dođe na skup kojim se veliča sam čin nastanka te iste države?

Trebate uvijek imati na umu da još uvijek projugoslavenski orijentirani novinari znaju žestoko napadati Akademiju. To znači da je nisu uspjeli osvojiti.

Ima li Akademija neku institucijsku moć; formalnu ili neformalnu? Ili nasuprot tome društvenu moć imaju njezini članovi kao pojedinci (pa tako Akademija odražava podjele koje postoje u društvu)?

Naravno, oni koji podržavaju politiku koju zagovara Mesić, sigurno imaju veću moć od onih koji zagovaraju hrvatske interese.

Trebate uvijek imati na umu da još uvijek projugoslavenski orijentirani novinari znaju žestoko napadati Akademiju. To znači da je nisu uspjeli osvojiti oni koji podržavaju Mesićevu politiku.

Tko stoji iza medija u Hrvatskoj; tiskanih i elektroničkih? Krije li se iza njih neki jasno definirani društveni sloj ili se pak radi o 'interesima' nad kojima Hrvatska kao ukupnost interesa hrvatskih građana nema nikakve kontrole?

Nedavno je u „Hrvatskom listu“ Marjan Bošnjak objavio članak „Tko su pravi vlasnici medija u Hrvatskoj?“ (vidjeti i Portal HKV-a) koji završava ovako:

„Kako sada izgleda, Hrvatska je nažalost odustala od svog medijskog suvereniteta i prepustila ga strancima. Strancima smo dopustili da nam oduzmu naše pravo da sami imamo svoj glas. Ti isti stranci, koji narušavaju temelje naše demokracije, istovremeno nam bahato i licemjerno drže predavanja o demokratskom ponašanju. Hrvatski bi narod ipak trebao znati tko mu sve to soli pamet, i za čije interes.“

Zapravo, dogodilo se ono o čemu je pisao Josip Jović u svojoj knjizi „Život po Protokolima“. Oni koji se bore da ostvare svjetsku vlast to ostvaruju i s pomoću medija. Pri tome se dozvoljava postojanje i novina koji vode brigu o nacionalnim interesima, ali one moraju biti niskonakladne.

Zato i ne čudi da i Bošnjak, inače povratnik iz Australije, konstatira da su zapravo jedini hrvatski mediji tjednici „Hrvatski list“ i „Hrvatsko slovo“.

Pri tome je najdrastičniji primjer HTV-a. Ostale televizije koje su u vlasništvu stranaca mogu imati politiku kakvu žele njihovi vlasnici. Međutim, HTV je javna televizija i kao takva ona bi morala biti dostupna svim političkim opcijama. Međutim, postoji „crne liste“, što znači da su na tim listama nepodobnih svi oni koji kritiziraju politiku bespogovorne poslušnosti svjetskim moćnicima i njihovoј ekspozituri, Sudu u Haagu.

Kakav je odraz toga na sadašnje predsjedničke izbore?

Ogroman. Ali očito su uplašeni da neće biti dovoljno i otud napadi na njezinu uređivačku politiku. Želi se dovesti one koji bi jamčili bespogovornu poslušnost. Naime, treba uvijek imati na umu da svjetskim moćnicima odgovara demokracija samo u njihovim državama. U državama kojima žele zavladati stvarna demokracija je nepoželjna. Poželjno je sve što omogućava ostvarenje njihovih interesa. I to je onda lako proglašiti demokracijom kada imaš glavne medije u svojim rukama.

Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

(inače on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zatupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godine dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca, na čelu s akademikom Aralicom, predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu „Hrvatskom listu“ (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Neću vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvativat će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku „Zašto Tuđman?“ („Portal HKV-a“, 26. 08. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemљa neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve “klonove” (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

“Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.”

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.). Evo jučer sam dobio komentar njegova nastupa na nekom sučeljavanju četiri kandidata (Hebrang, Josipović, Pusić, Ožbolt):

„Oslobodi nas Bože hrvatskih Juda !!!!!!
Tito im je uzor, a Thompsona izbjegavaju !!!!!!”

Iako je takvo reagiranje možda preoštro, Hebrang i Ožbolt bi se trebali zamisliti nad činjenicom kako ljudi doživljavaju njihov nastup. A to je: uzor im je jedan od najvećih zločinaca u povijesti, a ne bi išli na koncerte onoga koji pjeva takve pjesme da ga, zajedno s obitelji, prima Sveti Otac!

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bi bio tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije Sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Mora li predsjednik biti, u vremenima koja nam se približavaju nesmiljenom brzinom, političar-praktičar ili političar-vizionar?

Smatram da on treba biti državnik. A vidim iz dosadašnjih nastupa prof. Tuđmana da ljudi upravo to prepoznaju kod njega – bolje reći jedino kod njega! Zapravo, ne treba dodati ništa onome što su rekli biskupi u svojoj Poruci. A onaj koji se s pravom može prepoznati u njoj jeste Miroslav Tuđman.

U takvoj podjeli, kakav je sadašnji predsjednik, po Vašem mišljenju? Treba li naredni predsjednik biti čim sličniji ili čim različitiji od sadašnjeg?

Zapravo već sam o sadašnjem predsjedniku dosta rekao. Zato ћu ovdje još dodati podnaslov teksta „Krivokletnikova ostavština! admirala Davora Domazeta – Loše“ iz „Hrvatskog lista“ od 3. prosinca 2009.:

„Čineći krivokletstvo u samom početku, Mesićevi kasniji potezi postali su logični. Logično da je odmah smijenio najzaslužnije generale Domovinskog rata optuživši ih da su htjeli provesti državni udar iako je sam svjestan da je riječ o velikoj laži, da je rasturio hrvatsku obavještajnu zajednicu kako bi se okružio kadrovima KOS-a, a britanskoj omogućio nesmetano djelovanje po Hrvatskoj, da je obezglavio diplomaciju smijenivši najspasobnije veleposlanike i konzule.“

Da, treba li naredni predsjednik biti čim sličniji ili čim različitiji od sadašnjeg? Zapravo Vaše pitanje mi izgleda kao dobra šala.

Kakav je vaš komentar na stav predsjedničkog kandidata Jurčevića da je Gotovinina obrana 'takozvana', 'puna obavještajaca', itd.?

Nisam znao za tu njegovu tvrdnju.⁸ Međutim, ako je to i rekao pitanje je što je htio postići. Gotovinina obrana je obavila kolosalni posao. Ono što bi trebala raditi hrvatska država uradili su oni. Zašto je nekome uopće važno tko im je u tome pomagao?

8 Očito sam previdio nešto o čemu je pisano u Hrvatskoj. Tako je na Portalu HKV-a dan tekst koji u naslovu „Tzv. Gotovinina obrana i glasovi za Milana Bandića“ spominje tu Jurčevićevu tvrdnju:

„No, što reći i za predsjedničkog kandidata Josipa Jurčevića, kada također u Hrvatskom listu pred dva mjeseca obranu generala Gotovine naziva takozvanom. Tom prilikom, dva tjedna prije nego će se naći na haaškoj klupi kao ekspertni svjedok obrane u procesu protiv generala Praljka, optužio je javno Haaški sud kao političko sudište. S time se apsolutno slažem, ali time nije mogao bolje dignuti loptu haaškim tužiteljima. Zato se Časnom судu trebalo objašnjavati, tijekom protuispitivanja Tužiteljstva, da to nije politički sud i da stavovi ekspertnog svjedoka obrane nisu zbog njegovih političkih stavova irelevantni. Pa je Jurčević, zbog pitanja Tužitelja u svezi tvrdnji u Hrvatskom listu, krenuo objašnjavati svu složenost situacije sa sudjenjem generalu Gotovini i rekao da je "Gotovinu odvjetnički tim sačinjen od mnogih dijelova od obih državnih, obavještajnih itd, itd, prijateljskih mu ljudi.", ne propustivši ponovo riječ takozvana.

A ta "takozvana" obrana generala Gotovine, za što ne treba biti ekspertni svjedok da bi se znalo, je jedino što danas stvarno stoji između optužbe za "zajednički zločinački pothvat" i inkriminirajuće presude Republici Hrvatskoj. Da nije bilo te obrane i najrelevantnijih predstavnika međunarodne zajednice, koje je ona uspjela dovesti u haašku sudnicu kao svjedoke, danas bi zasigurno slušali o dvostrukoj liniji zapovijedanja, odgovornosti za srušeni Knin, etničkom čišćenju, kao i kojekakve druge izmišljotine iz radionice kriminalizacije Domovinskog rata. Ali te obrane je bilo, i danas se haaško Tužiteljstvo, kao i njegovi domaći poslušnici, moraju baviti subpoena Suda protiv upadanja interventne policije s dugim cijevima u stanove visokih hrvatskih časnika i članova obrane u potrazi za nepostojećim dokazima o nepostojećem prekomjernom granatiranju Knina.

Nadam se da nije opet po srijedi ono zbog čega ga mi nismo mogli uklopiti u pravila Sv. Franje - netko je za ono pozitivno što se dogada u Haagu zaslužniji od njega.

Na tom tragu je i njegovo svjedočenje kada nije lijepo govorio o knjigama prof. Tuđmana, a onda ga je sudac ismijao upozorivši ga da je on sam dva puta predstavlja te knjige.

Isto se dogodilo na zajedničkom predstavljanju na HTV-u. Negirao je tvrdnju prof. Tuđmana kako je on prvi tražio referendum o granicama sa Slovenijom kroz akciju „More je kopno“.

Poznato je da je prof. Tuđman zatražio da Vlada raspisće referendum na konferenciji za tisak 3. studenog 2009. i da sam ja pokrenuo akciju potpore tom njegovom prijedlogu koji je potpisalo preko 700 hrvatskih državljana (14 akademika HAZU uključivši i najveće stručnjake Iblera i Rudolfa, po jedan Europske i Ruske akademije, preko 100 doktora znanosti, niz uglednih književnika, umjetnika, publicista itd.). Među potpisnicima je i Ivica Relković, koji je vodio akciju „More je kopno“ koji mi 4. studenog 2009. piše:

„Akademiče,

naravo da potpisujem takav zahtjev Vladi RH, ali Vas ujedno obaviještavam da su sinoć Obiteljska stranka (koju smo nedavno osnovali), Hrvatsko odgovorno društvo i još neke naše udruge, donijeli odluku da se odmah kreće sa prikupljanjem potpisa za referendum na obrascu koji će večeras biti usklađen i tiskan. Pitanje je 90% slično ovome, s time što je u njemu i jasno spomenuto odbacivanje ovakvog Sporazuma o arbitraži kakav je Hrvatski sabor na prošloj sjednici odobrio Vladi za potpisivanje (jer jednim udarcem želimo anulirati i sam tekst sporazuma, a ne samo arbitražni sud kao takav). Naime, ne vjerujemo da će Vlada do sljedećeg zasjedanja Sabora i konačnog ratificiranja sporazuma sama popustiti i prihvatići referendum, nego je mi na to moramo pokušati natjerati...

Zahtjev za provođenje referenduma ponudit ćemo u smislu suorganizacije brojnim udrugama i drugim subjektima (od braniteljskih udruga do vjerskih, pa onda i stožerima onih predsjedničkih kandidata koji su s time suglasni).

Javit ću se čim budem imao potrebne materijale.

Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)“

Iz pisma je očito kako je sastanak održan u vrijeme kada je Tuđmanov prijedlog već bio u medijima, pa je očito kako je Jurčević na HTV-u rekao neistinu.

Međutim, s prof. Tuđmanom smo razmatrali i takvu inicijativu. Međutim, bilo nam je jasno da je ona neizvediva. Naime, pravilnik o referendumu je donesen kada su svojevremeno braniteljske udruge sakupile dovoljan broj potpisa, a Sabor odbio raspisati referendum jer nema pravilnika (pravilnik im je bio važniji od Ustava!). Jasno je bilo da su potom napravili takav pravilnik koji im garantira da nitko neće uspjeti bez volje vlasti osigurati potreban broj potpisa.

Zato smo i prof. Tuđman i ja pisali otvorena pisma Predsjednici Vlade, a ja i dva pisma predsjedničkom kandidatu HDZ-a dr. Andriji Hebrangu. Naravno, dali smo potporu i Relkovićevoj akciji, mada zabrinuti zbog mogućnosti da će očekivani neuspjeh, samo pomoći vlastima u ostvarenju njihove prljave trgovine s hrvatskim teritorijem.

Uostalom i Vi ste dali moju prepisku s g. Hebrangom iz koje se vidi sva bijeda te politike.

Što mislite o stavu predsjedničkog kandidata Josipovića koji misli da je opravdano postavljati pitanje prekomjernog granatiranja Knina ali koji istovremeno ne komentira uništavanja Vukovara?

Petar Šegedin je rekao kako je bio zgrožen spoznajom da među Hrvatima ima tako puno onih koji strašno mrze svoj narod. Ovakvu izjavu može dati samo takav Hrvat. Naime, poznato je da je u granatiranju Knina poginuo samo jedan srpski civil, pa tvrdnja o prekomjernom granatiranju pokazuje rasistički odnos prema Hrvatima: vrjedniji je jedan Srbin od tisuća i tisuća Hrvata stradalim u granatiranjima hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika.

Zapravo, ima puno njegovih takvih izjava kojima on samo želi da ga svjetski moćnici zapaze kao čovjeka koji će u svojoj poslušnosti prema njima biti novi Mesić.

Kako vidite medijsku prezentaciju predsjedničkih kandidata? Je li ona objektivna i uravnotežena?

Mediji odrađuju svoju zadaću, a to je navesti birače da novi predsjednik predstavlja kontinuitet dosadašnjem: kontinuitet provedbe interesa svjetskih moćnika, a ne interesa hrvatskog naroda.

Broj primjeraka gotovo svekolikog tiska u Hrvatskoj u strmoglavom je padu; jedini listovi kojima tiraža trajno raste su Glas Koncila i Hrvatski List Ivica Marijačića. Kako to tumačite?

To pokazuje da sve više i više ljudi postaje svjesno da te tiskovine zastupaju interes svjetskih moćnika, a „Glas Koncila“ i „Hrvatski List“ (dodao bih i „Hrvatsko slovo“) hrvatske nacionalne interese.

Kakvo imate mišljenje o novinarskoj profesiji u Hrvatskoj?

Imamo sjajnih novinara koji su žrtvovali mnogo i nisu prihvatali služiti antihrvatskoj politici. Ima i onih koji zbog raznih razloga (npr. obiteljskih – ljudi žive od plaće) ne mogu biti tako jaki, pa rade ono što im se naredi. Ali ima koji su se svim silama uključili u prljavu protuhrvatsku rabotu. To su ljudi o kojima je govorio Šegedin.

Kakvo imate mišljenje o recentnim događajima na Hrvatskoj radioteleviziji?

Ono je dano u Drugom pismu HTV-u koje ste Vi i objavili. Kada živite u državi u kojoj narod bira krivokletnika za predsjednika, a onima koji su uhićivali Gotovinu povjerili Vladu morate djelovati u skladu s tim činjenicama. Bilo mi je nelogično kada sam video kako neki nedvojbeno državotvorni Hrvati podržavaju peticiju koju potpisuju don Grubišić, Latin, Stanković, Ćićo Senjanović i slični. Pa, ne možete očekivati da ljudi koji spadaju u Šegedinovu grupu čine nešto što je u hrvatskom interesu.

Upitao sam jednog prijatelje s HTV-a zna li on o čemu se radi. Odgovorio mi je:

„Vrlo malo ili ništa, hajke idu jedna za drugom... Kod HLO ih vjerojatno najviše smeta elokvencija i kreativne ideje, a paravan razlog je: prošlost iz 90-ih! Smrtni grijeh, nema što. Bila je uz HDZ! Čudi me da to već ne povlači i kaznu zatvora. Samo što ćemo onda s komunjarskom sintagmom tzv. "brojanja krvnih zrnaca", ili s onom

bajkom "pustimo mi prošlost (Bleiburg ali ne i Jasenovac!) i okrenimo se budućnosti".

Ostalo od mene NO COMMENT. Jer to je samo gola jagma za prevlast, za pare, za proljevičarenje, za jednoumlje."

Zato sam s nekim drugim hrvatskim uglednicima, koji također poznaju prilike na HTV-u, sastavio pismo koje je potpisalo preko 260 hrvatskih državljana.

Što mislite o HRT-u kao javnoj ustanovi? Ispunjava li ona svoju ulogu korektno, ili nekorektno? Odražava li funkcioniranje HRT-a interes hrvatskog društva kao cjeline?

To nije javna ustanova. Javna ustanova mora zastupati stavove svih državljana, a HTV zastupa samo one lijevo (jugonostalgičarski) orijentirane. Npr. naša otvorena pisma – pa i kada ih potpiše niz biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, književnika, umjetnika i dr. neće ni spomenuti, dok će bilo što kaže makar i jedan „ljevičar“ dobiti veliki prostor. Sve što nije u interesu hrvatskog društva njima je dobrodošlo.

Naravno, za HTV vrijedi isto ono što sam govorio o HAZU-u. Kada vidimo da i pored takovog djelovanja pokreću prave hajke na pojedine svoje djelatnike, to pokazuje da nisu u potpunosti očistili „javnu“ televiziju od onih koji im nisu jamstvo jednoumlja.

Ako to nije slučaj što je tome uzrok? Može li se i kako to stanje promijeniti?

Bit će još i gore, ako ne izaberemo prof. Tuđmana za predsjednika. A i s njim bit će to teška borba. Ali uspjjet ćemo!

Ako je HRT javna ustanova onda je ona javna na isti način kao i sve ostale ustanove ili poduzeća (HAC, HEP, HŽ itd). Kako je onda moguće da se na HRT-u neprofesionalnost prebacuje prvenstveno rukovodstvu koje se pokušava smijeniti nekom vrstom 'puča' odozdo dok se red u sve ostale javne ustanove uvodi s pozicije predsjednika vlade ili u najgorem slučaju, iz stranačkih redova?

HRT je u mnogo povoljnijem položaju. Struju čete platiti onoliko koliko Vi potrošite. U slučaju „javne“ HRT mi plaćamo program koji ne želimo. Mi smo prisiljeni plaćati program po mjeri svjetskih moćnika i njihovih slugu, a ne onaj koji promiče hrvatske vrjednote (simbolički – više čete na njoj slušati one koji su se istakli u agresiji ili u mržnji prema Hrvatskoj, a zabranjeno je slušati Thompsona koji pjeva o hrvatskim vrjednotama).

Kako je moguće da izgleda kao da na javnoj televiziji ne postoji vertikalna odgovornost niti da ju je moguće uspostaviti?

Kome bi odgovarali kada za predsjednika imamo krivokletnika, a Vlada je ona koja uhićuje generala Gotovinu?

Da li stanje na HRT-u ali i tiskanim medijima doprinosi korektnosti u predizbornoj kampanji ili je možda obrnuto?

Obrnuto! Zato smo našim pismima pokušali utjecati na to. Uz napomenu da spomenuti napadi na urednike na HTV-u pokazuju da još nisu sigurni u mogućnost provedbe najgorih protuhrvatskih nakana.

Kakva je prema Vašem mišljenju predizborna kampanja? Sadržajna, parolaška, demagoška, realistična ili nerealna?

Prof. dr. Miroslav Tuđman toliko odskače od drugih, da mu to priznaju i oni koji se u potpunosti ne slažu s njime (npr. Butković).

Čija se retorika čini najlažnijom a čija najrealnijom?

Mesićevi klonovi ne lažu. Oni bi doista radili isto što i Mesić. Vjerojatno bi bili i lutke na koncu – kako smo napisali u Drugom pismu HTV-u. Njima bi bilo i najlakše ostvariti svoje nakane. Izdati domovinu uvijek se bogato nagrađuje. Tuđman misli ostvariti ono što govori. A govori najviše i najpromišljenije.

Mislite li da naredni hrvatski predsjednik može značajnije utjecati na hrvatsku budućnost, posebno bude li to netko bitno različit od sadašnjeg predsjednika?

Da, ako to bude prof. Tuđman.

Zato će zaključiti navodeći ponovno riječi admirala Domazeta iz „Hrvatskog lista“:

„Birati Miroslava Tuđmana znači da će Hrvatska kao i devedesetih godina 20. stoljeća u Zagrebu donositi odluke, a ne u Bruxelles ići po domaću zadaću.

Birati Miroslava Tuđmana znači da će Hrvatska dati snažnu potporu Hrvatima u Bosni i Hercegovini i povezati pokidane veze s hrvatskim iseljeništvom.

Birati Miroslava Tuđmana znači da će Hrvatska u skladnu cjelinu staviti razglavljenе pršljenove hrvatskih obavještajnih službi i vratiti pouzdanje i pouzdanost Hrvatskoj vojsci.

Birati Miroslava Tuđmana znači birati Hrvatsku u kojoj će se stati na put etičkom relativizmu, toj uvezenoj robi koja razara hrvatsko nacionalno biće i koja razgrađujuće djeluje u svim područjima života, uključujući i gospodarstvo.

Kao što je vidljivo, Hrvatska ima mogućnost za mjesec ili koji dan više, vratiti se na put nade.“

Da, put nade je prof. dr. sc. MIROSLAV TUĐMAN!

Portal Hrvati-amac, 6. 12. 2009.

RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

Akademik Josip Pečarić

KLJUČNO MORALNO PITANJE JE HOĆEMO LI UĆI U EUROPU ŽRTVUJUĆI NEVINE GENERALE

Ovih dana pokrenuli ste još jednu akciju prikupljanja potpisa među hrvatskim intelektualcima s kojima ukazujete na neprihvatljivost rezultata Haaških suđenja i optužbi za zajednički zločinački pothvat. O čemu se ovaj puta točno radi?

Ova akcija poziv je hrvatskim građanima: "Ne u EU prije slobode hrvatskim generalima!" Ona je zapravo nastavak poziva vlastima RH: "Referendum poslije presude hrvatskim generalima!"

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je taj zahtjev vlastima RH. U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, dok u EU-u nisu smatrali da to isto vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga.

Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalан zahtjev EU-a i ostao je

do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Upozorili smo ih i na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a gdje smo ukazali na rasizam samog Suda. Pismo je potpisalo preko 2300 naših ljudi (250 nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti):

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u takoder vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.

Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada sprječili genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, traženje odgode referenduma bilo je ključno moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale, koji su najzaslužniji za našu slobodu. Vlasti RH uopće nisu smatrale za potrebno odgovoriti a mediji su pismo potpuno ignorirali. Zato smo u novom pismu pozvali hrvatske građane da kažu NE EU sve dok naši generali ne budu slobodni. Ponavljam još nešto što smo rekli u prethodnom pozivu: Da su neki generali iz velikih zemalja zaslužni za spašavanje 100 000 ljudi, dobili bi Nobelovu nagradu za mir! Hrvatski generali su zbog toga osuđeni na 24 i 18 godina zatvora!

Upoznati ste sa studijom vrlo uglednih zapadnih stručnjaka različitih ekspertiza u kojoj se zaključuje kako se vođenjima ratnih operacija tijekom Oluje ne može ništa zamjeriti, štoviše da zaslužuju sve pohvale. Ova studija pripremala se duže vremena i potvrđuje ono što mi u Hrvatskoj govorimo i znamo već godinama. Međutim, od posebnog je značenja kada ove činjenice prepoznaju stručnjaci vrlo utjecajnih zemalja. Kako Vi komentirate rezultate ove studije i njezine implikacije?

Da je Oluja takva kakvu je oni opisuju, vojnim je stručnjacima odavno poznato. Još je u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu, zapovjednik NATO-a general Clarke rekao:

Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.

Oluja se kao vrhunska vojna operacija izučavala, vjerojatno se izučava i danas, na vojnim akademija u svijetu.

Spomenuti američki vojni ataše iz tog vremena Ivan Šarac (važno je podsjetiti da se radi o osobi uvrštenoj u Kuću slavnih američkih obavještajaca) u intervjuu u Hrvatskom listu, 25. kolovoza 2011. istaknuo da njegovo izuzetno pozitivno mišljenje o generalu Gotovini dijele svi američki časnici koji su ga poznavali. Do dana današnjeg!

Dakle, na neki način potvrđuju nešto o čemu sam govorio i pisao punih deset godina. Tako sam na predavanju u Dubrovniku: Sramotni sud u Haagu, 7. studenog 2002. rekao:

Vratimo se na Nürnberški proces i primijetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira. Vjerovali ili ne, optužnice protiv hrvatskih branitelja praktično su iste kao i one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja.

Slično sam pisao u Fokusu, 29. listopada 2004. (Političko sudište: razbijanje srpskih terorista nije zločinački pothvat):

Napokon je hrvatska javnost doznala što je ključni dokaz za optužbu da je zločinačka organizacija izvela zločinački pothvat oslobođajući okupirana područja svoje zemlje. To je transkript s Brijuna od 31. srpnja 1995. i do objavljivanja famoznog dokumenta tvrdnja je bila smiješna jer je "ključni dokaz" bio navodna Tuđmanova rečenica kako "Srbe treba zbrisati". Već to je pokazivalo kako u Haaškom tužiteljstvu ne sjede odviše pametni ljudi jer je moglo odmah biti jasno da to nije ništa inkriminirajuće kada se radi o dogovoru za vojnu operaciju. Već to je pokazivalo kako je problem tog suda što nije vojni sud, kao onaj u Nürnbergu, jer vojni sud sebi ne bi dopustio takve bedastoće.

Moram posebno ponoviti da je presuda o kojoj govore utjecajni eksperti iz SAD-a (mnogi hrvatski časnici školovali su se za napadne akcije u SAD-u i podržali su Oluju), Kanade (njezini časnici bili su glavni svjedoci protiv Gotovine, o čijoj sramnoj ulozi piše već spomenuti gospodin Ivan Šarac) te Velike Britanije (najveći politički utjecaj na suce Tribunalala) jest nešto što je jednostavno iščitati iz

same presude. Dovoljno se sjetiti pojašnjenja presude koje je dao odvjetnik Luka Mišetić još 17. svibnja 2011. i vidjeti istovjetnost njegovih tvrdnji i tvrdnji ovih eksperata.

Posebno treba istaknuti da smo mi na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća reagirali vrlo brzo, još 1. lipnja 2011. s pozivom koji je bio adresiran Haaškom sudu, a koji sam poslao na mnogobrojne adrese. Naravno, i skoro svim veleposlanstvima u RH (“Vama, Vašoj vladi i Haaškome tribunalu”, 30. 5. 2011.), a kasnije mi je objašnjeno u našem Ministarstvu vanjskih poslova da veleposlanstva o takvim stvarima moraju izvijestiti svoje vlade. O tome sam govorio i 11. lipnja 2011. pred više od 1 500 hrvatskih prosvjednika okupljenih na trgu “Odeonsplatz” u Münchenu.

Činjenica je da zaključci spomenutih eksperata ne idu dalje od onoga o čemu je govorio odvjetnik Mišetić. U Pismu Vijeću sigurnosti mi idemo dalje pa govorimo o spašavanju Bihaća i sramote UN-a čiji “sud” drastično kažnjava one koji su spasili njihove zaštićene zone. Da vojni stručnjaci to dobro znaju svjedoči i to što je poslije nas o tome progovorio i američki vojni ataše. Naše pismo poslano je i svim članicama Vijeća sigurnosti, kako starim tako i novim. Dakle, upitno je li ova ekspertiza ima za cilj da se samo obrane hrvatski generali, ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije Oluja i predložiti im da, bez obzira prihvati li “Sud” u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postu-pak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Zahuktava se i pitanje referenduma. Može li se ovo pitanje, zatim pitanje haaških suđenja, ali i drugi važni parametri odvojeno gledati ili se ona međusobno isprepliću? Zahtjev jedne od peticija koje ste pokrenuli upravo je vezao sudbinu hrvatskih generala za održavanje referenduma o pristupanju Europskoj uniji.

Da, zbog svega rečenoga zadnji poziv upućen hrvatskim građanima završili smo ovako:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i

na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

Kolika je važnost tog povezivanja sudbine hrvatskih generala i referendumu o pristupanju EU svjedoči i sama činjenica da je sam “Sud” činjenicu o prijedlogu američkih, kanadskih i britanskih eksperata pustio prije samog referendumu, a ostavio si odluku o tome hoće li tu ekspertizu uopće prihvati za poslije referendumu. Ovo pokazuju izvjesni strah za uspjeh referendumu, ali i prijetnju onima koji to povezuju.

Ne zaboravimo da je Europskoj Uniji mnogo više stalo do referendumskog DA nego što je to naša potreba. Još sam na spomenutom predavanju u Dubrovniku prije deset godina, a kasnije više puta ponovio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet Europskoj Uniji – trebaju nam se ispričati što su neke njihove članice sudjelovale (i još uvijek sudjeluju) u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Da su tako postupale hrvatske vlasti i mediji, već bi odavno bili u EU, a naši generali ne bi bili po sudovima. Ako sada uđemo ne vodeći računa o generalima, samo im kažemo da ćemo biti poslušni i da ćemo nastaviti sa suđenjima hrvatskim braniteljima na ona četiri suda koja su nedavno i ovlaštena za to, a potvrđeno je i ubojstvom (što je njegova smrt zapravo bila!) generala Brodarca.

Za ovaj kratki razgovor možete li nam na kraju odgovoriti i na pitanje kako gledate na Hrvatsku budućnost i strukturne promjene koje zahtjeva ozbiljnija modernizacija Hrvatske. O tome se gotovo ništa ne govori u javnosti pa se može postaviti pitanje ima li uopće u Hrvatskoj političkih snaga i dovoljno stručnosti za takvo što?

Više puta sam upozoravao kako su zaključci “Suda” u Hagu nevjerojatno glupi. Međutim, nikada ne treba smetnuti s uma da im je “naputak” za njih praktično dao predsjednik Hrvatske Ivo Josipović. I na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća je posebno komentirana Predsjednikova izjava po završetku samog procesa, kada je bilo očito da su odvjetnici naših generali pobili, dapače izvrgnuli ruglu, sve optužbe. Josipović je rekao kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Ne znam, je li mislio da je spašavanje 100 000 Muslimana-Bošnjaka zločin, ali je činjenica da su upravo takvi i bili zaključci “Suda”. Kako je to moguće?

Podsjećam da sam više puta rekao kako najdosljedniji provoditelji velikosrpskog Memoranduma 2 žive i vladaju u Hrvatskoj. Nešto

slično piše i Milan Ivkošić u Večernjem listu (a prenosi Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, 15. siječnja 2012.), naravno, ne tako izravno, ali kaže:

....službena politika u Hrvatskoj radi za Srbiju!

Osim granice na Dunavu i Kosova, ima obilje drugih razloga zbog kojih bi o ulasku Srbije u EU bar trebalo šutjeti, ali Pusićka, Josipović i drugi tjednom najmanje jednom izraze svoju bratsku ljubav prema Beogradu, kao da bi, ako jedan tjedan to propuste, Tadić i drugi mogli pomisliti da je njihova poniznost pred prijestolnicom popustila.

U politici prema Hrvatskoj Srbija nije prihvatile niti jednu posljedicu svoje zločinačke i agresorske politike – nema priznanja agresije, povratka kulturnog blaga, informacija o nestalima, nema povratka još okupiranoga teritorija niti spremnosti na plaćanje ratne odštete. Ali naši se političari ne odnose prema Srbiji sukladno držanju njezinih vlasti prema Hrvatskoj, nego kao prema hegemonističkoj uspomeni i bratskom mitu.

Nikakvih promjena u Hrvatskoj nema ako se ne vrati ponos i dostojanstvo naših ljudi. Pa i naš Zahtjev vlastima RH i nije bio upućen njima, nego hrvatskim ljudima. Govoriti kako stranci gledaju na naš narod poslije veličanstvene pobjede malobrojnog hrvatskog naroda u veličanstvenom Domovinskom ratu, istinske biblijske priče o Davidu i Golijatu, ima samo za cilj pokazati narodu da ima razloga biti ponosan sam na sebe. Sve ovo vrijeme od 2000. vlasti (a mediji i mnogo ranije) rade na tome da se ljudi uvjere u to kako nisu sposobni za ništa, pa samim tim ne zaslužuju ni svoju državu. Tako je i moguće da ljudi na izborima biraju one koji više brinu o dobrobiti Srbije nego o svom vlastitom narodu.

Zato je u pravu Ivan Miklenić kada se u Glasu Koncila, a prenosi Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, (15. siječnja 2012.) pita:

Sada s odlukom o (ne)pristupu, čini se, dolazi na naplatu dosadašnje uporno odbijanje političara svih opcija da definiraju i razvijaju realne hrvatske potencijale koji su objektivna ali neiskorištena komparativna prednost Hrvatske, kao što su: more, čista voda, nafta, plin, nezagadene poljoprivredne površine, prometni položaj, raznolike klime, kulturna baština... Neizbjegno je pitanje: Jesu li vlasti išta bitno dosad učinile da bi na tim potencijalima osovile

Hrvatsku na vlastite gospodarske noge kako bi Hrvatska, bilo u EU bilo izvan EU-a, bila poželjni partner, subjekt?

Može li se realno očekivati da će to hrvatski političari u skladu s legalnim i legitimnim hrvatskim nacionalnim ciljevima i interesima početi ostvarivati kad će im nad glavom bdjeti obveze preuzete u Bruxellesu, a nisu mogli, smjeli ni htjeli dok ih ništa nije obvezivalo? Kakav bi ishod mogao imati vjerljivo neizbjegjan gospodarski i kulturni sraz s jedne strane skupine od 4,5 milijuna a s druge strane gotovo 500 milijuna ljudi?

Je li Hrvatska ojačala svoje kulturne ustanove, je li zaštitila hrvatski jezik za koji nema obvezujući pravopis? Hrvatska je svakako neizbrisivi dio Europe i po sebi trebala bi imati svoje mjesto i uvažavanje i u europskoj integraciji, no je li sadašnja Hrvatska s toliko lošim upravljanjima i s toliko neriješenih problema, s toliko (ne)namjernih promašaja i propusta već sada spremna za najviši stupanj europske političko-ekonomskе integracije, koja proživljava tako duboku kriju?

Naravno, jasno je da su vlasti, koje su poslušničko slijedile naputke njihovih gazda, znale da je upravo to o čemu govori Miklenić ono što ne smiju učiniti. Zato je doslovni povratak tuđmanizmu – učiniti sve da se ponište dosadašnji učinci vlasti od 2000. na ovamo. Tuđman je silno vjerovao u svoj narod i učinio je da je deset "njegovih" godina deset najponosnijih godina njegovog naroda. Jer ponosan narod može učiniti sve!

Raduje što mladi pokazuju da im je do ponosa i dostojanstva. O tome piše i Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji, a prenosi HRSvijet, 16. siječnja 2012.:

Prema gotovo svim anketama, euroskepticizam u većoj mjeri pokazuju mladi ljudi nego stariji, što razbija zbog propagandnih razloga stvoren stereotip kako su protiv ulaska u EU oni zaostaliji, manje obrazovani, ksenofobični, neupućeni i sl. (...) Naša mladost ne želi takvu perspektivu (uostalom, Hrvatska i nema bivših kolonija), ona je otvorena prema svijetu, ali s više ponosa, samopoštovanja, samopouzdanja, pa i domoljublja od često frustriranih pripadnika starije generacije.

Kao da nas danas naša mladost podsjeća da ne zaboravimo da nas je naš veliki papa, danas blaženi, Ivan Pavao II. nazvao "narodom nade"!

M. M.

Portal HKV-a, 17. siječnja 2012.

PRIBLIŽAVANJE HRVATSKOG LISTA SLOBODNOJ DALMACIJI?

Poštovani,

nevjerljivo je kako se malo ostvaruje Josipovićev obećanje kako će se uskoro zacrveniti Hrvatska. Nikada ne bih vjerovao da je moguće približavanje Globusa, Slobodne Dalmacije i Hrvatskog lista. Nikada mi Globus ili Slobodna Dalmacija nisu objavili reagiranje na napade na mene. Slično mi se događa i s Hrvatskim listom. Ako hoću biti precizniji – sve mi to sliči na slučaj kada su otac i sin Goldstein lažno naveli što sam rekao u intervjuu u Slobodnoj, a oni mi nisu htjeli objaviti reagiranje. Prvo zato što je moje reagiranje bilo malo duže od njihovog teksta, pa kada sam skratio tako da bude u okviru onoga što po zakonu moraju objaviti, tražili su da skratim na pola. Kada sam i to uradio – nisu ga objavili. Kao što znate 24. 11. 2012. poslao sam iz Pakistana Hrvatskom listu reagiranje na tekst Gojka Borića u kome je on doslovno, kao učenik prvog razreda osnovne škole, shvatio naš zahtjev za odgodu referendumu i moje pismo o Nobelu za Gotovinu. Možda vrijedam sve učenike prvog razreda jer vjerojatno neki od njih znaju što je značenje izreke: Kćeri zbori – snahi prigovara. Vjerojatno bi neki prvašić shvatio ono što Borić i redakcija koja mu objavljuje takav tekst ne mogu: zašto je zahtjev vlastima Republike Hrvatske preveden na engleski i slan svim veleposlanstvima u RH, odnosno zašto su tim veleposlanstvima poslano mojih 12 pisama o Nobelovoj nagradi za Gotovinu. Vjerojatno bi neki prvašić i shvatio da su ta pisma slana prije presuda i zašto, a ne razglabali bi li Gotovina prihvatio ili ne bilo kakav pritisak za njegovu i Markačevu slobodu. Kada sam dobio jedno vaše reagiranje na Borićev tekst i tako doznao za ovo plitko reagiranje, zapitao sam Uredništvo hoće li mi poslati taj tekst da bih reagirao. Poslali su ga. To vjerojatno ne bi iz Globusa ili Slobodne, pa se u tome redakcija Hrvatskog lista razlikuje od njih. I što se dogodilo s mojim reagiranjem? Vi ste ga dobili, ali navodno Hrvatski list nije. Dapače, objavljiju Borićeve reagiranje na moj tekst koji oni “nisu” dobili. Valjda nisu razumjeli da je pismo na koje je Borić reagirao ono što sam im najavio i koje su mi omogućili

slanjem njegovog prvog teksta, pa se nisu ni zapitali kako to da Borić ima to reagiranje, a oni nemaju. Moš' mislit'.

Ne bih znao ni za taj Borićev tekst, da ga nije prenio Portal HKV-a. Uputio sam protest i Hrvatskom listu i Portalu zbog objavljivanja njegova reagiranja na moj tekst, a da nisu dali i moj i zatražio da objave i moj tekst. S Portala su odmah to objavili, a Hrvatski list je odbio jer je Portal to objavio. Obećali su da će mi objaviti reagiranje od 30 (trideset) redaka, a samo u drugom Borićevu tekstu je od prvog do zadnjeg spominjanja mog imena više od 110 redaka (prema Portalu HKV-a). Na dva Borićeva teksta hrvatski akademik dobije 30 redaka. Tu su čak i oni iz Slobodne bili pošteniji pa su snižavali do 50 posto, zar ne?.

Naravno, svima nama dovoljno je pročitati nekoliko tekstova nekog autora da bi zaključili isplati li ih se čitati ili ne. Ja sam odavno odustao od čitanja Borićevih tekstova. Ipak, ovakvo plitko reagiranje doista me je iznenadilo. Vjerujem da se svaki inteligentniji čovjek, kada misli da je iracionalno, recimo tražiti odgodu referendumu, prije nego o tome piše, ipak sam sebe zapita: Pa zašto je recimo biskup Vlado Košić to potpisao? Zašto bi sebi dozvolio pokazati da ne razumije nešto što razumije poneki naš prvašić? Oni koji ne rade tako sami sebe stavljaju u nezgodnu poziciju: služe za porugu.

Ipak, bilo mi je čudno kako netko koji objavljuje ovakve tekstove ima strašno puno prostora u Hrvatskom listu. Zato sam zapitao jednog drugog hrvatskog publicistu koji ne živi u Hrvatskoj što misli o Boriću. Evo što mi je mr. sc. Šime Letina napisao:

Njegov politički stav me ne iznenaduje. Borić je ostao Borić. U stara vremena, govorim o godinama prije uspostave današnje države Hrvatske, g. Borić i njegovo društvo nisu vjerovali u ostvarenje države Hrvatske i zato su s visoka dijelili lekcije svima nama koji smo vjerovali u njezinu uspostavu. U to vrijeme za njih je zalaganje za demokratizaciju Jugoslavije, a ne za ostvarenje suverene države Hrvatske, bilo "politika umijeća mogućega". Dakle, upravo ono što su nam nametali oni koji su 1990. godine otvoreno bili protiv uspostave države Hrvatske. Dakle, ne očekujte da će se g. G. Borić promijeniti.

Dakle, ili ne odgovarati ili kako se u mom kraju radi – rugati se. Ja sam napravio kompromis pa sam se u prvom pismu i rugao. To ću uraditi još jednom – i ne ću više čitati Borića, pisao on o meni koliko

god hoće, iako je najzabavnije pisati podrugljive tekstove kada unaprijed znate kako onaj kome je poruga namijenjena ne će shvatiti tu porugu.

Zato sam nekoliko prijatelja, koji kao i ja ne čitaju Borića, upozorio na njegov odgovor u kome se opet hvali kako spada u onu grupu prvašića koji ponešto još ne razumiju. Stanko mi je odgovorio:

E, moj "nasrtljivi" akademičar "razbarušenih misli", što tako bezočno svojataš "Lijepu Našu" (na samom početku svoga "tekstica") ne ostavljujući našem "Hrvatu izvan Domovine" ni jedan komadić da uživa u njemu prije nego li nam je "pojede" EU....brinem se za tebe:))

Doista, i u novom tekstu zanimljiva naslova Generale pobjednike i pravednike sačuvati od nasrtljivih i hvalisavih obožavatelja Borić ne shvaća porugu u naslovu mog pisma Borićeva iracionalna ljubav prema EU. Nije razumio moju rečenicu Borić je ipak nešto dobro napisao: koristio je riječ iracionalno! Zato će vam biti zanimljivo kako se on trudi dokazati kako voli više Hrvatsku od EU, iako tvrdi da na to ne odgovara. A onda dokaže suprotno. On koji je napadao svakoga tko je bio protiv ulaska Hrvatske u EU sada piše:

Ovo je moja prosudba s kojom se drugi ne moraju slagati, ali popratiti ju takvim diskvalifikacijama kao Pečarić zaista nije akademski, a još manje pristojno.

Priznajem, nije pristojno rugati se, ali južnjak sam. Ne mogu si pomoći. Pa ču nastaviti. Ne ču puno, samo nekoliko crtica.

Pokušao sam pronaći u Borićevu tekstu na koga se odnosi naslov samoga teksta. U prvi mah sam pomislio da čovjek nije umislio da je on general, kad je veći dio teksta njegova obrana od nasrtljivog Pečarića. Onda sam se sjetio da postoji zrnce nade da si nije to umislio. Borić kaže:

Podimo njegovim teksticem od početka.

Borić ne razumije da kada se s ovolikim tekstom odgovara na tekstić, samo se pokazuje koliko vrijedi ona: Istina najviše boli. Ali, ako možda Borić nije umislio da je general, onda se odgovor krije u onome što nije komentirao. Zapravo pomogli su mi iz uredništva HKV-a jer su za taj nekomentirani dio stavili podnaslov:

Čestitka Markačeve supruge.

Doista, može Borić biti u pravu i treba generala Markača sačuvati od njegove žene koja se usuđuje čestitati meni za ono što činim za naše

generale. A vidi se kako ja napadam generala Borića, pardon g. Borića. U pravu je Borić – i sam general Markač se treba čuvati svoje žene koja nastoji steći ‘slavu’ koju ne zaslužuje, zar ne? Predlažem našemu generalu da se u svezi s tim obvezno obrati svome kolegi Boriću, koji zna od koga ga se treba sačuvati. Kad već sam Markač nije sposoban sam zaključiti, kako je to tako inteligentno zaključio Borić.

Ja čak i ne znam s kakvim generalom, pardon s kime imam posla. Srećom tu je Borić da mi objasni:

Matematičaru Pečariću, koji vjerojatno malo čita knjige koje ne povlađuju njegovu uskom razmišljanju, preporučio bih svoja sjećanja “Hrvat izvan domovine”, naklada Pavičić, Zagreb, 2007., pa da vidi s kime ima posla.

Kako je inteligentno zaključio Borić, da netko tko sam napiše preko 40 knjiga, blizu tisuću znanstvenih radova itd. nema vremena još i puno čitati. Hoće valjda prvašić reći kako sam ja toliko pametan da mi ne treba još i čitati da bih toliko napisao. Ako Borić i nije general – treba ga barem proglašiti počasnim, zar ne?

Naravno, Borić je u pravu u svojoj preporuci, pa i ja svima vama koji ne čitate njegove tekstove, jer ste poslije pročitana dva-tri zaključili da baš i nisu puno intelligentni, obvezno pročitate tu knjigu. Da vidite s kime imate posla!

Bezuspješno sam želio da ono o Borićevoj iracionalnoj ljubavi prema EU-u bude poruga. Često mi se događa da se pokaže kako neka moja poruga ili šala to i nije, nego je čista istina. Zato je zanimljivo vidjeti zašto sam Boriću: antieuropjanin akademik Pečarić.

Moj stav prema EU-u poznat je još od 2002. i dan je čak na koricama moje knjige Rasizam svjetskih mocnika, Zagreb 2012.:

Možemo ići u Europsku Uniju pod jednim uvjetom: neka nam se ispričaju zato što su – oni, Europska Unija! – sudjelovali u nacističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Zato sam Boriću antieuropjanin. A on ono više voli Hrvatsku od EU-a? Da umreš od smijeha!

Ipak vam moram priznati da sam najviše želio napisati samo još ovaj tekst o g. Boriću zbog njegovog neobičnog napada na mog prijatelja, velikoga hrvatskog kolumnista i publicista Josipa Jovića. Prijatelj je prijatelj, pa si se ne mogu pomoći.

Evo što piše Borić o Joviću (Marijačića ne smijem spomenuti da mi ne padne na pamet povezati ovo s postupkom Hrvatskog lista prema mojim reagiranjima):

Haaška batina po nekim hrvatskim novinarima

Malo se čuje o onima koji su bili tzv. kolateralne žrtve progona generala, kao što su glavni urednik Hrvatskoga lista Ivica Marijačić i urednik Slobodne Dalmacije Josip Jović koje je haaški Tribunal pokušao golemim novčanim kaznama stjerati u svojevrsno dužničko ropsstvo zbog navodnog “nepoštivanja suda”, prijestupa koji u hrvatskom pravosuđu ne postoji, pa prema tome ne može biti kažnjiv, a oni nisu učinili ništa drugo nego objavili u svojim novinama dokumente koji su preko interneta bili dostupni svima, što je bila dužnost svih slobodnih novinara.

Zašto se ti svjedoci sudbine naših generala ne pozivaju u javne medije da opišu svoj dio borbe za njihovu slobodu, kao što bi bilo posve razumljivo u bilo kojoj civiliziranoj zemlji? A budući da se to ne događa, Hrvatsku se može smatrati medijski nedovoljno slobodnom. Da se slučaj Gotovina-Markač dogodio u bilo kojoj državi Europske Unije i slobodnog Zapada uopće, dvojica navedenih novinara gotovo bi svakoga dana bili u medijima.

Malo kasnije Borić i pokazuje kako to treba raditi pa piše:

Zanimljivo je i to da se Jović nalazi na crtici srpskih nacionalista koji diskvalificiraju predsjednika Žalbenoga vijeća Theodora Merona da je radio u interesu Amerike, isto kao što naš akademik vidi u dvama sucima iz Italije i s Malte samo ‘predstavnike’ Europske Unije.

Ma što je to skrивio moj prijatelj? Pa da, radi se o njegovu tekstu na koji se može odnositi ovakva Borićeva tvrdnja. Prijatelj mi je, pa će dati cijeli njegov inkriminirani tekst:

Neka Boga i Amerike

PRAVDA JE BILA NA NAŠOJ STRANI KAO I 1995. GODINE – Možda usporedba nije umjesna. Ali, splitske su ulice nakon oslobađajućih presuda za Antu Gotovinu i Mladena Markača gorjele kao da je Hajduk postao prvakom Europe. Kolone mladih s barjacima i borbenim pjesmama kretale su se prema Rivi i svi bi oni opet, ne daj Bože da zatreba, išli u rat za domovinu, unatoč svemu. Cijela atmosfera podsjećala je na dane neposredno nakon Oluje. Jer, i ovo je jedna nova, velika pobjeda koja dolazi u vremenu niza poraza koje na različitim poljima doživljavamo svakodnevno.

Ovo je zaista veličanstvena pobjeda pravde koja je došla nakon svih krivotvorina, propagandnih laži, kleveta i nepravednih optužbi i uoči dana kada se sjećamo pokolja u Vukovaru i Škabrnji. Iako su u zatvoru proveli sedam dugih godina, dvojica generala, kad vide kako je narod dočekao njihovu slobodu, nemaju za čim žaliti. Ovo je i njihova još jedna, životna pobjeda, obranili su, uz pomoć odvjetnika, svoju čast i čast svoje zemlje kao i 1995. godine.

Politička je poruka presude neobično važna. S Domovinskog rata, države i naroda skinut je ogroman teret. Ne, nije bilo nikakvog udruženog zločinačkog pothvata ni sustavnog protjerivanja stanovništva. Akcija oslobađanja okupiranih područja bila je legitimna, zakonita i u skladu sa svim normama ratnog prava i međunarodnim konvencijama.

Rekli bismo, neka Boga, ali i neka Amerike. Bog je istina i pravda i ovaj je narod znao da su i jedno i drugo na njegovoj strani. Ali, opet pravda i istina tako često izvlače kraći kraj u sudaru sa silom. Ovaj je put, čini nam se, na našoj, ali i na Božjoj, strani bila i snaga SAD-a, opet kao i one 1995. godine i to se nikada ne smije zaboraviti. Hrvatska je danas članicom NATO pakta što je vjerojatno također odigralo određenu ulogu.

Odluka Žalbenog vijeća, koliko god bila pravedna, ne može opovrći uvjerenja kako je djelovanje Haškoga suda u cjelini bitno politički motivirano. Kako su, inače, mogući tako različiti pristupi i različite ocjene sudskih vijeća na dvije razine u tako kratkom vremenu. Prvostupanska je presuda bila krajnje isforsirana, nasilna, aprioristična pa ju je drugostupanska preinaka u pravom smislu duboko posramila.

Dijelovi međunarodne zajednice i pojedine diplomacije ne će biti sretni zbog oslobađanja Gotovine i Markača i naročito zbog obrazloženja te odluke. Ne će biti sretni ni susjadi u Srbiji, a ni dijelovi domaće javnosti, poglavito oni koji državno osamostaljenje smatraju zločinom, kao i oni koji su dali svoj obol progona generala i branitelja, poput bivšeg predsjednika, koji je i prije Oluje, već nakon Bljeska, kako stoji u jednoj bilješci neiscrpnom Wikileaksu, američkom veleposlaniku Galbraithu tužakao vlastitu zemlju kako je u zapadnoj Slavoniji počinjeno etničko čišćenje Srba, što će kasnije nastaviti i pred samim Sudom.

JOSIP JOVIĆ

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/193967/Josip-Jovi-Neka-Boga-i-Amerike.aspx>

Naravno, jasno vam je – opet se rugam Boriću. U njegovom tekstu sam svoje prezime zamijenio Jovićevim. Vama nisam morao to objašnjavati, ali nisam siguran da me prvašić ili oni iz Hrvatskog lista ne će optužiti da krivotvorim njegov tekst. Zato, bolje je da ja to sam naglasim, zar ne?

Pa kakav je odgovor na pitanje iz naslova teksta? Naravno: NE!

S pravom će mi netko od vas prigovoriti:

E moj akademiče, pa kako očekuješ da Ti objave podrugljive tekstove o čovjeku koji tako lijepo piše o njihovom glavnem uredniku.

Da, doista!
akademik Josip Pečarić

Zagreb, 14. prosinca 2012.

HRSvijet, 14. prosinca 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.)

Nema dvojbe kako je Milanovićeva kritika Crkve u Hrvata potpuno ispravna. Zar nisu svi biskupi trebali biti u Saboru u trenutcima kada predsjednik Vlade RH iznosi u javnost svoje veličanstveno otkriće o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije? Crkva u Hrvata pokušava opravdati izostanak biskupa održavanjem izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK. Jasno je kako nema opravdanja za nenazočnost tomu veličanstvenom trenutku, ma koliko god neupućenima mogu izgledati inteligentnim tvrdnje koje su povodom toga imali razni kolumnisti po hrvatskim portalima (posebno bih izdvojio komentar Nenada Piskača na Portalu HKV-a).

Iako sam kao znanstvenik impresioniran veličanstvenim Milanovićevim otkrićem, kao akademik moram biti objektivan u odnosu na drugog kandidata. Prof. dr. sc. Ivo Goldstein napravio je nešto izuzetno, što vjerojatno nije niti će uspjeti bilo koji kandidat za izbor u nacionalnu akademiju. Ne samo da mu je pružena prigoda da sam sudjeluje u raspravi oko svog izbora, nego je on u svom

obraćanju Akademiji koristio neistine. U pismu GOLDSTEINOVA PRIJEVARA, koje sam kasnije poslao kolegama u HAZU, izrazio sam žaljenje što mi Goldsteinov odgovor nije bio dostupan pa ih nisam mogao obavijestiti o toj sjajnoj sposobnosti kandidata. Evo dijelova toga pisma:

U Goldsteinovu pismu Razredu za društvene znanosti, koje je, nakon mog izlaganja, pročitano na Izbornoj skupštini prof. dr. sc. Ivo Goldstein tvrdi:

AKADEMIK PEČARIĆ TVRDI DA MIROSLAV BRANDT U MEMOARIMA ŽIVOT SA SUVREMENICIMA NAVODI "NEKA MOJA SLIČNA DOSTIGNUĆA", ALI BRANDT MENE U TOJ KNJIZI UOPĆE NE SPOMINJE.

(..). Tko je, kako kaže Brandt, pripravan na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, a tko nije? (...) Dovoljno je pogledati tekst Osvrt na "povijesni osvrt" koji je napisao sam prof. dr. sc. Ivo Goldstein u Glasu Koncila br. 50 od 15. prosinca 2002. i usporediti s ovim što je pisao Razredu za društvene znanosti:

BUNJEVAC CITIRA I ONO ŠTO JE O MENI NAPISAO MIROSLAV BRANDT U SVOJOJ KNJIZI "ŽIVOT SA SUVREMENICIMA". KAKO OČIGLEDNO BRANDTOVE MEMOARE NIJE VIDIO, NEGO SAMO PRENIO OD DRUGOG AUTORA (...), SAVJETUJEM BUNJEVCU DA IH PROČITA: U NJIMA JE BRANDT OBLATIO CIJELU HRVATSKU HISTORIOGRAFIJU (...) KAO DALEKO NAJMLAĐI, PONOSAN SAM DA SE NALAZIM U TAKVOM DRUŠTVU. BRANDTU, INAČE KONVERTITU TUĐMANOVSKOGA TIPOA, ODGOVORIO JE (...)

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Nema dvojbe da već ova sposobnost kvalificira prof. Goldstein za članstvo u HAZU-u i uvjeren sam kako će se o tome voditi računa kod sljedećih izbora. Jedino ako akademici budu ljubomorni zato što nitko od njih nije dostigao tu razinu. Doista, kada je o njima riječ nikada ne možete znati, zar ne? Lijepo je što su to prepoznali u vlastima pa su ga nakon toga imenovali veleposlanikom u Francuskoj!

Zorana Milanovića za akademika

U govoru održanom prigodom obilježavanja Međunarodnog dana sjećanja na Holokaust predsjednik Vlade Zoran Milanović je u Hrvatskom saboru ne samo dokazao genocidnost hrvatskog naroda, nego i mnogo više – rehabilitirao je mnoge pa i Hitlera i Staljina. On kaže (Hrvsijet, 27. 1. 2014.):

U Hrvatskoj su se te 1941. dogadale grozne stvari, ne samo prema Židovima nego i Srbima. Moramo se podsjetiti svaki puta da je Jugoslavija okupirana i da se raspala u travnju 1941., da je u tom trenutku rat trajao 1,5 godinu, i da je rat bio uglavnom u zapadnoj Europi i u Poljskoj i da nije bilo masovnih egzekucija ljudi po osnovi njihove boje kože, vjere ili porijekla. U godinu i sedam mjeseci rata toga do tada nije bilo. Bila su bombardiranja, bila je bitka za Britaniju, bilo je puno žrtava, ali ljudi nisu bili ubijani zbog toga što pripadaju drugoj zajednici. Da, generalni protektorat je u Poljskoj osnovao posebnu državu u kojoj je osnivao koncentracijske logore koji još nisu bili logori smrti i geta za Židove u kojima je bilo ubijenih, ali nije bilo sistematske eliminacije. Do tog trenutka jedino je Kristal nacht 1938. događaj u kojem je u jednom danu u jednoj Njemačkoj ubijeno preko 100 Židova. Do travnja 1941. u Europi što po Wermachtu, što po SS-u, što po talijanskim okupatorima nije bilo masovnih egzekucija ljudi zato jer su bili drugačije vjere i porijekla. To se mijenja u travnju 1941. osnivanjem NDH – kazao je Milanović, te dodao kako su u nekoliko tjedana, masovna ubojstva ljudi druge vjere i druge nacije. Prvo Srba, a odmah nakon toga i Židova.

Milanović doista sjajno "objašnjava" četnička ubojstva koja su počela i prije uspostave NDH (kod Bjelovara) o kojima piše dr. sc. Zdravko Dizdar (i ne samo on). Naime, dok je Goldstein to sjajno objasnio budućim ustaškim zločinima, Milanović je još bolji: jednostavno prelazi preko njih i uopće ih ne spominje. Jasno je da se samo za ubojstva Srba može tvrditi kako su plod hrvatske genocidnosti, tj. to su ubojstva zbog drugačije vjere i porijekla. Što se tiče spomenutih ubojstava koje su počinili Srbi jasno da se radi o pravu Srba da ubijaju Hrvate. To je tako dobro razumio drug Tito, pa je potpuno bez veze to što danas pišu razna piskarala u Hrvatskoj proglašavajući druga Tita jednim od 10 najvećih zločinaca u povijesti. Ma molim vas lijepo, pa ubijao je najviše Hrvate, i uopće nije važno je li to bilo za vrijeme ili poslije rata.

Bilo je za očekivati potpuno nerazumijevanje tako očitih stvari pa tako da će se potpuno pogrešno upozoravati kako je nakon uspostave NDH – prije nego je pala ijedna srpska žrtva – od strane srpskih pobunjenika i vojske Kraljevine Jugoslavije pobijeno više od 300 Hrvata (D. Dijanović, Skandalozna izjava predsjednika Hrvatske vlade kojom se demonizira hrvatski narod, Portal HKV-a) Posebno treba čestitati Milanoviću na činjenici što je posebno naglasio da se sve to dogadalo prije napada na SSSR:

To se dogodilo nekoliko mjeseci prije napada na Sovjetski Savez, tek nakon tog trenutka, krajem lipnja 1941. godine u istočnoj Europi počinju masovna ubojstva, prije svega Židova. To još nije vrijeme koncentracijskih logora, to je masovnih ubojstava vatrenim oružjem za koji se vrlo brzo ustanovilo da ne zadovoljava visoke tehnološke potrebe egzekutora. Što je slijedilo nakon toga, to pozajmimo. Protiv takve države, Hrvatske, tzv. NDH trebalo je ustati, i to je učinilo puno Hrvata, ne tisuću, nego deseci i stotine tisuće Hrvata. To nije slučajno, država koja se naziva nacionalnim imenom, protiv koje ustaju deseci, a kasnije i stotine tisuća Hrvata, s tom državom nešto nije u redu.

Tu je velika prednost Milanovića nad Goldsteinom u izboru za akademika. Naime, Goldsteinovi u knjizi Holokaust u Zagrebu posebno ističu napad na SSSR kao početak masovnijih hapšenja od strane vlasti (u specifičnoj psihozi neposredno nakon 22. lipnja, dana napada Njemačke i njegovih saveznika na SSSR; str. 255.). Milanović zna da netko može reći kako nešto nije u redu s onima koji počnu krvoproljeće protiv vlastite države zbog spašavanja bratskog sovjetskog naroda. Zato on stavlja naglasak na zločine koji su do tada počinjeni. A sjajni povjesničari iz jugokomunističke paradigme već će (kao npr. u Jadovnom) dokazati masovnost tih zločina, zar ne?

Također je sjajno to što u HAZU-u sigurno ne znaju za knjigu akademika Dubravka Jelčića Sto krvavih godina u kojoj su opisani i poznati slučajevi kada su partizani, preobučeni u ustaše, vršili pokolje po srpskim selima i tako pridobivali Srbe za borbu protiv NDH.

Posebno treba ukazati na sljedeći dio Milanovićeva izlaganja njegovih znanstvenih otkrića, jer u njima pokazuje kako su se partizani, svjesni da su zločini u njemačkim koncligorima zapravo plod spomenutih ustaških zločina, svetili ustašama i zbog tih logora:

"Danas djeca i odrasli", kazao je Milanović, "imaju izbora, no tada nije bilo izbora."

Za one koji su nastradali u konclogorima, a možda željeli otici iz Njemačke, nije bilo izbora. Oni nisu mogli dobiti ni putovnicu, niti otici u Ameriku ili Englesku, oni su bili naprsto ubijeni kao statistička brojka. I od toga nažalost ni danas ni mi kao društvo ne možemo pobjeći, došao je komunizam, došla je osveta. Osveta naprsto moralno nije opravdana. Dogodila se osveta, a prije te osvete dogodilo se masovno ubojsvo zatvorenika koji su samo htjeli pobjeći na slobodu iz Jasenovca. Ni to ne opravdava osvetu koja se dogodila mjesec dana kasnije – rekao je Milanović aludirajući na Bleiburg.

Veoma je značajno što Milanović kao predsjednik Vlade zaobilazi sve druge zločine koje su napravili partizani. Žalosna je činjenica da danas uopće postoje povjesničari koji zastupaju hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti pa o takvim zločinima uopće govore. Srećom, Partija je i u vrijeme Račana, a i danas, uspjela zaustaviti rad saborskih komisija o žrtvama rata i porača, pa su takve devijacije svedene na najmanju moguću mjeru.

Naravno, odmah su se na raznim portalima javili još uvijek preživjeli pripadnici nepoštene inteligencije koji osuđuju sjajni Milanovićev govor koji ističe njegovu kandidaturu za HAZU. Takav je tekst Premijerov govor mržnje, Dnevno.hr, 28. 1. 2014. ili već spomenuti tekst s portala HKV-a.

Mnogi pokušavaju osporiti navode našeg sjajnog predsjednika Vlade navodeći nekakve zločine koji su učinjeni i prije ovih o kojima Predsjednik govori. Npr. Mile Prpa (Hrvsijet, 29. 1. 2014.):

Prisjetimo se samo pokolja Bura od strane Engleza u Južnoj Africi još sa samog početka dvadesetog stoljeća. Možemo se prisjetiti i prvog pokolja Hrvata (hrvatskih domobrana, ratnih zarobljenika) u Odesi 1916 od strane srpske vojske gdje ih je zaglavilo negdje do deset tisuća samo zato što su bili Hrvati. Sjetimo se pokolja tzv. kulaka u SSSR-a od strane Lenjina gdje ih je zaglavilo oko četiri milijuna, od čega se ni do dan danas ruska i ukrajinska i dr. poljoprivreda nije oporavila. Sjetimo se najvećeg genocida i holokausta u povijesti svijeta tzv. Gladomora gdje je Staljin glađu i sl. likvidirao negdje između šest i devet milijuna Ukrajinaca, a među njim i tri miliuna djece (vidjeti npr. Đ. Vidmarović: Gladomor u

Ukrajini 1932. – 1933. – prilog povijesti genocida, portal HKV-a, 2. 2. 2014., op. J.P.). Sjetimo se i Katynske šume s četrdesetak tisuća pobijenih poljskih časnika i visokih intelektualaca od strane Staljina. Možemo se sjetiti i masovnog progona židova u Njemačkoj pod nacistima prije 1941.g., i u Beogradu prije travanjskog rata u Kraljevini Jugoslaviji. Dalo bi se nabrojiti još mnogo toga...

Isto tako, mogli smo navesti i podatke koje daje Đuro Vidmarović u tekstu Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist? Portal HKV-a, 30. 1. 2014.

Naravno, nitko ne osporava sve te podatke, ali sigurno se ne može reći, kao Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji ('Biseri' prvog ministra, Hrvsijet, 3. 2. 2014.):

Tvrđnja ... kako su zločini NDH prvi masovni zločini u Europi predstavlja nevjerojatno previđanje cijele povijesti nacizma i staljinizma, opet na tragu stare sklonosti hrvatskih političkih štrebera da svoje karijere i "ugled u svijetu" grade denuncirajući vlastitu povijest i vlastiti narod.

Ili Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 3. 2. 2014.):

Dan sjećanja na Holokaust

Nemam ništa protiv, štoviše, ali ne na način na koji je obilježen. Negirati holokaust može samo čovjek s dijagnozom. Samo takav može negirati i Bleiburg i Križne putove i Srebrenicu. A tko negira Srebrenicu? Pa Josipovićev ugledni Srbin Dejan Jović koji daje potporu negatoru Srebrenice Gibbsu. I onda se takav Josipović koji drži na krilu takvoga savjetnika, pojavljuje na Dan sjećanja u Hrvatskom saboru, zajedno s predsjednikom Vlade i predsjednikom Sabora, da bi Milanović hladno izjavio kako je holokaust počeo u Hrvatskoj i gotovo ponosno izjavio da smo po tome prvi u Europi. Oni ljubitelji koji su pratili prijenos odmah su se počeli križati jer su čak i oni znali da Zoki govori bedastoće kao i obično, a ako i nisu znali za Katynsku šumu i četnička zlodjela u zapadnoj Slavoniji, osjećali su da tu nešto nije u redu. A da doista nije u redu objasnio je izraelski veleposlanik podsjećajući na progone i masovne logore i prije 1941., ali je rekao i još nešto što nitko nije komentirao jer možda nije shvatio – to jest da on, da predstavnici židovskoga naroda ne mogu u takvim prilikama biti publika.

Sve će Milanović i Josipović učiniti da govore protiv Hrvatske i hrvatskih interesa, u Zagrebu ili Tel Avivu, naći će zmije gdje ih

nema, a uvijek će kao usput napasti u Katoličku crkvu koja je bila zastupljena na Dan sjećanja, ali i inače neinformirani Milanović nije o tome bio obaviješten, kako je dokazivao Leko. Znači, štetočina pušten u hrvatski politički i gospodarski život ne zna ništa ne samo o povijesti nego i o trenutnoj sadašnjosti kojoj je osobno nazočan. Slučajno, kao i uvijek.

Zapravo, navođenje takvih primjera samo pokazuje nerazumijevanje Milanovićevo otkrića. Milanović je pokazao da od genocidnosti hrvatskog naroda proizlaze svi zločini koji su na razini genocida, a svi drugi su samo izolirani slučajevi koji ne proizlaze iz genocidnosti tih naroda. Radi se o doista veličanstvenom otkriću pa nerazumijevanje nalazimo, kao što ćemo pokazati, kod veleposlanika Izraela, čije pismo je zapravo Hitrec i spomenuo u svom tekstu.

7Dnevno, 14. 02. 2014.

Dnevno.hr, 18. 02. 2014.

HRVATSKA ILI LET IZNAD KUKAVIČJEG GNIJEZDA

Dr. sc. Damir Pešorda, jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista, u tekstu A primjer se zove Marko ... (Hrvsijet, 03. 1. 2014.) kaže:

Totalitarne tendencije u nekom društvu prepoznaju se, između ostalog, po dominirajućem crno-bijelom pogledu na svijet i proizvodnji "primjera", kojima je svrha preodgojiti, odnosno preplašiti, ukoliko ne ide s preodgojem, cijele društvene skupine.

Nerijetko u totalitarnih režima proizvode takve primjere uz pomoć psihijatrije. Najpoznatiji takav primjer u Hrvatskoj doista je Marko iz naslova Pešordina teksta: Marko Francišković. O tom slučaju moglo se u Hrvatskoj dozнати (samo) iz serije tekstova Vjekoslava Magaša u Hrvatskom tjedniku (uz dojmljiv Magašev nastup u "Oluji" Ozane Bašić) i nizu tekstova na hrvatskim portalima. Naime, pošto su se na Facebooku izvrijedali ministar policije Ostojić i Marko Francišković, pri čemu je vulgarniji bio ministar, ministrova policija je pretresla stan, uhitala Marka i na kraju je stigla i psihijatrijska dijagnoza.

Evo kako na to gleda Pešorda:

U Markovom slučaju može se upravo o tome govoriti. Naime, ne bi bio problem da je Francišković bio osuđen zbog neprijavljenog oružja, no on je na neodređeno vrijeme strpan u zatvorsku bolnicu kao čovjek opasan po okolinu. A opasan je, tako sudac u slučaju i psihijatrica Biško tvrde, zbog svoje opasne ideologije, to jest jer čita Bibliju i namjerava nakon što dođe na vlast suditi za veleizdaju svima koji su je, kako on drži, počinili. Po tom ključu svi su američki predsjednici zreli za ludnicu jer prisežu polažući ruku na Bibliju i kada dođe na vlast progoni one koji izdaju državne tajne. Čak i kada su tajne tako mračne da ih ljudska savjest nalaže razotkriti onome tko za njih sazna (...) Osobno nisam zagovornik Franciškovićevih političkih stavova niti me praktična politika uopće zanima, štoviše – gadi mi se, no kao Hrvat i građanin ove zemlje, koja se još uvijek naziva republikom i Hrvatskom, Franciškovićev slučaj me ispunjava ogorčenjem i nespokojem. Užasava me mogućnost da čovjeka zatvaraju i "lijče" zbog "čitanja Biblije" i promišljanja ideje države i državnog uredjenje. Čudi me i zbumuje šutnja hrvatske javnosti,

intelektualaca, kolumnista, analitičara, Crkve, udruga za zaštitu ljudskih prava i svih onih od čijeg komentiranja svega i svačega inače nemamo prilike ni odahnuti. Zato pozivam i prozivam saborske zastupnike, predsjednika, pučkog pravobranitelja, Hrvatski helsinski odbor, Kaptol, medije, udruge, Hrvatsko psihijatrijsko društvo, Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti, Maticu hrvatsku, komentatore političkog života, prvoborce demokracije i tolerancije poput Puhovskog, Čička, Matvejevića, Banca i drugih da se oglase o ovom slučaju. Da stanu u obranu čovjeka bez obzira što mislili o njegovim idejama. U protivnom izdali smo kao društvo i Kristov i Voltaireov nauk o ljubavi i toleranciji. Gdje je sada netko da parafrazira onog njemačkog pastora: Kada su došli po desničara Marka, nisam se bunio jer nisam bio desničar ... ?

Drući sjajni hrvatski kolumnist, nekadašnji glavni urednik doista slobodne Slobodne Dalmacije piše o toj uporabi psihijatrije u Slobodnoj Dalmaciji 19. 1. 2014.:

Francišković je policija u njegovu stanu uhitila nakon dopisivanja putem facebooka s ministrom policije Rankom Ostojićem, u kojem dopisivanju ni jedna strana nije štedjela onu drugu, u kojoj su obje strane bile podjednako prizemne i vulgarne. Nakon toga je bivši zaposlenik MUP-a, branitelj, nekažnjavani građanin, pisac knjige "Hrvatska knjiga postanka" i otac troje djece odveden na psihijatrijsko vještačenje i pred suca Općinskog suda.

Vještakinja Anica Biško i sudac Marko Benčić ustanovili su kako je Marko Francišković učinio protupravno djelo u stanju neuračunljivosti, kako pati od bolesnih zabluda i paranoidne shizofrenije, kako je opasan jer predlaže smrtnu kaznu za veleizdaju. On je ideolog koji se trudi da građani kroz demokratski proces prihvate njegove vizije, još citira Sveti pismo i protivi se EU. Nije normalan, ali oponaša normalnost!?

S takvom dijagnozom upućen je ravno u Vrapče na prisilno liječenja gdje se nalazi još od kolovoza prošle godine. Praktički nalazi se u zatvoru s torturama kakvima se podvrgavaju luđaci. Pravi let iznad kukavičjeg grijezda. Specifičnost je ovoga slučaja i u tome da je psihijatrija zloupotrebljena tako da je čovjek kažnen bez kazne i zatvoren bez zatvora. Još jedna metoda izvučena iz arsenala totalitarnih režima. I još jedna osobitost. U obranu ljudskih prava ovaj put nije stala ni jedna od brojnih udruga koje su tobože radi toga

osnovane i ni jedan središnji medij. Ideologizirane civilne udruge i ideologizirani mediji uvijek će bučno reagirati samo onda kad je u pitanju netko njima ideološko blizak, netko iz njihova kruga, a one druge, koji nam nisu po čudi, neka vrag nosi.

Jovićev sam tekst poslao prijateljima uz komentar:

Najbitniji dio Jovićeva teksta jest:

"Vještakinja Anica Biško i sudac Marko Benčić ustanovili su kako je Marko Francišković učinio protupravno djelo u stanju neuračunljivosti, kako pati od bolesnih zabluda i paranoidne shizofrenije, kako je opasan jer predlaže smrtnu kaznu za veleizdaju."

Dakle, Francišković je opasan jer se zauzima za uvođenje smrte kazne za veleizdaju! Tom konstatacijom, zapravo, vještakinja Anica Biško i sudac Marko Benčić potvrđuju kako u Hrvatskoj postoji veleizdaja, pa Francišković doista jest opasan (ako dode na vlast).

Odmah su reagirali i drugi koji se osjećaju ugroženima (Dnevno.hr., 20. 1. 2014.):

HRT tuži Franciškovića zbog izjave da je izdajnička televizija!

Prijateljima sam poslao i taj tekst. Naime: Marko Francišković i Natko Kovačević su tuženi od strane HRT-a za uvredljivi video uradak ispred HRT-a. U tom video uratku sama televizija je prozvana za svoj rad, koji po njima dvojici nije u skladu sa domoljubljem, već je označen kao izdajnički. HRT je takav način ponašanja ocijenio uvredljivim i štetnim za sebe, te je zatražio odštetu od 50.000,00 kn. Svakomu je jasno da HRT svojom tužbom ili negira liječničku dijagnozu, ili tvrde da su oni koji su na čelu HRT-a sami psihijatrijski slučajevi koji suđu tuže nekoga tko ima istu takvu liječničku dijagnozu.

I onda je slijedilo iznenađenje. Javio mi se 21. 1. 2014. jedan specijalist psihijatrije, sudski vještak iz psihijatrije iz Hrvatskog katoličkog liječničkog društva. Umjesto da optuži HRT zbog nepoštivanja njegove struke, optužen sam ja:

Poštovani akademičke Pečariću,

krajnje je neozbiljno da kao matematičar ulazite u procjene o tome tko je psihički bolestan ili ne.

Dr. Anica Biško je ugledna članica Hrvatskoga katoličkoga liječničkog društva, praktična vjernica koja svake nedjelje sa svojim suprugom i troje prekrasne djece ide na Svetu Misu.

Dr. Anica Biško je neosporno stručna i kompetentna da procijeni ima li netko duševnu bolest ili nema.

Kao liječnik-psihijatar, ne smijem govoriti o konkretnom slučaju radi liječničke tajne. Slobodan sam Vas pitati – mislite li da bi takva osoba poput dr. Biško mogla biti politički instrumentalizirana toliko da nekom čovjeku dijagnosticira paranoidnu shizofreniju?

Odgovorio sam mu:

"Trebali bi ponovno pročitati moj tekst pa točno ustanoviti jesam li ja ulazio u procjenu je li netko bolestan ili nije. Gdje ste Vi tako nešto pronašli u mom tekstu: (ponavljam svoj gornji komentar Jovićeva teksta)

Dakle, komentirao sam samo tvrdnju da je zalažanje za uvođenje smrte kazne za zločin veleizdaje psihička bolest.

Krajnje je neozbiljno da neki psihijatar ulazi u procjene o tome tko je psihički bolestan ili ne zbog samog predlaganja nekih članaka zakona. A tvrdnja da je sam čin predlaganja zakona nekakva opasnost daleko je od zdravog razuma!

Ako vi stručnjaci doista mislite da je tako nešto duševna bolest, dozvolite mi za pravo da ja kao nestručnjak mislim da su oni koji to tvrde duševni bolesnici, jer koliko mi je poznato u Velikoj Britaniji za taj najveći zločin i jest predviđena smrtna kazna.

Drugim riječima, ako mislite da su svi tamo duševni bolesnici, doista se moramo pitati o vašem duševnom stanju.

S obzirom da su vjerojatno članovi vašeg udruženja i neki moji prijatelji sveučilišni profesori, zbog stava koji Vi zastupate ispada da mi ni njihovo duševno stanje nije jasno:), pa ovo šaljem i njima.

Uvjerjen sam, također, da oni znaju i za moju tvrdnju o smrtnoj kazni u Velikoj Britaniji i moj upit: Gdje se jedino na svjetu strožije kažnjava zločin veleizdaje? Naravno u Hrvatskoj. Takve biraju barem 2 puta za predsjednike.

Taj moj odgovor je vjerojatno još opasniji od ovoga za koji se liječi Francišković, pa doista nije prijateljski od mojih dragih prijatelje profesora psihologije što i mene nisu upozorili na tu moju bolest i počeli me već liječiti.

Ako ništa od toga nije po srijedi, tj. nismo baš svi bolesnici, (mada sam ja sigurno najsumnjiviji – imati preko tisuću znanstvenih radova sigurno govorи da takav i ne može biti normalan), onda ste vrlo

jednostavno trebali samo konstatirati da Josip Jović nije govorio (ako nije) istinu kada je naveo ovaj podatak o smrtnoj kazni. Ili mi barem objasniti tu razliku između Britanaca i nas s psihijatrijskog stanovišta.

Ovako, ostavljujući to potpuno neraščišćeno, dapače, potpunim zanemarivanjem jedinog fakta na koji sam se ja osvrnuo, doista sami dovodite do toga da se moramo zapitati o ponašanju dr. Biško.

Kako se radi o katoličkom društvu, šaljem ovo i meni dragim biskupima, da mi eventualno objasne u čemu griješim.

Napominjem, doista je žalosno što je sve to krenulo nakon uzajamnog vrijeđana Franciškovića i ministra policije, pri čemu su mnogi već napisali kako je ministar bio mnogo vulgarniji! Je li doista katoličko ponašanje sudjelovati u nečemu što je nastavak te priče?

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Naravno ima i drugačijih razmišljanja katoličkih intelektualaca o 'zločinu' spominjanja izmjena zakonodavstva zbog zločina veleizdaje. Slično Vašem reagiranju dobio sam i sljedeće:

Poštovani,

O Marku sam razgovarala s jednim prijateljem novinarom u Italiji. Zove se R. R. i možete ga pronaći na Internetu. On mi je savjetovao da se sakupi jedna grupa ljudi koji bi potpisali pismo Sv. Ocu s molbom da se zauzme za Markovo puštanje ili pravedno suđenje. Ujedno mi je rekao da njemu pošaljem osnovne podatke, a on će vijest proširiti kroz jednu vrlo brojnu katoličku grupu (Comunione e liberazione) koja je raširena po cijelom svijetu a samo u Italiji broji preko 50.000 članova. Trebalo bi se ograničiti na najosnovnije informacije koje ne bi smjele preći jednu stranicu. Što kraće, to bolje, ali da se ipak sve obuhvati. Dakle, nizanje činjenica bez komentara, jer one govore same za sebe. Ja ću rado prevesti na talijanski i poslati."

Naš specijalist i ja razmijenili smo još nekoliko e-pisama. Nisam baš siguran da me je razumio, kao što nisam ni ja njega. Spomenut ću samo ove svoje riječi, kao nekakav završni komentar ovom tekstu: Dakle, ovo o čemu ja pišem nema nikakve veze s psihijatrijom. Ima veze s čovječnošću, jer treba imati dobar želudac i biti u priči koja je počela uzajamnim vrijeđanjem jednom malog čovjeka i velikog ministra policije! Žalosno je vidjeti kako katolički intelektualci u

Hrvatskoj to ne razumiju, a jedan takav u Italiji misli da o tome treba pisati Papi! Bit će mi dragو da mi objasnite, kao nestručnjaku, kako je uloga predlaganja smrтne kazne za zločin veleizdaje povezana s psihijatrijom, a nema veze s matematikom i logikom. Zapravo, da doista vjerujete u svoju struku, onda bi Vam problem bio što HRT tuži sudu nekoga za koga Vi tvrdite da je bolestan, a ne moje negiranje prava psihijatrima da pravna tj. politička pitanja uzimaju kao dokaz u svojim dijagnozama. Ponavljam po tko zna koji put: Je li ili nije u svojoj dijagnozi uopće spomenuto pitanje uvođenja smrтne kazne za veleizdaju ili nije. Ili, je li g. Jović govorio istinu ili nije? Ako mi na to pitanje nisu u stanju odgovoriti moji prijatelji profesori psihijatrije, zadržavam sebi pravo imati jako loše mišljenje o načinu na koji se svi vi bavite svojom strukom!

Dnevno.hr, 09. 02. 2014.

TRIBINA U SPLITU

Pečarić: Mediji zapostavljaju zločine koje je počinila Armija BiH nad Hrvatima

SPLIT: Na tribini u Splitu posvećenoj prvostupanjskoj presudi šestorici Hrvata iz BiH, koju je Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu zakazao za 29. svibnja ove godine, izražena je nada u pozitivan ishod te presude, ali i zebnja da bi, bude li nepovoljna, ona mogla imati teške posljedice za Republiku Hrvatsku koju se tom optužnicom tereti za agresiju na BiH.

U sklopu tribine predstavljena je i najnovija knjiga akademika Josipa Pečarića "Rasizam domaćih slugu", koja se također bavi i uznicima u Haagu – Hrvatima iz BiH: Jadrankom Prlićem, Brunom Stojićem, Milivojem Petkovićem, Slobodanom Praljkom, Valentinom Čorićem i Berislavom Pušićem, a prije tribine u Nadbiskupskom je sjemeništu u Splitu uprigođena i polusatna molitva potpore šestorici Hrvata iz BiH koji kroz dva dana u Haagu očekuju prvostupansku presudu.

Najavljen je da će sutra (utorak) u 18 sati ispred splitske crkve sv. Dominika krenuti mimohod gradskim ulicama u znak potpore šestorici haaških uznika Hrvata iz BiH.

Na tribini, koju je organizirala hrvatska udruga Benedikt, također je predstavljena i knjiga akademika Pečarića "Hajka na Thomsona", kojom se on analitički suprotstavlja napadima na poznatog pjevača. Obraćajući se nazočnima akademik Pečarić je istaknuo kako dva dana uoči prvostupanske presude šestorici Hrvata iz BiH ne možemo biti spokojni. "Činjenica da današnje hrvatske vlasti proglašavaju šundom knjige generala Praljka (haaškog uznika) svjedoči da one ne žele pomoći oslobođanje ove skupine Hrvata iz BiH, nego nadoknađuju izgubljeno oslobođajućim presudama generalima Gotovini i Markaču", rekao je akademik Pečarić.

Po njegovim riječima Dario Kordić je u Haagu osuđen na 25 godina zatvora "na temelju jednog lažnog dokaza nastalog u radionici odvjetnika Ante Nobila", za što je, po Pečarićevim riječima, "plaćeno

32 milijuna dolara odvjetniku Nobilu". Akademik Pečarić je također upozorio na medijsko zapostavljanje zločina koje je Armija BiH počinila nad Hrvatima, rekavši kako je u jednom razdoblju "na Hrvatskoj televiziji 900 puta spomenut zločin u Ahmićima, gdje su žrtve bili Bošnjaci, a zločin u Trusini koji je isti dan (kada i zločin nad Bošnjacima u Ahmićima) počinjen nad Hrvatima, spomenut je samo dva puta".

Publicist Josip Jović istaknuo je kako veći dio hrvatskog naroda želi oslobadajuću presudu za šestoricu Hrvata iz BiH, ali postoji dio onih "koji priželjkuju da ta optužnica bude potvrđena, a to su oni koji nisu zadovoljni oslobađajućom presudom generalima Gotovini i Markaču".

"Kad ti netko napadne domovinu možeš postupiti na tri načina: uzeti pušku u ruke, uzeti pero ili niste čovjek", istaknuo je akademik Pečarić

Jović prvostupanjsku presudu šestorici Hrvata očekuje s nadom, ali i zebnjom, jer optužnica govori i o agresiji Hrvatske na BiH pa bi nepovoljna presuda, kako je rekao, mogla imati teške posljedice za Republiku Hrvatsku.

Jović je oštro kritizirao hrvatske političke elite zbog njihova, kako je rekao, sluganstva međunarodnim moćnicima ne mareći za interes hrvatskog naroda.

Publicist Joško Čelan je, osvrćući se na angažman akademika Pečarića, istaknuo kako on piše "strasno i oštro, ali nikada ne prelazi mjeru pristojnosti" i jedan je od rijetkih koji otvoreno imenuje svoje neistomišljenike.

HINA, 27. svibnja 2013.

<http://www.novilist.hr/Vijesti/Hrvatska/Pecaric-Mediji-zapostavljaju-zlocine-koje-je-pocinila-Armija-BiH-nad-Hrvatima>

Hrvsijet, 28. svibnja 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

AUSTRALSKI HRVATI I PRONAĐENA POLOVINA DUŠE

Milanovićev nedavni odlazak u Australiju „vratio“ me je u razdoblje od 1992. do 2001. jer sam svake od tih deset godina imao zadovoljstvo biti među Hrvatima Australije. Ne jednom rekao sam da su mi oni i pomogli pronaći onu polovinu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji učeći me u školi, i ne samo u njoj, najčrnijim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji. Doista je bilo veliko zadovoljstvo što sam u tih deset godina mogao posjetiti i družiti se s mnogima iz te „neprijateljske emigracije“ u Australiji, a preko njihovih radio programa i naših otvorenih pisama to se nastavilo do današnjih dana.

Odlazio sam na poziv australskih sveučilišta osim 2001. kada sam bio tamo zbog predstavljanja moje knjige "Serbian myth about Jasenovac", koja je i nastala kao rezultat akcije australskih Hrvata za prijevod mojih knjiga o Jasenovcu na engleski jezik. Predstavljanja sam održao u skoro svim većim australskim gradovima: Newcastle, Sydney, Wollongong, Canberra, Brisbane, Melbourne, Geelong, Perth i Adelaide. Promocija u Sydneju u Hrvatskom klubu u Punchbowlu, koju je i organizirao i vodio g. Blago Perić (pok. Blago je cijeli svoj život posvetio borbi za Hrvatsku) i koji je najzaslužniji što je do te knjige uopće i došlo, bila je doista nešto posebno. To je

jedina promocija knjige za koju znam za koju se plaćala ulaznica, a bilo je nazočno više od 300 ljudi.

Međutim, Milanovićev posjet Australiji najviše me podsjetio na predstavljanje knjige u Melbourneu gdje je ono organizirano u sklopu proslave Dana domovinske zahvalnosti u Hrvatskom katoličkom centru u Springvaleu. Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992.-1993. godine, kada sam na poziv sveučilista La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i puno poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurdom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara na tom predstavljanju 2001:

-Poslije proslogodišnjih izbora stalno mislim na one Tvoje "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam im:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Da, sjetio se on te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada. Verkić se vjerojatno sjetio „malog crvenog“ u našim glavama i na prethodnim izborima kada nam je i najavljen Crvena Hrvatska, a ljudi su ih ipak doveli na vlast.

Ne vjerujem da bilo koji Josipovićev postupak danas može dovesti u sumnju njegovu veliku ulogu u provođenju velikosrpskog Memoranduma II. SANU. Ali, kad govorimo o Predsjedniku Vlade Zoranu Milanoviću to već nije tako pravolinijski zacrtano.

Iako je Milanović najneomiljeniji političar u Hrvatskoj ipak je on u tri navrata pokazao kako se u potpunosti ne uklapa u ono što predstavlja Crvena Hrvatska. U vrijeme kada je hrvatskim političarima bilo zabranjeno spominjati Bihać, on ga je spomenuo u

Srebrenici. To je dovelo do mojih 12 pisama u kojima sam ga prije oslobadajućih presuda generalim Gotovini i Markaču pozivao da Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir, zbog spašavanja 160-180 tisuća muslimana u Bihaću, neposredno poslije srpskog genocida u Srebrenici. Srećom nije odgovorio na njih pa ga njegovi istomišljenici nisu napali kao što jesu poslije posjeta Mostaru i Australiji. Zašto ga napadaju lijevi intelektualci vidljivo je i iz komentara Josipa Jovića (Dnevno.hr, 25. 03. 2014.):

Milanovićev obilazak australskih Hrvata, kao i onaj nedavni posjet Hercegovini, doima se kao pokušaj približavanja i kao, ipak zakašnjelo, priznanje pogrešaka? Govorio je o potrebi konsenzusa oko nekih važnih nacionalnih pitanja, isticanje Pavelićeve slike u iseljeničkim klubovima čak ne doživljava kao ekstremizam, a otrpio je i sliku Josipa Broza s nacrtanim očnjacima i niskom mrtvačkim glava oko vrata u ateljeu Charlesa Bilića.

Piše Jović i o očekivanjima „hrvatskih“ ljevičara:

U sklopu diplomatskih aktivnosti naših političara, najintrigantniji je bio odlazak predsjednika Vlade Zorana Milanovića na noge hrvatskoj koloniji iz koje je pročedio Joe Šimunić. Uzalud ga je upozoravala potpredsjednica Vesna kako će ga tamo na nož dočekati ekstremisti, a mnogi u Hrvatskoj kao da su ostali razočarani što se prognoza nije ostvarila. Doduše, prosvjedovalo je dvadesetak ljudi, mirno i dostojanstveno izrazivši svoje neslaganje s Vladinom politikom. Ali i to je bilo sasvim dovoljno da ih domaći mediji proglaše ekstremistima.

Organizator tih mirnih prosvjeda bio je Marko Franović, gospodarstvenik iz Sydneysa, dobitnik državne nagrade u Australiji 2010. za multikulturalni marketing. Objavljeno je i nekoliko intervjua s njim. Franović je u njima odbijao govoriti o sebi. Upoznao sam ga 1994. godine i bio njegov gost. U Hrvatskom slovu, 12. prosinca 1997. objavio sam razgovor s njim Moramo stalno držati do svoga (tekst je tiskan i u knjigama "Borba za Boku kotorsku" i „Pronađena polovica duse“). Evo osnovnih podataka o tom hrvatskom dobrotvoru:

- Rođen sam u Tivtu, u prelijepoj Boki Kotorskoj, 1941. godine. Kada su 1951. dvojica pobjegla iz Boke u inozemstvo, to je ostavilo dubok dojam na mene, jer ni sam nisam video za sebe nikakvu budućnost među komunistima, iako je za Bokelje Hrvate, na koje se

stalno vršio i vrši pritisak da postanu Crnogorci ili Srbi, i bijeg u bilo kakvu Hrvatsku bio je jedna vrst spasa od takvih pritisaka. Poslije završenog zanata u 18-oj godini prvi put sam pokušao bježati iz takve komunističke Jugoslavije. Uhvaćen sam, ali sam 1960. u drugom pokušaju uspio pobjeći. Poslije kampa u Trstu i Latini, dolazim u Australiju. Kasnije mi se pridružuju i dva brata, Božo i Ivo, koji nisu ni dobili putovnice pa su i oni morali pobjeći u Australiju. Počeli smo od ničega a postali vlasnici uglednog poduzeća "Boka Aluminium Windows".

Još te 1994. g. naši ljudi u Sydneyu su mi za g. Marka Franovića rekli kako je "jedan od najplemenitijih hrvatskih dobrotvora na ovom kontinentu". Već tada sam doznao kako je njegova pomoć Domovini u ratu i tamošnjim hrvatskim crkvama, domovima, klubovima u Australiji također bio višemiljunski (u australskim dolarima, naravno). Kada sam ga pitao o tome, samo je rekao:

- Dogovori li smo se da o takvim stvarima, nećemo razgovarati. Za Hrvatsku su ljudi dali svoje živote, pa nećemo valjda sada o nekakvim novčanim donacijama!

Veliki hrvatski redatelj Jakov Sedlar nedavno je doživio nešto slično. Odlučio je napravite film o ovom dobrotvoru, ali je Franović pristao samo govoriti u filmu o njegovojoj (i mojoj) Boki Kotorskoj.

Ipak sam u spomenutom intervjuu ponešto i dozнати:

- Od prvog dana, od kad se počela prolivati hrvatska krv, vidio sam da postaje ozbiljno i da se moramo svi uključiti u borbu za stvaranje naše nezavisne države. A to je bilo prvi put kad sam bio 100% uvjeren kako poslije mnogo godina sanjanja o Hrvatskoj, taj svoj san možemo doista i ostvariti. Pomagali smo, kako sa novcem, tako i na svaki drugi način, uključujući i razgovore s australskim političarima, jer sam ja ovdje ipak poznati biznismen. Čak sam i oko 550 pisama poslao čitavom (zapadnom) svijetu, pa i samom papi. Ne znam koliko je to pomoglo, ali znam da sam upotrebljio puno vremena i naravno ne bih žalio ni mnogo više kad imamo našu Hrvatsku.

- Srbija i Crna Gora su se obrušile silom na goloruke susjede. Ali hrvatski duh i sve ono zašto su Hrvati stoljećima davali svoje živote, učinili su da njihovi sinovi to osjete u svom srcu. Tako su, iako mnogo slabiji, postali mnogo jači. Uostalom, borili su se za svoje, na svome. A svoje se ne može napustiti. Evo kako je o tome govorio australski političar Ivan Pech na simpozijumu u Sydneyu, mislim

1989., kada su ga doveli u kolicima. Rekao nam je: "Osjećam se vrlo ponosan da se nalazim među nacijom koja nikada nije napadala na susjede, već se samo borila protiv onih koji su otimali njihova ognjišta". Pa ako takve riječi i osjećaje može izraziti jedan stranac onda se mi Hrvati možemo upitati - ima li itko na svijetu bolju i čistiju prošlost nego mi Hrvati?

- Činjenica je baš u tome što su ti narodi (Englezi, Francuzi, Rusi, op. JP) uvijek osvajali i tlačili druge, dok smo mi primali u naše kuće Srbe, koji su bježali pred Turcima. Tako su našli sklonište kod dobrih susjeda Hrvata. Valjda, da bi se oduzili Hrvatima za hrvatsko gostoprимstvo, rušili su hrvatske katoličke crkve, hrvatske spomenike. Ali to im je bila velika greška, jer Hrvatima je crkva svetinja. Hrvat zna da bez svoje Crkve ne bi imao ni svoju državu. Predsjednik Tuđman je, prilikom posjeta Australiji, njega i njegovu braću odlikovao Redom Hrvatskog pletera. U ime svih nagrađenih Hrvata koji su svojim donacijama izgradili veleposlanstvo u Canberri u Australiji upravo se Marko Franović zahvalio Predsjedniku.

- Primajući odličje kroz glavu mi je proletio cijeli moj život i sve što sam doživio i video u našoj borbi za Hrvatsku. Kad sam došao u Australiju, živio sam u okolišu u kojem nije bilo naših ljudi, ali ipak sam video kako je mogim Hrvatima, nezavisna Hrvatska bila vrijednija i od njihovih obitelji, i kako su cijeli svoj život posvetili toj ideji. Istodobno sam video koliko UDBA uspijeva među takve ljude ubacivati svoje plaćenike - na žalost Hrvate. A i sam sam iz godine u godinu, još iz djetinjstva, čekao takvu Hrvatsku. Početkom 80-ih godina već sam bio izgubio svaku nadu, tako da sam tek 1987. godine, poslije 26 godina boravka u Australiji uzeo australsko državljanstvo. Ali kada smo ovdje u Sydney-u uspjeli sagraditi dvije nove crkve u godinu dana osjetio sam da mi Hrvati možemo ipak stvoriti i ono o čemu sam cijeli život sanjao. Došlo je do promjena pa i među hrvatskim komunistima koji su dozvolili prve slobodne izbore (istina, bili su uvjereni kako će oni na njima pobjediti). Tako dolazimo do 30. svibnja 1990., kada se ostvaruje san naraštaja i naraštaja. To najbolje može osjetiti onaj koji živi na drugom kraju svijeta, koji poslije 30-40 godina doživljava ostvarenje dugogodišnjeg sna. Golema je bila i tuga za Hrvatskom, koju smo najviše osjetili, gledajući mrtva tijela, masakrirana od četničkih

ljudoždera, rušenje hrvatskih katoličkih crkava, gradova, kao što su Vukovar, Dubrovnik i drugi, gledajući gradove i sela u plamenu, kao i kolone prognanih iz svojih kuća, istjeranih sa svojih ognjišta. Vjerojatno je Vama teško znati kako to osjeća onaj, koji zbog jugoslavenskog zločina nikada nije mogao posjetiti svoj rodni kraj, i to samo radi toga što se osjećao Hrvatom. Sve sam to ja sam, kao i mnogi drugi, doživljavao od prvog dana od kada se počela prolivati hrvatska krv. A onda sam doživljavao nešto - prije doista nezamislivo - dolazak u Hrvatsku. Prvi put bio sam godine 1992. Ti prvi dani doista su me još više potresli od onog što sam gledao na TV, što srpsko -jugoslavenski i crnogorski zločinci rade od svojih susjeda. Ne smijemo nikad zaboraviti da je neovisna država Hrvatska, koju sada uživamo, plod svih žrtava za Hrvatsku - i onih iz Bleiburga i Križnog puta, i onih koji su dali svoje živote od 1941-1945. Da nije bilo tih žrtava, za Hrvatsku se ne bi nikada znalo. Oni su ostavili sjeme koje je poslije 45 godina rodilo!

- Kako svaki Hrvat najviše voli onaj kutić gdje se rodio, tako ga volim i ja. Ta sjećanja ostaju zauvijek. Ima i prilično Hrvata, kojima nije ni zamjeriti, koji nisu nikad ni znali da je Boka hrvatska zemlja i koliko je ogromna hrvatska kulturna baština u njoj. Vjerojatno su i naučili kada su vidjeli kako predsjednik odlikuje Hrvate iz Boke i otvara natkrivene tribine na stadionu Croatie (Sydney) koje ponosno nose ime "Boka Stand", ime naše prelijepo Boke Kotorske.

Franovići su bili glavni donator za izgradnju tih tribina. Njihovi su radnici, Marko, njegova braća i obitelji radili dan noć kako bi ih mogao otvoriti upravo predsjednik Tuđman. A ime naše Boke je i u nazivu hrvatskog tjednika Boka CroPress (Sydney). Zapravo je Franović spašavao tjednik Nova Hrvatska, a onda su oni iz zahvalnosti promijenili ime njemu u čast.

A ni pomoć Domovini nije prestala. Kada je osnovana Zaklada za istinu o Domovinskom ratu koja je osnovana za pružanje pomoći našim generalima u Haagu bio je član Upravnog vijeća Zaklade, kao jedan od devet uglednih osoba iz različitih područja javnog života domovinske i iseljene Hrvatske.

Australski Hrvati se znaju zahvaliti svojim dobrotvorima. Tako je u prepunoj dvorani Hrvatskog Kluba Kralj Tomislav (Sydney) 25. 02. 2010. hrvatska zajednica priredila svečanu večeru zahvalnicu braći Franović; Marku, Boži i Ivi „za sva dobročinstva koja su vrijedna

brača tijekom godina učinila za našu hrvatsku zajednicu na ovom dalekom kontinentu kao i svesrdnu pomoć domovini Hrvatskoj u najtežim trenutcima borbe za svoju slobodu i neovisnost“ (http://amac.hrвати-amac.com/index.php?option=com_content&task=view&id=3474):

U toj pretjesnoj dvorani koja je zaista bila pretjesna za preko 270 uzvanika primjetila se i jedna izuzetna osoba koja nije ostala nezamjećena jer upravo oko tog stola bilo je i najvise gužve. Naime nitko nije očekivao da će se pojavit i poznati slikar svjetskog glasa koji je pak iskoristio prigodu da svojom pojavom ukaže na značaj ove večere na veličinu braće Franović. Gospodin Charles Billich sa suprugom Christom Billich, umjetnik-slikar svjetskog glasa došao je također odati dužno štovanje ovoj vrijednoj braći.

Zapravo Billich se rado odaziva akcijama koje su u hrvatskom nacionalnom interesu i potpisnik je niza naših otvorenih pisama.

A koliko veliki ugled u Australiji uživa Charles Billich vidi sam i sam baš u vrijeme velike akcije australskih Hrvata za prijevod na Engleski mojih knjiga o Jasenovcu. Naime, kolege matematičari iz Melbournea nisu mogli vjerovati da će tako veliki slikar napraviti korice za tu knjigu. Naravno, Billich je taj ugled postigao svojim radom, kao i Franović, u dalekom svijetu, a ne zato što je tako željela Partija. Zato ne čudi što baš i nije omiljen kod kolega s ljevice, kao npr. kod Zvonka Makovića za koga Tvrtko Dolić (7Dnevno, 28. 03. 2014.) tvrdi da je prodavač magle. (U tekstu je posebno zanimljiv i jedan podnaslov: Partijski pravorijek Zvonka Makovića.)

Kao što znamo Billich je napravio pravi performans za Predsjednika Vlade. Bio je nazočan na prijemu i izjavio kako priprema seriju portreta predsjednika vlada RH i kako će prvi biti Milanovićev. Onda je Milanović posjetio njegov atelje gdje mu je naš slikar pokazao portret J.B. Tita koji je spomenuo i Jović.

Jasno je kako su to teško doživjeli „hrvatski“ ljevičari. Ta reagiranja komentirao je Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 24. 03. 2014.) rugajući se Miljenku Jergoviću onako kako samo on to zna:

Z.M., naivan kakvim ga je Bog stvorio, posjetio dolje atelje "trash dekoratera" Charlesa Billicha. Zastao Z.M., pred slikom Miljenkovog idola J.B. Tita koji je imao petokraku urezanu na čelu, a vampirske zube i lubanje oko vrata. Jergović, koji Titi ne može oprostiti nepravdu prema Draži, dok su drugi Titovi zločini po njemu

istorijski uvjetovani, bio je tim posjetom našeg Z.M., iznenađen i uvrijeden. Kako je j... slikar usuđuje sprdati s "najvećim sinom naših naroda i narodnosti"? Pokušali su ga smiriti argumentom da je Australija premala zemlja da bi imala umjetnike poput Murtića, Tomića i sličnih koji su uspjeli shvatiti svu dubinu i širinu bravara. Uzalud! (...) Eto, misli naš Miljeno da je pivo Heineken, zato jer je zadržalo zvijezdu, danas svjetski poznato. Mislim da je pišući svoju kolumnu "Sumnjivo lice" Jergović slistio bar gajbu piva s crvenom zvijezdom. Možda ga je lagano miješao s kubanskim rumom koji također ima crvenu zvijezdu. I tako su dvije crvene zvijezde dovele našeg istaknutog pisca do tremensa.

Na kraju meni jedino ostaje zahvaliti se Predsjedniku Vlade jer je svojim posjetom Australiji približio ljudima u Hrvatskoj moje australske prijatelje i tako mnogima od njih, nadam se, pomogao da i oni pronađu svoju izgubljenu polovinu duše.

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 16. 04. 2014.

Glas Brotinja, 16. 04. 2014.

"BARBIKA" I "BRDO-BRIJUNI"

Vjerojatno će vam izgledati neobično, ali mene su i priča o Barbiki i sastanak u Dubrovniku podsjetili na razloge zašto smo svojevremeno profesor Tomac i ja napisali Otvoreno pismo koje je ovako komentirao Nenad Piskač u tekstu Uz Milanovića i Josipović je za izvanredne izbore spreman!, Portal HKV-a, 03 lipnja 2014.:

Osobitu nervozu kampanja Nova pravednost 2 pokazuje od kad je javnošću počelo kružiti pismo akademika J. Pečarića i profesora Z. Tomca kojim pozivaju HDZ, Savez za Hrvatsku i GI U ime obitelji da odgovorno sjednu za stol i naprave pametnu strategiju i taktiku za predsjedničke izbore i time pošalju Josipovića u Sanaderovu oazu sreće kreiranu po mjeri Mesića. U status bivšega doživotnoga predsjednika. Tamo je Mesić sada zaokupljen „transkriptima“ finskoga pravosuđa, dok bi se u susjednoj sobi Josipović mogao baviti komponiranjem skladbe Ars diaboli 2. i novom, pravednjicom, regulativom guljenja kože putem ZAMP-a. (...) U međuvremenu nismo izvješteni je li došlo do sastanka općega dobra između Tomislava Karamarka, Milana Kujundžića i Željke Markić. Ako do sastanka dođe i na njemu se ne usuglase oko zajedničkoga kandidata, bit će slobodan predložiti ...

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/17810-n-piskac-uz-milanovica-i-josipovic-je-za-izvanredne-izbore-spreman.html>

Naime, glavni razlog zbog čega je pismo nastalo bila je činjenica da se razne skupine državotvornih Hrvata međusobno napadaju, valja zaboravljajući tko je stvarni protivnik. Zato je Piskač i upozoravao na to govoreći o nervozni onih koji drže vlast, a svima je jasno da niti su željeli hrvatsku državu, niti vole hrvatski narod. Jednostavno rečeno – oni su doista prepoznali što je razlog nasatanka pisma, a doista bi bili jako nesretni kada bi se ostvarilo ono što smo mi željeli. Ali kakve to ima veze s „Barbikom“? Oni koji su pratili ta međusobna optuživanja prepoznat će ih u tom planu. O tome piše Josip Jović: u tekstu 'Barbika' je vrlo ozbiljan plan

(http://www.hrvsijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=33022;josip-jovi-barbika-je-vrlo-ozbiljan-plan&catid=76:gost-kolumna&Itemid=350):

Nju će se nastojati predstaviti kao poslušnicu Zapada, američku igračicu iza koje stoji masonerija, NATO pakt i moćni centri u svijetu.

(O „Barbiki“ pogledajte niz zanimljivih tekstova koji su se pojavili ovih dana:

Bože Vukušić: Umjesto plasiranja plana Barbika, predsjednik je trebao pojasniti vrlo izvjesnu ulogu svoga oca u likvidaciji obitelji Ševo (video)

http://www.hrvsijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=33031:boe-vukui-umjesto-plasiranja-plana-barbika-predsjednik-je-trebao-pojasniti-vrlo-izvjesnu-ulogu-svoga-oca-u-likvidaciji-obitelji-evo-video&catid=1:politika&Itemid=9

Jure Zovko, Mit o paraobavještajnim strukturama u Lijepoj našoj

<http://www.dnevno.hr/kolumnne/jure-zovko/127434-mit-o-paraobavjestajnim-strukturama-u-lijepoj-nasoj.html>

M. Prpa: Akcijski plan „BARBIKA” – Plan Diabolus

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/prpa-mile/18031-m-prpa-akcijski-plan-barbika-plan-diabolus.html>

Cjeloviti Akcijski plan BARBIKA možete naći u Hrvatskom tjedniku od 10. lipnja 2014.)

Jović upozorava i slijedeće:

Takoder je važno pokazivati kako je i dio desnih, odnosno HDZ-ovih birača sklon Josipoviću, što se uostalom već sada radi.

Nema dvojbe da uzajamni napadi državotvornih Hrvata treba dovesti upravo do toga, zar ne? A Piskač još 03 lipnja 2014. upozorava da se ostvaruje upravo to, tj. upozorava kako nema dogovora na koje je naše pismo pozivalo.

Očito, HDZ smatra kako će biti siguran pobjednik, pa ne mora uopće ići na nekakav dogovor, pa ne i taj na koji smo mi pozivali. S obzirom na mnogo toga što ljudi znaju o ponašanju HDZ-a od 2000.-e to odmah dodatno izaziva sumnje kod ljudi.

Meni osobno je žao što sadašnje vodstvo HDZ-a želi slijediti Tuđmanovu politiku, ali je dovoljno ne znaju prepoznati. Zar ih na razgovore ne bi trebalo navesti primjer kada je svojevremeno HSP bio na ivici ulaska u Hrvatski državni sabor. Uvjerenje je kako je za to najzaslužniji bio Tuđman. Itekako mu je bilo važno da u Saboru ima još jednu državotvornu stranku.

Dvojba kod ljudi želi li to HDZ ili ne vjerojatno će smanjiti izlazak mnogih na izbore, a to doista pomaže nedržavotvornoj opciji jer garantira kako neće biti do nogu poražena.

A uz potpuno komunističko jednoumlje u glavnim medijima oni se nadaju da će moći nastaviti s uništavanjem Hrvatske. (Svjetska banka objavila je u petak 11. srpnja projekciju stanja BDP-a (bruto društvenoga proizvoda) za 11 novih članica Europske unije, odnosno bivših komunističkih država, po kojoj bi Hrvatska bila jedina zemlja od tih članica EU-a koja će u 2014. imati pad BDP-a. Time Hrvatska šestu godinu ostaje u recesiji, što je nesumnjivo rezultat ili nedjelo sadašnje Vlade koja je već duboko u trećoj godini svoga mandata.

[http://www.glas-koncila.hr/index.php?option=com_php&Itemid=41&news_ID=249_20.\)](http://www.glas-koncila.hr/index.php?option=com_php&Itemid=41&news_ID=249_20.)

Zato mi je najzanimljiviji bio slijedeći komentar našeg Otvorenog pisma:

U drugom krugu glasovat ću za Kolindu, mada njena pobjeda ne garantira da će se išta promjeniti!

Zapravo komentator je poručio da i po cijenu da se ništa ne promjeni treba smijeniti vlast koja otvoreno pokazuje svoju mržnju i prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. A to nam pokazuje i sastanak u Dubrovniku koji se odigrao uz zagušljujuću buku medija: Zapadni Balkan! Jugoistočna Europa!

Zato ću ovaj tekst završiti s komentarom tog sastanka prof. dr. sc. Zdravka Tomca danom u tekstu Ive Međugorac: Josipović se raskrinkao: Evo što vam Predsjednik prešuće dok Hrvatsku gura u region stvarajući jugosferu (Dnevno.hr, 15. 07. 2014.).

Zapravo, Tomac se osvrnuo se Josipovićevu tvrdnju da snažno zagovara regiju. Kako je kazao, već dugo je jasno u kojem smjeru Hrvatska ide premda je naš narod vrlo često zaboravan.

"Upravo su Ivo Josipović i Vesna Pusić glavni ljudi koji su bez suglasnosti premijera Milanovića sklopili strateško partnerstvo s Velikom Britanijom sa ciljem da preuzmeme ulogu formiranja zapadnog Balkana. Mi smo po tome most između EU i tih zemalja regije", misli Tomac. Profesor napominje kako je uloga Hrvatske integracija zemalja regije bez da one ulaze u EU. Usprkos tome, Hrvatska je ta koja ih gura u Uniju premda se takvo što neće još dugo dogoditi. Gospodarski, politički, kulturno pa čak i sportski Hrvatska

radi na integraciji gurajući se u zapadni Balkan, smatra naš sugovornik.

"Dolazak Angele Merkel nova je činjenica i dokaz da takvo nešto odgovara Njemačkoj jer joj je u interesu da ovo bude jedinstveno tržište i sustav pod istim uvjetima kako bi tu što bolje ugurali svoj kapital. Dolazi u gospodarskom smislu učvrstiti Njemačku i zauzeti se za kapital kojega imaju u regiji", uvjeren je profesor Tomac. Dok je Velikoj Britaniji zapadni Balkan bitan u političkom smislu, Nijemci u tome vide gospodarske razloge. Lukavi predsjednik Josipović to je dobro procijenio i sada, napominje naš sugovornik, pokušava javnosti prikazati kako je njegova politika prema regiji dobra za Hrvatsku. "Prešuće se da se Hrvatska zbog toga morala poniziti i zaboraviti na svoju prošlost. Morali smo se okrenuti budućnosti, a pitanja iz prošlosti nismo riješili. Izjava srpskog ministra vanjskih poslova Dačića u Dubrovniku prošla je nezapaženo. Srpska vlada navodno osuđuje granatiranje Dubrovnika, a dok je Dačić to izgovorio u istoj rečenici poručuje da se okrenemo budućnosti. To je vrlo lukavo i šalje poruku da nema krivnje. U maniri Tome Nikolića govorи se 'ajmo biti susjedi nitko nije oštećen, nitko nije kriv", analizira Tomac.

Takva politika ide dalje, a najveći problem leži u tome što takvo nešto nije u interesu Hrvatske. Naša zemља, drži profesor nije dio zapadnog Balkana već dio Europe i trebali bi tome težiti u pravom smislu. Za razliku od toga mi smo postali ispostava zapadnog Balkana. "Europa nas tretira kao Balkan, a Josipović i Vesna Pusić time se hvale. (...)", komentira profesor. Politika koja ide dalje stvara jugosferu, manipulacijama nas se gura u regiju i stvara se pripadnost, a predsjednik za to vrijeme obnavlja titozam i jugoslavenstvo. Ponovno živimo svi zajedno, a naši političari na takvo nešto nas sile vjeruje naš sugovornik. "Oni naše ljude žele mentalno vezati za jugoslavenstvo, to im je glavna borba i jugoslavenstvo se opet obnavlja na nove načine. Srbi su također jasni. Uživaju u spletkama oko Vukovara jer su pobjedili, nakon što čirilica dođe u taj grad on će opet biti srpski. Mnogo činjenica govorи da smo mi koje nazivaju nacionalisti u pravu. Na tragu smo novog tropoljupca koji daje rezultate. Hrvatska će kroz Balkan po njima stvoriti uvjete za razvoj, a pitanje je koji će i kakvi kriteriji tu prevladati", zaključuje Tomac.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/127602-josipovic-se-raskrinkao-evo-sto-vam-predsjednik-presucuje-dok-hrvatsku-guru-region-stvarajuci-jugosferu.html>

Zato je odgovornost onih kojima smo napisali Otvreno pismo velika: Hoće li pokazati narodu da su spremni suprostaviti se onima koji nas uništavaju pokazujući mu kako im je to najvažnije, ili će i dalje dopuštati vjerovanje da su im osobni interesi važniji od interesa naroda!

Dragovoljac.com, 17. 07. 2014.

Portal dragovoljaca Domovinskog rata, 17. 07. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

**JOSIP JOVIĆ
CRNE TOGE I BIJESNI MINISTRI**

Hrvsijet, 06. kolovoza 2013.

Na početku demokratskih promjena svima su bila puna usta vladavine prava i pravne države, koju bi trebalo razumjeti kao jednakost građana pred zakonom, kao neovisnost sudstva u odnosu na izvršnu i zakonodavnu vlast te kao vlast zakona i prava nad bilo čijom subjektivnom voljom. Sudovi bi se morali držati zakona bez obzira na različite interese i utjecaje, pa i bez obzira na eventualne društvene okolnosti i posljedice, po onoj, koju ne treba shvatiti baš doslovno, fiat justitia pereat mundus.

Nije zalud božica pravde prekrila oči rukom. No dogodilo se u ovoj zemlji, u kojoj sve nekako ide zlo i naopako i čiju sudbinu u svojim rukama drže sve lošiji od lošijih, da ili poučak o pravnoj državi nije shvaćen, iako je jednostavan, ili pak njegova primjena mnogima ne ide u račun, o čemu svakodnevno možemo posvjedočiti.

Pritisci na sudove

Ustavni je sud ozbiljno razbjesnio ministra prosvjete Željka Jovanovića, osporivši mu nekoliko akata koje je pod firmom reforma obrazovanja iznjedrilo njegovo ministarstvo. Pa su tako pali

pravilnik o izboru za znanstvena zvanja, odluka o usklađivanju udžbenika s novim (još neverificiranim) pravopisom te program spolnog odgoja u školama. I umjesto da se pokrije ušima i prihvati mišljenje Ustavnog suda, Jovanović se na njega žestoko obrušio inatski inzistirajući kako od zamišljenih programa, pravilnika i odluka neće ni za mrtvu glavu i ni za jedno slovo odstupiti. Tko je taj sud da remeti njegove genijalne zamisli, njegovo životno remek-djelo! Suce naziva crnim togama i povezuje ih s crnim mantijama s jasnom aluzijom na «klerofašizam», što je puno teže od uvrede koju je njemu uputio Zdravko Mamić.

Diskvalificirajući ih kao eksponente bivše vlasti, poručuje kako uskoro slijedi izbor novoga sastava i kako će u Ustavnom судu onda zasjeti moralniji, stručniji i profesionalniji suci. Drugim riječima, tamo će doći naši ljudi, koji će donositi odluke kako mi želimo. Drugi primjer izrazitog pritiska na sudove prezentirao je Slavko Linić reagirajući na odluku suca Trgovačkog suda da zatraži mišljenje o ustavnosti Zakona o finansijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Suca je nazvao kravom (tek nakon retoričke pauze svetom) «koju nećemo štititi», što se može lako protumačiti kao prijetnja gubljenjem radnog mjeseta.

Reagirajući na jedan prijedlog o ocjeni ustavnosti prije nego se čulo mišljenje Ustavnog suda, Linić zapravo pokazuje kako je i sam svjestan neustavnosti spomenutog zakona koji njemu kao ministru financija daje ogromnu moć da neka poduzeća spašava, a neka, već prema svom afinitetu, utapa. Taj isti vlasnik trinaestmetarski duge barke, evo prozvan i zbog primanja mita, u jednoj je TV emisiji priznao kako se zatvaraju kafići zbog stotinjak neregistriranih kuna, ali ne i trgovački lanci kad ih se ulovi sa stotinjak milijuna kuna blagajničkog viška.

Iako ni jedan ni drugi, ni Linić ni Jovanović, nemaju nikakvo pravno obrazovanje u stanju su dijeliti lekcije sucima najviših sudova. To je ta prepotencija i umišljenost koju proizvodi politički položaj, dajući pojedincima, osobito onima s nešto umanjenom sposobnošću rasudivanja i samokontrole i u zemljama nerazvijene političke kulture s baštinom revolucionarnog terora, osjećaj svemoći i sveznanja i iluziju kako mogu diktirati ne samo društvene, nego i prirodne zakone i tumačiti ih po svojoj volji.

Individualni zakoni

Primjera ima još na bacanje. Zahtjev za raspisivanjem referendumu o definiciji braka kao zajednice muškarca i žene, s potpisom sedamsto tisuća birača, cijeli je politički vrh nastojao relativizirati ocjenom kako je riječ o agresiji jedne manjine (Zoran Milanović), osobnim stavom kako bi trebalo omogućiti istospolne brakove (Ivo Josipović) ili pak mišljenjem kako je referendum samo savjetodavni, a ne obvezujući mehanizam odlučivanja (Vesna Pusić), unatoč onome što eksplícite piše u samom Ustavu.

Predsjednik je Odbora za Ustav Peda Grbin pak otvorio mogućnost promjena samog Ustava prije raspisivanja referendumu kako referendum ne bi bio obvezujući. Uz staru praksu stalnih izmjena zakona svakom promjenom stranke na vlasti i proizvoljnog tumačenja pojedinih odredbi, pa i samog Ustava, što unosi pravnu nesigurnost i nered, u novije je vrijeme afirmirana praksa donošenja zakona za jednog čovjeka.

Nije u pitanju samo tzv. lex Perković već i najavljeni novi zakon o kazalištima kako bi ministrica kulture Andrea Zlatar Violić mogla za šefa zagrebačkog HNK postaviti Velimira Viskovića, ili pak prije godinu dana usvojeni Zakon o HRT-u koji je omogućio instaliranje Gorana Radmana na čelno mjesto ove kuće na kojemu se, usput rečeno, i nije proslavio.

Prčkanje po imovini iznimno i nelegalno materijalno obogaćenih bijednika, kojih nije tako velik broj da ih se ne bi moglo priupitati za babino zdravlje, izrazito je selektivno, ovisno o političkoj pripadnosti i moći. Ili jedan banalniji slučaj. Sportski menadžer priveden je i optužen nakon što je na radiopostaji uvrijedio navodno na nacionalnoj osnovi jednog ministra, ali kad književnik-novinar jednog patološkog ubojicu proglaši prototipom pravog Splićanina i Hrvata ništa se neće dogoditi.

Josip Jović / Slobodna Dalmacija

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015

POMOĆ "ANTIFAŠISTIMA" OD MINISTARSTVA VANJSKIH POSLOVA RUSKE FEDERACIJE

U Drugom pismu ruskom veleposlaniku spomenuo sam gostovanje admirala Davora Domazeta Loše 25. 5. 2015. u Bujici na Osječkoj TV i pridruženim televizijama. Podsjetio nas je na činjenicu kako je strategija agresora i svjetskih moćnika bila optužiti Hrvatsku kao sljedbenicu NDH i tako opravdaju i velikosrpski fašizam i podršku tzv. antifašističkih sila velikosrpskom fašizmu. Naš admiral je rekao, ono što već dulje vrijeme uporno ponavljam, kako su jedini istinski antifašisti zapravo bili hrvatski branitelji.

Scenario iz vremena velikosrpske fašističke agresije se ponavlja i danas. Opet optužbe za fašizam upravo od onih koji su sudjelovali u velikosrpskoj fašističkoj agresiji ili je podupirali. Njima se pridružilo sa svojim Izvješćem Ministarstvo vanjskih poslova Ruske Federacije. Evo što o Izvješću piše na portalu Hrvsijet:

Riječ je o dokumentu objavljenom pod naslovom "Neo-nacizam: Opasna prijetnja ljudskim pravima, demokraciji i vladavini prava", u kojem kritizira jačanje desnih i nacionalističkih političkih pokreta

u Europi te "nevoljkost europskih vlasti da pojačaju represivne metode prema takvim pokretima".

Izvješće, čiji predgovor potpisuje ministar Sergej Lavrov, strukturirano je u tri poglavlja. Prvo poglavlje razjašnjava pojavnosti neo-nacizma na suvremenom Zapadu te (ne)uspjehe zapadnih zemalja i međunarodne zajednice da ih potisnu.

U drugome dijelu izvješća, rusko ministarstvo iznosi dokumente Ujedinjenih naroda i ostalih međunarodnih organizacija koji legitimiraju državnu represiju protiv organizacija koje se običava karakterizirati kao neo-nacističke, rasističke, ksenofobne, šovinističke i sl.

Treće poglavlje predstavlja prikaz djelovanja takvih organizacija u zemljama Europe i Sjeverne Amerike. Posebna je pozornost pridana, naravno, zemljama istočne Europe u kojima je prisutan snažan otpor širenju ponovnog ruskog utjecaja na kontinentu: Ukrajini, Poljskoj i baltičkim zemljama.

Hrvatska je u izvješću ruskog ministarstva vanjskih poslova također dobila svoje mjesto. Ruska diplomacija u dokumentu je optužila Hrvatsku za "agresivni nacionalizam, etničku i vjersku netoleranciju usmjerenu uglavnom protiv Srba" "koji se, kako se navodi u izvješću, "suočavaju s ozbiljnim administrativnim i drugim preprekama u pronalasku posla i povratu imovinskih prava."

Hrvatsku se vlast implicitno okrivljuje i za "konvertiranje 30 tisuća Srba na katoličanstvo, diskriminaciju Cigana i nekažnjavanje povijesnog revisionizma".

"Među radikalnim i ekstremističkim organizacijama u Hrvatskoj su Udruga hrvatskih nacionalista, koja se odvojila od Hrvatske čiste stranke prava, Hrvatski nacionalni front i Hrvatska udruga boraca Drugoga svjetskog rata i nacionalnog otpora (ustaše), koji zahtijevaju od vlade da zabrani crvenu zvijezdu kao simbol crvenih partizana i Titovog doba", navodi se u izvješću.

Kao svjetlu točku u Hrvatskoj rusko ministarstvo vanjskih poslova vidi Antifašističku ligu i Ivu Josipovića, čije primjedbe o "prijetnji domaćih krajnje desnih pokreta s jasnim znakovima nacizma" posebno ističe.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/37641-rusko-ministarstvo-vanjskih-poslova-optuzilo-hrvatsku-zakonitiranje-30-tisuca-srba-na-katolicanstvo>

U samom tekstu na Hrvsijetu je ukazano na srodnost stavova Ruskog veleposlanstva i bivšeg predsjednika RH, kojega je Hrvatsko nacionalno etičko sudište osudilo za veleizdaju:

Podsjetimo, bivši predsjednik Stjepan Mesić je ovih dana, na tragu ovog izvješća ministra Lavrova, poručio kako se svim sredstvima treba boriti protiv "nove fašizacije u Europi" i povijesnog revizionizma.

– Pravu istinu, treba prenositi generacijama koje dolaze, te se suprostaviti "galopirajućoj fašizaciji u Europi" – poručio je tom prigodom Mesić, upozorivši da će se Stari kontinent naći u velikim problemima ako to na vrijeme ne shvati i spriječi.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/dan-mladosti-stjepan-mesic-podsjetio-na-galopirajucu-fasizaciju-europe-1007037>

Zanimljivo je da Rusko veleposlanstvo izrijekom spominje i "svijetle točke" u liku bivšeg predsjednika Iva Josipovića, koga je HNES također etički osudilo za veleizdaju, kao i Ligu fašista, oprostite Ligu antifašista. Zapravo je u Hrvatskoj uobičajeno za takove stavljati to antifašisti u navodnicima, kao što to čini Josip Jović u tekstu No pasaran 'antifašisti', Jović kaže:

Domovinski rat nije bio antifašistički, izjavio je ovih dana puno citirani i često viđeni Ivan Fumić nakon skupa u dvorani "Lisinski" organiziranog u povodu 70. obljetnice pobjede nad fašizmom, uoči kojega je skupa predsjednica Republike dobila titulu "persona non grata" jer je iz svog ureda uklonila bistu proroka. Priznao mu je, doduše, obrambeni karakter bez spominjanja agresora, ali se od njega oštro ogradio. Oni (branitelji) su se, rekao je, borili protiv svega za što smo se mi (antifašisti) borili, prvenstveno protiv bratstva i jedinstva. Naravno, i ovo je netočno. Borili su se protiv okupacije, jedinstvo je već bilo razoren, bratstva nikada nije ni bilo. Ovom je izjavom Fumić razotkrio pravi smisao i pravo značenje riječi antifašizam u poimanju njegovih današnjih gorljivih protagonisti.

Antifašizam u ovim shvaćanjima nije, kao što bi naivni mogli misliti, nikakav otpor okupatoru, nikakvo vraćanje Istre i Dalmacije u okrilje domovine, nikakav ZAVNOH ni federalno uređenje zemlje. Njegova je bit u bratstvu i jedinstvu, u Jugoslaviji, a fašizam je, s druge strane, sve ono što je protiv tog jedinstva pa, dakle, u prvom redu Franjo Tuđman, HDZ, branitelji, samostalna država itd. Drugačije se i ne može shvatiti ta halabuka, ta histerija koja se ne smanjuje, ta Liga

antifašista, to Frljićev kazalište, jasenovačka i kumrovečka hodočašća, te demonstracije i povorke, ta priča o ugroženim manjinama, taj cijeli pokret, taj juriš na vjetrenjače. To je taj strašni nesporazum i nitko i ništa ne može kompromitirati pojам antifašizma, koji sam po sebi nije sporan, kao njegovi protagonisti danas u Hrvatskoj.

I dok se Fumića nekako može razumjeti, ta on brani sebe, on je bio dio režima, bio je vojni sudac i tužitelj, rat i autentični antifašizam nije omirisao jer je imao samo deset godina na početku, dotle je apsolutno neshvatljiva mlađa generacija "antifašista" rođenih tamo šezdesetih, sedamdesetih i osamdesetih godina. Teško je shvatiti, primjerice, premijera Zorana Milanovića, koji na kraju svoga pozdravnog govora poneseno, uzdignutom i stisnutom šakom u stilu Dolores Ibarruri, kliče: No pasaran! Kome je upućena ta prijeteća poruka ako ne njegovim političkim protivnicima, opoziciji, narodu...? I onda će nakon svega još govoriti o toleranciji i demokraciji.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/285830/Josip-Jovi-No-pasaran-antifaisti.aspx>

Jasno je da Fumić i drugovi ne žele priznati da je velikosrpska agresija bila fašistička. Oni zapravo opravdavaju sami sebe jer su tu fašističku agresiju podržavali. A podržavala je i Rusija.

Ante Glibota me upozorava kako je ruski veleposlanik u delikatnijoj poziciji jer on nesmije odgovarati bez odobrenja, ali ja mislim da bi ti pismo trebao uputiti Vladimиру Putinu, vjerujem da bi ti dobio odgovor! ... Ja uputim pismo Predsjedniku Obami dobijem odgovor u jednom danu.

Zapravo, Ministarstvu vanjskih poslova Ruske Federacije ili kako Glibota sugerira Vladimiru Putinu trebalo bi poslati tekst velikog hrvatskog književnika akademika Slobodana Novaka (Hrvatski tjednik, 21. 5. 2015.):

**NEMA POMIRBE S ONIMA KOJI SE DIVE PREKROJENOJ
ŠAJKAČI S KRVAVOM ZVIJEZDOM I SRPOM KOJI JE
NEMILICE KOSIO**

Komunistički antifašizam kao i fašistički antikomunizam nisu – kako se predstavljaju – idejno antagonistički pozicionirani, ni bitno humanistički suprotstavljeni, nego su upravo istog podrijetla, roda i

naravi: to su dvije međusobno uperene suparničke mržnje u isključivo zločinačkom rivalstvu za svjetsku dominaciju i manipuliranje ljudskim sudbinama i životima. Sve druge njihove sofisterije samo su zamka i udica.

Razlikuju se donekle tek stilom i svojim djnjema koncepcijama u praksi: jedni preferiraju uglavnom ljljačke na kandelaberima ili ekspresnu uporabu tuš-komora s konzervama otrovna plina te čist posao u krematorijskim pećima, a drugi bi prakticirali nasilnu indoktrinaciju i slamanje ljudskih duša u bijelim pejzažima tundre na minus 50° C, ili pak bubotke u drugarskim špalirima, i besmisleno teglenje na tragljama po kamenjaru pustog otoka – također uz čist posao: s mljevenjem ljudskih kostiju u drobilicama za šoder. Oboje uz iscrpljujući i ponižavajući robski rad u infernalnim uvjetima, jedni pod ciničnom zvjezdastom parolom: Rad oplemenjuje, u paradi na Krasnoj ploščadi, drugi pod željeznim slavolukom Treblinke: Rad oslobađa; Jedni su podrigujući i lupkajući potpeticom, žovijalno i selektivno nazdravljalji ideološkom kameradschaftu, drugi, jednakо licemjerno, kolektivnom tavariščestvu.

Upravo svi komunisti su takvi antifašisti, kao što su i svi fašisti na isti način i s istim porivima antikomunisti. I to nije njihov izbor; i jedni i drugi takvi moraju biti. Jer u suprotnome, smlavio bi ih protivnik, pa žele prije toga preventivno satrti i smožditi oni njega. Komunisti su uistinu beskompromisni zatirači fašizma, ali i slobodoumlja, tradicije i rodoljublja. Ne moraju se busati uvjerenjima! Jasno je: antifašizam je uvjet bez kojega oni ne mogu, i samo slijede svoj goli instinkt samoodržanja. A ideologija je zapravo prividno prilagodljiva, privremeno promjenjiva, utilitarno elastična. Jednima i drugima to je immanentno, jer je za njih to upravo vitalno i egzistencijalno uvjetovano. Njihova je konkurentska borba u pravilu kataklizmična, i vodi se bilo tenkovima, bilo kazamatima, mitinzima, paradama ili kongresima. Opredjeljenja su im po potrebi prividno elastična, a konkurentska nadmetanja nalik na buvlu pjacu. Jame i stratišta

Istinski antifašisti nemaju ni s time ni s njima ništa zajedničko. Mi se protivimo i fašizmu i komunizmu istodobno i podjednako, i borba protiv jednih i drugih naš je logičan, pošteni i neizbjegni izbor. Istinski antifašisti svjesno se bore protiv dva najveća svjetska zla, a ne za jedno od njih. Ne bore se s oponentima i konkurencijom za

neku svoju stranku i ideologiju, za svoj šiđar, nego za humane ciljeve, dobrobit čovječanstva i za ljudske slobode.

Zato nema savezništva ni nadmetanja u antifašističkoj iskrenosti, dosljednosti i pravovjernosti s onima koji ljube glave od kamena i hodočaste kumiru u Kumrovec – umjesto po slovenskim jamama; koji pjevaju budnice onome tko je te lame napunio, a ne rekvieme njegovim žrtvama. Nema pomirbe s onima koji su pruženu ruku popljuvali u strahu da će ostati priklješteni, i koji pod razlistalom formom sa šakom u zraku komemoriraju protivnikove zločine, zašuškavajući u istom gnijezdu svoja kukavičja jaja; koji se dive prekrojenoj šajkači s krvavom zvijezdom i srpom koji je nemilice kosio.

Ne može svijet zanemariti da su komunistički antifašisti u ime takvog svog antifašizma ostavili za sobom lame i stratišta sa destcima tisuća izmasakriranih, nedužnih, nekomunista. Lako je povjerovati i da su doista to učinili pod egidom svog antifašizma, ali s drugim poticajima; u ime svog antifašizma, oni su autori nepreglednog broja smrти, više nego i sam fašizam, i iz tog nedjela očekuju prije svega za sebe korist. Da, oni jesu antifašisti, samo s kojim poticajem?! S kojim krajnjim ciljem? A isto toliko su i zatirači ljudskih sloboda i rodoljublja. Pa što nude čovječanstvu i istinskim antifašistima u zamjenu? Svoju inačicu fašizma, Sibir, Katinsku šumu i Goli; ono što nude i fašisti pod drugim imenom, na drugim lokacijama...

Stoga ljudi slobodnih uvjerenja, istinski antifašisti, očito, nisu i ne mogu biti s njima u istome rovu – čak ni protiv zajedničkog neprijatelja. Osim doslovce, kao u Drugome svjetskom ratu, što je bila neizbjegna spasonosna epizoda.

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20418-nema-pomirbe-s-onima-koji-se-dive-prekrojenoj-sajkaci-s-krvavom-zvijezdom-i-srpom-koji-je-nemilice-kosio.html>

Da, Rusija nije više komunistička zemlja. Zašto im treba svrstavati se s "antifašistima"?

Josip Pečarić

Glas Brotnja, 28. 5. 2015.

Objavljeno i na: <http://viktimologija.com.hr/>

Kamenjar.com, 28. 5. 2015.

JEDNOM SLUGA – UVIJEK SLUGA JEDNOM IZDAJICA – UVIJEK IZDAJICA

Napad na branitelje u Crkvi sv. Marko je mala repriza Domo-vinskog rata. S jedne strane agresore predstavljaju mentalni dezerteri a na drugoj stopostotni ratni invalidi Domovinskog rata.

Derzeterima je trebala brza pobjeda nad stopostotnim ratnim invalidima, kao što je i Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Derzeteri su prošli isto kao i Milošević, zar ne?

Admiral Davor Domazed Lošo opisuje pobjednike – hrvatske branitelje:

Naime, "radi se o jedinoj vojsci na svijetu koja je spriječila genocid, mislim pri tome na Bihać. Nadalje, Domovinski rat je jedini primjer etičkog ratovanja u modernoj vojnoj povijesti. Carl von Clausewitz je rekao kako je najveća razina vojne etike neprijatelju ostaviti slobodu djelovanja. Upravo to je naša vojska ostavila neprijatelju u Oluji, a neprijatelj je iskoristio pravo na odlazak po zapovijedi njihova vodstva." naglasio je admiral Domazet Lošo.

Dodao je kako su dva suda potvrdila kako smo imali posla sa totalitarizmom. Naime, Theodor Meron je, u presudi generalima Gotovini i Markaču, naglasio kako bi "svako razumno sudsko vijeće donijelo takvu odluku", a Sud pravde u Den Haagu potvrdio kako "su JNA i srpske paravojne formacije činile zločine u svrhu homogene srpske države".

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16288/Protiv-Ostoji%C4%87a-pokrenuti-istragu-zbog-naloga-za-otmicu-Glogo%C5%A1kog-i-Klemma.htm>

Opis dezertera možemo dati koristeći riječi Josipa Jovića koji objašnjava razloge nezadovoljstva branitelja:

Čini se da prave razloge nezadovoljstva nitko nije ni pokušao shvatiti niti su ih sami prosvjednici znali dovoljno dobro objasniti. Ono nije samo rezultat tek eventualno uskraćenih socijalnih prava, nego prvenstveno općeg stanja u društvu i specijalno odnosa prema državi i Domovinskom ratu vodećih medija, nevladinih udruga i političara. Zapravo cjelokupna politika sadašnje koalicije i bivšeg predsjednika

(dva prethodna predsjednika, J. P.) vodila je prema ovome što sada gledamo. Počelo je odustajanjem od pokroviteljstva nad komemoracijama u Bleiburgu, nastavilo se nametanjem cirilice u Vukovaru, registrom (lažnih) branitelja, širenjem teza o lažiranom ratu, teorijom kako je ZAVNOH pravi izvor suvremene države, veličanjem Tita i titoizma, nerijetkim izjednačavanjem žrtve i agresora, suđenjima vodećim osobama obrane, odustajanjem od progona silovatelja i ubojica, stambenim i mirovinskim zbrinjavanjem pripadnika agresorske (para)vojske nerijetko nauštrb samih branitelja, zaštitom Udbinih egzekutora, pa sve do pokušaja da se obilježavanje Oluje izmjesti iz Knina.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumnne/76-gost-kolumnne/37744-josip-jovic-izbori-jedino-rjesenje>

Jasno je da se radilo o zločinačkom pothvatu Milanovića i njegovih drugova, o zločinačkom pothvatu dezertera. Zato je u pravu naš admiral koji smatra kako je potrebna posebna istraga protiv ministra unutarnjih poslova zbog postupaka pred crkvom sv. Marka kada su po zapovjedi ministra Ostojića trebali oteti Đuru Glogoškog i Josipa Klemma pod svaku cijenu. "Vidite, on na ovom sastanku glumata, on stoji iza politike Stazića i nekih drugih njegovih zastupnika, ta oni su i dalje stranački dužnosnici.

Međutim, još je stravičnija priča člana saborskog Vijeća za civilni nadzor tajnih službi, Zorana Grgića, mag. ing., koji priprema kaznenu prijavu protiv premijera Zorana Milanovića, ministra unutarnjih poslova Ranka Ostojića te ministra branitelja Predraga Matića. To svjedočanstvo treba pročitati u cijelosti:

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/16299/Prijava-protiv-Milanovi%C4%87a-Ostoji%C4%87a-i-Mati%C4%87a-zbog-drame-na-Markovu-trgu!.htm>

Grgić završava ovako:

Zaključno, držim kako je postupanje odgovornih u policiji i Vlade u cjelini odgovorno za njega bilo neustavno, neadekvatno i necivilizirano. Velika većina medija pala je na ispit istinitosti, uz časne izuzetke kojima se i ovom prilikom zahvaljujem. Koristim priliku zahvaliti se očevima biskupima koji su se angažirali u tako teškoj situaciji i svim svećenicima koji se nisu odvajali od svog naroda. Ukoliko je postupanje policije, podsjećam neustavno i

nezakonito, a opasnost neposredna i na drugi način neotklonjiva, nitko nije dužan podvrgavati se istom. Time je etički, ali i pravno postupak branitelja, kako onih opkoljenih u Crkvi, tako i onih koji su ih krenuli deblokirati potpuno zakonit!

Za nas je važno znati da su se i biskupi izravno angažirali u spašavanju branitelja tj. stopostotnih invalida Domovinskog rata, ali stoji i primjedba koju je dao Hrvoje Hitrec (vidjeti i moj tekst JE LI MILANOVIĆ TOLIKO GLUP?):

Vrlo je simptomatično da nitko – pa ni Crkva – ne spominje da su opisani probrani interventni policajci upali u prostor crkve. Kao – idemo to prešutjeti, zaboraviti, odali smo priznanje svećenicima koji su napravili tampon-zonu i to je sve. A nije to sve, policija je ušla u crkvu! Pater Ike Mandurić svjedoči: "Prešli su prag crkve." Đuro Glogoški svjedoči: "Ušli su u crkvu." Oni koji su izdali takvu zapovijed prekršili su zakon. Stali su na stranu bezakonja oni koji bi trebali štititi zakon, i to je sva istina o događajima na Trgu sv. Marka svršetkom svibnja. A to što su invalidima iz Domovinskoga rata uskraćeni hrana, voda i lijekovi pa su se osjećali kao u srbijanskim logorima ili u gradovima pod opsadom, govori o teškom kršenju humanitarnoga prava...

A kada već govorimo o hrvatskim biskupima spomenimo i to da je u povodu Dana branitelja grada Zagreba u subotu, 30. svibnja misu za Domovinu i hrvatske branitelje u zagrebačkoj prvostolnici predvodio je pomoćni biskup zagrebački Ivan Šaško... Uvodeći u euharistijsko slavlje, biskup Šaško je rekao "ovo je slavlje gorljiva molitva za domovinu i zahvalna molitva za hrvatske branitelje, misleći večeras naročito na Zagrepčane, prisutne u svakome kraju domovine koji je bio napadnut i koji je vatio za obranom. Molimo za pokoj duše poginulima i umrlima, kao i za mir živim članovima obitelji hrvatskih branitelja". Istaknuo je, kako nakon proteklih dana i događanja na zagrebačkome Gornjem gradu, nije potrebno posebno opisivati nakane molitava.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/drustvo/40-vjera/37739-biskup-sasko-predvodio-misu-za-domovinu-i-hrvatske-branitelje>

Ali vratimo se Milanoviću, Da je on poslije neuspjeha operacije obračuna sa Glogoškim i Klemmom u strahu konstatirao sam i u tekstu ŽA' MI JE MILANOVIĆA. Za prof. Banca Milanović se

takovim pokazao i na sastanku s braniteljima, a bio je i potpuno nekompetentan.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16300/Banac-Milanovi%C4%87-pred-braniteljima-u-strahu-i-potpuno-nekompetentan.htm>

U spomenutom tekstu sam se izrugao Milanoviću zbog njegovih optužbi HDZ-a za organiziranje "prosvjeda" na Trgu sv. Marka. U razgovoru s braniteljima priznao je da je lagao (sjećate li se slučaja kada je premijer Madarske uhvaćen u laži – imali smo prosvjede koji su trajali mjesec dana protiv lažljivog premijera!).

O tome je govorio i prof. Tomac u "Bujici":

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16298/Tomac-Nadam-se-da-je-Klemm-na-sastanku-u-Vladi-bio-ironi%C4%87Dan.htm>

Vidjeti što o tome kaže i HDZovac Gordan Jandroković:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/16258/Premijer-protiv-sebe-V-Pusi%C4%87-Grbina-i-Stazi%C4%87a-Nema-politike-u-prosvjedima.htm>

Očito je Milanović svjestan da najbolje opisuju njegovo ponašanje bivši predsjednici Mesić i Josipović, samo što se ono što oni govore za branitelje odnosi na njega. Svoj komentar o ovom za Hrvatsku vrlo opasnom postupku predsjednika Vlade Zorana Milanovića prema stopostotnim ratnim invalidima Domovinskog rata i svom pozivu da je krajnje vrijeme za uključivanje hrvatske dijaspora u borbi protiv formalnog uvođenja komunističke diktature u Hrvatskoj, izbjegavanju građanskog rata i rušenju današnje samostalne hrvatske države Antun Babić je nazvao: Hoće li ludi hrvatski Neron zapaliti Hrvatsku?

<http://kamenjar.com/antun-babic-hoce-li-ludi-hrvatski-neron-zapaliti-hrvatsku/>

Babić konstatiра kako iza naputka da policija očisti Trg sv. Marka od branitelja stoji isključivo premijer Zoran Milanović. Nitko se u ovoj državi ne bi usudio dati takav nalog osim njega. A potpore Hrvata iz svijeta već stižu:

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/munchenski-hrvati-potpora-braniteljima>

<http://glasbrotnja.net/vijesti/svijet/hrvatski-svjetski-kongres-njemacke-ostro-prosvjedujemo-protiv-slanja-policije-na-invalide-domovinskoga-rata-i-najavljujemo-prosvjede-diljem-svijeta-ako-se-s-takvom-praksom-ne-prestane>

Da, Milanović ne može iz svoje kože, jer kako je rečeno u naslovu ovog teksta:

JEDNOM SLUGA – UVIJEK SLUGA!

O tom slaganstvu pročitat ćete u Grgićevom tekstu, a najnoviji svima poznat primjer spominje i Hitrec:

Srpska pravoslavna crkva koja koristeći hrvatski mazohizam i crvene režime bez ikakve osnove djeluje u Hrvatskoj (budući da je Crkva srbijanske države)... u doslihu s komunističkim nostalgičarima pokušava spriječiti kanonizaciju komunističke žrtve, kardinala Alojzija Stepinca. I Vatikan se tu ponaša krajnje kunktatorski, zove na pregovore i razgovore SPC, a četnik Nikolić poručuje da bi "pogrešna odluka" narušila valjda idilične odnose Srbije i Hrvatske. Očekujem da se u sve umiješa i sestra Pusić koja doživljava novu mladost – em drma crvenim vragovima, em određuje kada će biti izbori (2016!), em se natječe za tajnicu Ujedinjenih naroda. S tim u svezi: iz Hrvatske treba poteći zahtjev svim normalnim državama svijeta da zaborave na tu nominaciju.

U "Bujici" se javio Mladen Pavković koji je govorio o još jednom primjeru slaganstva:

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/ljepom-nasom-cetnicki-pjevac-moze-a-skoro-ne-moze-nastupiti>

Zapravo najnoviji dokaz svog sluganskog odnosa prema Beogradu Milanović je dao u samom razgovoru s braniteljima. Tihomir Dujmović kaže:

"Milanović je pokazao svoje anacionalno lice i fantastično je kako ne razumije što bi značilo biti premijer hrvatske Vlade. Reći da neće objaviti popis aboliranih četnika jer bi se na to naljutio Beograd, to je najtužnija himna hrvatske političke ljevice. A to smo slušali od Josipovića, slušali smo i slušamo od Vesne Pusić, a i od Milanovića." Kaže kako ništa ne odgovara na upit Đure Glogoškog zbog čega Martićevi dobivaju mirovinu. "Matić je rekao da je on suglasan s tim da se objavi popis, a Milanović je protiv toga, oni se moraju usuglasiti. Pokazalo se da Vlada niti u tome ne funkcioniра jednoglasno. Popis Martićevaca ne dolazi u obzir jer mi moramo biti

velikodušni kršćani. Ali objava aboliranih je valjda legitimna stvar. Ja mislim da Milanović u cijelom svom životu nije izgovorio toliko puta riječ krščanin i katolik nego kao sada kada se govori o Martićevcima. On je odjednom katolik i krščanin u prvom planu", kaže Dujmović.

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/16259/Dujmovi%C4%87->

Pokazalo-se-da-hrvatskoj-ljevici-klecaju-koljena-pred-Beogradom.htm

Da pričom o aboliciji Milanović svjesno govori neistine (on je diplomirani pravnik!) pokazuje i portal narod.hr u svojoj raščlambi: PREGOVORI S BRANITELJIMA: PROČITAJTE ZAŠTO MILANOVIĆ NIJE U PRAVU KAD KAŽE DA ABOLICIJA PRIJEĆI REGISTAR AGRESORA!

<http://narod.hr/hrvatska/milanovic-na-pregovorima-abolicija-nam-prijeci-registar-agresora-procitajte-sto-je-zapravo-abolicija-i-kako-je-provedena>

O tome piše i Marija Čolak na portalu direktно.hr:

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/16268/Za%C5%A1to-treba-objaviti-registar-agresora---aboliranih-srpskih-vojnika.htm>

Da, nedavno je HNES etički optužio Milanovića za veleizdaju. U osudi će puno toga još trebati dodati, zar ne? A s promjenom vlasti...

Jer:

JEDNOM IZDAJICA – UVIJEK IZDAJICA

Akademik Josip Pečarić

Glas Brotnja, 2. 6. 2015.

Kamenjar.com, 2. 6. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

AKADEMIK J. PEČARIĆ: VLADAJUĆI MRZE BRANITELJE JER SU UNIŠTILI NJIHOVU SRBOSLAVIJU

UVOD: „Da bi vladali u Hrvatskoj i omogućili bitan utjecaj iz Beograda na RH vladajući su morali ekonomski uništiti Hrvatsku. Oni to sve ovo vrijeme sustavno i rade. Mržnja koju iskazuju prema braniteljima koji su stvorili neželjenu im državu, tj. uništilo njihovu Srboslaviju je očita. Napad na branitelje u Vukovaru, a posebno i onaj na stopostotne invalide iz Domovinskog rata u crkvi sv. Marka, to tako očito pokazuje. Mržnja ih je toliko zaslijepila da su i u crkvu iako znaju da je to teritorij države Vatikan“. (D. Dijanović)

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM POVODOM IZLASKA KNJIGE „ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA“

Poštovani gosp. Pečariću, sutra će biti predstavljena Vaša nova knjiga "Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska". O čemu pišete u novoj knjizi?

U Predgovoru knjige dr. sc. Stjepan Razum kaže: „Svaka knjiga akademika Josipa Pečarića svojevrstni je ljetopis događanja u javnome hrvatskome prostoru, a osobito na njezinom političkom planu“. Knjiga je, zapravo nastavak mojih knjiga „Ako voliš Hrvatsku svoju“ i „Propade im crvena Hrvatska. Već naslov prve

koja je tiskana prije predsjedničkih izbora daje moto samih tih izbora. Josipović je izgubio izbole, unatoč toga što je u svojim rukama imao sve glavne medije i lažne ankete, zato što smo ipak uspjeli, koristeći portale, lokalne televizije, knjige, uvjeriti veći dio naroda da imamo na vlasti ljudi koji ne vole ni svoj narod ni svoju državu.

Ne treba zaboraviti da je to, na njoj svojstven način govoreći o tome kakav predsjednik/predsjednica trebaju biti učinila i Crkva u Hrvata. Druga knjiga sadrži tekstove neposredno prije i nakon tih izbora. Naslov je zapravo poruka da im neće uspjeti glavna zamisao napraviti od Josipovića najavljenu Crvenu Hrvatsku. Sam naslov ove nove knjige daje osnovni moto parlamentarnih izbora.

Svoj rigidni jugo-komunizam i služenje velikosrpskom Memorandumu SANU 2 zamjenili su borbom za tzv. antifašizam. Pa ovih dana puni su mediji tog antifašizma. Naravno, priča je uvijek ista – ako voliš svoj narod i svoju državu onda si fašist.

Čak su doveli u Hrvatsku svog mentora srbijanskog ministra Vulina koji ih podučava da više moraju naglašiti ulogu „zločinca“ Stepinca u svojim nastupima. Vujin ih podsjeća da su zatvorili i ubili Stepinca jednom, pa moraju opet i opet. Inače, u knjizi je i komentiran njihov sluganski odnos prema Vulinu u poznatom slučaju kada se Ruža Tomašić usudila na primjeren način odgovoriti srbijanskom ministru. Inače u knjizi su dana i dva poglavlja vezana uz moja pisma za spas Branimira Glavaša i Veljka Marića.

Dva poglavlja knjige posvećena su Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu. Vama je sigurno jasno kolika je važnost njihovog postojanja u Hrvatskoj. Spomenimo samo nedavno otkriće predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac dr. Razuma o lažiranju popisa žrtava, povodom koga je nedavno Josip Jović svoj tekst naslovio: Čemu služe krivotvorine o Jasenovcu. Razum, piše Jović, „doktor crkvene povijesti, voditelj Nadbiskupskog arhiva u Zagrebu i predsjednik novoutemeljenog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, u svojem autorskom članku u Hrvatskom tjedniku od 11. lipnja dokazuje kako na popisu od 83.766 jasenovačkih žrtava (prije dvije godine bilo ih je 72.193) ima čak 14.000 lažnih ili 'kloniranih'. Na naivan način sama je Uprava Javne

ustanove spomen-područja Jasenovac to potvrdila promijenivši listu koja je stajala na mrežnim stranicama do 1. lipnja ove godine. Razum to, snimivši popis prije i poslije tog datuma, ilustrira samo na prezimenima Bogdan i Božić. Od 443 osobe s prezimenom Bogdan bilo je 167 različitih osoba, dok se ostali ponavljaju, odnosno umnožavaju više, neki i po sedam puta. Nakon 1. lipnja imena koja se ponavljaju (ukupno 14.000) uklonjena su, a na njihova mjesta preko noći su stavljena potpuno nova, koja nemaju veze s Jasenovcem, nego su preuzeta s Popisa žrtava Drugog svjetskog rata Saveznog zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. Da su ove novoupisane žrtve zaista stradale u Jasenovcu, zacijelo bi se već odavno i našle na tamošnjem popisu“.

Stravična je činjenica da sve više i više izbiva na površinu kako je u navodno strašnim logorima u NDH nađeno manje ostataka žrtava nego u pojedinim partizanskim jamama i stratištima. Laž, koja je osnova velikosrpske politike i koja je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti izgleda je još više pomagala 'hrvatskim' komunistima. S druge strane HNES je već etički osudio za veleizdaju Josipovića, Mesića, Pusićku i Pupovca, a optužio Milanovića, Teršeličku i Lončara. Pokrenuo je i postupak osude Tita i komunizma., što je izazalo veliko odobravanje u susjednoj Sloveniji. Priča se da je to bila neizabilazna tema svih razgovora u hodnicima njihova parlamenta.

Sličnost Hitlerovog i Miloševićevog projekta

Pojam „antifašizam“ u Hrvatskoj je do sada u pravilu bio rezerviran za političke sljedbenike propaloga komunističkog sustava. Odakle branitelji u toj pripovijesti?

To objašnjavam na početku knjige definirajuću "antifašiste" u RH izjavom Winstona Churchilla: Fašisti budućnosti nazivat će sebe antifašistima, odnosno Antifašiste u RH: Jedini istinski antifašisti u RH su hrvatski branitelji jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Zapravo, naslov nove knjige i ovakvi tekstovi ukazuju na problem koji imaju kukurikavci. Oni moraju skriti fašistički karakter velikosrpske agresije na RH. Tko se još sjeća usporedbi onoga što je govorio i radio Milošević s onim što je govorio i radio Hitler, Npr. Hitler je

govorio:

Njemačka će bitisvjetski faktor ili je neće biti.

A Milošević:

Srbija će biti cela ili je neće biti.

Ili Hitler:

Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.

A Milošević:

Srbija i Crna Goras dva oka u istoj glavi.

Kao što je Hitler tvrdio da je napad na poljsku odgovor na napad Poljske na Njemačku, tako je i napad na Dubrovnik njihov odgovor na napad Hrvatske na Crbu Goru i BiH. Vjerovali ili ne!

Na taj način kukurikavci „kupuju“ bolju sliku o sebi samima. Proglašavaju se antifašistima, a podržavali su ili sudjelovali u fašističkoj agresiji na Hrvatsku i sudjeluju u politici koja pokušava od agresije, koja je već i takvom prepoznata na Sudu u Haagu, napraviti građanski rat. Poznati kineski ratnik i filozof Sun Tzu je takve nazivao ogavnim ljudima. Ovdje je to još i gore, jer se sve radi poslije veličanstvene pobjede u ratu u kome je sam i srpski Vožda Slobodan Milošević svoju vojsku usporedio sa zečevima u srazu s hrvatskom vojskom. A za primjer junaštva tom prigodom je govorio o Vukovaru. Valjda otud i agresija na Vukovar od strane današnje vlade. Sama najava ove nove knjige navela je Vicka Goluzu, nekadašnjeg pomoćnika ministra, da napiše pjesmu, koja je svojevrstan odgovor na Vaše pitanje (Kamenjar.com, 22. 06. 2015.):

ČESTITKA DOMOLJUBNOM ANTIFAŠISTI AKADEMIKU JOSIPU PEČARIĆU!

Braniteljska Hrvatska visi na križu
Hrvatska naša, brate u Kristu,
fašističkom mržnjom trju nam Hižu
Domovinu iz snova – Ljubav čistu!

Domovini iz snova mrtvih heroja
na kojima leži svetost Slobode,
izdajice mnoge duginih boja
u mržnji žele da u smrt ode.

Antifašistima lažnim antifašizam čisti
u kojem sjaji Hrvatski znamen
ustaškom zločinu uvijek je isti
jer u njima plamti Jugoplamen.

Čestitam brate za novu knjigu,
za serum braniteljske ljubavi svete,
Antifašističku Hrvatsku kao brigu
i - lijek protiv kolone pete!
Vicko Goluža

Zapravo, mnogi već u Hrvatskoj izjednačavaju „antifašiste“ s fašistima upozoravajući na njihovu ulogu u masovnim zločinima poslije rata, ali i na njihovu ulogu i odnos prema srpskim zločinima u Domovinskom ratu. Međutim, treba ustrajati u istini o fašističkoj agresiji i pobjedicima nad tom agresijom hrvatskim braniteljima koji su zapravo jedini istinski antifašisti s kraja dvadesetog stoljeća. Zato je to i dano u naslovu moje knjige!

„Mi ili oni!“

Posljednjih mjeseci svjedoci smo pravoga ideološkog rata na hrvatskoj političkoj-medijskoj sceni koji ponajbolje oslikava rečenica predsjednika Vlade „mi ili oni!“. Kako gledate na sva politička događanja?

Zapravo knjiga i počinje mojim komentarom te Milanovićeve izjave danim neposredno nakon što je izgovorio. Naslov teksta je: "MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE. Prije svega da bi vladali Hrvatskoj i omogućili bitan utjecaj iz Beograda na RH morali su ekonomski uništiti Hrvatsku. Oni to sve ovo vrijeme sustavno i rade. Mržnja koju iskazuju prema braniteljima koji su stvorili neželjenu im državu, tj. uništilo njihovu Srboslaviju je očita. Napad na branitelje u Vukovaru, a posebno i onaj na stopostotne invalide iz Domovinskog rata u crkvi sv. Marko, to tako očito pokazuje. Mržnja ih je toliko zaslijepila da su i u crkvu iako znaju da je to teritorij države Vatikan.

Matrica njihovog ponašanja ogleda se npr. kako komentira Jović kod „uspoređivanja dvaju zločina dvaju jednako okrutnih totalitarnih režima. Uobičajilo se po nekoj čudnoj i izvrnutoj logici u tzv. antifašističkim krugovima da se svako spominjanje Bleiburga, na kojem, kako je bešćutno i ideološki ostrašćeno napisala jedna novinarka, nije bilo nedužnih, koji je po nekim drugima bio pravedna osveta i odmazda itd., tumači kao skretanje pozornosti s Jasenovca“. Zapravo je tu jedino upitno jesu li spomenuti totalitarni režimi jednako bili okrutni. Meni je slika djevojačkih pletenica iz Hude jame, gdje su žive bile zazidane ipak nešto što se s ničim ne da usporediti. A da ne spominje čudne 'igre' brojki žrtava kada se spominju mjesta navodnih masovnih stratišta o kojima piše i sam Jović.

Uostalom, usporedbe njihovog pozdrava „Smrt fašizmu – sloboda narodu“ s hrvatskim pozdravom „Za Dom spremni“. Komunistima je iznad svega smrt (Hrvata), a zločin je kada Hrvat u svom pozdravu kaže da je za svoj narod i svoju domovinu spremjan dati svoj život. I onda u tu svoju mržnju uvuku i strance, kao što je bio slučaj sa Šimunićem i Poljudom.

Svjesni zločinačkog karaktera svoje vlasti, neki kukurikavci se opravdavaju kako su se zločini dogodili poslije rata, ali je u ratu bio pravi antifašizam. Naravno i to je povijesna neistina i ovih dana je mr. sc. Mladen Ivezić objavio knjigu: Ratni zločinac Tito.

Lustracija

Lustracija je vrlo čest predmet rasprave među političarima i novinarima posljednjih tjedana. Je li prema Vašem mišljenju lustracija moguća?

Poznato je da su od bivših komunističkih zemalja najuspješnije one koje su provele lustraciju. Zapravo u prethodnim odgovorima puno je toga rečeno zašto je ona bila nužna. Nije se smjelo dozvoliti oprost onima koji mrze svoj narod i svoju državu u smislu da se oni mogu u toj državi i dalje baviti politikom. Vidjeli smo što to znači kada

osvoje vlast. Cijeli državni aparat i sve medije okrenu protiv vlastitog naroda i vlastite države, a u cilju ostanka na vlasti i provođenja politike koju jedino i znaju. U Hrvatskoj ta je politika bila uvijek usmjerena ka rušenju snage vlastitog naroda, njegova ponosa i dostojanstva. A za račun njihovih gazda! Čak su narodu otvoreno i pokazivali da su im gazde u Londonu i Beogradu!

Davor Dijanović

Portal HKV-a, 24. 06. 2015.

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ZBOG MEDIJSKOG PROZIVANJA FAŠIZMA HRVATI SE STALNO BRANE

Predstavljanje knjige "Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni" autora Josipa Pečarića održalo se večeras u dvorani splitskog Dominikanskog samostana na Pazaru.

Događaj je organizirala Hrvatska udruga "Benedikt", a na predstavljanju su prisustvovali znanstvenik Josip Stjepandić, te novinar i publicist Josip Jović.

Uvodničari su okupljene upoznali sa sadržajem knjige i pismima, odnosno peticijama na kojima se temelji. U jednom od njih, Pečarić se obraća Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti od koje traži da javno istupi u obranu slobode znanstvene rasprave i znanstvenih istraživanja, s naglaskom na slučaj logora Jasenovac.

U drugom je riječ o peticiji upućenoj predsjednici Kolindi Grabar-Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku kojom se traži da se pozdrav "Za dom spremni" uvede kao službeni pozdrav Hrvatske vojske.

Sam Pečarić je u govoru istaknuo da kroz prvo pismo još jednom pokušava ukazati na to da se medijsko prozivanje fašizma provodi da bi se "Hrvate natjeralo da se neprestano brane".

- Mnogi u Hrvatskoj govore kako se u medijima nameću priče o ustašama i partizanima, no zapravo se radi o suptilnom pokušaju da se branitelji poistovjete s nametnutom slikom o ustašama i NDH. Pozdrav "Za dom spremni" koristio se u II. svjetskom ratu, ali isto tako i u Domovinskom ratu, no danas mu se pripisuje fašistički predznak. Drugo pismo pak govori o najavi zabrane knjige o

Jasenovcu, jer pričajući o njemu skriva se istina o brojnim srpskim konclogorima iz devedesetih. Ovaj zahtjev je važan jer javnost osloboda političkih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine – poručio je Pečarić.

<http://m.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Najnovije/tabid/296/articleType/ArticleView/articleId/315105/Default.aspx>

(na žalost u dvorani nisu mogli stati svi, pa je bilo dosta naših ljudi izvan nje)

MOJ GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE „DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE“ U SPLITU

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatoru Hrvatskoj udrugiji Benedikt i predsjedniku Udruge g. Vidi Popoviću, domaćinu Dominikanskom samostanu u Splitu predstavljačima i dragim priateljima jednom od najboljih hrvatskih kolumnista i publicista Josipu Joviću i dr. sc. Josipu Stjepandiću koji je napisao i sjajni Predgovor knjizi, a suauthor je i prvog pisma u knjizi – Peticije ZDS. Poseban gost nam je Marko Perković Thompson, zbog koga je i napisano to prvo pismo – pismo obrane hrvatskog branitelja i njegove pjesme "Bojna Čavoglave" od najava kažnjavanja.

Mnogi u Hrvatskoj govore kako se u medijima stalno nameću priče o ustašama i partizanima, a zapravo se radi o suptilnom pokušaju da se hrvatski branitelji i Domovinski rat poistovjeti s nametnutom slikom o Ustašama i NDH. Na to, čini mi se bez nekog velikog uspjeha, pokušavam upozoriti svojim knjigama. O tome govorim već u naslovu prethodne knjige „ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA“.

Zapravo radi se tome da je dojučerašnja vlast u Hrvatskoj predvodila provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. po kome se izjednačavaju agresori i napadnuti. U tom cilju je ponajbolje stalno govoriti o ustašama, proizvoditi nekakav fašizam i tako natjerati Hrvate da se stalno brane i tako ne stignu ni pomisliti na činjenicu da su nedavno preživjeli i pobijedili u ratu protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Pobijedivši velikosrpske faštiste hrvatski branitelji su postali istinski antifašisti.

Pozdrav ZA DOM SPREMNI im je u tom pogledu posebno važan jer su ga koristili Hrvati i u Drugom svjetskom ratu i u Domovinskom ratu pa tako velikosrpskim slugama iz RH (znate za moju tvrdnju iz

1987. kako Srbi djele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge i kako ja ne volim biti sluga) pruža idealni primjer za izjednačavanje NDH i Domovinskog rata i svih nas koji volimo hrvatsku državu i radujemo joj se.

Na žalost, ima i Hrvata koji se boje suprotstaviti se takovim poistovjećivanjima jer bi morali jasno i glasno reći da to rade velikosrpske sluge u cilju sprovodenja spomenutog Memoranduma SANU 2.

A srpske sluge u Hrvatskoj itekako znaju koliko je veliki značaj "Bojne Čavoglave" i pozdrava ZDS u Domovinskom ratu. Zato se od 2000. godine stalno napadaju i Thompson i ZDS, a ne spominje četnička pjesma "Slobodane, šalji nam salate / Bit će mesa, klat će mo Hrvate, a danas – zbog našegh pisma – pokušavaju razdvojiti sam početak "Bojne" tj.pozdravZDS od ostatka pjesme (valjda iz uvjerenjada glupi Hrvati ne znaju da je to jedna jedina i neponovljiva "Bojna Čavoglave").

To je tako zorno pokazao Prosvjed zbog zabrane Z1 televizije. Ono što bi Hrvatima trebalo biti najvažnije jeste priznanje Milanovića o njegovom sudjelovanju u velikosrpskom Memorandumu SANU 2 (podsjetit ću vas da je on od HNES-a etički osuđen za veleizdaju). "Jučer smo vidjeli filofašistički marš u Zagrebu, to je ono što donosi HDZ, to nećemo dozvoliti, to se neće raditi u Zagrebu, najstrašnije u toj priči, da je to predvođeno dvojicom filofašista, a jedan od njih je potpredsjednik Sabora. Prvi put da dužnosnik dođe pred instituciju, i to pred jedno neovisno vijeće, i upadne jednoj građanki, Zagrepčanki, uglednoj novinarki, koja samo radi svoj posao, poklanjajući joj četničke kokarde i insinuira da nije Hrvatica."

Doista, što može biti veće priznanje služenju Memorandumu od poistovjećivanja onih koji su pobijedili velikosrpske faštiste s – vjerovali ili ne – fašistima. Istina je da možemo tako shvatiti i njegove tvrdnje poslije gubitka vlasti da su većina Hrvata Ustaše, a očit dokaz je i dok je vlast bila u njihovim rukama kada su željeli povući tužbu za genocid protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Time su sigurno bitno utjecali na nedonošenje pravedne presude. Ali i takva presuda kakva jest pokazuje da su sve radili kao izvršitelji velikosrpskog Memoranduma SANU 2, jer je u njoj jasno označen agresor koji je u cilju osvajanja hrvatskih teritorija vršio genocidne

radnje. Da su uspjeli s povlačenjem optužbe lakše bi im bilo "dokazati" da su naši branitelji zapravo fašisti, zar ne?

Prof. Zdravko Tomac (direktno.hr, 30. 09. 2016.) kaže:

Kažnjavanje televizije Z1 trodnevnom zabranom emitiranja i neargumentiranom presudom da se na toj televiziji dogodio govor mržnje, agencija za telekomunikacije stala je u obranu četništva a neopravdano kaznila one koji govore istinu o četništvu.

Time je učinjena nevjerljivatna šteta hrvatskom narodu i posebno hrvatskim braniteljima. Hrvatski narod i hrvatski branitelji borili su se protiv četničke agresije u Domovinskom ratu. U trajnom sjećanju generacija hrvatskog naroda ostat će snimka četnika kako pjevaju u okupiranom Vukovaru "Slobodno Šalji nam salate bit će mesa klatćemo Hrvate"

Zapravo je i sama obrana četništva itekako važna u Memorandumu SANU 2 jer se time osigurava još veći pritisak na branitelje kroz njihovu fašizaciju i poistovjećivanjem sa slikom koja je stvorena o NDH. Koliko su jadne te velikosrpske sluge ponajbolje nam pokazuje Igor Vukić, čiji je otac Srbin kao dijete bio u Jasenovcu. Naslov njegovog najnovijeg teksta u Hrvatskom tjedniku (28. 01. 2016.):

NDH i ZAVNOH u Ustavu bi trebali zamjeniti mjesa – AVNOJ i ZAVNOH borili su se za Jugoslaviju i u ime toga cilja masovno su pogubili čitave narodne skupine.

Međutim mislim da je to što SPC provodi velikosrpsku politiku ovdje manje značajno.

Koliko su srpske sluge uspješne u tome vidimo i ovih dana kada se neki poznati branitelji i pravaši ograđuju od pozdrava s kojim su njihovi prijatelju ginuli u Domovinskom ratu. I to danas kada su isapali smiješni sličnim napadima na prijedlog da se Hrvatski sabor ponovno nazove Hrvatski državni sabor!

Ovdje je još značajnije što se to događa povodom Prosvjeda za TV Z1 povodom tvrdnji gđe Rakić koje su očito rasističke. Zato sam namjeravao poslati navedenoj gđi pismo:

PODNESETE OSTAVKU ZBOG RASISTIČKOG VRIJEĐANJA HRVATA!

Poštovana gđo Rakić,

Obraćam Vam se zbog poznate činjenice da je Vijeće za elektroničke medije, kome ste Vi predsjednica, donijelo odluku o oduzimanju

koncesije televiziji Z1 na tri dana. Oduzeta je zbog emitiranja emisije "Markov trg" koju je urednik i voditelj Marko Jurić odjavio porukom svima koji šeću Cvjetnim trgom da budu oprezni jer je blizu crkva u kojoj stolju četnički vikari.

Ne mislim da ste Vi i članovi Vijeća toliko priglupi da niste odmah shvatili da se radi o satiričnom završetku emisije, jer bar spominjanje „četničkih vikara“ je očita asocijacija na „ustaškog vikara“ kako je blaženog Stepinca nazvao jedan član Vlade RS.

Zapravo i da nije satira to bi značilo da tvrdite kako su Hrvati niža rasa pa ne mogu govoriti isto što kaže neki srpski ministar, zar ne? (ne treba nas čuditi kada i sdam Porfirije kaže da je to "medijski napad pojedinaca i udruge na SPC, njene svećenike i srpski narod u RH, pa njihova vojska je "jučer" bježala poput zečeva;JP).

Još više sam se šokirao vidjevši što ste odgovorili g. Juriću („Bujica“, 27. 01. 2016.), a o čemu je pisao i sam Jurić:

Na kratkom razgovoru u Agenciji za elektroničke medije pitao sam Mirjanu Rakić da mi citira u kojem sam djelu svoje satiričke odjave širio mržnju ili poticao na nasilje.

Mirjana Rakić mi je odgovorila: "Vaša ideja ne potiče građane na misao da žive u sigurnoj državi."

<http://www.maxportal.hr/marko-juric-sto-sam-sve-rekao-mirjani-rakic-i-zasto-ona-brani-pupovcev-govor-mrznje-2/>

Doista je priglupa tvrdnja da satira može poticati građane da ne žive u sigurnoj državi, pa ne vjerujem da ste na to mislili. Ostaje mi objašnjenje kako Vi smatrate da su Hrvati priglupi ljudi, koji ne znaju što je satira, pa je tako nešto doista moguće! Ti priglupi Hrvati su po Vama shvatili Jurića kako tvrdi da će „četnički vikari“ iz crkve doista juriti po Cvjetnom trgu s noževima u rukama, zar ne?

Mene, kao pripadnika hrvatskog naroda, ste duboko povrijedili, a uvjeren sam i mnoge druge Hrvate. Zato smatran da je najmanje što možete učiniti jeste Vaša neopoziva ostavka na funkciju koju ste iskoristili da tako rasistički vrijeđate nas Hrvate.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 28. 01. 2016.

Odustao sam od slanja takovog pisma jer je očito da je besmisleno pisati Mirjani Rakić. Primjereno bi bilo o tome pisati Hrvatskom (državnom) saboru ili DORH-u, zar ne?

Vratimo se Milanoviću. Zapravo, znamo da ljudi teške kvalifikacije koje se odnose na njih kažu za druge. A Milanović je izgleda koristio i riječ "filonacizam". A rasizam i jest nešto što je vezano uz nacizam, zar ne? Da doista ljudi puno toga kažu sami o sebi, zar ne?

Drugo pismo govori o najavi zabrane knjige o Jasenovcu u kojoj se daje istina o ovom logoru. Laži o Jasenovcu su oduvijek imale važnu ulogu u borbi za očuvanje Jugoslavije. To se danas još proširuje jer pričajući o Jasenovcu skriva se istina o brojnim srpskim konclologorima devedesetih godina prošlog stoljeća. O tome treba pogledati članak dr. sc. Stjepana Razuma "Logor Jasenovac je komunističko-velikosrbski mit", Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij. Gospic, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58. Dakle i tu srpske sluge u RH pomažu realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Kako u tom članku dr. Razum govori i o drugom našem pismu, ja će svoje izlaganje završiti s tim djelom njegova teksta:

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglašenih "učitelja" na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i "da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega". Taj je zahtjev supodpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika.

Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtjevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobođa hrvatsku sveobču, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija će oslobođiti znanstvene mogućnosti hrvatskih znanstvenika i ospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagadenog jugoslavenštinom i totalitarističkim komunizmom. Neki novinari tim povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj samoproglašeni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

HVALA!

2. veljače 2016.

www.hu-benedikt.hr.

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

Josip JOVIĆ, novinar i publicist

KAMPANJA PROTIV THOMPSONA DOLAZI OD ONIH POLITIČKIH I MEDIJSKIH KRUGOVA PROTIV ČIJIH JE „VRIJEDNOSTI“ ON USTAJAO PUŠKOM ILI MIKROFONOM U RUKAMA!

Marko Perković već je početkom rata ušao u legendu. Njegove Čavoglave postale su jednim od jakih simbola i nadahnuća otpora i nepokornosti. I to nikada nije zaboravljen. Mnogi su pjesnici postajali ratnicima, Thompson je od ratnika postao pjesnikom. I u onom drugom desetljeću samostalnosti kad je zaprijetila restauracija prošlih vremena i sustava, on je dizao svoj glas i bio ohrabrenjem mnogima koji drže do nacije, vjere, slobode i domovine.

Iako je postao popularan u zemlji i u inozemstvu, u domovinskoj i u iseljenoj Hrvatskoj, Perković je zadržao stil i ponašanje običnoga, jednostavnog, narodskog, pristupačnoga mladića bliskoga svakome.

No, nije samo to u pitanju. U njegovim melodijama ima podosta dopadljivih folklornih elemenata, tekstovi su mu suvisli i s porukom, nisu besmisleni i priglupi kao, primjerice, pjesmuljci sa Splitskoga festivala. Nadasve, interpretacija mu je uvjerljiva, iskrena i nabijena emocijama.

Ali, ipak, popularnosti Marka Perkovića Thompsona, koju uživa jednako i među starijima i među mlađima, nije ništa doprinijelo kao kampanja koja se protiv njega vodi već godinama, bilo da je riječ o novinskim tekstovima, zabranama, bojkotima ili prijetnjama kaznenim progonom. Ta je kampanja dolazila redovito od onih političkih i medijskih krugova protiv čijih je „vrijednosti“ on ustajao puškom ili mikrofonom u rukama.

ZLOČINI NISU ISTI ili KAKO OD IVA NAPRAVITI JOVU

Slušam Ratomira Čačića kako na HTV4 objašnjava kako nisu isti zločini komunista i ustaša. Iako on misli suprotno, jasno je da velikosarpsku logiku treba samo „okrenuti“ i dobiješ istinu.

Jer doista nije isto ubijati djecu, žene, starce i druge nevine poslije rata u želji da nekom narodu spriječiš ostvarenje prava na svoju državu i ubijanje onih koji ti to pokušavaju onemogućiti.

Zato sam i upozorio na dio propovijedi biskupa Košića kako ne treba usporedjivati zločine mega-zločinca JBTita s zločinima Pavelića.

Pri tome treba stalno imati u vidu kako je laž najviše pomogla Srbima u povijesti, pa kada slušamo one koji provode velikosrpski Memorandum 2 u RH kao i Srbi moraju koristiti neistine. To im je umnogome olakšano jer su godinama vladali i u tom velikom razdoblju laž je postala istina, a istina je bila zabranjena i sakcionirana!

Zato kada danas govore o ploči u Jasenovcu treba imati na umu da istina o Jasenovcu koju i današnje vlasti pokušavaju nametnuti je samo „istina“.

Kad govorimo o Jasenovcu, i ne samo o njemu, treba stalno imati u vidu ono što nam poručuje Igor Vukić (i ne samo on):

‘NE TREBA UKLANJATI PLOČU HOS-a, Jasenovac nije mjesto u kojem su činjeni masovni zločini’

”Mislio sam da će Vladino Vijeće za suočavanje s posljedicama totalitarnih režima dati prijedloge kako se treba postaviti prema toj povijesti, odnosno koji tip istraživanja treba pokrenuti. No i to Vijeće šuti. Čudno je i vrlo štetno kada Milorad Pupovac i drugi predstavnici Hrvatske vlade šute na skupovima na kojima predstavnici Vlade iz Srbije govore javno laži o Jasenovcu, odnosno kada i dalje ističu broj od čak 700.000 navodnih žrtava. Takvim lažima naši bi se morali suprotstaviti. Zato treba ustrajati na istraživanjima te na istini, jer bi izricanje istine uvelike pridonijelo smirivanu stanju u društvu”, zaključujući istraživački novinar kojega protivnici ne mogu nazivati

‘ustašom’, jer Vukić ne krije da je po ocu pripadnik srpske etničke skupine, dok mu majka ima hrvatske i češke korijene.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ne-treba-uklanjati-plocu-hos-a-jasenovac-nije-mjesto-u-kojem-su-cinjeni-masovni-zlocini-1057257/>

Zapravo, naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević je već u naslovu svog teksta (11. 04. 2017.) ukazao zašto je Vukić pogriješio u svojim nadama o radu tog vijeća:

Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-za-suocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma>

Slično kaže i povjesničarka Blanka Matković:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6746-blanka-matkovic-proglasenjem-jasenovca-mjestom-posebnog-pijeteta-hdz-i-partneri-zele-zabraniti-istrazivanje-komunistickih-zlocina>

Dujmović, objašnjava u svom tekstu kako je Plenković osmislio tu rehabilitaciju komunizma, ali mu je Pupovac zabio nož u leđa:

Zadnji, zacijelo ključni zaplet, plod je upravo fatalne Plenkovićeve procjene. Dakle, (premda je diranje u legalne insignije jedne udruge mimo pameti), Andrej Plenković je odavno najavio da se spremá novo zakonsko rješenje za HOS-ove oznake, rješenje koje bi omogućilo legalnu zabranu sadašnjih insignija...

Pritom, u Hrvatskoj, po toj logici srpskog nacionalizma i šovinizma zapravo nema, osim ako nije izazvan hrvatskim nacionalizmom. Dobro, u ratu je bilo četnika, to je jasno, ali njih sada po toj logici zapravo više nema, ali zato ima ustaša i protiv njih se valja boriti svim sredstvima. To je himna komunističke partije Hrvatske ravno pola stoljeća, to je Josipovićev životni svjetonazor, ali nije daleko od toga ni Andrej Plenković.

<http://direktno.hr/kolumnne/kako-je-pupovac-plenkovicu-zabio-noz-u-leda-96571/>

Slično komentira i Damir Pešorda:

Antifašistička ekspozitura u aktualnoj hrvatskoj vladu i neimenovani visoki povjerenik za Hrvatsku, Milorad Pupovac, ultimativno traže od Plenkovića da hitno makne zakonito postavljenu ploču poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/47760-damir-pesorda-antifasisti-u-ofenzivi>

Kako izgleda scenarij Ranka Ostojića iz Splita ipak se neće ponoviti u Jasenovcu. Čini se da su HOS-ovci ucjenjeni donošenjem zakona o braniteljima prihvatali premještanje ploče u Novsku, što opet služi velikosrpskim interesima očuvanja laži o logoru u Jasenovcu koje su uvjek bile i sada su u protuhrvatskoj funkciji.

Ili kako konstatira Josip Jović:

U vrijeme kad se nezaustavljivo otkrivaju strahote poslijeratnih zločina počinjenih pod vodstvom, po naredbama i pod nadzorom jugoslavenskih, revolucionarnih vlasti, antifašizam se pretvara u ideologiju kojom se ti zločini nastoje obraniti, opravdati, posvetiti. Jer, sve je to, tobože, učinjeno u višem interesu. Istovremeno to je ideologija koja služi očuvanju dvostrukog monopola, monopola na istinu i monopola na društvene pozicije. Otud i strah od revizionizma.

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/27462-j-jovic-godine-koje-se-nastoje-vratiti.html>

Koliko je besmisleno to što radi vlast komentira i Zvonimir Hodak: Ministar pravosuđa danas jasno i glasno kaže kako se ploča ne može maknuti dok se ne promjeni zakon. Znači postavljena je zakonito.

Dva suda tvrde da vrijeda osjećaje građana. Dobro ste zaključili da nešto što je zakonito po ocjeni nekih sudova vrijeda osjećaje građana. Valjda svih. Znači i onih koji su se od 1991.g. borili pod tim znakom. Eto, tko nam sve sjedi u Ustavnom sudu. Dobro da nisu na dnevni red stavili činjenicu da ime njihovog suda počinje sa velikim U – Ustavni sud. To ne treba nikoga previše čuditi ako se još sjećamo po kojim su kriterijima izabirani raniji/sadašnji suci Ustavnog suda! Tako, recimo, sutkinja tog i takvog suda postala je bez problema osoba poznata po uskliku "Smrt fašizmu-sloboda narodu". To je tipičan komunistički pozdrav pod kojim se masovno strijeljalo i zakapalo u Hudejame. I to žive ljude. A što je sa rezolucijom Vijeća

Europe o osudi totalitarnih režima drugovi suci? Pravosudna hipokrizija. Dokle? Ako im je nešto bilo nejasno mogli su zamoliti svog kolegu Miroslava Šumanovića da im objasni. Zahvaljujući Ustavnom sudu i u manjoj mjeri Visokom prekršajnom sudu HOS i njegov grub ZDS podsjećaju na Homeroovog junaka kiklopa Polifema. Kiklop je ostao trajno ozloglašen, a da nikada nije dokazano da je učinio neko zlo. Samo je branio svoj posjed. Svoju zemlju. U staroj Grčkoj tragediji bila mu je predodređena tragična sudbina. Kako se povijest u pravilu ponavlja, ne smijemo dozvoliti da oni protiv kojih smo dobili Domovinski rat sad od nas stvaraju nove Kiklope. Osobito kad uzmemo u obzir notornu činjenicu da smo bili i dugo ćemo bit jači od njih.

<http://kamenjar.com/hodak-vidje-hrvatska-puno-cuda-al-ne-nade-strika-za-toliko-juda/>

To potvrđuje i besmislenost komentara 'visokog izvora' iz Ureda Predsjednice, a koji prenosi HINA:

Pozdrav "Za dom spremni", kaže izvor, ustaše su "kompromitirale"
<http://direktно.hr/direkt/pozdrav-dom-spremni-kompromitirali-su-ustaše-ima-jos-pozdrava-96573/>

Valjda misle da su se ustaše pojavile poslije Domovinskog rata pa su kompromitirale pozdrav HOS-ovaca. Ili tvrde, slično Srbima, kako su branitelji bili ustaše.

Ako tako misle u Uredu Predsjednice morali bi prihvatići da su doista Ustaše svi oni koji se bore za hrvatsku državu. Kad to već tvrde svi koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2, zašto to ne bi i prihvatili?

Na taj način bi valjda bilo jednostavnije i proučavanje partizanskih zločina iz Drugog svjetskog rata.

Kočevski Rog, Tezno, Huda jama, Macelj, Zagreb, Bjelovar, Gračani, Jazovka, Daksa... što je to? – pita se prof. Nikola H. Debelić, dr.h.c. u tekstu (Hrvatski tjednik, 31. 08. 2017.) VLAST KOJA PREŠUĆUJE ZLOČIN I SAMA JE ZLOČINAČKA.

Izdvojiti ću samo sljedeće:

Hrvatski su branitelji demonizirani po istom kalupu kao i ustaše, samo malo prikrivenije

Teško je shvatljiva činjenica da nijedna vlast nakon 1945. nije na mjerodavan način, nedvosmisleno i tvorno, pravosudno, etički i

moralno osudila i kaznila vinovnike genocidnih ratnih i poratnih partizanskih zločina, to nije učinila ni vlast demokratske RH, a to ne radi ni ova današnja. Za taj pakao nitko nije osuđen, osramoćen i javno izložen na stup srama, nije etiketiran i demoniziran dan za danom, godinu za godinom. Tako se na sve načine proganjaju borci za hrvatsku državu – NDH, borci za hrvatsku kulturu i hrvatski opstanak, a protiv jugomonarhističkog fašizma i boljševičkog komunizma. Vrlo su slično i danas demonizirani, samo malo prikrivenije, hrvatski branitelji i bojovnici protiv velikosrpske agresije (najnovije hapšenje hosovaca u Kninu i progon Thompsona)?!

Da, u pravu je Skejo kada za ovo što danas pokušavaju u RH postići provodeći velikosrpski Memorandum SANU 2 kaže kako žele od Iva naprave Jovu.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

JOSIP JOVIĆ

**CRVENE BRIGADE LIKUJU NAKON
PRESUDE "ŠESTORCI"**

Oslobađanjem generala Ante Gotovine i Mladena Markača dio tzv. hrvatske javnosti nikako nije bio zadovoljan. Bio je konsterniran i razočaran. Mislim pri tome na malobrojne, ali ratoborne "crvene brigade" regrutirane iz pojedinih političkih stranaka, udruga i redakcija.

Sada im je osuđujuća presuda hercegovačkoj "šestorci" došla kao melem na ranu, kao zadovoljština, kao satisfakcija. I jedan i drugi proces vođeni su i navođeni istim tezama i konstrukcijama o udruženom zločinačkom pothvatu i etničkom čišćenju.

Cilj je u konačnici bio Franjo Tuđman i "njegova Hrvatska". Konstrukcija o udruženom zločinačkom pothvatu odnosila se na samu ideju i ostvarenje ne samo Herceg-Bosne, nego i Hrvatske u cjelini.

Dok je devedeset posto naroda, upravo onoliko koliko ih je glasovalo za nezavisnost, mada bivši Josipovićev savjetnik tvrdi da je to bilo samo 11 posto, nakon presude Prliću i ostalima, te pogotovo nakon samoubojstva Slobodana Praljka, upravo očajno i ozlojeđeno, te "crvene brigade" likuju, trijumfiraju, dajući presudi dodatna

opravdanja. Potvrđena je njihova teza o agresiji na susjednu državu i o vječno fašističkom karakteru države.

SDP, čiji su zastupnici preglasali svog predsjednika, zajedno s koalicijskim partnerom HDZ-a SDSS-om te Glasom, nisu se udostojili u Saboru odati počast, ako ništa drugo, mrtvom hrvatskom generalu koji je branio Sunju i koji, barem se to ne vidi iz presude, nije, kao ni ostali osuđenici, osobno počinio ili naredio bilo kakav zločin. Neki su se mediji, da bi opravdali nepravednu presudu, dali u istraživanje muslimanskih žrtava s groznim opisima, ali im nije palo na pamet podsjetiti na neki od brojnih zločina u kojima su Hrvati bili žrtve. Neki su pak podsjetili na sastanak Tuđman – Milošević o navodnoj podjeli Bosne i Hercegovine, iako nema ni jednog dokumenta i ni jednog svjedočenja koje bi potvrdilo takav navodni dogovor, kao što nema nikakve logike razgovarati o podjeli Bosne dok je pola Hrvatske okupirano, dok još živi plan ujedinjenja svih Srba u jednu državu s uvjerenjem da se to vojnom silom može ostvariti.

Da bi se lakše prežalilo Slobodana Praljka, plasirane su izjave suošjećanja Vojislava Šešelja i Veselina Šljivančanina te jedna cirilična osmrtnica iz banjolučkih novina. Da bi stvar bila zaokružena, posegnulo se čak i za Praljkovim ocem i njegovom poslijeratnom ulogom šefa OZNA-e.

Hrvatska je doista najzaslužnija što je BiH ostala koliko-toliko cjelovita država. Tuđmanova je ideja bila ideja konfederacije, a prihvaćao je sve međunarodne planove o unutarnjem uređenju države, za razliku od Miloševića i Izetbegovića, koji su ih izigravali. Nije želio sukob s Muslimanima, o čemu govore brojni apeli tijekom tog sukoba da se on zaustavi. Počinjene su i određene greške, a najveća je što je raspuštena Hrvatska Republika Herceg-Bosna.

Josip Jović / Slobodna Dalmacija

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumnе/76-gost-kolumnе/48694-josip-jovic-crvene-brigade-likuju-nakon-presude-sestorci>

JOSIP JOVIĆ: SNIJEG JE PAO, ZVIJERI OSTAVLJAJU TRAGOVE

Nakon što je Slobodan Praljak ispio otrov, a ostala petorica osuđena na dugogodišnje zatvorske kazne, počinje se glasno govoriti o onome o čemu se šutjelo, počinje se otkrivati ono što je bilo prikriveno.

Snijeg je pao i prekrio brjegove, a medvjedi, vukovi i lisice utiskuju svoje tragove, koji će nestati čim se snijeg počne otapati.

Na tribini u povodu godišnjice smrti predsjednika Tuđmana, Vladimir Šeks je još jednom grmio protiv Stjepana Mesića nazivajući ga najodgovornijim za jednu nepravednu presudu, jer je svojim svjedočenjem u Haagu optužio državu za agresiju na BiH.

Na istoj toj tribini Drago Krpina, također jedan od utemeljitelja HDZ-a, u neizravnoj polemici sa Šeksom ukazao je na licemjerje vlastite stranke. Pa Sabor, na čijem je čelu bio Šeks, a na čelu Vlade Ivo Sanader, odlikovali su tog istog Mesića i nakon što je sve već bilo poznato i objavljeno.

Još se pepeo Praljkova tijela nije spustio na zemlju, a pravednici poput Ive Josipovića, Gorana Beusa Richembergha i radikala iz GLAS-a i SDP-a oštro zahtjevavaju da se svima osudenima u Haagu oduzmu odličja. Nisu mogli čekati ni mjesec dana.

Koliko li u tim zahtjevima ima trijumfalizma, bezosjećanosti, trljanja soli na rane, gotovo sadizma. Bune se protiv komemoracije, a dvojicu ministara koji su joj prisustvovali pozivaju na odgovornost, smetaju im minute šutnje, mise zadušnice i osporavanja jedne presude, koja se ne smije dovoditi u pitanje. Presuda se poklapa s njihovim viđenjem rata i države i sada, dok je sve svježe, treba svoju istinu istjerati do kraja.

Ovim zahtjevima oni očituju svoju pravovjernost pred međunarodnim moćnicima, a usput hvataju mrsku predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović za vrat: Pokaži da priznaješ presudu.

Predsjednica, jedan od posljednjih političara koji brane čast hrvatskog naroda, odbija nasrtaje. Odlikovanja su, veli ona, dodijeljena za obranu od srpske agresije i ja ih neću oduzimati. Možda u tom grmu i leži zec. Što se osuđenih tiče, njima je svejedno. Oduzeli su im živote, što će im odlikovanja.

Prošlo je dvadeset šest godina od raketiranja Banskih dvora i pokušaja ubojstva Franje Tuđmana, a u Zagrebu se podiže optužnica protiv počinitelja iz Jugoslavenskog ratnog zrakoplovstva.

A dvadeset dvije godine poslije, tužiteljstvo BiH podiže optužnicu protiv zapovjednika Amije BiH zbog ubojstva generala HVO-a Vlade Šantića.

Ma je li moguće da se tek sada došlo do podataka i činjenica? I bi li ikada ove optužnice bile podignute da nije bilo ovih haaških presuda? U Haagu je ovih dana održano ročište u povodu žalbe Tužiteljstva na oslobadajuću presudu Vojislavu Šešelju. I dok su Hrvati osuđeni kao sudionici ničim dokazane namjere da se dio BiH pripoji Hrvatskoj, u presudi Šešelju je stvaranje “velike Srbije” okvalificirano ne kao zločin, nego kao legitimni politički cilj. Pa tko može, neka vjeruje u pravednost i dosljednost haaških djelitelja pravde.

Josip Jović / Slobodna Dalmacija

<https://kamenjar.com/josip-jovic-snijeg-je-pao-zvijeri-ostavljaju-tragove/>

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

O NAJOGAVNIJIM LJUDIMA

Josip Jović piše:

Stoljećima su im branili ime, jezik i povijest, otkidali im i cijepali zemlju, stoljećima su nad njima vladali stranci. I kad je stvorena samostalna država nastavili su im govoriti da su fašisti, razbijali su im spomenike, zatvarali generale, zabranjivali pjesme i pjevače, gurali ih tamo gdje ne žele, poprijeko gledali na komemoracije nevinim žrtvama, govorili im da su primitivni, nesposobni i promašeni, nametali moral koji im je stran i neshvatljiv.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumnne/76-gost-kolumnne/50980-josip-jovic-hrvatska-je-takvo-sto-prvi-put-vidjela>

A Ivica Šola:

Uspjeh naše reprezentacije je jednostavan, kao i kod branitelja, igrali su za nešto što ih osobno nadilazi, za obitelj, za vjeru i domovinu.
<https://kamenjar.com/ivica-sola-postherojsko-drustvo-i-thompson/>
Zapravo Dalić, Modrić i svi Vatreni su pokazali kako se jedino može odgovoriti na sve to. Oni su govorili o Bogu, ponosu svog naroda, o braniteljima. Oni su i svojom igrom to pokazali. I osvojili su cijeli svijet.

Npr. kolega sa sveučilišta Southern Illinois University nam piše:
Dear Colleagues,

My warm congratulations for Croatian national football team for their accomplishment. I was rooting for them all the way.

Pokazali su kako oni koji su se prodali onima koji su protiv njihovog naroda, a koje Sun Tzu naziva najogavnijim ljudima, zapravo krajnje neuspješnim. Najogavniji imaju praktično sve medije i vlast u svojim rukama, a Modrić, Dalić i Vatreni sruše sve što su najogavniji godinama uradili.

Zapravo je izuzetan način kako su ih u potpunosti razgolitili pred cijelim narodom. Mato mi piše: Sad tek vidim koliki je doseg Tvoje borbe za Thompsona.

Da, napisao sam tri knjige o Thompsonovoj borbi protiv najogavnijih. On je bio jedini na kojemu su stalno lomili zube. A onda su mu se pridržili Dalić, Modrić i svi Vatreni. A sada je uz Dalića, Modrića, Thompsona i Vatrenih skoro cijeli narod!

Jedna kolegica mi piše sva ponosna što je za razliku od sramotnog ponašanja Vlasti u Zagrebu, Thompson pjevao u Varaždinu. Zabranjivali Thompsona ili ne svi pjevaju njegove pjesme. A kako će to tek biti u Livnu:

<https://narod.hr/sport/stizu-hrvati-iz-hrvatske-i-cijele-herceg-bosne-bit-ce-to-veliki-spektakl-na-doceku-zlatku-dalicu-u-livnu-izbornik-dobio-i-mural>

I dok mi se do jučer činilo da samo ja pišem o Thompsonu, to sramotno ponašanje vlasti i taj bestijalan odnos prema Daliću, Modriću i Vatrenima učinili su da danas nema hrvatskog kolumniste koji na piše o Thompsonu.

Zvonimir Hodak mi je očitao lekciju. Naime poznato je da sam i ja, a i on, često upozoravao na „hrabre“ srpske ratnike – zečeve. Međutim, Hodak u najnovijoj kolumni govori i o ovim najogavnijim ljudima u RH kao o zečevima.

<http://7dnevno.hr/kolumnisti/smrt-fasizmu-a-oko-nas-sve-samifasisti/>

Doista kako sam mogao srpske „junačine“ nazivati zečevima, a zaboraviti na srpske sluge u RH?

Hodak im poručuje:

A sad bi se 90 posto nas koji smo za Vatrene i Thompsona trebali ujediniti s 10 posto orjunaša, udbomlata, jugonostalgičara... samo zato jer su oni metastazirali u sve pisane i elektroničke medije pa ih propale političarke uvažavaju vjerujući valjda kako će im se tako

preliti malo njihove moći. Malo sutra. Dugo, dugo i uzaludno će to čekati. Uostalom, crknut ćemo mi, ali crknut ćete i vi... s time da smo mi već sad apsolutni pobjednici.

Doista pa tko bi želio biti s najogavnijima? Ali u tom Hodakovom tekstu ima nešto što ih itekako zabrinjava. Znamo da je Tuđman govorio o 20 posto takvih, Hodak je do nedavno spominjao i 30 posto. A sada vidimo da su Dalić, Modrić, Thompson i Vatreni tu brojku smanjili na 10 posto. Ako ih je i toliko, jer neki spominju pet posto! Pa već internetom kruži lista onih koji pišu (pišaju) za strane medije i stvaraju sliku o nama.

Zapravo najogavnijima nije bilo lako. Svi su govorili da se vlast treba ugledati na Vatrene. A na vlasti je HDZ. Ipak je to Tuđmanova stranka. Što ako Plenković posluša. Odnos prema Thompsonu i Vatrenima na dočeku u Zagrebu pokazao je najogavnijima da mogu nastaviti s dosadašnjom politikom.

Ali sluša ih samo 5-10 posto ljudi. Mladi pjevaju Thompsonove pjesme. Davno sam komentirao kako ih Thompson na taj način nauči više o domoljublju od cijelog hrvatskog školstva. Sjetite se da nas je Glavni tajnik Akademije prozivao u Saboru zbog Peticije ZDS kojom smo branili Thompsona, i sl.

Plenkoviću ostaje samo Velika koalicija. Pa nek traje dok traje. Valjda su zbog naslova jučer u narod.hr dali dobar dio mog intervjuja uoči konferencije MIA 2018:

<https://narod.hr/hrvatska/josip-pecaric-prakticno-imamo-veliku-koaliciju>

Plenković može imati veliki problem u Predsjednici. Ovisno o tome kako ona odgovori na pitanje koje joj je izravno postavio Marko Ljubić:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29900-m-ljubic-predsjednice-vrijeme-je-zagrliti-thompsona-pred-svojim-narodom-i-cijelim-svijetom.html>

Mene i osobno zanima njen odgovor jer smo s Pantovčaka imali različite „vjetrove“ i kada je bio u pitanju pozdrav ZDS, a i moja konferencija (vidi sliku).

Josip Pečarić

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

JOSIP JOVIĆ

KAROLININ NESTANAK PO DRUGI PUT

Prošlog petka u HTV-ovoj emsiji “Dobro jutro, Hrvatska” nije se pojavila sa svojim komentarima tiska Karolina Vidović Krišto niti su ju potpisali kao urednicu emisije. Nekoliko je portala uputilo pisane upite HTV-u, ali odgovore nisu dobili.

Uostalom, zna se da je, nadajmo se privremeni, Karolinin nestanak s ekrana uslijedilo nakon senjske bure podignute zbog Igora Vukića i njegova gostovanja u njezinoj emisiji, a u povodu knjige “Radni logor Jasenovac”. Tko bi uostalom to mogao objasniti na razuman i profesionalan način?

Bizaran je slučaj da se zbog jedne knjige koja nije zabranjena i jednoga gosta koji je posumnjao u neke istine u koje se ne smije sumnjati (a bio je pozvan i zagovornik tih istina) smjenjuje urednik emisije.

Karolina je, da podsjetimo, po drugi put suspendirana. Prvi put nakon što je (kritički) ustvrdila kako se kurikul zdravstvenog (spolnog) odgoja temelji na radovima jednog američkog autora, inače

samodeklariranog pedofila, što se očito kosilo s nekim naprednim shvaćanjima.

Duga je povijest cenzuriranja na našem javnom RTV servisu. Pokojni je Ivan Tomić, nekad najpopularniji športski radijski reporter, suspendiran nakon što je obranu Dinamova gola u utakmici protiv Zvezde usporedio s obranom Sigeta. I tako svaki put kad bi nešto ‘izvalio’ u sličnom stilu.

Nada Prkačin, novinarka najbolje TV emisije “TV kalendar”, dobila je otakz zbog nepočudnih priloga te zbog filmova o Gotovini.

HRT je (a specijalno televizija) produžena ruka svake vlasti s naglašenom autocenzurom. Često je papskiji od pape. Cenzuriraju se, kako nekad, tako i danas, čak i vijesti. Na primjer, predsjednica je države u Bruxellesu kazala kako EU ima koristi od Hrvatske, ali za sada ne i obrnuto.

Ali da biste to čuli, morali ste prevrnuti kanal. Zato, međutim, kamere i reporteri u Jaruzalemu, na nekoj bezveznoj konferenciji u stopu prate ministra Davora Božinovića. Imma jedna modra rijeka, o premijeru i ne sanjaj.

Glede gostovanja Igora Vukića najprije se ogradio HTV, onda je reagirala Javna ustanova Spomen-područja Jasenovac koja inače uporno šuti na sve dokazane falsifikate o imenima i broju žrtava stradalih u ustaškom logoru.

Programsko je vijeće sazvalo hitnu sjednicu reagirajući u tipičnoj maniri bivših komiteta. I čak su iste kvalifikacije: sukob s društvenim shvaćanjima (Vlaho Bogišić), porast kleronacionalizma (Ivica Maštruko), rehabilitacija ustaštva (Saša Milošević) itd.

S HTV-a su se znale čuti neke druge „neprimjerene“ tvrdnje; kako nije bilo agresije na Hrvatsku, kako je Bleiburg bio pravedna i ne masovna odmazda, kako je Hrvatska nastala na zločinu i slično, ali nitko zbog toga nije suspendiran.

Ovaj se slučaj zacijelo neće naći ni u jednom izvješću o stanju novinarskih sloboda.

Josip Jović / Slobodna Dalmacija

<https://kamenjar.com/josip-jovic-karolinin-nestanak-po-drugi-put/>

JOSIP JOVIĆ

UVIJEK NA HTV-U STRADAVAJU „NACIONALISTI“

Bizaran je slučaj da se zbog jedne knjige koja nije zabranjena i jednoga gosta koji je posumnjao u neke istine u koje se ne smije sumnjati (a bio je pozvan i zagovornik tih istina) smjenjuje urednik emisije. Karolina je, da podsjetimo, po drugi put suspendirana. I nije ona usamljen slučaj. Nada Prkačin dobila je otkaz. Ukinuta je emisija koju je vodio Tihomir Dujmović. Stradaju uvijek „nacionalisti“. Kao da još uvijek živimo u Jugoslaviji. Godinama su dragi gosti Puhovski, Lalić, Jakovina, Klasić, Goldstein, a nikada ili rijetko Jurčević, Hasanbegović, Pečarić...

Glede gostovanja Igora Vukića, najprije se ogradio HTV, onda je reagirala Javna ustanova Jasenovac, koja inače uporno šuti na sve dokazane falsifikate o imenima i broju žrtava stradalih u ustaškom logoru. Programsko je vijeće sazvalo hitnu sjednicu reagirajući u tipičnoj maniri bivših komiteta. I čak su iste kvalifikacije: kleronacionalizma, rehabilitacija ustaštva, itd. S HTV-a su se znale čuti neke druge „neprimjerene“ tvrdnje; kako nije bilo agresije na Hrvatsku, kako je Bleiburg bio pravedna i nemasovna odmazda, kako je Hrvatska nastala na zločinu i slično, ali nitko zbog toga nije suspendiran.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29716-nakon-hdz-a-pupovac-gospodari-i-htv-om.html>

<https://narod.hr/hrvatska/josip-jovic-uvijek-na-htv-u-stradavaju-nacionalisti-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji>

<https://kamenjar.com/josip-jovic-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

KRIST KRALJ

Fra MARTIN PLANINIĆ, 26. studenoga 2017.

Danas slavimo blagdan Krista Kralja. I, činjenicu kada se on, premda je kralj, poistovjetio s najmanjima tako da među njegove najmanje spadaju svi ljudi bez razlike, neovisno o vjeri i naciji.

U skladu s tom činjenicom, danas se sjećamo svojih Hrvata, zatočenih u Den Haagu. Za njih ćemo moliti pred početak drugostupanske presude. Ali, prije negoli prijedemo na njihov slučaj, vidjet ćemo što je bilo u Den Haagu prije njihova uhićenja. Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla del Ponte optužila je mnoge koji su odali tajne toga suda, bez razlike između stvarno krivih i potpuno nevinih. Neka nam potvrди njezin postupak prema potpuno nevinom Josipu Joviću.

Zaštićeni je svjedok 1998. svjedočio u Den Haagu na suđenju Blaškiću.

Jović je u studenom 2000., dakle, nakon dvije godine, kao glavni urednik Slobodne Dalmacije objavio već objavljeni identitet zaštićenoga svjedoka i sadržaj njegova objavljenog svjedočenja.

«Kupeći klas po strmini», staroj oko pet godina, Carla del Ponte tek je 2005. godine podignula optužnicu protiv Josipa Jovića za to što je u studenom 2000. prekršio sudski nalog od 1. prosinca 2000.

Nije bitno koliko ih je još na ovaj način osudeno već je bitno što je Carli del Ponte izmaknuo jedan koji bi trebao biti osuđen. Izmaknuo joj je Isus iz Nazareta, zbog riječi, upućenih apostolima: Nema ništa sakriveno što ne će trebati da se otkrije; ništa tajno što ne će trebati da se dozna! Zato će se sve što u tami rekoste čuti na svjetlosti; sve što u sobama šaptaste propovijedat će se na krovovima (Lk 12,2-3). Teško je otkriti razlog Isusova upozorenja. Na terenu smo vjerojatniji. Isus je vjerojatno želio reći apostolima: Pazite na svoje riječi u skladu s poslovicom: Ispeci pa reci! Kad je već nemoguće išta sakriti, tako govorite kako biste bili ponosni na svoje riječi, kada se dozna što ste (iz)rekli.

Haško tobože tajno, a odavno javno, bijaše očitovano, i jer je bilo očitovano, bijahu optuženi skoro svi osim Isusa Krista koji je upozorio na mogućnost otkrivanja svake tajne. Kad je već na to upozorio, morao je ili izričito ili (pri)(s)kriveno kazati: «Sve treba doznati, osim tajna haškoga suda. Jer, o njima treba šutjeti i kad se one objave.»

Budući da se Isus nije ogradio od buduće haaške optužbe, trebala mu je Carla del Ponte reći: Dođi Isuse u Den Haag, izjasniti se o svojoj krivnji. Ne boj se! Ne ćeš biti ni osuđen ni na križ pribijen. Čim se izjasniš, vratit ćeš se k Ocu.

Isusa, jednom ubijena i uskrsnuloga, iako je nemoguće optužiti a pogotovo osuditi i ubiti u njemu uskrsnulomu, u skladu s Pavlovim naukom: Znamo da Krist, koji je uskrsnuo od mrtvih, više ne umire: smrt nad njim više ne gospodari (Rim 6,9), moguće ga je optužiti, osuditi i ubiti u onima za koje je on živio, umro i uskrsnuo. Jer, Isus ne upita Savla pred Damaskom: Što progoniš moje učenike?, nego: Savle, Savle, zašto me progoniš? (Dj 9,4)... Ja sam Isus koga ti progoniš! (Dj 9,5), i danas ga progoni tko progoni njegove učenike. Možemo li onda reći da Carla del Ponte nije optužila Isusa?, jer joj je nemoguće to učiniti? Ne! Ona ga je ipak optužila.

Kao što je velika biljka istovjetna sa sjemenkom, davno palom u zemlju, tako je i današnja Crkva istovjetna s apostolskim zborom i svima koji su povjerovali. Zato optužuje Isusa Krista, tko optužuje njegovu Crkvu na čelu s Papom, Petrovim nasljednikom. Istoga dana kada je Carla del Ponte optužila franjevce i sv. Oca, optužila je i Isusa Krista, unatoč njezinu katoličkom podrijetlu.

Možda bi se ona mogla pravdati i reći kako se to ne odnosi na svakoga jer nije svaki krštenik Isusov učenik. Ne čemo joj to (o)lako (za)nijekati, ali čemo joj odlučno poručiti: Optužujući novinare Vi načelno ne biste osudili Isusa Krista, kada on ne bi bio rekao: Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće (Mt 25,40) i: Zaista, kažem vam, ni meni niste učinili koliko niste učinili jednom od ovih najmanjih (Mt 25,45).

Ako je, dakle, Carla del Ponte izbjegnula Scilu, nije Haribdu. Jer, optužila je Isusa, ne samo Crkvu već optuživši i novinare optužila je Isusovu najmanju braću – Isusove najmanje te je zaslužila Isusov ukor Velikoga petka: Carla del Ponte, što učinih tebi ili u čemu ožalostih tebe? Odgovori meni. Neka mu ona odgovori. A mi? Dajmo joj vremena za odgovor. Kakav odgovor? Kakva ona, onakav joj i odgovor, u skladu s pravoslavnom izrekom: «O svecu tropar, o popu oltar.»

Braćo i sestre! Što je rečeno u današnjem evanđeoskom ulomku: Bijah u tamnici, i dođoste k meni (Mt 25,26). I (bijah) u tamnici i ne pohodiste me (Mt 25,43), vrijedi za sve utamničene pa i za naše uznike u Haagu. Zato pogledajmo što su trebali učiniti djelatnici Haaškoga tribunala našim uznicima, kako bi bili sigurni da su počastili Isusa Krista, u njihovu liku nazočna?

U dobro, u tim okolnostima, učinjeno Isusu, svakako spada: poštena istraga, stručna obrana, pravedna prosudba; ustanovljena stvarna i nepobitna istina; pravedna i pravična presuda; odmjerena kazna, a nevinima ponizna isprika, poštena i pravedna nadoknada. I, ako želi haško osoblje da ih povijest koja nikome ne opršta ne proglaši intelektualnim zločincima i čankoliscima, neka za lažne iskaze kazni svjedoči i optužitelje koji nevine ljude osumnjičiše za zločine bez uvida u činjenično stanje.

Kada smo već ustanovili što je dobro u uzničkim okolnostima, red je i vidjeti: Je li to ostvareno? Neka nam pomognu činjenice.

Otišli su i stigli u Den Haag 5. travnja 2004. Prvostupanska im je presuda izrečena, 29. svibnja 2013. godine, nakon punih devet godina, jedan mjesec i dvadeset i četiri dana. Velik je razmak između njihova dolaska i prvostupanske presude. I, previsoke su kazne: Jadranku Prliću 25 godina te Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku i

Milivoju Petkoviću po 20 godina, a Valentinu Čoriću 16 i Berislavu Pušiću 10 godina, ukupno 111 godina.

Dug vremenski razmak između njihova dolaska i Presude te svima 111 godina kazne, možemo reći, poštujući instituciju Tribunala, nije u skladu s primjenom Isusovih riječi na službeno osoblje spomenute ustanove, što potvrđuju tri jedinice. Trima, dakle jedinicama, Haški je tribunal dao sebi ocjenu: jednom jedinicom negativnu ocjenu za dugo čekanje na prvostupanjsku presudu, drugom za odgodu žalbenoga postupka na četiri i pol godine, što do sada nikada nikomu, pa ni najvećem razbojniku nije učinjeno, a trećom jedinicom za negativnu ocjenu, što je Berislava Pušića, koji je trebao izaći 5. travnja 2014., ostavio u zatvoru tri godine, sedam mjeseci dvadeset i četiri dana.

Ta je činjenica kap, što je prelila čašu te osramotila i tužiteljsko i sudske osoblje Haaškoga tribunala, sramotom, koju ne dobi ni jedan sud od osnutka Rima, ili bolje rečeno od pojave prvih ljudi na našem Planetu do 29 studenoga ove im sramotne godine. Ipak, tužiteljsko osoblje ima šansu: ili tri jedinice potvrditi, ili ih pretvoriti u zasluženu, premda zakašnjelu tricu.

Nema sudske rasprave bez odvjetnika. Oni su nužni za svaku, pa i najneznatniju raspravu. Bilo po službenoj dužnosti, bilo po izboru svojih klijenata i njihove rodbine

Proučavajući Kavranovu tragediju ustanovio sam da su odvjetnici na tom sudskom postupku bili na strani optužnice, a nikako na strani uhićenih i pred sud dovedenih. Takve odvjetnike osuđuje ulomak iz citiranoga Evandželja. Ali, odvjetnici blaženoga Alojzija Stepinca i našega uglednog ministra unutarnjih poslova dr. Andrije Artukovića bijahu na visini svoga naslova i odvjetničkoga rada. Možemo zato pretpostaviti da su i odvjetnici naših uznika bili na uzornoj visini. Zato poželimo da ih skupa s nekim pojedincima Haaškoga tribunala nagradi Isus Krist koga su počastili, služeći našim zatočenicima.

Tko god im je dobro činio, uvjeren da je pred njim, u njihovu liku, utamničeni Isus, koga treba ljubiti i svoju mu ljubav djelima potvrditi neka je blagoslovлен! Jer, ne će se stidjeti kad se slegne prašina. Blaženo će umrijeti, na ponos svoga potomstva.

Zato draga naša braćo u Den Haagu nastanjena, skupa s nama poželite da budu nagrađeni svi vama poznati i još vam nepoznati vaši

dobročinitelji. A, onima koji su Vam visoke kazne izrekli i produljili vam agoniju za još četiri i pol godine, skupa s nama oproste im i vi, poput propetoga Isusa i kamenovanoga svetog Stjepana, uz dodatak: Mi u Den Haagu zatočeni i svi oni koji su za nas s našim svećenikom molili, vjerni Isusu koji je s nama trpio, dragovoljno činimo što zli ljudi nameću Hrvatskoj i svim Hrvatima pod kapom nebeskom. Čudimo se međunarodnoj bezdušnosti što od Hrvatske i od svih Hrvata traži bezuvjetni oprost našim neprijateljima, dok istodobno zanemaruje im kajanje, bezuvjetni uvjet svakoga oprosta. Bilo bi komično, kada ne bi bilo žalosno i tragično. Neka međunarodni zli čimbenici znaju da nikomu ne darivamo oprost koji nam oni nameću pod krinkom svoje humanosti. Njihov zahtjev nama nije oprost što smo ga dužni svakomu dati, i što smo ga sada ponosno dali, nego međunarodni zločin gaženja slabih i nemoćnih. Boje li se ti naši gazitelji Isusova ukora: Zašto me progonite u Hrvatima, svojoj braći, po kršćanstvu i europskoj pripadnosti? Njihov problem. Moraju se što prije s njime suočiti, ili nametnuti neoprostivu sramotu svomu potomstvu.

Što će oni učiniti? Njihov problem! I, istodobno naš ponos, što smo svoju dužnost izvršili pa smo, oprštajući svojim mučiteljima, milosrdnom Bogu služili. Amen!

Fra Martin Planinić

MOLITVA VJERNIH

Kriste Kralju, pogledaj one s kojima si trpio i pomozi, da, s Tobom uskrsnulim i naši živući mučenici dožive svoj Uskrs izlaska iz Den Haaga, molimo te.

Daj im nadljudsku snagu koja je krasila tebe čovjeka, molimo Te.

Istu tu snagu daj i svima za njima ožalošćenima, posebno živim roditeljima, molimo Te.

Mnogo su puta oni sanjali da su se članovi njihove obitelji vratili, daj im da se njihovi snovi konačno ostvare, molimo Te.

I, svim pokojnicima, posebice njihovim pokojnim roditeljima, udijeli vječnu slavu s uskrsnulim svojim Sinom, molimo te.

Fra Martin Planinić

PRED KRAJ MISNOGA SLAVLJA

Braćo i sestre, vjerujem da se mnogi pitaju: Zašto se fra Martin zauzeo za BiH-uznike? Odgovorit ću! Bilo mi je između šest i sedam godina kada se udavala Stoja Planinić za Andriju Čorića. Mama nam je već tada počela govoriti: Stoja se udaje za moga rođaka! Zovite je dainica (ujna). Den Haag joj je grob pripremao i u nj je uvalio. I, nakon njezine smrti imao sam na ovom groblju misu za nju kao za svoju dainicu i za njezina muža Andriju kao za svoga daidžu (ujaka). I, budući da je Valentin sin Andrijin i Stojin, i da krv nije voda, jedan je, ali nije ni jedini ni glavni razlog moga zauzeća za njih u Den Haagu, ondje nastanjenih, i to odavno!

Glavni je razlog ono što nam činjenica njihova zatočeništva svjedoči: Baćeni smo mi Hrvati izvan zakona u gol-aut. Jer, u vrijeme rata bili su na strani jačega od nas, kako bi nas on svladao i svoju Srbiju proširio. Budući da čovjek snuje, a Bog određuje, dogodilo se kako se nije moglo očekivati. Jer, unatoč našoj nemoći pobijedili smo jačega kao David Golijata. I, tu je stalo i vrijeme i naše djelovanje u vremenu. Morali smo nakon utihnuća oružja mitraljirati jezikom i perom, a to nismo učinili.

Zašto? Oni koji su očekivali naš poraz pera su nam otupjeli i usta su nam zalijepili. A zašto? Njihov problem.

Ipak su nam, treba priznati, naglo usta odvezali i oštro nam pero u ruke stavili, kada smo morali, zbog njihova nečujnoga naloga, savjetovati naše osumnjičene da odu u Den Haag dokazati svoju nevinost. I, nažalost, i crkvena i civilna javnost na to ih je nagovarala. A, to, nema dvojbe, sliči savjetu majke kćeri-djevojci: Idi, draga moja kćeri, dokazati svom momku da si nevina. I, ona, poslušavši svoju majku, nevinost momku dokaza, odmah je izgubi i okaljana ostade.

I, naši su osumnjičeni prihvatali ponuđeni im savjet pa su otišli u Haag. I, ne bi im moguće nevinost dokazati. Jer, oborila se tužiteljska

lavina na njih nemoćne, pa im je presuda odgađana i odgođena - u nedogled!

Ipak, unatoč toj bolnoj činjenici, ne smijemo sve prebaciti na druge. Jer, moramo svoju savjest ispitati mi, koji o drugima šutimo, a o sebi loše govorimo. Odavno! I, eto, to me boli. Zato ovo danas, za njih učinjeno, moj je krik do neba, sa željom da se popravimo i olako se ne optužujemo. U nadi da ćemo se koliko-toliko i kako-tako popraviti, završavam ovaj sveti čin Bogu na slavu, njima na izlazak, a nama na popravak. Amen! I, tako neka bude.

Fra Martin Planinić

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

JOSIP JOVIĆ:

REVOLUCIJA POJELA PROFESORA

Eruditi enciklopedijskih i rijetkih znanja u eri korisnog fahidotizma sve su rjeđa pojava u znanstvenom, sveučilišnom i uopće javnom životu. Jedan od takvih svakako je prof. dr. Mislav Ježić, akademik, indolog, filozof, lingvist, filolog, dobitnik niza nagrada i priznanja diljem svijeta, od kojih i one u Indiji za proučavanje sanskrtske književnosti, predavač na sveučilištima u Bonnu, Delhiju i Harvardu, pokretač studija turkologije, hungarologije, judaistike, romistike i japanologije, autor brojnih knjiga i članaka. I moglo bi se tako dugo nabrajati.

Ideološki motiv

Eto, spram čovjeka s takvom biografijom Vijeće Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu nema naročitog respekta. Početkom godine nije mu, budući da je navršio šezdeset pet godina, produljilo radni odnos do sedamdesete godine života, iako je ispunio svih sedam propisanih uvjeta za produljenje rada i iako to predstavlja

presedan u cjelokupnoj praksi Sveučilišta, zbog čega je skupina sveučilišnih nastavnika, odnosno „inicijativni krug za obranu dostojanstva akademskog života“ pokrenula potpisivanje peticije ne bi li se ta odluka Vijeća promijenila.

Razlozi zbog kojih je Fakultet prekinuo radni odnos s Mislavom Ježićem, za kojega i nemaju odgovarajuću zamjenu, očito ne mogu biti ni nastavni ni znanstveni. Oni mogu biti samo politički, kao što je u nas nažalost sve, apsolutno sve od politike do kulture i znanosti obojeno ideološkim motivima i klanovskim vezama. Svugdje postoje samo naši i vaši, mi ili oni.

Ježićev grijeh

Ježićev neoprostivi grijeh datira od onoga trenutka kad je stao u obranu Vlatka Previšića, bivšega dekana Filozofskog fakulteta protiv kojega je pokrenuta studentska plenumaška revolucija, predvođena nastavnicima lijeve orijentacije i još poduprta tipovima iz nevladinih organizacija. Revolucionari su skinuli dekana, a ne mire se ni s njegovim v. d. nasljednikom Željkom Holjevcem, inače profesorom nacionalne hrvatske povijesti. Uspjeli su osigurati većinu u Fakultetskom vijeću koje sada djeluje kao revolucionarni komitet koji nema milosti prema onima koji nisu na liniji i čija je prva žrtva Mislav Ježić.

Revolucija je ovaj put pojela jednog profesora. A sve je krenulo od onog trenutka kad se dekan Previšić usudio potpisati ugovor s Hrvatskim bogoslovnim fakultetom, po kojemu bi i studenti tog fakulteta mogli upisati jedan predmet na filozofiji. A to je pak za ogorčene borce protiv nacionalizma, klerikalizma, homofobije, ksenofobije i svih drugih izama i fobija bilo nepodnošljivo.

Piše: Josip Jović

<http://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/474422/revolucija-pojela-profesora>

VRATITI HRVATSKU NARODU DRAGOVOLJAC.COM

PREDGOVOR

Još na predstavljanju moje knjige Josipu Šimunić i 'Za Dom spremni' bilo je jasno da će u izborima podržati Miroslava Škoru:

<https://www.nacional.hr/u-srcu-hvidra-e-slavili-ustaski-pozdrav-zadom-spremni-i-rusili-plenkovic/>

Zapravo nisam mislio da će se izravnije uključiti u same izbore. Povjerenje u političare na vlasti i oporbi sam već izgubio i to se moglo vidjeti i iz knjiga koje sam do tada objavio.

Međutim, poslije Škorine izjave o „srpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku“ bilo je očito da mu treba dati podršku.

Tada sam pozvan u „Bujici“ i o tome govorio. Na skupu u Lisinskom video sam da je Škorinim pristalicama puno značio taj nastup.

Zapravo je bilo iznimno sudjelovati u tim izborima, jer sam i sam video da mi mnogi tzv. državotvorni portali više nisu objavljivali tekstove. Dakle Škoro je bio praktično sam protiv dvije glavne stranke u RH. I HDZ i SDP su se ujedinile u zaustavljanju Škore. Znamo da su ankete, koje oni plaćaju, pokazivale da će u drugom krugu pobijediti Škoro. I uspjeli su, HDZ+SDP pobijedio Škoru!

Iako mnogi konstatiraju kako je Škoro sam izborio da ga podrži četvrtina birača, ipak moram posebno naglasiti da je itekako zasluzna emisija „Bujica“. Zato je veći dio ove knjige zapravo Dodatak u

kome sam dao niz komentara Velimira Bujana i tekstova o pojedinim emisijama.

Priča time nije još završila jer je najavljen nastavak borbe za povratak Hrvatske narodu.

I 29. 2. 2020. je osnovana nova stranka Demokratski pokret u kojoj je i jedan od najboljih hrvatskih kolumnista Josip Jović, nekadašnji glavni urednik legendarne Slobodne Dalmacije koja je početkom stoljeća pružala jedini otpor novim vlastima. Tako on kaže:

NEĆE NAS PONOVO VRATITI U KAVEZ!

Josip Jović kaže da se "Hrvatska ponovo nalazi u jednom povijesnom trenutku": - Hrvati su povijesno, kao narod, živjeli u jednom kavezu, a oko njih su lajali psi žandari... I to narod osjeća, tu situaciju da nas neki ponovno žele vratiti u kavez. Domovinski pokret osjećam kao veliku šansu da ne dopustimo da nas ponovno vrate u kavez.

Opisao je atmosferu koja je vladala na Osnivačkom saboru Domovinskog pokreta: - Došao sam sa srcem, kao i svi ostali, to se osjetilo... Domovinski pokret bi trebao biti jedan vjetar, jedna nova, čista rijeka barem na izvoru, ali istina je da je dugi put do ušća... Kako je krenulo, vjerujem da Škoro može biti novi Tuđman, nakon 90-ih

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20443-josip-jovic-kako-je-krenulo-vjerujem-da-skoro-moze-bitи-novi-tudman-nakon-90-ih>

Zapravo bit će zanimljivo hoće li uspjeti u najavljenom okupljanju državotvornih snaga. Do sada su svi takvi pokušaji propadali. Uvijek sam ih opisivao tvrdeći da su svi ti državotvorni političari za zajedništvo uz jedan mali uvjet lidera pojedinih skupina/stranaka:

Ja trebam biti vođa!

Bit će zanimljivo.

Josip Pečarić

JOSIP JOVIĆ

TKO JE HRVATSKU OTEO NARODU I KAKO MU JE VRATITI?

13.04.2020.

Osnivač Domovinskog pokreta Miroslava Škore i kolumnist Josip Jović na blogu Ritam politike komentira aktualnosti na društvenoj i političkoj sceni. Njegovu najnoviju kolumnu pročitajte u cijelosti.

"Vratiti Hrvatsku narodu", naslov je najnovije knjige Josipa Pečarića koji je preuzet od slogana Miroslava Škore iz njegove izborne utakmice za predsjednika države. Ova knjiga, inače, donosi niz osvrta na aktualne probleme hrvatske politike, a dobrim dijelom odnosi se i na političku pojavu predsjednika Domovinskog pokreta. Pečarić je, kao što je poznato, akademik (svojevremeno najmladi), sveučilišni profesor i matematičar, suradnik i urednik najelitnijih svjetskih časopisa iz ovoga područja, a posljednjih je godina, uz to, objavio niz knjiga iz područja političke i povijesne publicistike.

Prepoznatljiv je po svom otvorenom, oštem i polemičkom stilu. Pisao je, tako, o sustavnoj proizvodnji jasenovačke mitologije u funkciji diskreditacije cijele nacije, branio je Tuđmanovu baštinu u jeku „detuđmanizacije“, zagovarao je dostojanstvo branitelja i optuženih pred međunarodnim i pred domaćim sudovima, stao je u obranu prava Hrvata iz Herceg-Bosne, itd. Zbog svega toga dospio je na crnu listu „desničara“ iliti „ekstremnih“ desničara, što mu je zapriječilo pristup tzv. mainstream medijima.

Pečarić je podržavao Škoru u predsjedničkoj kampanji, kao što i sada podržava pokret kojega je on osnovao. Ponajviše ga je privukla Škorina jasna definicija rata devedesetih kao „srpske agresije na Hrvatsku“, umjesto raznih eufemizama koji se koriste poput „velikosrpske agresije“, „Miloševićeve politike“, „nesretnih sukoba“ ili čak „građanskog rata“. U Hrvatskoj je, misli Pečarić, na djelu faktična srpsko-hrvatska koalicija te koalicija HDZ-a i SDP-a, koja bi mogla postati i formalnom. A put da se to ne dogodi jest okupljanje svih desnih stranaka za što su, navodno, svi iz tih stranaka, „ali pod

jednim malim uvjetom: ja moram biti vođa“. Škorin je Domovinski pokret središnja točka tog okupljanja. A važnost budućih izbora je presudna za budućnost Hrvatske.

Pečarić ne dvoji kako je globalizam usmjeren protiv malih naroda, ali nacionalne države nisu i ne mogu biti tempi passati. U to ga uvjerava i stav Donalda Trumpa koji je kazao kako „budućnost ne pripada globalizmu nego suverenim i slobodnim narodima“. Pobornik suvereniteta malih naroda bio je i Franjo Tuđman, kao što je danas Viktor Orban i zato ih, iz tzv. medunarodne zajednice, kojom upravljaju moćni svjetski lobiji, odbacuju.

Nije slučajno, da svi naši vodeći političari dolaze iz Ministarstva vanjskih poslova. Tamo su odgojeni i preparirani za „novi svjetski poredak“. Škoro je iznenadna, elementarna pojava izvan tih glavnih tijekova, stranaka i utjecaja, on remeti stvoreni mir i podjelu moći, sve što je postigao je svojim radom, on i ne pripada klasi političara koji slaganstvom grade karijere. Tako zaključuje Josip Pečarić.

No, vratimo se imperativnom naslovu knjige: Vratiti Hrvatsku narodu! Tko je Hrvatsku oteo narodu i kako je narodu vratiti, pitanje je sad. Otele su je političke strukture koje su se birokratizirale i otuđile od naroda, povodeći se za vlastitim interesima i za interesima moćnih svjetskih i europskih ekskluzivnih krugova, koji su interesi u suprotnosti s interesima naroda. A vratiti državu narodu znači novi strateški smjer i niz konkretnih poteza u jednom vrlo širokom rasponu.

To znači, između ostalog, učiniti zastupnike stvarnim zastupnicima birača, omogućiti iseljenicima slobodan pristup izborima, ukloniti visoke prepreke za raspisivanje referendumu, neobrađena državna zemljišta dati u ruke onima koji žele proizvoditi hranu, proglašiti gospodarski pojaz na moru, vratiti naftnu, farmaceutsku i finansijsku industriju u državne ruke, staviti djelovanje središnje banke pod kontrolu Sabora, zaustaviti posvemašnju pljačku javnog novca, zaustaviti egzodus stanovništva, objektivno vrednovati povijesne događaje, pravosuđe i upravu staviti u službu građana, poštivati moralna i vjerska uvjerenja većine, razvijati kulturu ljepote, dobrote, istine i plemenitosti.

Sve to može nekome izgledati kao nemoguća misija. A nije tako. Potrebna je samo dobra politička volja. U ovo doba gospodarske i zdravstvene krize i oni koji su do jučer olako sve slične zahtjeve

proglašavali pukim populizmom sada se okreću vlastitim potrebama, vlastitim snagama, vlastitoj državi i domovini. Samo što će svi takvi to brzo zaboraviti čim kriza umine.

https://www.domovinskipokret.hr/blog/Tko_je_Hrvatsku_oteo_narodu_i_kako_mu_je_vratiti_/62

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/34007-j-jovic-tko-je-hrvatsku-oteo-narodu-i-kako-mu-je-vratiti.html>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/21000-tko-je-hrvatsku-oteo-narodu-i-kako-mu-je-vratiti>

STO MOJIH KNJIGA, ZAGREB, 2020.**VELIKI RAZGOVOR MLADENA
PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM
PEČARIĆEM**

Svake godine komemoracija u Jasenovcu na određeni način uznemiruje javnost. Ne, odavanjem počasti, već izjavama pojedinih političara, koje imaju najmanje veze s II. svjetskim ratom, a više s obračunavanjem s povijesti...

Mislim da ogromna većina Hrvata zna da je Jasenovački mit, ili ako hoćete Jasenovačka laž, bio glavna karika u pokoravanju hrvatskog naroda. Zato je svima koji rade protiv neovisnosti hrvatske države i u vrijeme bivše države a i danas to i ostao. S obzirom da hrvatskom državom vlada Srpsko-hrvatska koalicija, a poznato je kako je LAŽ najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti, jasno je da i njihovim slugama u RH laž ne može smetati. Svjesni su kada prihvate biti srpske sluge onda moraju koristiti i laži.

Zbog čega se uvijek „koplj“ lome na žrtvama Jasenovca, dok se za druge logore iz komunističke prošlosti, ali i one iz Domovinskoga rata uopće i ne pita?

Jasenovačka laž tj. enormno preuveličavanje broja žrtava je komunistima trebala da se sakriju enormno veliki broj zločina koje

su oni sami učinili. Sve komisije koje su ih trebale istražiti oni bi opstruirali ili ukinuli. Spomenut će samo što možete pročitati na naslovniči novog Hrvatskog tjednika: Čak 55.915 žrtava na jasenovačkome popisu lažno je ili nepouzdano, ostale tek treba provjeriti. Kineski filozof Sun Tzu je davno nazvao takve ljudе najgavnijim ljudima. Ali zaboravimio tog slavnog Kineza. Pogledajmo samo što je napisala majka Jean-Michela Nicoliera, Lyliane Fournier u povodu skandalozne izjave Zorana Milanovića o bacanju ploče, za slobodu Hrvatske, poginulim HOS-ovcima: „Žao mi vas je što ne znate što znači voljeti svoju Domovinu, i ne znate što znači boriti se za interes svoga naroda. Uistinu vas žalim jer ja kao Francuskinja imam veću ljubav za Hrvatsku nego što će te vi ikada imati za ikoga. Moj sin leži negdje zakopan u hrvatskoj zemlji, moj sin vapi za pravdom i istinom. Moj sin je bio ZA DOM SPREMAN kada je trebalo, za Hrvatski dom i ljubio je tu Hrvatsku do zadnjeg daha, dao je svoj život za nju.

S gnušanjem odbacujem ovu vašu današnju izjavu, sramite se ako u vama ima imalo ljudskosti. Jer taj sin ste mogli biti vi da ste znali kako se ljubi, samo mi se čini da bi vaše kosti i vaš spomenik očito bio s one strane Dunava. Moje srce kuca za moga sina, mog Hosovca, moga Francuza, a opet više Hrvata nego što ćete vi ikada biti, za mog Jean-Michela. I ja, njegova majka, na današnji dan kada sam napunila 75 godina ponosno, iz dubine duše kličem ZA DOM SPREMNI, a vi, vi se sramite jer ste grubo povrijedili osjećaje hrabrih ljudi. Neka vam dragi Bog oprosti, ja ne mogu!“

<https://kamenjar.com/pismo-majke-jean-michela-nicoliera-milanovicu-moj-sin-je-otisao-u-vukovar-kada-ste-vi-otisli-iz-hrvatske-sramite-se/>

Vi ste mnogo pisali o Jasenovcu, objavili i neke knjige. Jeste li zbog toga imali i neugodnosti?

Vaš kolega veliki hrvatski kolumnist Josip Jović je nedavno o nekim neugodnostima napisao u prikazu jedne moje knjige:

Pisao je, tako, o sustavnoj proizvodnji jasenovačke mitologije u funkciji diskreditacije cijele nacije, branio je Tuđmanovu baštinu u jeku „detuđmanizacije“, zagovarao je dostojanstvo branitelja i optuženih pred međunarodnim i pred domaćim sudovima, stao je u obranu prava Hrvata iz Herceg-Bosne, itd. Zbog svega toga dospio

je na crnu listu „desničara“ iliti „ekstremnih“ desničara, što mu je zapriječilo pristup tzv. mainstream medijima.

Da, napisao sam prvu knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ 1998, ponovljeno i drugo izdanje 2000 koje su prevedene na engleski. Zadnja knjiga je s dr. Stjepanom Razumom „Razotkrivena Jasenovačka laž“. Pokušali su spriječiti samo predstavljanje. U tome su ih podržale i neke poznate novine u svijetu. S pravom, jer je u knjizi pisano o napadima na knjigu Igora Vukića i o tome kako se „istoričar“ Hrvoje Klasić bojao sučeljavanja s njim na HTV-u. U knjizi je pisano i o sjajnoj urednici Karolini Vidović –Krišto koja od tada ne nastupa na HTV-u jer je morala znati da ne smije jednom znalcu kakav je Igor Vukić suprostaviti jednog neznanicu koji mu se neće usuditi doći na sučeljavanje. Ovih dana će izaći i engleski prijevod ove knjige pa će o svemu tome moći čitati i oni koji ne znaju hrvatski.

Dakle imam puno razloga za poseban tretman u RH. Po onom Titovom naputku „Akademike ne dirajte“ imamo ovo o čemu je pisao Jović, ali zato mnogo veće probleme imaju članovi moje obitelji, suradnizi, znanstveni rad. Meni je zabavno vidjeti koliko su se potrudili da hrvatska javnost ne zna za međunarodne konferencije meni u čast, za uspjehe u znanosti koje imamo i za koje nas se kažnjava itd.

Koliko se HAZU čiji ste redovni član uključila u uvijek aktualnu temu – Jasenovac, odnosno NDH?

Pa teško im ja i mogu zamjeriti ako se ne uključuju kada vide kako se Srpsko-hrvatska koalicija odnosi prema meni koji imam najviše objavljenih znanstvenih radova, stvorio sam tri znanstvena časopisa sa impact faktorom, a dva su Q1 časopisi, što moje kolege smatraju jednim od najvećih uspjeha hrvatske matematike, iz moje znanstvene škole je izašlo 40-ak doktora matematičkih znanosti u RH itd. Ja sa 72 godine sam još uvijek među mlađim akademicima. Od koga bi oni stariji imali bilo kakvu zaštitu kad i vlast i oporba samo rade ono što svjetski moćnici, koji ne vole Hrvatsku, od njih traže.

Ne čini li vam se da većina akademika „spava zimski san“?

Meni je veća briga da to tako i ostane, tj. pokušati zaustaviti pohod na Akademiju onih koji bi iz nje radili protiv interesa našeg naroda ili samo za svoje interese.

Zbog čega su se po vama ljevičari, ali i ne samo oni, uhvatili za pozdrav „Za dom spremni“?

Vidjeli ste kako je majka Jean-Michela Nicoliera dva puta uskliknula pozdrav ne samo naših HOS-ovaca. I njoj je vjerojatno poznato da je od srpskog Memoranduma SANU 2. taj pozdrav uz Jasenovačku laž glavno oružje u nastavku rušenja hrvatske državnosti. Zapravo i progoni o kojima sam već govorio nisu bili tako jaki kao od trenutka kada sam imao značajniju ulogu u Peticiji ZDS. Njom smo još 2015. branili i Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ od hajke koja je tada pokrenuta iz ureda bivše predsjednice i koja traje do današnjeg dana. A kakvi su ljudi političari-sluge pokazuje i priča kako je dan prije nastupa Thompsona u Kninu bio mimohod HV u Zagrebu. Predsjednica je tada bila protiv nastupa HOS-ovaca, a Milanović, tj. njegova vlada je nije podržala. Valjda je čovjek kasnije doznao što svjetski moćnici i Memorandum SANU 2 zahtjeva od njih.

Pratite li Hrvatski sabor. Manje-više tamo gledamo i slušamo kako tek nekolicina zastupnika raspravlja...

Ne pratim. Doista je tamo jako malo sabornika koje valja poslušati. A snimke njihovih nastupa ionako u Bujici možemo vidjeti.

Nego, ima li nade za ovu i ovakvu Hrvatsku, poglavito kad pretežno mladi bježe preko granice kao „glavom bez obzira“?

Još u komentaru za Hrvatski tjednik prije Nove godine sam napisao kako očekujem i formalno na vlasti Veliku koaliciju koja bi svakome tko je ima i malo hrvatstva u sebi trebalo otvoriti oči, što bi na vlast trebalo dovesti ljudi kojima majka Jean-Michela Nicoliera i nitko drugi neće pisati ovakva pisma.

Možemo li znati- je li vas zovu na državna primanja, jel vam se javlja netko iz političkog državnog vrha?

Prijatelji ostaju prijatelji i kada su politički neistomišljenici. Da imam ih u hrvatskim vlastima, ali nisu u poziciji da bi me mogli pozivati na nekakva primanja.

Kako gledate na sve ovo što se trenutačno događa oko školstva?

Unuk mi ide u I. razred Osnovne škole pa sam uključen kao dida. Poznato je da sam kao akademik mogao biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu, ali kako je rektor tog sveučilišta bio uključen u prljavoj hajci na moju kćerku, odbio sam poslije umirovljenja bilo kakvu suradnju s tim sveučilištem. Kako sam na znanstvenom polju surađivao s Moskovskim sveučilištem RUDN, to se na Scopusu moji radovi vode kao rezultati tog sveučilišta. U RH nikoga od odgovornih to ne zanima. Glavno im je da se oni mogu svetiti djeci nepodobnih roditelja, zar ne? Zato i nisam baš netko tko bi Vam o tome trebao govoriti.

Relativno često čitamo i čujemo da se pojedine intelektualce i nagrađuje, da primaju i odličja. Evo, ove godine Nagradu Grada Zagreba primit će čak i dva akademika... Nu, nismo čitali da ste i vi primili neko državno priznanje, odličje...

Srećom ne djele nekakve svečane kazne. Tu bi me vjerojatno brzo kandidirali. Zapravo podsjetili ste me da je Nagrada Grada Zagreba bila osnova niza mojih tekstova rugalica, a koji su dani u mojoj knjizi „Borasa za akademika“ objavljenoj na portalu dragovoljac.com. Naime tu nagradu je rektor i dobio, a obrazloženje je bilo doista idiotsko. Naravno, ambicije da postane i akademik i uz takva ili slična obrazloženja nisu mu se ostvarila. Priča se da je bilo puno intervencija, a nije dobio niti jedan glas u svom razredu. Možda i ne zna što su tekstovi rugalice pa je mislio da ga ja doista predlažem. Istini za volju strah me je da to nije slučaj i sa Milanovićem. Naime, u mojoj knjizi HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, Zagreb, 2014. možete naći seriju tekstova u kojima predlažem Zorana Milanovića za redovitog člana HAZU a objavljeni su u tjedniku 7Dnevno, 7. veljače 2014.; 14. 02. 2014. 14. 03. 2014. i portalu Dnevno.hr, 12. 02. 2014.; 18. 02. 2014. 09. 03. 2014.; 12. 03. 2014.; 17. 03. 2014. Podsjetit ću kako sam shvatio da je Milanović itekako zasluzio biti akademikom poslije njegovog sjajnog govora u Saboru o holokaustu i sjajnoj spoznaji o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije, pa sam konstatirao kako nema nikakve dvojbe o tome da ga se treba promovirati u hrvatskog akademika. Što ako i on ne zna

za tekstove rugalice, pa je iskoristio odlazak u Jasenovac da nas podsjeti na taj moj stari prijedlog.

Što mislite, zašto se Hrvati ne vraćaju u Hrvatsku?
Nadam se da hoće kada opet budemo imali hrvatsku vlast.

Kako provodite dane otkako nas je zahvatio koronavirus?
Znanost i rad na knjigama. Nadam se uskoro i stotoj knjizi.

Hoćemo li ikada saznati tko je kriv za ovu pandemiju?
Hoćemo. Ima puno znanstvenika kakav je dr. Sladoljev.

Želite još nešto reći, dodati, poručiti?

Sigurno se sjećate kako je kao predsjednik države i Stipe Mesić nastupao u interesu onih koji ne vole hrvatsku državu i hrvatski narod. A onda je u „Bujici“ objavljen razgovor s njim iz vremena kada je bio u vrhu Tuđmanove vlasti. Evo njegovih tadašnjih tvrdnji: Bujica: Stipe Mesić osporava „istinu“ o Jasenovcu!

Jeste li zabrinuti da u Jasenovac ima dobrih ukopa negdje oko 25 tisuća Srba?

Mesić: Samo ne mojte se zavaravati. Jasenovac je radio poslije rata još dvije godine. A u grobovima ima duboko ukopanih Hrvata. Mi ćemo sada tražiti da se iskopaju one nove rake. Pa ćete vidjeti da su to domobrani i ustaše i... čerkezi i tko sve ne... I to ćemo morat' svjetsku komisiju dovest' da se vidi tko je tu.

Da bi to raskrinko'. Samo ne moš' sad kopati. Tito je znao da je to falsifikat jer je trebalo prikazat' što veće žrtve da se dobije... Ali on nikad nije posjetio Jasenovac! I kad su papu tražili da dode, tražili su... Može ali ako posjeti Jasenovac! Onda je papa rekao „Samo ona mjestra koja je i Tito posjećivao“ U Jasenovcu nikad nije bio!

A možda se on bojao onih poslijeratnih što je spremio...

Ne, ne nije htio! Znao je! Pa znao je to..

Mi smo uzeli vremenski period u kojem je egzistirao taj logor pa smo to onda računali – 700 tisuća, i onda smo došli do tih brojaka... ne znam koliko je sekundi prošlo da se ubije jedan čovjek.

To je nemoguće! To što su oni rekli to je nemoguće! Drugo, tu nije bilo plinskih komora. I drugo, moramo još nešto priznati. Ono što logoraši sami priznaju ... Oni koji su objektivni. Druga stvar

Tribunčić i ti budalaši. Oni koji su bili sa Šimom... (Šime Klaić) Ljudi su umirali kao što se i inače u ratu umire od tifusa, dizenterije... Od ovoga, od onoga. I umirali su. Ali to su bili radni pogoni. Bilo bi glupo, kaže, da netko k'o se nauči radit' u kožari... I sad ga ti ubiješ jel... I tko će sutra radit'? Trebalo je prerađivat' kožu. Trebalo je za vojsku. Prema tome ti pogoni su radili. Ljudi su ubijani ali prije dolaska u Jasenovac. Kad je došao on u Jasenovac on je već bio praktično spašen jer je onda bio kao radnik potreban! Ta ubistva jednostavno nisu istinita, kaže, prošlo je po petnaest, po mjesec dana da nitko nije umro niti je ubijen. Ali, umirali su ljudi. Pa jasno da su umirali. Djeca iscrpljena, s materama su došli pa su i umirali. Bilo bi glupo reć' da nije bilo smrti. Dvadeset pet tisuća je puno. Ali nisu to samo Srbi, Boga ti. Slušajte to je bila institucija. Institucija logora koja je u to vrijeme bila ne samo tu nego u cijeloj Europi. Institucija koja je izolirala ljude koji su mogli aktualnom režimu smetati. I zato ga je izolirao. Da je tu bilo i smrti, bilo je! Normalno da je bilo. Ali da se izmišljaju takve podvale i laži da su časne sestre ubijale u Jastrebarskom gdje su one po cijenu života žrtvovalle se da budu i same zaražene od tifusa, spašavale djecu i hranile tu djecu. Ta djeca na kraju sad i priznaju kao što je, recimo, onaj Milivojević Dragan koji je isto dijete negdje sa Kozare. Ali on se izjašnjava kao Hrvat i njega su te časne sestre i spasile.

Da ponovimo riječi koje je majka Jean-Michela Nicoliera napisala Milanoviću, a zapravo i Mesiću, Josipoviću i mnogim sličnim:
Ja kao Francuskinja imam veću ljubav za Hrvatsku nego što će te vi ikada imati!

rekao je na kraju akademik Pečarić.

Razgovarao: Mladen Pavković

<https://kamenjar.com/veliki-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://hrvatskonebo.org/2020/04/23/veliki-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<https://www.tjedno.hr/55-915-zrtava-na-jasenovackom-popisu-je-lazno-ili-nepouzdano/>

<http://glasbrotnja.net/veliki-razgovor-m-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21120-veliki-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/57316-josip-pecaric-jasenovacka-laz-je-komunistima-trebala-da-se-sakrije-veliki-broj-zlocina-koje-su-oni-sami-ucinili>

ONO ŠTO NE MOGU ZEČEVI MOGU NJIHOVE SLUGE U RH? (5.)

Mnoge u RH zanima tko su sve masoni. Tako se uz ime jednog od njih spominje i Thompson, jer mu je – valjda – najvažnije što je u životu napravio vezano uz Thompsona. Tako ga spominje i Zvonimir Hodak:

Masonstvo se sada širi kao korona virus u Hrvata. Pojaviše se informacije kako imamo tri nova "zaražena": Nevena Budaka, Tvrta Jakovinu i Krešimira Dolenčića... Tako barem tvrde na fejsu. Dvojica su profe na Filozofskom fakusu u Zagrebu. Osim u masoneriju vjeruju i u Tita i partiju. Vjeruju i u Sorosa i njegove donacije. Treći je navodno Šokre Dolenčić. On pak ne vjeruje nikome. Zato je i ištekao struju Thompsonu pred pola milijuna ljudi koji su dočekali Vatrene na povratku iz Rusije. A on je dočekao njih...

<https://direktно.hr/kolumnе/srpski-i-nasi-masoni-stvorili-su-jugoslaviju-guske-odgegase-maglu-pokloniti-se-karadordevicima-183407/>

Ništa manje razloga je da se zbog Thompsona prozovu i spomenuti profesori s Filozofskog fakulteta, jer oni su u izravnoj vezi s postupkom protiv Thompsona i Bojne Čavoglave. Naime, u svezi s tom optužbom je bila i Peticija ZDS, a ovi profesori su sudjelovali u zahtjevu s Katedre za povijest da se sve povjesničare koji su svojim potpisima branili dostojanstvo hrvatskih branitelja i njihovog pozdrava isključe iz strukovnih organizacija.

Ali priča o Thompsonu i masonima je mnogo dublja. Već sam u pismu Miru Banoviću spomenuo kako je glavni napad na Thompsona zbog Bojne Čavoglave i ZDS počeo s pojmom Memoranduma SANU 2., a prije toga je kako i Hodak kaže i 'HOS regularno registriran i to od Račanove vlade' i njegovi simboli. A o Thompsonofobije je don Andelko Kaćunko pisao 2002. godine.

Mnogi su me upozoravali da je glavni razlog njegova pjesma E, MOJ NARODE u kojoj spominje i masone:

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode

Činjenica da se radi o profesorima koji se spominju ili su u igri da postanu redoviti članovi HAZU to se u javnosti pokrenulo pitanje pripadanja raznim sličnim društvima i njihovim ulogama u raznim pitanjima. Tako je na portalu dragovoljac.com zanimljivo pitanje dano u samom naslovu članka:

Upravlјaju li masoni hrvatskim medijima, kulturom i Kurikularnorefom?

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/20336-upravljaju-li-masoni-hrvatskim-medijima-kulturom-i-kurikularnom-reformom>

U članku se pitaju o ulozi masona u kurikularnoj reformi ali i o ulozi Rotarijanaca:

Međutim, ne i Bero Jelinić, član Rotary kluba Zagreb Medvedgrad, koji okuplja vrlo utjecajne osobe poput diplome Gordana Akrapa, rektora Damira Borasa, liječnika Stipislava Jadrijevića, bivšeg HDZ-ovog saborskog zastupnika Nediljka Matića, bivšeg SDP-ovog ministra Vedrana Mornara, HSS-ovca Božidara Pankretića, glumca Borisa Svtana, te Josipa Roglića, inače sina tajkuna Branka Roglića, osobe koja je postala poznata kao sponzor obnove rodne kuže Mike Tripala i osoba koja je bila svojevrsni pokrovitelj političkih pretrčavanja Drage Prgometu.

Jelinić i Nacional su iz određenih razloga lansirali u eter masonstvo i šefa DORH-a i interes usmjerili u sasvim drugom smjeru. Takav razvoj događaja za mnoge je očita naznaka da bi i glavni urednik Nacionala, uz članstvo u Rotary kluba Zagreb Medvedgrad, mogao biti članom jedne od masonske lože u Hrvatskoj?

Zanimljivo je da su danas i Boras i Budak kandidati za izbor u HAZU, a i Jakovina je rado viden gost u Akademiji,
O Borasovoj kandidaturi napisao sam niz tekstova rugalica.
Objavljeni su na portalu dragovoljac.com, kao i knjiga „Borasa za akademika“:

<http://dragovoljac.com/images/minifp/Boras.pdf>

Zato je itekako zanimljivo pitanje utjecaja akademija, odnosno pitanje povezanosti masona i akademija. Tog pitanja se dotiče i veliki hrvatski kolumnist i nekadašnji glavni urednik one doista slobodne Slobodne Dalmacije Josip Jović u tekstu Jelenić otplovio, tko su utjecajni masoni u ostalim visokim institucijama?

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20322-jelenic-otplovio-tko-su-utjecajni-masoni-u-ostalim-visokim-institucijama>

Tako Jović kaže:

Znamo, primjerice, to da su članovi Svjetske akademije znanosti i umjetnosti koju je osnovao Rimski klub, jedna od najmoćnijih masonske loža, Stjepan Mesić, Nadan Vidošević, Ivo Josipović, Budimir Lončar i, u novije vrijeme, Davor Bernardić. Bivša predsjednica je članica Trilateralne komisije. Novopečeni predsjednik potvrđuje kako je i do njega stigao masonska poziva.

Još 1994. pod vodstvom Nenada Porgesa, tada savjetnika u Vladi, osnovana je loža zvana "Ilirija" koja je kao najpogodnijega budućeg predsjednika nominirala Mesića, koji će to i postati šest godina poslije.

Zanimljivo društvo, zar ne?

Potražio sam popis članova iz RH. Na Internetu se može naći i to:

http://www.worldacademy.org/view/general-listing?search_api_views_fulltext=&field_address_country=HR&field_address_locality=

Zapravo je bilo zabavno vidjeti da su članovi te akademije glavne osobe iz HAZU koje spominjem a povodom Peticije ZDS i napadima na mene, moju obitelj, moje suradnike pa čak i znanstvene časopise od kojih su dva Q1 časopisi.

(Vidjeti npr. moje knjige: Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245.;Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212.; Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.; Je li političarima kriva matematika? Zagreb, 2019, pp. 317.)

Bolje da i ne spominjem ulogu predsjednice (i njeno članstvo u Trilateralu što spominje Jović) u napadima na „Bojnu“ i ZDS. I o tome imam knjige: Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.; Predsjednica i ‘Za Dom spremni’, Zagreb, 2019. str. 214.

Kad čovjek sve to vidi može samo zaključiti:

Još su dobro prošli i Thompson i „Bojna Čavoglave“, zar ne?

Josip Pečarić

KOMENTAR:

JOVIĆEVA KNJIGA „ŽIVOT PO PROTOKOLIMA“

Pišući o masonima Josip Jović je upozorio na ulogu Rimskog kluba:
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20372-ono-sto-ne-mogu-zecevi-mogu-njihove-sluge-u-rh-5>

Vidim da nije samo on upozorio na Rimski klub. Govoreći o masonima i poznati hrvatski znanstvenik Davor Pavuna je upozorio na njega (ZOOM Zagreb - Davor Pavuna omasonima... (24.02.2020.)):

<https://www.youtube.com/watch?v=g1qWK6COFSk>

Pavuna je spomenuo i Protokole Sionskih mudraca.

Naravno, i sam Jović bi mogao puno pričati o Protokolima. Zapravo on je autor knjige „Život po protokolima“. Objavio ju je još 2002. godine, dakle iste godine kada je don Andelko Kaćunko pisao o Thomsonofobiji, a sam Thompson objavio pjesmu i album E, MOJ NARODE.

Imao sam čast i veliko zadovoljstvo da sam sudjelovao u prvom predstavljanju te knjige u Mostaru. (prvo predstavljanje) i u Zagrebu. Poslije predstavljanja u Zagrebu moj govor je pohvalio veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica. Objavio sam ga slijedeće godine u knjigama:

Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.

Ono što je važno u tom tekstu je i to što sam upozorio na činjenicu kako su Protokoli iskorишteni da se pet godina ranije smjeni s mjesta glavnog Hrvatskog slova velikog hrvatskog književnika i velikog domoljuba Dubravka Horvatića.

Radilo se o uvodniku hrvatskog književnika Marka Matića "Sionisti". Pokrenuta je velika hajka na Hrvatsko slovo, na Horvatića i Matića jer je taj tjednik tada bio trn u oku svima koji su bili protiv RH. Reagirao sam člankom "Fenomen članka "Sionisti", Hrvatsko slovo, 25 rujna 1998. (tekst je tiskan u mojoj knjizi: Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.). Kasnije kada je Matica hrvatska iz Splita izdala prilog o književniku Matiću, nisu dali sam njegov tekst "sionisti" već taj moj komentar.

U Prilogu je tekst s predstavljanja Jovićeve knjige.

Josip Pečarić

PRILOG:

Predstavljanje knjige "Život po protokolima"

(...)

U IME NARODA - DRŽAVA I CRKVA PROTIV DON DELAŠA

Katolička crkva (koja nije "javna ustanova", a nije ni "društveno vlasništvo" NWO-a) je vlasnik te crkve u Splitu, a njome upravlja upravitelj župe, tj. župnik. Ovako, po Božinoviću, ispada da će novinarke sutra smjeti prodirati bez poziva i dopuštenja, čak i bez najave, i u sakristije i u župne urede i u naša dvorišta i stanove s opravdanjem da tu "samo obavljaju svoj posao"

I.

(...)

II..

Jučer u Bujici mogli ste čuti što o napadima na njega kaže sam don Josip Delaš.

Treba posebno naglasiti da je gost u studiju bio glavni urednik Hrvatskog tjednika Ivica Marijačić. Prošli tjedan Velimir Bujanec je razgovarao i s don Mladenom Parlovom, dekanom Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu. O njegovom razgovoru na Laudato TV vidjeti:

<https://www.bitno.net/vijesti/hrvatska/don-mladen-parlov-o-mjerama-protiv-koronavirusa-neshvatljivo-mi-je-da-se-vjernicima-oduzima-izvor-utjehe-i-snage/>

Razgovor s don Mladenom imate i u današnjem Hrvatskom tjedniku. A u današnjem Hrvatskom tjedniku imate i razgovor s don Mladenom: **SRAMOTNA JE HAJKA MEDIJA, POLITIKE I SPLITSKE NADBISKUPIJE NA SVEĆENIKA DON JOSIPA DELAŠA.**

Očita je podudarnost s onim što nam je poručio Marko Ljubić (U IME NARODA - država i crkva protiv don Delaša). Dobio sam niz reagiranja na moju obavijest o tom Ljubićevom tekstu

Kapucin fa Ante Kukavica mi piše:

Odgovor na novinarske napise o vlč. Josipu Delaš

Jesamo li zato davali živote u Domovinskom ratu – a ja sam bio četiri god. u njemu - da nam komunistička bratija snima svećenika u vrijeme odgovorne i svete službe? Zavlačeći ruku između vratnica, kao žbir i doušnik, Koje li časti i "odgovornog posla" .. To je gnjusna i ogavna rabota protiv Crkve (kao Zajednice i dakako svećenika). I umjesto da osude nasilje žbira, žele diskvalificirati svećenika. To je nekim već narav.. Na to naši uvaženi političari i pozivaju: Prijavite... A neki za to ne trebaju ni poziva. Oni su uvijek na raspolaganju, kao životno opredijeljeni za žbirstvo i dojavljivanje. Juda i nije ništa drugo učinio. Eto, uskrsnog čuda, umjesto diskvalifikacije svećenika, dogodilo se obrnu. Svećenik u očima ljudi porastao. Biskup je Pastir, vidimo kakav. Pastir „izlaže život svoj za ovce svoje“. Mnogi su svećenici puno trpjeli, čak i život položili,, (bl. Miroslav Bulešić, i dr.), da bi zaštitali svog biskupa ... No, Biskup ovdje prepusta svećenika "vukovima". Pametnom dosta. Loši poglavari - u bilo kojem poduzeću - rado čekaju pritužba na svog suradnika i radnika. Ovdje je suradnik i radnik svog poglavara, kojega i ocem zove vlč. Josip Delaš. Bio bi red da je Biskup bar rekao, stvar će ispitati.

Javno se govori i piše, kako su Mise dokinute.... Nema na to demantija.

A to je ordinarna laž. Mise nisu dokinite. Dapače, biskupi su ih toplo preporučili.

Svećenik smatra većim propustom - ako bez ozbiljna razloga - i običnim danom propustiti druženje s Gospodinom u otajstvu Euharistije. A ako je Misa i naručena, a možda i nagrada dana, onda je to teški moralni propust. A te su Mise mislim bile i zauzeta narudžbom.

Mise se niti ne mogu dokinuti. Zapovijed je, ne bilo koga nego Boga živoga i Uskrslog: "Ovo činite meni na spomen." Biskupi su samo dispenzirali vjernike od obveze nedjeljnih i blagdanskih misa. A obveza je pod teški grijeh.

U Sirobuji - u Splitu, vjernici nisu čak prekršili ni dozvoljeni broj osoba, po privremenim zakonima nadležnih službenika u državi.

Izvješćuju, "skupilo ih se desetak", a kad se rašire po crkvi ima između njih i nekoliko desetaka metara razmaka. A koliko je to u dućanima, uredima itd. itd.

Biskupi su naredili obvezno pričešćivanje "na ruku".

A čemu,, ako su mise zabranjene?

Dakle, radi se o obmani građana, osobito onih koji su uvijek spremni napad na Crkvu...., svog naroda, da se našteti vjernicima.

Svećenici slave Misu svaki dan. Orarij misa je poznat.

Dakle, izjava kako "misa nije najavljenja", je obična podvala...

Orarij nije mijenjan - osim eventualno po običaju - u sv. Trodnevlju.

Dakle, ministar ne govori istinu.. Sramota ... Svećenici su i u Gradiški - za vrijeme robijanja - slavili Mise, kako su mogli i znali, ne po propisima, ni po dozvoli nego kako su mogli i znali. A šta su im radili, bolje da se ne zna. Kao i Brunu Bušiću, Marku Veselici i mnogim drugima...

Vjernici drže do BOŽJIH ZAPOVIJEDI. I ako se njih drže ništa ne SPOSOBNI SU I NE MOGU ZLO UČINITI NIKOME. Državne pa i Crkvene Zapovijedi su LJUDSKE ZAPOVIJEDI. Obdržavaju se ukoliko su u skladu s Božjim zakonima i vlastitom savješću. Bilo bi dostoјno i pravedno da su toj primitivki - koja šipiјa i provocira - malo potpali, POBOŽNO, svijeću pod rukom među vratnica. Imamo pravo na obranu.

A šta mislite da su je uhvatili da su je uhvatili tako u Ministrovu uredu?

Kad se dogovara nadzorni odbor s nekim....?

Neka tako snima bilo kojeg političara u uredu... Bio bi to čak i „dobr odgovoran posao". A kako bi to završilo? Sigurno na samo na tom, da joj pričepe malo ruku s vratnicama....

A neka i nju vrlu novinarku tako snimaju bez dozvole i špiunski u uredu ili doma.....? Kako taj prošao?

Ali, ako to čini svećeniku i vjernicima, oni su i tako "neprijatelji naroda", "paraziti", prijatelji okupatora. A "neprijatelj nikad ne spava!" Oni su i tako za "Jazovke" i "Hude jame" .. Sve je dozvoljeno, ali bi se oni još morali tome diviti.

Čudna "demokracija" .. Svaka čast.... Dobro su studirali svoju školu i naučili od svojih učitelja Berije i dr.....

Kako je to vrijedanje "odgovorne" novinarke?

Poslao ju svećenik „k vragu....“ Ma, molim te.... Prije svega, u našem narodu, kao ni kod drugih naroda taj izraz ne smatra ni uvredljivim, ni zlim.

Najprije za nju ne postoji vrag, kao ni za one koji nad njom lijevaju „krokodilske suze“, jer da oni prihvaćaju kako postoji objektivno neko Zlo, koje došaptava zloču i da je to kažnjivo, oni to ne bi ni činili što čini.

To se smatra bezazlenom poštupalicom a ne nekim jakim izrazom, pa čak ni u crkvenom moralu. Dakle, komunističko MONTIRANJE optužbe i procesa....

Eee, oprostite, zaboravih na mral agit. prop. "govor mržnje", nekoć "verbalni delikt". A, dakako, GOVOR MRŽNJE NIJE PSOVANJE BOGA i najsvetijih i najuzvišenijih vjerničkih svetinja. Nije ni vrijedanje svećenika, pa ni cijele Crkve, Vjerničke zajednice bez razloga, kao ni klevetanje o kradi ili dr. stvarima?

A ona je doista otisla k vragu. Bavi se takvim nečasnim i uvredljivim radnjama. Na djelu je tu mržnja, doušništvo, nasilje, zloča, JAVNA kleveta i PODVALJIVANJE, jer obični ljudi ne znaju ni ovo što sam napisao. I na koncu nedozvoljeno snimanje i objavljivanje i raspačavanje nedozvoljene snimke....

Za snimanje u crkvi, mora se dobiti i dozvola rektora ili župnika crkve,

Dakle po navedenom stvarima zaslužuje kaznu, i dovoljno ozbiljnu i za zaradu na snimkama i novčanu. A pred Bogom zna se da već ide s vragom.

Sama to želi svojom hotimičnom voljom, zloćom i ohološću.

Apostolski upravitelj Grkokatoličke crkve u Hrvatskoj mons. Milan Stipić o zabrani javnih misnih slavlja kaže: To se moglo i drugačije odrediti.

<https://www.bitno.net/vijesti/hrvatska/mons-milan-stipic-o-zabrani-javnih-misnih-slavlja-to-se-moglo-i-drugacije-odrediti/>

Spomenut ēu da je u Hrvatskom tjedniku objavljen tekst don Andelka Kaćunka DO ĆEGA ĆE NAS DOVESTI ORWELLOVSKA POSLUŠNOST GRAĐANA.

A imamo i niz tekstova drugih autora koje treba pročitati

Dr. Jure Burić mi je poslao dva komentara:

JESTE LI PRI PAMETI

(...)

ZNAKOVI

(...)

dr Jure Burić

U Ravnom

Na Uskrs, 12. travnja 2020.

Nikola predlaže:

Ovo od Marka Ljubića je temelj obrane ili obrazac po kojem bi izvjesni odvjetnik don Josipu ili sličnima mogao s lakoćom oboriti optužbu, prekršajnu ili krivičnu. Akademiče, imate li koga u Splitu(poznatog odvjetnika Ili prijatelja koji zna za takva odvjetnika) pa ga pripremite da tu silu Plenki-mun medija rasprši kao sapunicu.

Milicajci, pardon policajci su doznajemo u Bujici pokucali na vrata don Josipa Delsača. Hoće li se ovo Nikolino i ostvariti. Ili će sam Predsjednik države pokazati da mu je više stalo do katolika od navodno demokršćanske stranke na vlasti?

Zapravo slučaj don Delaša odudara čak i od onoga čime je Josip Jović završio prikaz moje knjige:

U ovo doba gospodarske i zdravstvene krize i oni koji su do jučer olako sve slične zahtjeve proglašavali pukim populizmom sada se okreću vlastitim potrebama, vlastitim snagama, vlastitoj državi i domovini. Samo što će svi takvi to brzo zaboraviti čim kriza umine.
https://www.domovinskipokret.hr/blog/Tko_je_Hrvatsku_oteo_narodu_i_kako_mu_je_vratiti_62

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/34007-j-jovic-tko-je-hrvatsku-oteo-narodu-i-kako-mu-je-vratiti.html>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/21000-tko-je-hrvatsku-oteo-narodu-i-kako-mu-je-vratiti>

Zapravo pokazuje koliko je (opet) u pravi Marko Ljubić kada vlasti "ne šopaju novcima (antife, JP) samo zbog straha od javne dreke i

medijskog nereda, već prije svega zato što su kao i oni, i misle da je to (ono za što se zauzimaju antife, JP) ispravno."

<https://kamenjar.com/mujin-poucak-za-krizno-financiranje-antifa-udruga/>

A gost jučerašnje Bujice Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Prvi put Plenković je doživio slom idealja kad se jugokomunizam krvavo raspadao i to u trenutcima dok je on pisao ode Kardelju, a drugi put sada kada puca EU dok on predsjedava njome i nitko ga ni za što ne pita. Doživjet će i treći slom kada bude najesen morao objasniti koja je ukupna cijena hrvatskog modela borbe protiv virusa.

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21014-u-ime-drzave-drzava-i-crkva-protiv-don-delasa>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

SJAJAN KOMENTAR IZBORNIH REZULTATA DAO JE STJEPAN TUĐMAN

Vjerojatno sam već više puta spomenuo bliskost mojih i promišljanja Stjepana Tuđmana. To i ne čudi jer se radi o jednom tuđmanisti i sinu čovjeka koji je stvorio današnju Hrvatsku s kojim je on i stvarao HDZ. I dok se mnogi iščudavaju premoćnom pobjedom HDZ nad SDP-om Štefu to ništa nije čudno.

Već sam u tekstu **TKO JE IZBORNI POBJEDNIK PUPOVAC ILI PLENKOVIĆ?** spomenuo njegovu tvrdnju:

Plenković je ukrao HDZ i odveo ga u krilo Partije!

Nema dvojbe da i među glasačima SDP-a ima puno onih koji su svjesni toga što tvrdi Stjepan. S druge strane mnogo je onih državotvornih Hrvata koji nisu svjesni ponizne poslušnosti Plenkovića u odnosu na Pupovca. Pri tome uopće nije važno ili je možda i gore ako to od njega traže svjetski moćnici koje on bespogovorno sluša. Već sam pisao kako sam na ispraćaju velikog Božidara Alića na Krematoriju razgovarao sa dva državotvorna Hrvata kojima je veći problem bio Škoro nego Pupovac. Zamolio sam ih da mi „za lijek mojoj duši“ daju bar jedno ideološku odluku koju je Plenković donio a da mu to prije toga preko medija nije naredio Pupovac. Moja duša je ostala bez tog toliko mi važnog lijeka! O mom lijeku nije puno mislio ni veliki Hrvoje Hitrec koji u svom komentaru izbora kaže:

Pupovac je sada u više nego komfornoj situaciji, oba njegova mentora ostadoše na vlasti i proslava 27. srpnja bit će veličanstvena, okretat će se janjci na ražnju kao hrvatski svećenici 1941.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/34555-h-hitrec-govorim-o-mogucoj-uskoj-suradnji-hdz-a-domovinskog-pokreta-i-mosta.html>

Zašto?

Po struci znam da nije mentor onaj koji radi ono što mu student naredi. Može biti samo obratno, zar ne?

Nije mi pomogao ni moj veliki prijatelj Josip Jović koji svoj komentar završava ovako:

Andrej Plenković sada sastavlja svoju novu vladu. Sastavit će je uz potporu predstavnika nacionalnih manjina. No kako ti manjinski predstavnici nemaju puni demokratski legitimitet, jer su praktički izabrani prije izbora, ostaje upitno hoće li onda i sama Vlada imati demokratski legitimitet?

<https://www.hkv.hr/vijesti/politika/34565-jovic-i-borovcak-o-rezultatima-izbora-za-hrvatski-sabor.html>

Zašto?

Pa zbilja mi nije jasno postavljanje pitanja legitimiteata kada se zna tko je prvi čovjek pobjedničke Srpsko-hrvatske koalicije, zar ne?

S druge strane u komentaru koji je u istom članku Damir Borovčak mi ne uskraćuje tako važan lijek pa kaže: Zaključno, tresla se brda, rodili se ponovno Plenki i Pupi.

Teško se složiti i sa „sugestijom“ Mladena Pavkovića iz naslova njegovog komentara:

ČEKA SE JOŠ DA POPULARNI PUPI POSTANE MINISTAR BRANITELJA

<http://www.tjedno.hr/ceka-se-jos-da-popularni-pupi-postane-ministar-branitelja-i-to-pitanje-bit-ce-rijeseno/>

Zašto?

Iz istog razloga. Zašto bi bio SAMO ministar netko tko je prvi čovjek pobjedničke Srpsko-hrvatske koalicije!

Moram priznati da me je iznenadio dragi prijatelj Zvonimir Hodak. On koji je davno govorio o ljevičarkom HDZ-u ipak se nadao da je HDZ nekakav desni centar:

Plenković je obrisao pod s Berom, a na neki način i s njegovim Titom iako mu to nije bio cilj. Renata Raič je na fejsu zabezknuta: "Prva izlazna anketa: Ovaj narod je bolestan ili su ovi izbori teška namještajka". Slažem se s našom Renatom. Čim je Bero bez

šalabahtera bubnuo "Tito" svima je bilo jasno da Bero dobiva - po nosu! HDZ, 62 +3 iz dijaspore, Retard 41, Škoro 15, MOST 9...itd. Zna se čemu sam se nadao i što sam pisao, ali bojim se da sam ostao na tankom ledu. Želio sam jednu jaku desnu opciju na čelu s HDZ-om i Škorom. Sada, nakon što je SDP kao Titanic tresnuo u gornji dio sante leda, na vidiku se nazire ista trulež kao i do sada. Plenković može birati s kim će u koaliciju. To sad ne mora biti Škoro. Može nas opet "razveseliti" s Pupijem, Štromarom, Radinom, Kajtzijem, manjincima.

<https://direktно.hr/kolumnе/na-izborima-se-iskristaliziraо-lex-bero-a-skorin-tajnik-umjesto-uvjetovanja-plenkovicu-bolje-da-je-dao-pravu-poziciju-vidovic-kristo-199784/>

A Stjepan mi samo nastavlja ono što je rekao u „Bujici“, tj. upozorava da i među glasačima SDP ima puno inteligentnih ljudi koji su uvidjeli koliko im nije pametno biti uz ono krilo KPJ koji predvodi zagovornik jednog od najvećih zločinaca u povijesti JB Tita, već je mnogo bolje biti uz onoga koji predvodi drugo krilo KPJ, a u spomenutom tekstu sam već upozorio kako je Plenković prihvatio savjete Slavka Goldsteina kako se treba odreći Tita, a braniti „antifašizam“ koji i Trump naziva crvenim fašizmom.

Da je to tako Stjepan me upozorava na činjenicu da su ankete davale i jednom i drugom krilu Partije, dakle i HDZ-u i SDP-u onoliki broj glasova koliko su one i dobine.

Samo je Bernardićev svrstavanje u desetog svjetskog zločinca učinila da mnogi SDP-ovci glasuju za vođu drugog krila Partije.

Glasovi nisu izgubljeni - ostaju u kući, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/22231-sjajan-komentar-izbornih-rezultata-dao-je-stjepan-tudman>

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

IPAK JE TO SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA

Ivica Marijačić je u „Bujici“ o napadu na Vladu mladog Danijela Bezuka:

„Svi iz njegove obitelji, uključujući i oca i stričeve, branili su Vukovar, branili su Hrvatsku. Njegov je stric poginuo kao jedan od najvećih heroja Vukovara, kao pripadnik HOS-a. On dolazi iz obitelji koja je sve dala za Hrvatsku. Sada imamo situaciju da predsjednik Vlade Hrvatske države demonizira, uz političke stranke i medije – i taj milje iz kojeg dolazi mladić, neizravno i njegovu obitelj... A što nudi kao nadomjestak, kao alternativu? Nudi koaliciju sa SDSS-om, s onima koji su napadali Vukovar, s okupacijskim gradonačelnikom Vukovara – Vojislavom Stanimirovićem. To nije samo politički promašaj, to nije samo sumrak pameti, to je, po mom mišljenju, mentalni poremećaj. Obitelji kojoj je netko poginuo za Vukovar, suprotstavlja se okupacijskog gradonačelnika! Zar to može normalan hrvatski čovjek danas prihvati?”,

<https://narod.hr/hrvatska/marijacic-plenkovic-obitelji-kojoj-je-netko-poginuo-za-vukovar-suprotstavlja-okupacijskog-gradonacelnika>

U njemu imamo i Plenkovićevu priču o „govoru mržnje“ tj. obnavljaju „verbalnog delikta“ Srpsko-hrvatske koalicije koja vlada

Hrvatskom. I ovaj tragični događaj je pokazao da je u toj koaliciji i bivši Savez komunista. Međutim ako želite pročitati nešto o istinskom govoru onih koji mrze Hrvatsku to, kako smo već naučili, ponajbolje možete vidjeti u tekstovima Zvonimira Hodaka. Pa tako i u današnjem:

RADIKALIZACIJU HRVATSKE POLITIČKE SCENE POČELI SU JOŠ PUPOVAC, STAŽIĆ, KEKIN, BELJAK I...

U Hrvatskoj je sve, baš sve moguće. Mi smo država puna nemogućih mogućnosti. Godinama ljevičari šire govor mržnje i nikome ništa. Onda, preko noći, premijer prokaže govor mržnje i on se odmah pretvori čak i u terorizam

<https://direktno.hr/kolumne/radikalizaciju-hrvatske-politicke-scene-poceli-su-jos-pupovac-stazic-kekin-beljak-i-211045/>

Plenković govori to što govori jer je svjestan da narod sve više i više razumije ono što mu u svom odgovoru kaže Miroslav Škoro:

Ako sam ja desničar jer mi ne pada na pamet koalirati sa strankom ratnog zločinca Hadžića osuđenog na međunarodnom sudu u Haagu, vjerujte mi, ponosim se time kao nikad dosad. To me čini većim štovateljem ljudskih prava i 'Europejcem' nego što ste Vi ikada bili. A Vas samo pukim političkim licemjerom i manipulatorom odvojenim od bilo kakve ljudskosti i osobne savjesti.

<https://direktno.hr/direkt/skoro-postovani-premijeru-kada-se-plasiralo-da-je-moja-kim-ann-srpkinja-koja-je-navodno-pisala-za-cetnicke-novine-jeste-li-osudili-gовор-mrznje-211000/>

U svom tekstu o „govoru mržnje“ ja sam se narugao Plenkoviću. Naravno, mi ne otkrivamo „toplu vodu“. Još je kineski filozof i ratnik Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima one koji pomažu neprijateljima da pob jede bez oružja. Kod nas je to još drastičnije jer se to događa poslije veličanstvene pobjede u Domovinskom ratu. Pobjede koja je natjerala Slobodana Miloševića da svoju vojsku usporedi sa zečevima. Zato Plenkoviću nije bio „govor mržnje“ kada mu je u Hrvatskom saboru rečeno da je veleizdajnik. A istina najviše boli, zar ne?

Vjerovali ili ne Plenković misli da je „govor mržnje“ počeo tek napadom na njega:

„Je li motiv, primjerice, bio likvidacija predsjednika Vlade?“ upitao je retorički predsjednik Vlade, poručujući da po njemu već četiri godine “bacaju mržnju i blato” i prozivajući izravno kao krvce svoje

političke protivnike s desne strane spektra, sve frakcije Domovinskog pokreta, Ivana Penavu, Karolinu Vidović Krišto, Miroslava Škoru, ali i predsjednika države Zorana Milanovića, kao ultimativnog krivca, koji je navodno sve započeo, nabacujući blato na njega.

<https://kamenjar.com/visnja-staresina-opasnosti-plitke-politizacije-napada-na-trgu-svetog-marka/>

Usljedio je odgovor:

MILANOVIĆ PLENKOVIĆA NAZVAO NARIKAČOM I PORUČIO MU DA IDE MAMI AKO NIJE U STANJU PODNIJETI PRITISAK

Predsjednik Republike Zoran Milanović osudio je u subotu napad na policajce na Markovu trgu, ocijenivši reakciju premijera Andreja Plenkovića kao "seansu narikanja muškarca od 50 godina", a od njega je zatražio i odgovor na pitanje na što je mislio kad ga je prozvao za širenje mržnje.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23469-milanovic-plenkovicu-ako-nisi-u-stanju-podnijeti-pritisak-idi-mami>

Na neki način pokazuje mi koliko sam bio u pravu kada sam napisao tekst-rugalicu o Plenkovićevoj „priči“ o govoru mržnje:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23458-dirljiva-plenkoviceva-ljubav-prema-prijateljskom-fasistickom-agresoru>

Kada govorimo o „novom“ Milanoviću obavezno treba pročitati tekst velikog hrvatskog kolumniste Josipa Jovića. Svoj tekst Jović završava riječima:

Trenutno se Milanović osjeća kao progonjena zvjerka. Može se tješiti time da u pravoj javnosti stoji puno bolje nego u medijskoj, što više govori o stanju medija nego o njemu.

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23476-peda-grbin-je-zarobljen-starom-matricom-jugokomunistickie-ideologije-a-milanovic-kompleksnija-licnost-ne-goto-se-cini>

Ali vratimo se Marijačićevom nastupu u „Bujici“. Svakako treba pročitati cijeli tekst o toj emisiji. Ja ću se ovdje osvrnuti na ono što nije dano u tekstu a bilo je u Bujici: rasprava o nazivu koalicije koja danas vlada Hrvatskom.

Naime, Marijačić je smatrao da umjesto Hrvatsko-srpska koalicija treba koristiti naziv Hrvatsko-četnička koalicija.

Međutim, danas je sve više autora koji postaju svjesni činjenice da nije Plenković glavni u toj koaliciji, već je najvažniji čovjek Milorad Pupovac. Pogledajte npr. najnoviji Krsnikov tekst koji je u autorovom originalu imao naslov: Je li nakon farse u Negoslavcima Plenković ustupio premijersku dužnost Miloradu Pupovcu:

<https://www.tjedno.hr/krsnik-plenkovic-plese-kako-pupovac-svira/>
Niz autora upozorava kako ta koalicija sprovodi velikosrpsku politiku danu Memorandumom SANU 2. Osobno sam odavno odao priznanje srpskoj politici koja je uspjela da oni koji sprovode tu njihovu politiku u RH budu oni koji vladaju Hrvatskom. Njihov vođa je Milorad Pupovac koji javno govori što Vlast u Hrvatskoj mora raditi, a Plenković to poslušno izvršava.

Taj naziv sam koristio još mnog prije Predsjedničkih izbora. Recimo u knjizi o tim izborima **VRATITI HRVATSKE NARODU** (http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Pecaric_vratiti_Hrvatsku_narodu.pdf) taj naziv se koristi blizu stotinjak puta, tj. koristi se u nizu tekstova. Nekima je to ime dano u nazivima:

Kaptol uz srpsko-hrvatsku koaliciju, Ljubitelji srpsko-hrvatske koalicije i Pobjeda srpsko-hrvatske koalicije.

Naziv sam koristio u tekstu objavljenom i u Hrvatskom tjedniku, 2. siječnja 2020. koji je također dan u toj knjizi.

U njoj je i tekst mog tadašnjeg nastupa u „Bujici“:

Imamo vlast i oporbu koje su se zapravo ujedinile - smatra akademik i dodaje: - Imamo srpsko-hrvatsku koaliciju, a to govore i mnogi drugi... Ja namjerno kažem srpsko-hrvatsku, a ne hrvatsku-srpsku. jer zna se da je na čelu te koalicije ipak Pupovac! Svaka čast Srbima, oni su uspjeli u tome da hrvatska vlast i oporba sprovode velikosrpski ‘Memorandum 2’ SANU-a.”

Zbog svega toga mislim da je poštenije vladajuću koaliciju u RH i dalje nazivati SRPSKO-HRVATSKA KOALICIJA.

<http://bezczenzure.hr/vlad/ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23502-ipak-je-to-srpsko-hrvatska-koalicija>

PRILOG

JOSIP JOVIĆ

PEĐA GRBIN JE ZAROBLJEN STAROM MATRICOM JUGOKOMUNISTIČKE IDEOLOGIJE, A MILANOVIĆ KOMPLEKSNIJA LIČNOST NEGO ŠTO SE ČINI

18. listopada 2020 .

Sve je nekako počelo pločom koju su ispred zloglasne Slovenske 9 donijele dvije zastupnice, Marijana Puljak i Dalija Orešković, a na kojoj je pisalo “Ured predsjednika Republike”, s aluzijom da je u taj “klub” u kojem je stolovao sada pritvoreni šef Janafa Dragan Kovačević, kojemu su se nosile vreće pune novca, zalazio i Zoran Milanović. A onda se Milanović počeo žestoko obračunavati sa svim svojim kritičarima i prozivačima i nije se zaustavio do dana današnjeg.

Dvije je spomenute dame nazvao “samodopadnim narikačama” i provokatoricama te “običnim malim ometačima”, koje skreću pozornost s bitnoga. Za Orešković je još rekao kako je nikakva odvjetnica koja je svojevremeno zalutala na mjesto predsjednice Povjerenstva za sukob interesa.

Onda su se javljali drugi kritičari (i kritičarke) kojima se nije svidjela Milanovićeva reakcija, ali su svi jedan po jedan nalijetali na žestoki volej ljutitog predsjednika. Za Radu Borić je tako rekao kako je frustrirana predsjednica jedne udruge smiješnog imena (Babe), koja nastupa uličnim govorom, tražeći samo sukobe u ime nikoga i ničega, koja se ugurala u politički kadar i u partizanski pokret iz 1945. Svada se, nastavio je, sa svakim u stilu revolucionarne pravde, držeći sve osim sebe hereticima i “kontrarevolucijom”.

Višnja Ljubičić, pravobraniteljica za ravnopravnost spolova, osam godina, kaže predsjednik, živi o trošku svih građana, pišući izvješća

koja ne valjaju ništa. Gong ga je prijavio zbog sukoba interesa pa je i on dobio ekspresni odgovor: To je udruga koja glumu neovisnost, a iz nje se stalno pretrčavalo u SDP. Njezine aktiviste nazvao je kruhoborcima koji jedu tuđi kruh. Nisu ostali pošteđeni ni SDP-ovci Ranko Ostojić, Sabina Glasovac i Peđa Grbin, za kojega je rekao kako je bio njegov štićenik, kako ne može složiti rečenicu i kako je on loš izbor za stranku.

Za Jutarnji list, koji je u najvećoj mjeri davao prostora njegovim kritičarima i koji je napisao kako on “sramoti sebe i gradane”, rekao je kako je u kandžama odvjetničkog ureda kojega nije briga za novinarstvo, nego za profit i politički utjecaj. Sveprisutni i svepitajući Žarko Puhovski dosta je slikovito Milanovića nazvao “kaktus mimozom”, aludirajući, s jedne strane, na njegovu osjetljivost i, s druge, na oštrinu pa ni njemu nije ostao dužan. Proglasio ga je najgorim analitičarom, propalim političarom i nečasnim svjedokom protiv hrvatskih sveučilištaraca 1972. godine. U ovim je polemikama Milanović ostao nekako usamljen. Mediji su uglavnom na strani njegovih kritičara. U blažim tonovima ističe se nediplomatičnost i neprimjerenost njegovih istupa, zamjera mu se brutalno vrijeđanje, prelazak granica, a u nekim oštrijim kvalifikacijama seksizam, bjesnilo, pa i mahnitost. Pronaden je i čovjek “koji je Milanovića doveo u predsjedničke dvore”, a koji je sa zatvorenim Draganom Kovačevićem, navodno, osnivao nekakvu udrugu.

HTV je promptno ravno u središnji Dnevnik doveo gospođe Orešković i Puljak. Plenković svisoka poručuje kako ne zna o čemu Milanović govori, iz Vlade traže ispriku i “stabiliziranje”, a sve se češće spominje i inicijativa za opoziv.

Nije, istina, uobičajeno da se čovjek na tako visokoj dužnosti obračunava sa svima i da svakome odgovara. Gledajući sa strane, doista se može primijetiti određena predsjednikova nervosa kojoj se ne znaju pravi uzroci, osim samog njegova karaktera. Nekako se uobičajilo da se u politici iskrenost i otvorenost smatraju manom. A Milanović djeluje zaista krajnje otvoreno i iskreno i ne može se reći kako u ocjeni pojedinih institucija i pojedinaca nije u pravu.

Možemo slobodno reći, a to i nije neka novost, kako je ova zemlja opterećena mnoštvom ideologiziranih udruga i državnih tijela koja ne služe ničemu osim proizvodnji moralne panike i stjecanju

nezasluženo visokih plaća i honorara. Karakterizira ih ljevičarska, revolucionarna isključivost. Rekao je Milanović bobu bob, a popu pop. Otvorio je do kraja karte i rekao ono što misli, onako u svom stilu.

Deplasirano je govoriti o seksizmu u njegovim istupima jer nije aludirao ni na čiji fizički izgled i spolnost. Zar se seksizmom može okarakterizirati svaka polemika sa ženama? A izraz "narikače" treba shvatiti metaforički. Narikače su, naime, žene koje nariču nad tuđom tragedijom, više da ih se zapazi nego zato što su žalosne. U svim ovim prepucavanjima i zakucavanjima u drugom je planu ostalo ono bitno za ovu zemlju, pa i ono puno važnije što je zadnjih dana govorio i za što se zalagao sam Zoran Milanović.

Pozadina ovih rasprava je u Milanovićevoj stavu prema "aferi Janaf", za koju smatra da su Vlada, obavještajne službe i osobno Andrej Plenković o njoj na vrijeme morali znati jer je riječ o prvorazrednom pitanju nacionalne sigurnosti. I napadi na njega dijelom su motivirani baš obranom Vladine pozicije, što naročito vrijedi za provladine medije kojih je sve više i koji tu svoju privrženost sve otvorenije demonstriraju.

Zanimljiv se obrat dogodio u javnoj percepciji. Najžešći Milanovićevi kritičari one su stranke i pojedinci koji su navijali za njega u predsjedničkoj kampanji, dok ubire sve veće simpatije onih koji su bili za Kolindu Grabar-Kitarović ili za Škoru. Petar Božić (ne znam je li to pseudonim ili pravo ime), čitatelj jednog portala, ispod jednog je članka napisao: Predsjednik mi je sve draži. Za susjednim stolom u Hajdučkim vrletima, gore na Blidinjskom jezeru čujem čovjeka koji u svom društvu tvrdi da je Milanović trenutno "najnacionalniji političar" i osjećam kako je to prilično široko rasprostranjen osjećaj.

Kad je stupio na prijestolje, oduševio je "ljevičare" i razljutio "desničare" jer je pobegao iz Okučana vidjevši majicu s pozdravom ZDS i jer je iz ureda maknuo bistu Franje Tuđmana, a s njom i biste svih povijesnih ličnosti itd.

Međutim, Milanović je kompleksnija ličnost nego što se misli. On doista želi biti predsjednikom svih građana i nipošto nije u nacionalnom smislu ravnodušan. Snažno se, već na inauguraciji, distancirao od SDP-a ne pozvavši tadašnjeg predsjednika Davora Bernardića, koji je pokušavao preuzeti zasluge za njegovu pobjedu.

A kako se identificirati s Peđom Grbinom, novim predsjednikom ove stranke, koji bi izbacio vjeronauk iz škola, koji ne bi položio vijenac na grob prvoga predsjednika, kojemu nisu svi totalitarni režimi isti, kojemu je zvijezda petokraka na riječkom neboderu tek umjetnička sloboda, koji je uopće zarobljen starom matricom jugokomunističke ideologije, kao i svi njegovi suradnici.

U Gatima je, na obilježavanju 78. godišnjice četničkog pokolja, ponosno izjavio kako mu domovina znači puno te kako sada imamo državu, zbog čega se to što se dogodilo prije sedamdeset i osam godina više ne može ponoviti. Nije spreman podržati ulazak Bosne i Hercegovine u NATO-savez jer je neuređena država, a kad nekoga podržiš, preuzimaš i odgovornost za njega. Sustavno upozorava kako je zulumčarski odnos prema Hrvatima u BiH, koje se nastoji pretvoriti u manjinu, ozbiljan problem.

Za Vladu RH će reći da je u ovom pitanju lijena i nezainteresirana. Iako je i sam za kupnju američkih borbenih zrakoplova, vrijeda ga, na crti vlastitog ponosa, ma koliko to bilo nediplomatski, kad nam američki državni tajnik "uvaljuje avione". Desnici će se svakako svidjeti, a ljevicu zgroziti, njegov stav prema određenim civilnim udrugama, aktivistima i aktivistkinjama, zbog čega će Oriana Ivković-Novokmet, izvršna direktorka Gong-a, reći kako se priključio desničarima koji nastoje rušiti ulogu civilnog društva! Trenutno se Milanović osjeća kao progonjena zvjerka. Može se tješiti time da u pravoj javnosti stoji puno bolje nego u medijskoj, što više govori o stanju medija nego o njemu.

Autor: Josip Jović / 7Dnevno

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23476-peda-grbin-je-zarobljen-starom-matricom-jugokomunisticke-ideologije-a-milanovic-kompleksnija-licnost-nego-sto-se-cini>

JOSIP JOVIĆ I IZBORI

ČIM MINE EPIDEMIJA STIŽU IZBORI

Josip Jović

20.04.2020.

Osnivač Domovinskog pokreta Miroslava Škore i kolumnist Josip Jović na blogu **Ritam politike** komentira aktualnosti na društvenoj i političkoj sceni. Njegovu najnoviju kolumnu pročitajte u cijelosti.

"Na pitanje o vremenu održavanja parlamentarnih izbora, koji se inače moraju održati do kraja godine, Andrij Plenković, predsjednik Vlade i HDZ-a u jednom od dnevničkih novinarskih razgovora, veli kako to sada nije prioritet i kako se o tome u ovom trenutku, dok traje borba s opakom zaraznom bolešću, niti ne razmišlja. Slične će odgovore na slična pitanja dati i njegovi najbliži suradnici koji ne mogu reći ni dobar dan, a da ne spomenu svog velikog vođu. Blaženi koji vjerovaju, ali sam gotovo siguran kako se baš o izborima naveliko razmišlja u vodećoj stranci i kako se mnoge mijere pomoći gospodarstvu poduzimaju baš radi toga.

Posljednja istraživanja pokazuju kako HDZ popravlja svoj plasman na ljestvici popularnosti te kako je drugo mjesto zamijenio prvim s mršavim bodom prednosti ispred SDP-om. Vjerovali ili ne vjerovali istraživanjima raznih agencija, to nam se čini vjerodostojnim i razumljivim. Hrvatska se u cjelini, zahvaljujući prije svega zdravstvenim radnicima i zdravstvenom sustavu, koja nije tako katastrofalna kao što su nam posljednjih godina trubili jahači apokalipse, dobro nosi s koronavirusom, puno bolje nego neke napredne zapadne zemlje u koje uvijek gledamo kao u nedostižan uzor. I mjere spašavanja radnih mjesta su naišle na pozitivan odjek i kod radnika i kod poslodavaca. U vremenima velikih kriza, pogibiji raznih vrsta, javlja se spontana tendencija homogenizacije, okupljanja oko vođe kao što se skupljaju bivoli pod naletom bijesnih lavova. U toj atmosferi straha i bitke za zdravlje svi prigovori na račun vodećih političkih struktura odjednom izgledaju minornima i nevažnima. Sve uobičajene teme i dileme društva iščeznule su s malih ekrana i s novinskih stupaca. Andreju Plenkoviću i njegovoj momčadi vjetar u leđa i pilula samopouzdanja su rezultati unutarstranačkih izbora na kojima je premoćno pobjedio suparničku ekipu.

Takvu će situaciju zacijelo pokušati iskoristiti vodeća stranka zajedno sa svojim sadašnjim i potencijalnim koalicijskim partnerima u koje svakako spada i SDP. „Narodnjačka“ stranka zna za onu staru narodnu kako se gvožđe kuje dok je vruće i kako rana više boli kad se ohladi. Izbori, naravno, ne mogu biti održani sve dok postoje ograničenja zbora, dogovora i kretanja, ali čim to mine, raspisat će se izbori i kampanja, koja neće dugo trajati, će krenuti.

Jer, što vrijeme i sjećanja budu više odmicali, otvorit će se ponori surove stvarnosti. Dočekat će nas veliki broj siromašnih i nezaposlenih, smanjivanje plaća, enormni dugovi i propuh u državnom proračunu. Počet će se više govoriti o promašenim ekonomskim politikama zadnjih dvadeset godina, o suspenziji referendumskih inicijativa, o nametanju protukršćanskih moralnih načela, o neprincipijelnim koalicijama... Sve će to vlastima, a kome bi drugom, doći na političku naplatu. Zaboravit će se i eventualno

dobro što je učinjeno u sprječavanju zaraze i u pomoći gospodarstvu. Zaboravit će se eventualne zasluge i tražiti rješenja. A stvar je relativna i glede unutarstranačkih izbora, uzmemu li u obzir kako je i u kontroliranim uvjetima protiv Plenkovića bilo tridesetak posto članova HDZ-a, a da je glasovanju pristupilo samo sedamdeset od preko dvjesto tisuća njih", piše Jović.

https://www.domovinskkipokret.hr/blog/Cim_mine_epidemija_stizu_izbori_70

BAUK DESNICE KRUŽI HRVATSKOM, A U MEĐUVREMENU SE ULAŽU SILNI NAPORI DA SE, UVJETNO REČENO, ŠKORINA KOALICIJA RAZVALI

Josip Jović

Dnevno.hr, 18. svibanj 2020.

Traju zadnje pripreme za predstojeću veliku utakmicu. Sve strane užurbano sređuju vlastite redove, vireći u ono što se događa u redovima suparnika. HDZ je vodeća stranka u državi i s obzirom na sadašnju vladajuću poziciju i s obzirom na cijelu njegovu povijest, pa i s obzirom na najnovije ankete. Može se navesti puno argumenata u njegovu korist. Najviše mu, svi se slažu, koristi trenutna zdravstvena kriza i uspješna borba protiv nje. Puno hvaljeni Krizni stožer HDZ ističe kao svoj, a ni on sam nije odolio zovu politike. Zabrana rada nedjeljom i dopuštanje misa prije negoli drugih okupljanja trebali su udobrovoljiti Crkvu. Naglo popuštanje mjera opreza može se shvatiti i kao priprema za izbore. Krunoslav Capak iz spomenutog je stožera rekao kako se izbori mogu održati već sutra, a HDZ-u se, dok je željezo vruće i kad se lako kuje, žuri.

Velika je prednost što i Vladu, kao i druge državne institucije, vladajuća stranka može koristiti za svoj račun. Tako su već počeli obilasci terena i nuđenje pregršt darova. Počelo je od Slavonije, tamo gdje je Domovinski pokret najjači, pa će se, rečeno je za obilaska te regije, umjesto ranije planirane brze ceste od Osijeka prema Baranji graditi autocesta. Priprema se, tek sada, i nova poljoprivredna strategija. Napadna je i probuđena nacionalistička retorika. Predsjednik stranke i njegovi suradnici ušli su u oštar klinč s predsjednikom Milanovićem nakon njegova "bacanja" HOS-ove ploče. Valja primjetiti, Milanović im je, svjesno ili nesvjesno, svojim divljačkim potezima išao na ruku, kao što su im išle na ruku i prostačke uvrede Davora Bernardića upućene Gordunu Jandrokoviću.

No, to nije sve. Ante Sanader, politički tajnik HDZ-a, traži ostavku Ranka Ostojića na mjestu predsjednika Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost zbog njegova “veličanja Tita i Jugoslavije”. Nakon Matice hrvatske i Ministarstvo kulture prosvjeduje protiv edicije Pet vekova srpske književnosti u koju je uvršten Marin Držić i još neki Dubrovčani. Jedna karta “velike Mađarske” (u stvari povjesna karta Ugarske do 1918.), koju je objavio Viktor Orban uz čestitku maturantima, bila je povodom da Branko Bačić, predsjednik Kluba HDZ-a, izjavi kako je “neprihvatljivo svako posezanje za hrvatskim teritorijem” a Ante Sanader se također ispršio rekavši: “Ne damo ni milimetar svete zemlje”, kao da su Kolomanovi husari već na Dravi. Velikim je samohvalama praćeno i famozno predsjedanje Vijećem EU-a.

No svi su ti plusevi iznuđeni potrebom trenutka, svi imaju i onu drugu stranu, dakle relativni su i pomalo licemjerni. Do izbora će kriza uminuti, a do toga časa izbori se ni ne mogu održati. Opet će se vratiti stare teme i dileme (razvojne, moralne i ideološke) kao magla s dolova dići će se i atmosfera straha iznad gospodarskih i političkih problema, koji će u svoj svojoj snazi izbiti na svjetla pozornice. U sklopu Europske pučke stranke, koja je imala svoju konvenciju u Zagrebu prošle godine, i HDZ se priklonio žestokoj kampanji protiv populizma, drugim riječima, protiv nacionalizma, kojemu se, eto, sada vraća. Milanovićevu ploču maknula je najprije HDZ-ova vlast pa ni sada ne kritiziraju Milanovićeve izjave s principijelnih pozicija, već tek s formalnih: ta vaš je Račan legalizirao HOS-ov grb, te i sam je Milanović marširao ispod zastave s tim strašnim pozdravom itd. HDZ-ov najpouzdaniji partner Milorad Pupovac u cijelom ovom prividnom sporu drži Milanovićevu stranu.

Uza sve, Vlada i nadalje financira proslavu, prema svim objektivnim povijesnim nalazima, četnički ustanak u Srbu 1941. godine. I s tim Titom nešto nije u redu. Dok se Ostojića proziva zbog veličanja Tita, Vlada u povodu Dana pobjede nad fašizmom i sama izdaje priopćenje u kojemu se kaže kako je Hrvatska imala jedan od najsnažnijih antifašističkih pokreta u Europi, koji su “predvodile partizanske jedinice pod vodstvom Josipa Broza”. Kaže se još kako su pod režimom NDH ubijeni deseci tisuća ljudi zbog svoje etničke pripadnosti i političkih uvjerenja. Ništa, međutim, o desecima tisuća ubijenih neposredno nakon “oslobođenja”. HDZ kao da se iskupljuje

nakon što se oko ploče u prvi mah malo zaletio. Pjena oko predsjedanja Vijećem Europe brzo se raspršila i kao da se to predsjedanje nije ni dogodilo. Od glavnog cilja, od velikog koraka prema integraciji Balkana u EU (zašto je uopće Hrvatskoj toliko stalo do toga?) nije bilo ni stope. Što se tiče srbijanskog posezanja za dubrovačkom književnošću, ono svakako nije od jučer. Od jučer je samo hrvatska reakcija.

Na krilima neočekivanih uspjeha na europarlamentarnim izborima i pobjede Zorana Milanovića, njihova kandidata na predsjedničkim izborima, na teren je, predvođena SDP-om, istrčala smješna peteročlana ekipa pod imenom Restart. Davor Bernardić donkihotski obećava borbu protiv korupcije “svim sredstvima”, obećava svitanje novog dana, otvaranje nove knjige, novi početak, iskrenost, hrabrost i povjerenje. Društvo mu čine Silvana Hrelja, umirovljenički tribun i profesionalni zastupnik, Krešimir Beljak, obijač tuđih automobila, Anka Mrak-Taritaš, bivša ministrica graditeljstva koja je obnavljala kuće u Gunji po cijeni kvadrata u središtu glavnoga grada, te Goran Aleksić, možda najjača karta u ovom šiplu s obzirom na svoje zalaganje za oštećene korisnike kredita. Dok bi se za HDZ moglo reći kako je to stranka izgubljenog ili poljuljanog identiteta, za SDP se s još više sigurnosti može ustvrditi kako je to najkonzervativnija stranka, bez obzira na fraze o modernosti i progresu. Njihov je slogan i dalje: S Titom naprijed!

U odnosu na ove dvije vodeće stranke javlja se “ljuta trava”, iliti hrvatska desnica pod vodstvom Domovinskog pokreta Miroslava Škore kao alternativa. Ona se još slaže i ne zna se kako će u konačnici izgledati. Ujedinjen, ovaj bi savez mogao biti nezaobilaznim čimbenikom. Dio naroda, ne beznačajan, koji nije religiozno vezan uz HDZ ili SDP, priželjuje nešto novo, nešto svježe, nešto drugačije umjesto okoštalih struktura koje su dojadile i Bogu i čovjeku. Svjestan važnosti te opcije desno od njega, HDZ joj namiguje, jer sadašnjih partnera, osim manjinskih predstavnika, više neće biti u Saboru, a koalicija sa SDP-om ipak je malo vjerojatna, iako nije isključena.

U međuvremenu se ulažu silni naporci da se Škorina koalicija razbije. O vodi koalicije ponavljaju se klevete iz predsjedničke kampanje (dezerter, udbaš, ekstremist, tajkun, lažni desničar...) Dio medija danima je plasirao informacije o neslozi, o tome kako od saveza

desnih neće biti ništa, o tome kako su pregovori propali itd., s ciljem obeshrabrivanja birača i unošenja razdora. Tome ima poslužiti i vijest koju je plasirao sam Krešimir Beljak kako je on u ime Bernardića pregovarao s Mostom. Evo i Tomislav Karamarko, Bruna Esih i Anto Đapić najavljuju svoje liste, a bit će toga još. Milorad Pupovac upozorava HDZ: ako ćete u koaliciju sa Škorom, na nas ne računajte. Zabrinut za demokraciju, veli kako bi jedna takva koalicija “polomila sve krhke demokratske vrijednosti”. A možda bi se i HDZ-ova nagla sklonost prema “nekima” iz Domovinskog pokreta i čak objava kako se Škori nudi mjesto predsjednika Sabora mogla tumačiti kao zbijanje vlastitih bivših simpatizera koji su sada skloniji Škori. Zašto biste glasovali za Škoru ako će on ionako s nama.

<https://www.dnevno.hr/kolumnisti/josip-jovic/bauk-desnice-kruzi-hrvatskom-a-u-meduvremenu-se-ulazu-silni-napori-da-se-uvjetno-receno-skorina-koalicija-razvali-1469806/>

HDZ-OVA ANTI-KAMPANJA

Josip Jović

03.06.2020.

Osnivač Domovinskog pokreta Miroslava Škore i kolumnist Josip Jović na blogu Ritam politike komentira aktualnosti na društvenoj i političkoj sceni. Njegovu najnoviju kolumnu pročitajte u cijelosti.

U odnosu na Domovinski pokret HDZ je naglo promijenio ploču. U jednom su trenutku Andrej Plenković, Gordan Jandroković, Branko Bačić i ostali šampioni vladajuće stranke govorili kako bi rado koalirali s Miroslavom Škorom, ali ne bi s nekim ljudima iz njegova kruga, misleći vjerojatno na Zlatka Hasanbegovića i Hrvoja Žekanovića, kao i na Most. Sada pak ne bi s Domovinskim pokretom ni za živu glavu, sada ponavljuju kako je glas za ovaj pokret u stvari glas za SDP, sada iz tjedna u tjedan Osječka televizija sa svojim pomno odabranim gostima vodi pravu ad hominem, oštro fokusiranu, tendencioznu i očito plaćenu kampanju protiv Škore, optužujući ga da je nečiji, ne zna se čiji, „trojanski konj“, te prozivajući ga, između ostalog, kako je vodio izborne skupove Savke Dabčević Kučar, da je 1990. „pobjegao“ u SAD i tome slično.

U tom prozivanju sadržano je nepoznavanje novije povijesti te krajnja neprincipijelnost. Što, naime, ima loše ako je netko podržavao Savku i njezinu koaliciju, ako znamo kako je ta žena bila u prisilnoj izolaciji dvadeset godina nakon „Hrvatskog proljeća“, a koliko je poznato ni Plenković (kao ni Milanović), iako su bili u najboljim godinama, nisu devedesetih pušku nosili ni borbu vodili, nego su se uhljebili u Ministarstvu vanjskih poslova.

Što se dogodilo? Cilj snubljenja Škore bilo je razbijanje saveza s Mostom i sada kada je to uspjelo više za to snubljenje nema potrebe. Ankete, nadalje, govore kako unatoč (prilično glupoj) kampanji HDZ slabo stoji i zaostaje za SDP-om. Ne biti relativni pobjednik značilo bi očiti poraz i vjerojatno situaciju u kojoj Plenković ne bi imao mandat za sastavljanje nove vlade. Krivicu, umjesto na vlastitu nesposobnost, zablude i stranputice, sada prebacuju na Domovinski

pokret. A da su pametni, kao što nisu, morali bi znati da bi u takvoj situaciji relativnog gubitnika mogli (teoretski) računati samo na Škorin pokret, koji inače dobrom dijelom okuplja upravo HDZ-ove razočarane birače, koji ionako za HDZ ne bi glasovali da Škore i nema. A koliko god bacali anatemu na Škoru, izgubljeno se neće vratiti u ovih mjesec dana prije izbora.

Domovinski je pokret zauzeo neka čvrsta stanovišta oko izbornog zakona, popisa pučanstva, istraživanja ratnih zločina, korupcije, vanjske politike i slično, na što bi HDZ teško pristao pa je i to razlog odbijanja moguće suradnje. S HDZ-ovim odlučnim ne Domovinskom pokretu koincidira i stav Milorada Pupovca kako bi koalicija ove dvije „desne“ stranke, u kojoj on nipošto ne bi sudjelovao, značila „urušavanje ionako krhkikh demokratskih vrijednosti“ te „pljuvanje po svemu što je Plenković do sada učinio“. I u ovoj koincidenciji treba također tražiti razloge nagle promjene raspoloženja HDZ-ova tima, znamo li da Plenković jako drži do svega što Pupovac misli i zahtjeva.

HDZ izgubljeno povjerenje značajnog dijela svojih tradicionalnih birača, što se očitovalo na izborima za Europski parlament i za predsjednika države, nastoji vratiti antikampanjom, takozvanim spinovima i jeftinim trikovima. Vraća preplaćene poreze u lipnju umjesto u kolovozu, dijeli 800 kuna nacionalne mirovine, zabranjuje pa opet dopušta rad nedjeljom, vraća stari datum Dana državnosti, daje pompozno uhitići neke svoje dužnosnike, što je mač s dvije oštice, dijeli pregršt projekata općinama i gradovima, oštro prosvjeduje protiv nepostojećeg mađarskog posezanja za državnim teritorijem, uopće pokazuje tobožnju nacionalnu osjetljivost. U ovom posljednjem, svjesno ili nesvjesno, na ruku mu ide posve deplasirani, konfliktni predsjednik države, koji kao da ne zna što bi sa sobom i ulogom koja mu je pripala, svojim „bacanjem“ HOS-ove ploče, napuštanjem obilježavanja godišnjice „Bljeska“ ili bojkotom Dana državnosti.

https://www.domovinskipokret.hr/blog/HDZ_ova_anti_kampanja/
125

SINDROM KOLONIJE KOJI VEĆ DUGO TRAJE

Josip Jović

11.06.2020.

Osnivač Domovinskog pokreta Miroslava Škore i kolumnist Josip Jović na blogu Ritam politike komentira aktualnosti na društvenoj i političkoj sceni. Njegovu najnoviju kolumnu pročitajte u cijelosti.

I najgorljiviji zagovornici otvorenog tržišta, otvorenog društva i europskih integracija pod svaku cijenu, u ovim danima zdravstveno-gospodarske krize počeli su, istina sramežljivo, govoriti (samo što će to brzo zaboraviti) o energetskoj, poljoprivrednoj i ribarskoj samodostatnosti te o ekonomskom i političkom suverenizmu. Baš je u tim danima, kao za inat, osvanuo Memorandum o razumijevanju kojega su potpisali Vlada, odnosno ministar Tomislav Čorić, Ina i Janaf kojim se dopušta i potiče izvoz sirove nafte (nekih 700 tisuća tona godišnje) iz hrvatskih naftnih polja u mađarske i slovačke rafinerije radi prerade. Što s tim memorandumom nije u redu? Rekli bismo, ništa nije u redu!

Prvo, ovo je tipično kolonijalni poslovni odnos u kojem jedna podređena kolonijalna zemlja prodaje ili poklanja svoju sirovinu da bi onda uvezla gotov proizvod. To je na vlas isto kao da izvozite balvane a uvozite namještaj, izvozite žito a uvozite brašno. Odnosno, kako bi rekli ekonomisti, izvozite proizvod niske, a uvozite proizvod visoke dodane vrijednosti.

Dруго, овај је посао дugo припреман па је тако дugo, иако се у међувремену пуно лагало, припремано затварање rafinerije у Сиску, а изостала је модернизација како сисачке тако и ријечке rafinerije, што је иначе било уговорено продажом Ine мађарском Molу. Наравно, јако је важно да ће тим послом многи радници остати без посла, да ће profit остјати у другој земљи, да ће држава бити лишена poreza на добит и poreza на dohodak, да ће opskrba naftom domaćeg tržišta možda u nekoj kriznoj situaciji доћи у пitanje, uz čitav niz drugih posljedaka.

Dodatna sumnja

Iritantna su naknadna objašnjenja koja su stigla iz Vlade kako je, o tempora o mores, ovaj memorandum, koji je toliko nepovoljan da pobuduje sumnju u korupciju, u stvari jako dobar i za Inu i za Janaf, kako je dobar za Hrvatsku i kako je čak u nacionalnom interesu. Ministar, koji se drži naduto kao da je popio svu pamet svijeta, nastupa još s tvrdnjom kako memorandum koji je držan u tajnosti dvije godine nije obvezan, što samo unosi dodatnu sumnju. Zašto su ga toliko dugo držali u tajnosti, ako je sve čisto i dobro i zašto Čorić, govoreći kako nije obvezan, pokazuje kako i sam zna da je štetan pa tvrdnjom o neobvezatnosti nastoji ublažiti štetu. Ovako štetni ugovori obično su posredovani podmazivanjem uhodanih strojeva. Jer, ipak, nitko nije lud.

Baš primjer Ine i njezina odlaska iz hrvatskih ruku u tom je smislu vrlo ilustrativan. Priča je duga dvadeset godina. Najprije je Račanova vlada prodala Molu 25 posto dionica Ine, plus tzv. „zlatna dionica“, za neku smiješnu cijenu u koju nisu bila uključena ni nalazišta nafte u Siriji i u Rusiji. Onda je Ivo Sanader, kad se domogao vlasti, ovoj mađarskoj firmi prepustio iz čista mira sva upravljačka prava. Sud je ustanovio kako je to prepuštanje naplatio osobno veliki premijer i kad je temeljem te sudske odluke trebalo poništiti ugovor kao nezakonit jer je korupcijom posredovan, oglasio se Ustavni sud koji je pravomoćnu presudu Vrhovnog suda poništio i sada se sudski proces ponavlja.

Na početku svog mandata Andrej Plenković je nastupio s uvjerenjem kako će Inu vratiti u „hrvatske ruke“. Kako vidimo i ono što je u tom trenutku još bio u hrvatskim rukama više nije. Zanimljivo, kao konzultanti koji bi trebali odrediti cijenu Ine angažirani su, što opet traje već godinama, inozemni savjetnici, što na naročit način govori o našoj svijesti i samosvijesti, tako tipičnoj za provinciju. Davor Štern, naftni stručnjak i bivši ministar gospodarstva i direktor Ine kaže: „Nikada nitko nije pitao naše stručnjake za mišljenje, ali zato se plaćaju skupi strani konzultanti“.

Tko su ključni igrači

Ovih je dana Hrvatsku zatresla nova afera u kojoj je stradala Josipa Rimac, nekadašnja gradonačelnica Knina i sada već smijenjena državna tajnica u Ministarstvu uprave zbog toga što je „trgovala utjecajem“ pritiskajući Hrvatske šume i Hrvatsku energetsku regulatornu agenciju, čiji je predsjednik Tomislav Jureković taklođer uhićen, da (nezakonito) izdaju neke dozvole za gradnju vjetroelektrane Krš-Padene i za to primila mito od 45 tisuća eura. No ispod toga stoji jedan dublji problem i puno važniji igrači na političkoj sceni. Moglo bi se dogoditi da je policija tjerajući liscu istjerala vuka ili vukove, ako za to bude dobre političke volje.

Ključni igrači priče su bivši ministar Ivan Vrdoljak (kojega HDZ štiti jer mu je partner u vlasti) te premijer, sada državni poglavari, Zoran Milanović koji su u posljednjim danima svoga mandata investitorima odobrili otkup struje iz vjetroelektrane po posebno povoljnim uvjetima, sto posto povoljnijima nego što bi to bilo po tarifi koja je za sve elektrane na vjetar utvrđena samo dan poslije, a što će građani plaćati blizu dvije milijarde kuna godišnje. Slaven Dobrović, Mostov kratkotrajni ministar energetike i okoliša iz Vlade koja je došla poslije, svjedoči kako je on, s obzirom na promjene u projektu naložio ishođenje nove ekološke suglasnosti, ali je njegov nasljednik Tomislav Ćorić (opet Ćorić) tu odluku poništio. Možda se i tu krije razlog raskida koalicije HDZ-a s Mostom i sklapanja koalicije s HNS-om, odnosno Vrdoljakom? I hrvatski je vjetar postao važnom sirovinom na kojoj mnogi zarađuju. Obično je riječ o stranim investitorima koji ugrađuju opremu iz svojih zemalja, okreću propelere i prodaju struju građanima.

Prodali smo sve što se prodati moglo

Zapravo, od samog dugo žuđenog osamostaljenja, sve se hrvatske vlade trude rasprčati nacionalno bogatstvo i utopiti se u neke šire integracije pa bile one balkanske ili euroatlantske. Prodali smo sve što se prodati moglo. Gotovo sve banke i telekomunikacije preuzeli su stranci. Teza je bila kako je država loš gospodar, ali apsurd je potpun kad znamo da iza tih velikih stranih banaka i teleoperatera stoje druge države. Naše su gradove preplavili strani trgovачki lanci, a obalu pretežno hoteli u stranom vlasništvu, a s njima i strani proizvodi, posebice poljoprivredni, dok domaća proizvodnja hrane sustavno opada i propada.

Jedna od preostalih velikih domaćih firmi, Agrokor preko noći je, dospjevši u isforsirane poslovne teškoće, odlepršao u ruke međunarodnih mešetara, a s njime i poljoprivredna zemljišta i vodni resursi. Samo zahvaljujući pukom stjecaju okolnosti nije, za sada, prodana i Hrvatska poštanska banka, jedina preostala državna banka kao i Hrvatske autoceste. Hrvatska narodna banka je samo po nazivu hrvatska.

Kolonijalna karakteristika

Živio sam svojedobno u jednoj nerazvijenoj općini koja je u ona socijalistička vremena primala novce iz Republičkog fonda za nerazvijene. Lokalni su političari mjerili svoj uspjeh količinom tog novca kojega su uspjeli dovući i potrošiti uglavnom za pokrivanje gubitaka, a općina je ostajala nerazvijenom. Vodeće se političke strukture u državi danas na tragu tog prosjačkog mentaliteta hvale sredstvima Europske unije. Pri tome se smeće s uma koliko Hrvatska uplaćuje u taj proračun. I još više se smeće s uma kako svake godine desetak milijardi odlazi iz Hrvatske u vidu dividendi stranih vlasnika banaka i telekomunikacija, otprilike koliko nam je namijenjeno novca iz fondova EU u sedam godina. Još jedna tipično kolonijalna karakteristika je dezindustrijalizacija zemlje. Stranih proizvodnih ulaganja nema ni za lijek, ali ne zbog administrativnih prepreka (jer kako ih nema kad su trgovinski lanci u pitanju), nego zbog, što nesposobnosti, što zbog nedostatka interesa tih potencijalnih stranih ulagača. Jer, zašto bi konkurirali vlastitoj proizvodnji.

Vlada je izradu nacionalne strategije povjerila Svjetskoj banci koja je angažirala brojne stručnjake iz raznih zemalja, koji o Hrvatskoj ne znaju ništa niti ih ona posebno zanima, bez i jednoga domaćeg stručnjaka i bez hrvatskih znanstvenih institucija. Eto, uvozimo voće i povrće pa i (sumnjivu) pamet, koja je najskuplja roba. Sve je to izrazom nepovjerenja u sebe same, što je tako karakteristično za kolonijalni mentalni sklop.

https://www.domovinskskipokret.hr/blog/Sindrom_kolonije_koji_vec_dugo_traje/132

Josip Jović, kandidat Domovinskoga pokreta u 9. izbornoj jedinici, na drugome mjestu

SAMO DOMOVINSKI POKRET MIROSLAVA ŠKORE DONOSI PROMJENE ZA KOJE SE VRIJEDI BORITI

a tih se promjena očajnički boje profiteri, novinari, udbaši, Pupovac, aktivisti neprijateljske propagande i žene sumniva morala

Razgovarao: IVICA MARIJAČIĆ

**Čemu se nadate s obzirom na to da nakon dugogodišnjega rada
u novinarstvu želite nastaviti djelovati u politici?**

Godinama promatram, analiziram, sugeriram i komentiram, pa dođe trenutak kad poželite sudjelovati u političkom životu, bez nekih velikih osobnih ambicija i očekivanja. Vjerujem kako zajedno s drugim ljudima koji slično misle mogu doprinijeti uspjehu Domovinskog pokreta. Imam dosta iskustva i mislim kako dobro poznajem političku situaciju u zemlji i lude koji u njoj žive.

Zašto vjerujete da Domovinski pokret na čelu s Miroslavom Škorom daje odgovor na sva pitanja koja vam se nameću kao političkome biću ili na recentne izazove naše nacije?

Ne mislim da ovaj pokret daje sve odgovore. U ovoj fazi svog djelovanja on postavlja neke temeljne ciljeve za koje se vrijedi boriti. Samo vlast raspolaže potrebnim mehanizmima kojima se ciljevi mogu ostvarivati. Ti naši ciljevi i opredijeljenja i taj program u čijem sam pisanju i sam sudjelovao najbliži je nekim mojim političkim idealima pa i povijesnim streljenjima cijelog ovoga našega naroda kojemu pripadamo i s kojim dijelimo sve njegove uspjehe i neuspjehe, sve puteve i sve stranputice, sve uspone i padove. Pa i nakon osamostaljenja nije tijek događaja išao ravno, već u znaku krivulje i vrludanja.

Pitam i druge, pa i Vas: koje gordijske čvorove je potrebno sasjeći u Hrvatskoj kako bi ona napokon počela krupnim koracima krenuti u prosperitetnu budućnost?

Nisu u pitanju samo čvorovi već složeni zapetljaji koje nije moguće preko noći jednim udarcem mača presjeći, nego je potreban sustavan i dugoročan rad, ali s jasnom vizijom što se na koncu želi postići. Unatoč svim našim prirodnim pogodnostima, a zahvaljujući upravljačkim strukturama, gotovo smo najsiromašnija zemlja EU sa stravičnim procesom iseljavanja. Zemlja je u polukolonijalnom položaju. To treba zaustaviti. No čitav niz drugih stvari moguće je presjeći jednostavno i brzo. Mislim tu na novi izborni zakon, na neovisnost Državnog odvjetništva u borbi protiv korupcije, na zakon o ispitivanju podrijetla imovine, na odustajanje od Istanbulske konvencije, na očuvanje obitelji i institucije braka kao zajednice muškarca i žene, na zaštitu života od začeća, na proglašenja gospodarskog morskog pojasa, na zabranu privatizacije bogatstava koje nam je Bog dao, na prestanak financiranja otvorene neprijateljske propagande, na bezrezervnu osudu svih zločina iz prošlosti, na omogućavanje slobodnog referendumu, na jasan stav o položaju Hrvata u BiH, itd. Sve bi to puno značilo i u simboličkom i u faktičnom smislu. Slučajnost ili ne, s našim programom podudarno je predizborni priopćenje hrvatskih biskupa. Do istih zaključaka mora doći svatko kome je do opstanka i prosperiteta ovoga naroda. Gordijski čvor mogu presjeći sami birači. Nekako je postalo sastavnim dijelom našega mentaliteta plakati i optuživati druge kako našu sudbinu i naše mišljenje određuju razni centri moći, razne manjine i usurpatori političke volje. Pa tako će biti i ubuduće, ako sami odustajemo.

**NEMA VELIKIH RAZLIKA MEĐU NAMA U
DOMOVINSKOME POKRETU**

Kako je okolina, bliža, obiteljska, i nešto šira, prijateljska, poznanička, reagirala na vaš angažman u politici?

S malim iznenadenjem, ali i ohrabrvanjem.

Što vi mislite da možete doprinijeti budete li izabrani u Hrvatski sabor?

Očekujem prije svega da kao pokret osvojimo respektabilan broj mandata koji se ne bi mogao zaobići u sastavljanju Vlade, u donošenju odluka i zakona. Budem li izabran aktivno ću djelovati u formuliranju stavova našeg kluba. Iako sam po vokaciji individualac koji voli imati svoje mišljenje, posve sam svejstan da je politika timski rad.

Domovinski pokret je svojevrsni konglomerat. S obzirom na to, može li on opstati i nakon izbora, odnosno nisu li međusobne razlike pojedinih sastavnica tolike da ih ni dragi Bog neće moći držati na okupu?

Zloguki proroci, pozivajući se i na neka ranija iskustva drugih pokreta, najavljuju i priželjkuju kako ćemo se mi nakon izbora raspasti. No, velikih razlika među nama zaista nema. Svi se slažemo oko nekih ključnih tema suvremene Hrvatske, a neke od njih sam i nabrojio. I svi mi imamo svoje profesije relativno smo situirani i ne vjerujem da bi nekoga od nas netko mogao kupiti.

Kako ste doživjeli pokazivanje srednjeg prsta od niza estradnih žena, a posebno Kolinde G. K. na izjavu M. Škore i što je, po vama sporno, u Škorinoj izjavi?

Najprije, Škorina je izjava krivo protumačena i shvaćena i to namjerno. Ja u svojoj dugoj novinarskoj karijeri nisam doživio takvu količinu i žestinu orkestriranih napada i kleveta kao ovih dana i mjeseci otako se Škoro pojavio na političkoj sceni. Napadaju ga i lijevi i desni i političari i novinari i pedofili i zvijezde sumnjične morale i svatko je dobro došao tko će ispaliti svoj smrtonosni hitac. I sve to samo zato što Škorina pojava ugrožava postojeći poredak stvari i zadobivene pozicije. Dezerteri mu prigovaraju da je dezerter, ubaši da je ubaš, Pupovac mu prigovara da je pjevao u srpskim klubovima. Žao mi je što se bivša predsjednica pridružila Jeleni Veljači i Severini Kojić. Ne radi se tu o masovnoj reakciji žena, kao što pišu neki mediji, već samo o reakciji nekolicine fruistriranih. U samoj izjavi ne vidim baš ništa sporno. Zar nije normalno da silovana djevojka il žena razgovara sa svojom majkom, sestrom, mužem ili bratom ili psihologom o tome što učiniti u tako delikatnoj i teškoj situaciji, kao što se to inače čini?

Kako biste opisali političko raspoloženje u Splitu, raspored moći i snaga između HDZ-a i SDP-a?

Tradicionalno. Ljudi su kao i športu navijački raspoloženi. SDP ima svojih oko dvadeset pet posto. HDZ je mnoge razočarao. I mnogima je postalo svejedno. Postoji širok prostor i za DP i za Most pa čak i za Željka Keruma, koji igra za obje najveće stranke pa koja pobijedi, jer je u poslovnim nevoljama. Ne čudim se njemu, ali se čudim onima koji takve ljude poput njega ili Ivana Vrdoljaka koriste u svojoj kampanji.

MILANOVIĆA VIŠE NE PRATIM JER UVIJEK IZVALI BUDALAŠTINU**Što mislite o predsjedniku Zoranu Milanoviću i je li vas iznenadio dosadašnjim potezima?**

Apsolutno ništa. Više ne pratim što radi, a ne radi ništa, niti što govori jer uvijek izvali neku budalaštinu. U odnosu na hrvatsku povijest i državnost sve je rekao micanjem biste znamenitih političkih lilečnosti s Pantovčaka, odnosom prema braniteljima HOS-a te bojkotom proslave Dana državnosti.

Na sudu ste dobili presudu protiv Mesića po njegovoju tužbi u slučaju australskih čekova. Sud je ustanovio da laže oko plasmana tih čekova. Kako je izgledao vaš susret u sudnici s obzirom na već desetljećima „ratujete“. Zbog objave njegovih izdajničkih svjedočenja u Haagu, završili ste i sami u Haagu?

Nismo se rukavali, a još nije bila korona u opticaju. Rekao je samo da mu je prekipjelo od mojih kritika. Sud je ustvrdio, čak i temeljem svjedočenja svjedoka koje je sam predložio, kako nije govorio istinu. Raspologao je čekovima na neodozvljeno način ili ih je naprsto „gubio“. Odavno se cijelim slučajem trebalo pozabaviti Državno odvjetništvo. Nije, na žalost. Ali ratno profiterstvo, a ovo je klasičan primjer, ne zastarjeva. Možda se i zbog toga mnogi boje promjena.

Što mislite o *Slobodnoj Dalmaciji*, novinama čiji ste dugo godina bili glavni urednik, a onda otjerani nakon 2000. Navodno zbog smanjene prodajne naklade. Kolika je tada bila, a kolika je danas prodajna naklada?

Ma kakve naklade. Bio sam dva puta glavnim urednikom. Prvi smo put imali nakladu o sto, drugi put, kad se pojavila jača konkurenca, sedamdeset tisuća, ali s trendom stalnog rasta. Danas je to, koliko čujem, debelo ispod dvadeset tisuća i nije samo zbog portala. Smijenjen sam jer smo kritički pisali, a i vi među nama, o novoj Račan-Mesićevoj vladavini. Na žalost, i dobar dio tadašnje redakcije branio je Mesića od mene, odnosno političara od novinara. Objavljivao smo dokumente o njegovoj suradnji s Udbom, kasnije i sramotno svjedočnje koje spominjete i to je bio startni pištolj koji je podigao na noge njegove obožavatelje u redakciji koji su se poistovjetili s njegovom politikom, za koju znamo kakva je bila: detudmanizatorska, projugoslavenska, lažnoantifašistička, antihercegovačka...

Hrvatski tjednik, 2. srpnja 2020.